

[Longfic] [EXO] Nghe Nói Em Thầm Yêu Tôi

Contents

[Longfic] [EXO] Nghe Nói Em Thầm Yêu Tôi	3
1. Chương 1: Nếu Nói Ác Duyên Cũng Bởi Vì Biện Bạch Hiền Là Một Ngạo Kiêu	3
2. Chương 2: Biện Bạch Hiền Nói Không Bao Giờ Lợi Dụng Việc Công Để Trả Thù Riêng Nữa . .	5
3. Chương 3: Cho Nên Bên Tàu Điện Ngầm Tuyệt Đối Là Nơi Mờ Ám	7
4. Chương 4: Tiểu Thế Huân Là Phải Giao Cho Lộc Hàm Giải Quyết	9
5. Chương 5: Bạch Hiền Cùng Chung Nhân Đối Thoại Áp Lực Vô Cùng Lớn	11
6. Chương 6: Kim Tuấn Miên Là Hội Trưởng Văn Nghệ Quân Chủ Độc Tài Chuyên Chế	13
7. Chương 7: Vì Sao Cùng Kim Chung Nhân Làm Gì Cũng Đều Có Cảm Giác Khác?	15
8. Chương 8: Phác Xán Liệt Nói Ngô Thế Huân Là Bằng Hữu Của Bằng Hữu Của Bằng Hữu Của Mình	17
9. Chương 9: Chúng Tôi Là Thất Đại Cô Bát Đại Di Của Kim Chung Nhân	19
10. Chương 10: Kim Chung Nhân Bất Mãn Về Chuyện Tàu Điện Ngầm	21
11. Chương 11: Phác Xán Liệt Cảm Giác Mình Bị Từ Bỏ	23
12. Chương 12: Mình Kể Mất Mọi Người Liền Không Nhận Ra Sao?	25
13. Chương 13: Đó Là Sân Khấu Của Chúng Ta	26
14. Chương 14: Không Giống Huỳnh Độ Bình Thường	28
15. Chương 15: Tình Huống Đây Là Thế Nào?	30
16. Chương 16: Bạch Hiền Cảm Thấy Mình Vô Cùng Ấm Ấp	32
17. Chương 17: Nếu Nói Hiểu Lắm Thì Khó Chịu Nhất Chính Là Kẻ Ngạo Kiêu	34
18. Chương 18: Thật Ra Thì Biện Bạch Hiền Cũng Suy Nghĩ Đến Nát Ốc	36
19. Chương 19: Phác Xán Liệt Cùng Độ Khánh Thủ Vô Tình Xuất Hiện Ở Hiện Trường	38
20. Chương 20: Lộc Hàm Muốn Nói: “kim Chung Nhân! Cậu Không Được Xuyên Tạc Về Đẹp Của “phát Hồ Tình Chỉ Hồ Lễ” ”	40
21. Chương 20-2: Ngoại Truyện 1	42
22. Chương 21: Ngô Diệc Phàm Cùng Trương Nghệ Hưng Đi Coi Mất Con Rể	45
23. Chương 22: Cơ Hội Lớn Trước Mắt Nhất Định Phải Chộp Lấy	47
24. Chương 23: Kim Tuấn Miên Lại Áp Dụng Chế Độ Quân Chủ Chuyên Chế Độc Tài	49
25. Chương 24: Tâm Tình Trào Dâng	51
26. Chương 25: Sẽ Không Đi Đâu Cả	53
27. Chương 26: Thiên Triều Tam Kiệt Đột Nhiên Tối Chơi	55
28. Chương 27: Cơ Hội Là Do Con Người Tạo Ra	58
29. Chương 28: Tán Bộ Đêm Đông Ấm Ấp	60
30. Chương 29: Đêm Ngược: Người Thứ Hai Không Biết...c Ứng Biến Mất	62
31. Chương 30: Xán Liệt Cùng Độ Độ Nói Khi Nào Mới Không Còn Bị Tra Tấn Nữa Đây?	64
32. Chương 31: Không Khí Rất Tốt Đẹp Liền Không Chế Không Nổi Lời Nói	66
33. Chương 32: Nếu Quan Hệ Đây Có Thể Tiến Thêm Một Bước	68
34. Chương 32-2: Ngoại Truyện 2: Tôi Thích Người Ấy (kim Chung Nhân)	71
35. Chương 33: Bạch Hiền Ca Là Không Giống Như Vậy	72
36. Chương 34: Ờ Sao Lại Thích Anh?	74
37. Chương 35: Trả Lời Lập Lờ Nước Đồi Như Đây Là Ý Gì?	76
38. Chương 36: Đây Là Hai Tầng Lửa Bằng Trong Truyền Thuyết	78

39. Chương 37: Cảm Ơn Em Đã Thích Anh	80
40. Chương 38: Có Một Người Thích Mình Chân Thành Như Vậy	82
41. Chương 39: Nếu Đã Như Thế, Vậy Cùng Một Chỗ Thử Xem Sao	84
42. Chương 40: Kim Chung Nhân Tuyên Bố Quyền Sở Hữu Đối Với Bạch Hiền	87
43. Chương 41: Mười Ngón Đan Xen	89
44. Chương 42: Sinh Nhật Gì Gì Đó, Như Vậy Thật Sự Tốt Sao?	91
45. Chương 43: Anh Nghĩ Đối Với Em Nên Quan Tâm Hơn Một Chút	93
46. Chương 44: Phải Thừa Nhận Tình Cảm Của Bản Thân	96
47. Chương 45: Dù Em Là Người Thế Nào	98
48. Chương 46	100
49. Chương 47: Chẳng Lẽ Là Đây Là Tứ Giác Tình Yêu Như Lời Đồn?	102
50. Chương 48: Tình Yêu Trẻ Dại	104
51. Chương 49: Không Chỉ Là Vấn Đề Tuổi Tác	106
52. Chương 50: Em Dựa Vào Cái Gì Để Khiến Người Kia Tin Tưởng?	107
53. Chương 51: Tặng Anh Cho Em	109
54. Chương 52: Nếu Người Trong Lòng Ở Trước Mặt Mình Ngủ	112
55. Chương 53: Buồng Điện Thoại Thì Ra Còn Có Tác Dụng Như Vậy	114
56. Chương 54	116
57. Chương 55: Khi Đó Anh Còn Chưa Thuộc Về Em	118
58. Chương 56: Kỳ Thực Em Là Một Người Ôn Nhu Như Vậy	120
59. Chương 57	123
60. Chương 58: Ngủ Lại Rốt Cuộc Sẽ Phát Sinh Chuyện Gì?	125
61. Chương 59	127
62. Chương 60: Về Hình Mẫu Lý Tưởng	129
63. Chương 61	131
64. Chương 62: Kim Chung Đại Và Kim Mân Thạc Điều Là Hảo Lão Sư	134
65. Chương 63: Nếu Không Có Anh Ở Bên, Em Biết Làm Thế Nào Bây Giờ?	136
66. Chương 64	138
67. Chương 65: Vì Người Mình Yêu, Điên Cuồng Một Lần Có Ngại Gì	140
68. Chương 66	143
69. Chương 67	145
70. Chương 68	147
71. Chương 69	149
72. Chương 70	151
73. Chương 71: Trương Nghệ Hưng Và Ngô Diệc Phàm Vẫn Còn Có Chút Giá Trị Phải Không?	154
74. Chương 72: I Wish I Know How To Quit You	156
75. Chương 73	159
76. Chương 74	161
77. Chương 75	162
78. Chương 76	164
79. Chương 77	166
80. Chương 78: Phong Thủy Thay Phiên Chuyển	168
81. Chương 79	170
82. Chương 80: Tứ Bất Túy Nhân Nhân Tự Túy	172
83. Chương 81: Đây Chỉ Là Một Buổi Sáng Bình Thường	175
84. Chương 82	177
85. Chương 83	177
86. Chương 84	178
87. Chương 85	180
88. Chương 86	182
89. Chương 87	185
90. Chương 88	187
91. Chương 89	189
92. Chương 90	192

93. Chương 91	194
94. Chương 92	196
95. Chương 93	199
96. Chương 94	201
97. Chương 95	203
98. Chương 96	206
99. Chương 97	208
100. Chương 98	210
101. Chương 99	213
102. Chương 100	215
103. Chương 101: Ngoại Truyện 3: Phác Xán Liệt + Biện Bạch Hiền	218
104. Chương 102: Nghe Nói Em Thâm Yêu Tôi – [special Extra]	223
105. Chương 103: Chỉ Cần Chúng Ta Bên Nhau	229

[Longfic] [EXO] Nghe Nói Em Thâm Yêu Tôi

Giới thiệu

Translator: QTEditor: Moon MiroticNhân vật: 12 thành viên của EXOThể loại: hiện đại, học đường, hài, lãng mạn. Tru

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/longfic-exo-nghe-noi-em-tham-yeu-toi>

1. Chương 1: Nếu Nói Ác Duyên Cũng Bởi Vì Biện Bạch Hiền Là Một Ngạo Kiêu

*Ngạo kiêu: xuất phát từ “Tsundere “ () là từ chỉ tính cách của người bên ngoài rất mạnh mẽ, thậm chí có phần bạo lực (hơi giống các bà chằn, bà la sát) nhưng bên trong lại rất nhút nhát, yếu đuối. [Nguồn google]

Thời tiết rõ ràng đã sang thu mà trong không khí vẫn tràn ngập tàn dư nóng bức của mùa hè, đứng dưới mặt trời giống như là cả người đều tan chảy thành nước. Tiếng ve kêu râm ran hoà với tiếng ò ò của điều hoà nhiệt độ, lại không thể làm cho học sinh lớp thể dục một chút thoải mái.

Biện Bạch Hiền vuốt vuốt mái tóc vì mồ hôi mà đã bết thành một túm trước trán, đồng phục cũng ướt dính chặt lấy người, biểu tình phiền chán tới cực điểm.

“Bạch Hiền Bạch Hiền! Vì sao vừa rồi không đi đá bóng?” Phác Xán Liệt vóc dáng cao lớn mặc trời nóng chạy về phía Bạch Hiền, phía sau là một dãy dài ánh mắt các nữ sinh hướng đến, nụ cười trên mặt so với mặt trời còn muốn chói mắt, đi tới liền ôm lấy cổ Bạch Hiền, lợi dụng thân thể cao lớn dùng sức đè cậu xuống.

“Phác Xán Liệt! Mình vì thế này mà không thể cao lên được! Buông tay ra ngay!” Bạch Hiền cố gắng gỡ cánh tay dài kia ra hòng thoát, cảm giác dính dính lưu lại nơi làn da tiếp xúc khiến cậu muốn gào thét loạn lên.

Nếu muốn đá thì cứ đi đi, cậu xem cả đội đều đang đợi cậu kìa. Giờ mình đang nóng muốn chết đây. Cậu ỷ chiều cao bắt nạt mình còn chưa đủ hay sao. Nhanh rút ngay cho mình nhờ!

Phác Xán Liệt vẫn cười hì hì mà đề nặng lên bả vai Bạch Hiền, ánh mắt sáng lấp lánh lơ đi cơn giận của cậu bạn “Bạch Hiền, cậu nói xem sao bộ dạng lại có thể đáng yêu thế chứ? Mình nhìn từ xa là đã muốn đem cậu vào lòng ôm ấp nâng niu rồi. À, vừa rồi thầy giáo nói hôm nay học sinh năm nhất (lớp mười) học thể dục buổi đầu tiên, muốn chúng ta đem vị trí sân bóng nhường cho bọn nó”

“Học sinh năm nhất?” Bạch Hiền cau mày giật giật một hồi liên tục, trong đầu không hiểu vì sao chợt nhớ đến việc không tốt sáng nay. Cộng thêm thời tiết mùa thu khô nóng, phản xạ có điều kiện cảm thấy thật khó chịu.

” Đúng vậy hề hề, đã như vậy, Bạch Hiền chúng ta cùng ra ngoài ăn kem được không?” Phác Xán Liệt đem thân hình cao lớn toàn bộ áp trên vai Bạch Hiền, vô cùng thân thiết dẫn theo lời đề nghị mê người.

Rất hợp ý mình nha Phác Xán Liệt, cậu cuối cùng cũng có tình người.

Biện Bạch Hiền nhếch môi vui vẻ, vì thế cũng liền mặc cho cậu ta tiếp tục ôm lấy mình, dùng thân thể cao lớn đè xuống bả vai. Hai người tránh tầm mắt của thầy giáo thể dục, lén lút hướng về phía cửa hông sân thể dục chuẩn đi.

Đúng lúc đó, một lực mạnh xô đến, Bạch Hiền theo quán tính ngã về phía Xán Liệt, người sau chưa rõ đầu đuôi đỡ lấy thân hình nghiêng ngả của cậu, nghe bên tai truyền đến một câu vô cùng có lệ, lười biếng “A, thực xin lỗi đã đụng vào”

Không dùng kính ngữ.

Một nam sinh mặc đồng phục năm nhất, tay áo dài rộng rãi, áo khoác lưng thùng rộng mở cùng áo ngắn đen bên trong. Dưới mái tóc đen có chút bù xù là đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, cắn ngón trỏ tay phải một mặt mờ mịt nhìn qua, biểu tình mơ mơ hồ hồ, như tỉnh như không.

Bạch Hiền còn chưa kịp lộ ra biểu tình bất mãn hay buồn bực, Phác Xán Liệt đã nắm chắc bả vai cậu dùng sức lay mạnh: “Bạch Hiền cậu xem cậu xem, đứa nhỏ này bộ dạng thật là đẹp trai nha *gào khóc* oa!”

Bạch Hiền giận dữ: “Cậu là háo sắc sao? Muốn xem người đẹp trai thế nào thì bản thân tự soi gương không được à?” Đồng thời trong lòng lẩm bẩm, tại sao lại gặp lại tên này, chẳng lẽ là ác duyên sao? Hắn không đi đứng bình thường được à? Một ngày không đụng vào người khác thì sẽ chết sao?

Trở lại sự tình sáng sớm hôm nay, Biện Bạch Hiền giống như mọi ngày, bản thân dùng mắt cười quang minh đối mặt với thế giới, tinh thần phấn chấn rời giường, mang theo cặp sách cùng bữa sáng xuất phát tới bến tàu điện ngầm đi học.

Đứng tại khu vực chờ, Bạch Hiền chậm rãi cắn miếng bánh mì, vốn có thể cứ như vậy bắt đầu một ngày tốt đẹp, ai biết chưa đợi được tàu điện vào đến trạm, “Phịch” một tiếng có người xô vào cậu, thân hình to lớn khiến Bạch Hiền cả người hướng một bên ngã tới, may mắn bên cạnh có cây cột giúp cậu thoát khỏi tình cảnh té xuống đất bị thảm.

“A! Người nào vậy?” Cậu vất vả mới đứng dậy được, ngay lập tức mắng mỗ, thì bên tai truyền đến một tiếng lười biếng nhẹ bồng “Thực xin lỗi”

Vừa nghiêng đầu thì thấy một người mặc hoodie đen, lưng đeo balô. Nam sinh kéo mũ che kín nửa mặt, thoáng cái đã lướt qua cậu, miệng ngậm ống hút trà sữa trân châu, tai nghe màu đen từ miệng túi kéo dài luôn giấu ở vành mũ dưới tai.

Thật đúng là không có thành ý gì cả.

Bạch Hiền không biết tại sao phía sau mình tỏa ra cơn tức giận, oán trách một câu “Tiểu tử thôi”, kết quả tên kia đương nhiên nghe thấy được, xoay người hướng về phía cậu nhìn lại lần nữa. Bởi vì cảm hơi ngắc, nên dù phần lớn khuôn mặt bị ẩn dưới mũ, cậu vẫn có thể loáng thoáng nhìn được một chút.

“Bộ dạng thật đẹp trai nha”

Nam sinh kia lặng lẽ đứng tại chỗ, một bên nhìn Bạch Hiền, một bên tiếp tục hút trà sữa, hơn nửa gương mặt giấu trong bóng tối.

Bạch Hiền chẳng biết tại sao bị cậu ta nhìn cho nổi da gà, sợ hãi quay mặt đi thật nhanh làm bộ như câu nói kia không phải của mình.

Cảm giác được ánh mắt đối phương vẫn dừng lại trên gò má mình, Bạch Hiền càng thêm cảm thấy mình thực ngu xuẩn, chớp mắt do dự một cái cũng đem cái mũ đội lên đầu, che kín mặt để người kia nhìn ra chỗ khác.

Đội tàu điện đến, dòng người đi làm cùng học sinh chật chội lên khiến nam sinh kia biến mất xa dần khỏi tầm mắt Bạch Hiền.

Nhưng là một ngày hai lần cùng bị một người đụng vào, hơn nữa hai lần đều do vóc dáng chênh lệch rõ ràng khiến cho cậu ngã xuống, đây đối với Bạch Hiền tự xưng “Thuần gia môn nhi” mà nói là điều vô cùng nhục nhã.

thằng này hoang tưởng quá =))

Hơn nữa so với mình còn nhỏ hơn một tuổi, mình là ca ca mà!

Nam sinh nhìn chằm chằm Phác Xán Liệt cùng Bạch Hiền một lúc lâu, tựa hồ đã nhận ra cái gì mới nhẹ nhàng “A” một tiếng, thời điểm Bạch Hiền cho là hắn sẽ nói cái gì thì người kia đã quay người lại, nhẹ nhàng bước đi rồi.

Bạch Hiền bị hành động này của cậu ta làm cho nghẹn chết một lúc lâu nói không nên lời, đến lúc nam sinh kia đi xa hãy còn một đám nữ sinh vây quanh, mới chuyển hướng về phía Xán Liệt.

Xán Liệt nhếch miệng cười với cậu, vẻ mặt hồn nhiên vui sướng.

Bạch Hiền cảm giác mình bị cả thế giới này từ bỏ.

“Cậu biết tên tiểu tử kia sao?”

Xán Liệt ngốc mơ hồ lắc đầu, sau đó cười đến vẻ mặt toàn răng là răng. “Hình như là tân sinh, bộ dạng thực sự rất đẹp trai nha.”

“Phác Xán Liệt, cậu bị phát cuồng vì trai đẹp à? Đi soi gương mau!”

2. Chương 2: Biện Bạch Hiền Nói Không Bao Giờ Lợi Dụng Việc Công Để Trả Thù Riêng Nhữ

Từ lần đó trở đi Bạch Hiền thường xuyên thấy cái tên tiểu tử láo toét kia, giống như âm hồn không siêu thoát trôi dạt khắp nơi.

Tỷ như gần cái hồ, rừng cây nhỏ phía sau trường, phòng âm nhạc hoặc là khu tự học.

Lúc nào cũng đều là một bộ dạng chưa tỉnh ngủ, đội mũ nghe nhạc hoặc là uống trà sữa, biểu tình mơ màng tựa hồ không hề quan tâm đến dòng người qua lại.

Dù đi đến chỗ nào cũng hấp dẫn vô số nữ sinh, khiến họ ánh mắt lấp lánh, tim đập loạn nhịp. Hơn nữa các nam sinh cũng “Thì ra đó chính là truyền thuyết...” khiến cho Bạch Hiền thật đúng là rất khó không nghe đến tin tức về tiểu tử này.

Tên chỉ biết phiên âm đại khái là “Kim Jong In”, nữ sinh năm nhất vì cậu ta mà đã điên loạn không nói làm gì, đến những đứa cùng cấp thậm chí cả nữ sinh năm ba cũng chú ý đến hắn. Cho nên những từ kiểu “Gợi cảm” “Giỏi võ đạo” truyền vào tai Bạch Hiền nói liền không dứt làm cậu cảm thấy cực kì phiền chán.

Thời tiết cuối cùng cũng trở lại quỹ đạo bình thường, khí trời cuối thu thật vô cùng sáng khoái.

Bạch Hiền cảm giác mình hoảng sợ, là vì bị hội trưởng Kim Tuấn Miên giao cho nhiệm vụ phụ trách phỏng vấn học sinh tham gia câu lạc bộ âm nhạc, nhìn thấy cái mặt kia không chút thay đổi liền đi tới chỗ nam sinh.

Cậu nhanh chóng cúi đầu nhìn thoáng qua giấy báo danh trên tay, lẩm nhẩm cái tên “Kim Chung Nhân”, sau đó giương mắt lên nghiêm chỉnh, hắng giọng một cái bày ra tư thế tiền bối.

“Vì sao muốn tham gia câu lạc bộ âm nhạc?”

Kim Chung Nhân tựa hồ là sưng sốt một chút, sau đó giương mắt lên nhìn cậu một cái thật nhanh, rồi ánh mắt lại lập tức rời đi.

“Sở trường là...vũ đạo?”

Tuy rằng theo quy củ dùng kính ngữ, nhưng là qua loa cho xong, tích chữ như vàng là cái thái độ gì? Bạch Hiền nhớ lại hai lần trước suýt nữa bị xô ngã còn không nhận được lời xin lỗi tử tế, máu nóng liền bốc lên.

Cậu nghĩ nghĩ.

“A... Ra chỗ kia nhảy thử một lần đi.”

Kim Chung Nhân trừng mắt, có điểm bối rối nhìn Bạch Hiền, cậu làm động tác “Mời”, hoàn toàn không quan tâm văn phòng câu lạc bộ chật chội căn bản không đủ chỗ cho một người tư thế vũ đạo giãn ra.

Kim Chung Nhân chần chờ mấy giây, có nên nhảy?

Chuyện này chính là tạo thành kết cục, Bạch Hiền đứng ở bên ngoài phòng y tế nơi Kim Chung Nhân nghỉ ngơi, nghe Kim Tuấn Miên răn dạy.

“Chẳng lẽ em không thấy ca ghi chú bên cạnh bản đăng ký của Chung Nhân rằng chúng ta nhất định phải tuyển được thiên tài vũ đạo này vào, nhưng gần đây cậu ta vì thất lưng thương tổn nghiêm trọng nên không thể tham gia hoạt động sao? Mắt em để chỗ nào đấy?”

Kim Tuấn Miên bình thường thoát nhìn tính tình rất tốt, lại ôn hoà cười thật tao nhã, lúc gió bão nổi lên thì nói nói liên hồi không ngừng nghỉ. Bạch Hiền vắt vẻo tự mình phân tích thêm dấu chấm câu xong, lặng lẽ ở trong lòng châm chọc

Cái giấy đó ca dán thêm bên cạnh chỉ chút chi chút chữ, còn không biết vì sao chỗ nào cũng dán, ai mà biết rốt cuộc viết cái gì? Hơn nữa mình vừa nhìn thấy tiểu tử này liền muốn biết ngay hắn tên là gì, căn bản không chú ý kỹ những cái kia. Nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện ra “Hội trưởng, em sai rồi, em vô cùng hối hận mà”, cộng thêm nỗ lực giải vây: “Hội trưởng... Em chính vì khả năng vũ đạo không thể nào tốt được nên chỉ muốn nhìn xem người am hiểu khiêu vũ là thể nào thôi, lần sau em nhất định...”

“Còn muốn có lần sau?” Kim Tuấn Miên vỗ trán thở dài, “Em xem hiện tại đã làm gì? Chung Nhân tái phát vết thương ở thất lưng, đứa nhỏ này tài cao nhất, so với em nhỏ hơn gần hai tuổi, sao không thể hiện được hành động của một ca ca hả Biện Bạch Hiền?”

Bạch Hiền làm vẻ mặt sám hối, cắn môi tội nghiệp.

Khiến trách được một lát, Kim Tuấn Miên nhìn lại Bạch Hiền như là con chó nhỏ bị ghét bỏ, biểu tình thật đáng thương liền phát phát tay ý bảo cậu nhanh chạy đi xem cái phiên toái mình gây ra.

Bạch Hiền như được đại xá nhanh như chớp bỏ chạy, nhưng là lo lắng đến Kim Chung Nhân còn nghỉ ngơi bên trong, cho nên lúc đẩy cửa phòng vẫn có ý thức động tác nhẹ nhàng.

Kết quả vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Kim Chung Nhân không chớp mắt chăm chăm nhìn mình.

Bạch Hiền nhảy dựng về phía sau, che ngực kinh hô.

“Cậu muốn hù chết tôi hả? Sao không phát ra tiếng động gì vậy?”

Một bên oán giận một bên chột dạ, dè dè trước mặt thoát nhìn căn bản không ra tân sinh lớp mười, mỗi lúc dùng đôi mắt đen nhánh kia nhìn chăm chăm người ta vẫn rất có tính uy hiếp, Bạch Hiền từ từ bước qua, muốn nói lời xin lỗi, nhưng lại không biết nên thế nào, lúng túng ho khan một tiếng.

“Bạch Hiền ca?” Kim Chung Nhân thình lình mở miệng kêu một tiếng.

“Ừ ừ?” Bạch Hiền theo bản năng trả lời xong đột nhiên cảm thấy không đúng. Kim Chung Nhân làm sao mà biết tên của mình?

Bạch Hiền đưa cái nghi hoặc này hoàn toàn viết trên mặt, Kim Chung Nhân không nói gì chỉ chỉ vào bảng tên trên đồng phục của cậu.

Trong trường học hầu hết học sinh đều cảm thấy bảng tên thật sự rất phiền phức, cho nên cứ lờ lững lúc thầy giáo không để ý liền tháo xuống. Bạch Hiền vì muốn trưng bộ dạng cán bộ kiểu mẫu, nên trước khi vào phòng vẫn liền đeo lại bảng tên, nhưng lúc này lại quên bồng mất.

Thật sự là vô cùng xấu hổ.

Kim Chung Nhân nói xong lại không mở miệng, khó khăn động đậy trên giường, tựa hồ muốn ngồi thẳng dậy. Bạch Hiền thấy cậu ta hơi cau mày, trong lòng càng thêm áy náy vội chìa tay muốn đỡ.

Kết quả Chung Nhân như bị hoảng sợ, cả người co rụt lại né Bạch Hiền, cuối cùng lại động đến thắt lưng, đau đến nhăn nhó mặt mũi.

Bạch Hiền không ngừng xấu hổ rút tay về, ở trong lòng đem Chung Nhân không biết tốt xấu tự mình chuốc lấy khổ ra mắng hơn một trăm hai mươi lần.

Cuối cùng cậu nín trong chốc lát, nói: “Đã nói lần sau nếu trên người có thương tổn thì dừng...”

Kim Chung Nhân nhìn cậu, thái độ như là đang nói, đều tại ca ca trưng ra tư thế học trưởng, người ta còn có thể không nghe sao?

Bạch Hiền càng thêm chột dạ.

Cậu há miệng thở dốc rất muốn nói “Vây cũng không cần nhảy đến liều mạng thế chứ, việc gì phải chống một tay xoay người cho tôi xem a, kỳ thực tôi chẳng biết gì về vũ đạo, cậu tùy tiện nhảy nhót cũng có thể dọa sững nhau rồi. Hơn nữa tôi không tin cậu không nhìn ra tôi chính là cố ý làm khó dễ cậu”, nghĩ nghĩ hay là đem một lời này ra tự hủy hoại luôn hình tượng bản thân.

Cậu và Kim Chung Nhân mắt nhỏ trừng mắt to một trận, không thể nghĩ xem nên nói gì để xoa dịu bầu không khí này. Bỗng cửa “Phanh” một tiếng bị đẩy ra, rõ ràng đã sang thu nhưng Phác Xán Liệt đi vào vẫn mang theo khí nóng toàn thân, thấy Bạch Hiền liền quàng cổ gào loạn: “Thì ra cậu ở đây, nghe Tuấn Miên ca nói cậu làm khó dễ tiểu bằng hữu khiến người ta phải vào phòng y tế, Bạch Hiền cậu cũng ghê nha...”

Bạch Hiền nổi giận, né né cái tay của cậu ta, thiếu chút nữa chửi ầm lên. Xán Liệt lúc này mới nhận ra không khí ngưng đọng trong phòng, cố nén tiếng cười “Ha Ha Ha”, ghé tai Bạch Hiền nói nhỏ: “Mình tới không đúng lúc phải không?”

Bạch Hiền mắt tròn trắng xúc động, nhìn về phía Kim Chung Nhân còn ở trên giường, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình chăm chăm, biểu tình lập tức lại

“Này Phác Xán Liệt, nói thế nào cũng là có đệ đệ ở đây, cậu im mồm một chút cho mình nhờ”

3. Chương 3: Cho Nên Bến Tàu Điện Ngầm Tuyệt Đối Là Nơi Mờ Ám

Học sinh đến trường ở bến tàu điện ngầm sáng sớm kỳ thực cũng không nhiều, học sinh trung học tập năm lớp ba đứng rải rác ở khu vực chờ, đeo cặp sách, ăn điểm tâm, gấp dài chào đón ngày mới bắt đầu.

Bạch Hiền vừa qua cửa soát vé, liền từ xa đã thấy Chung Nhân. Nhìn từ sau thân cao chân dài, vóc người đẹp, nghĩ có muốn làm bộ như không phát hiện ra cũng khó.

Hơn nữa lần này đặc biệt, Kim Chung Nhân lại là trong trạng thái tỉnh ngủ, còn cùng một nam sinh khác nói chuyện.

Bạch Hiền cảm thấy kì lạ, liền liếc nhìn mấy lần.

Nam sinh đang cùng Chung Nhân nói chuyện quay lưng về phía cậu, vóc dáng so với Chung Nhân cảm giác không khác biệt lắm, dường như hơi gầy một chút. Dựa vào quần áo trên người thì hình như là học sinh năm ba bậc sơ trung (cấp hai), đồng phục tựa hồ hơi rộng, lưng thùng trên người.

Bạch Hiền nhìn hồi lâu mới đột nhiên tỉnh ngộ vì sao mình nhìn cậu ta chăm chú một lúc lâu vậy. Vì Kim Chung Nhân rõ ràng đang cười! Lại còn cười đến xán lạn.

Kết quả ánh mắt của cậu quá rõ ràng, Kim Chung Nhân đương nhiên vì cảm thấy ánh mắt này mà quay đầu nhìn, hai ánh mắt ở giữa không trung tiếp xúc một cái chớp mắt, khoé miệng giật giật, tựa hồ đang do dự nên chào hỏi không, bất quá còn giống như muốn lờ đi.

Nhưng thật ra cái tên nam sinh kia hình như đã phát hiện ra ánh mắt Chung Nhân nhìn sang, tò mò quay đầu lại.

Ồ! Cái bọn nhóc thời nay rốt cuộc là ăn gì để lớn lên vậy? Sao đứa nào bộ dạng cũng cao ráo ưa nhìn vậy? Nhưng mà hình như đã có chút quen quen.

Bạch Hiền nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú xinh đẹp kia, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra rốt cuộc đã gặp cậu ta ở đâu, cho nên cũng liền coi như không có gì, quay mặt đánh trống lảng, giả bộ như không để ý.

Kết quả nam sinh kia tự nhiên vui vẻ chạy tới chỗ Bạch Hiền chào hỏi.

“Tiền bối, anh là Biện Bạch Hiền sao?”

Thanh âm vừa mềm mại vừa ngọt ngào, lúc cười khoé mắt cong cong như động vật nhỏ khiến tim Bạch Hiền tan chảy, điệu bộ ca ca tự động lộ ra, thanh âm có chút mềm mại “A a, ca là a, em là?”

“Bạch Hiền ca ca, em là học sinh năm ba sơ trung Ngô Thế Huân, thường xuyên nghe Chung Nhân ca nói về anh...”

Bạch Hiền sửng sốt, liếc về phía Kim Chung Nhân trong lòng nghĩ. Tiểu bằng hữu Ngô Thế Huân này là đang khách sáo với mình hay là nói thật? Nếu như là sự thật, tiểu tử Chung Nhân đã nói cái gì với đệ đệ đáng yêu này về mình? Chẳng lẽ nói mình cả hai lần đều bị nó xô ngã? Hay là nói mình cố ý gây khó dễ làm cậu ta phải vào phòng y tế?

Đáng tiếc không có kết quả chứng thực, Kim Chung Nhân như là biết cậu sẽ nhìn sang, ở phía trước coi việc không liên quan đến mình chớp mắt quay đầu đi.

Đây là cái thái độ gì? Nói bậy sau đó chột dạ làm bộ như không biết sao?

“Thế Huân đệ thật tốt ha.” Kim Chung Nhân trong lòng mắng một trăm lần nữa, Bạch Hiền trên mặt mang nụ cười ôn nhu thân thiết đối với Thế Huân chào hỏi, còn Ngô Thế Huân cười đến cảnh xuân xán lạn nắm tay Bạch Hiền luôn miệng nói “Ngưỡng mộ đã lâu”, sau đó theo ánh mắt Bạch Hiền hướng về phía Kim Chung Nhân nhìn sang, đương nhiên chỉ nhìn thấy bóng lưng của cậu ta.

“A ha ha ha ca đừng để ý, Chung Nhân ca mấy ngày gần đây đều ngủ không ngon”

Bạch Hiền nheo mắt lại, trong lòng nói cậu ta ngủ được hay không em làm sao có thể biết, chẳng lẽ hai người ở chung sao? Đương nhiên cậu sẽ không đem những lời nói này ra huỷ hoại hình tượng học trưởng của mình, cho nên cũng cười ha ha vài câu, mắt thấy tàu điện ngầm đến, liền nói “Tạm biệt” làm bộ phải đi ngay.

“Bạch Hiền ca, chúng ta ở đây đều cùng đường, cùng nhau đi nha!” Ngô Thế Huân kéo kéo tay áo cậu.

Bạch Hiền lặng lẽ nhìn về mặt hồn nhiên của Thế Huân, trong lòng nói “Thế Huân à, em rõ ràng đã nghe Chung Nhân nói về ca, vậy sao còn lôi kéo chúng ta cùng đi, thế này không phải là làm khó nhau sao?”

Ở mặt ngoài còn muốn giả bộ rộng lượng cười, cười đến mặt đều rút gân.

Kim Chung Nhân quay đầu thấy Ngô Thế Huân dắt Bạch Hiền tới cũng sửng sốt một chút, hướng về Ngô Thế Huân ném đi một cái cau mày, còn Thế Huân làm bộ như không để ý.

Nhưng là Bạch Hiền nhìn thấy.

Cậu nghĩ rằng tôi muốn đi cùng cậu sao tiểu tử thôi. Bạch Hiền thật chỉ muốn xắn tay áo đi lên cho cậu ta một quyền, nhưng nghĩ đến hình tượng vẫn là nhịn được, trong lòng nghĩ.

Cậu còn không nghĩ rõ ràng rốt cuộc nên làm gì bây giờ thì Kim Chung Nhân đã dẫn đầu nhanh chóng lên tàu điện, Ngô Thế Huân kéo Bạch Hiền cũng mau mau đuổi kịp.

Tốt thôi, càng đỡ khó xử. Tên nhóc này hoàn toàn không ưa mình, vừa khéo mình cũng không thể nào có cảm tình với nó.

Ra khỏi bến tàu điện, ba người theo lẽ tự nhiên phải mỗi người một ngã. Gay go là, khoảng cách giữa trường cấp hai và cấp ba chỉ có hơn trăm mét, Ngô Thế Huân cười tủm tỉm chào tạm biệt bọn họ rồi chạy biến đi mất, chỉ còn lại Kim Chung Nhân trầm mặc không nói gì cùng Bạch Hiền vô cùng buồn bực.

Đây là cái chuyện quái gì vậy?

Kim Chung Nhân bước phía trước, người cao chân dài đi rất nhanh, Bạch Hiền phía sau cố kéo dài khoảng cách, cho nên càng đi càng chậm, càng đi càng chậm, mắt thấy phía trước là cổng trường, Kim Chung Nhân đột ngột dừng lại, xoay người nhìn về phía Bạch Hiền.

Bạch Hiền vội cúi đầu nhìn xuống chân.

“Bạch Hiền cậu làm sao vậy? Sao lại vừa đi vừa nhìn xuống?” Phía sau thành linh có một người bá vai mình khiến Bạch Hiền hoảng hốt, nhăn nhó mặt, phát hiện ra Độ Khánh Thù mắt tròn xoe trừng trừng đứng trước mặt.

Bạch Hiền bật cười, hai tay véo véo má Khánh Thù.

“Độ Độ, buổi sáng tốt lành ha!”

Độ Khánh Thù bị cậu véo cho mặt mày biến dạng, hồ nghi nhìn cậu một lúc lâu: “Đã không còn sớm Bạch Hiền à. Một mình cậu đứng giữa đường cúi đầu làm chi? Trầm tư sao?”

“Không có gì không có gì, mình chỉ là đứng chờ tiêu bữa sáng thôi—” Bạch Hiền vừa nói xằng nói xiên cho có lệ vừa ngẩng đầu nhìn về phía trước. Bóng dáng người kia sớm đã không còn đó.

4. Chương 4: Tiểu Thế Huân Là Phải Giao Cho Lộc Hàm Giải Quyết

Nếu nói âm hồn không siêu thoát đại khái chính là nói Ngô Thế Huân.

Từ sau lần gặp mặt tại bến tàu điện, Ngô Thế Huân đột nhiên thường xuyên xuất hiện trước mặt Bạch Hiền, bướng bỉnh nói “Bạch Hiền ca, anh là ca ca cho nên hãy mời em ăn cơm đi” sau đó lôi kéo cậu đi phố lớn ngõ nhỏ vui chơi giải trí. Nhưng rõ ràng là cậu trả tiền, mà Thế Huân lại luôn kéo theo Kim Chung Nhân lúc nào cũng mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật.

Bởi vì bị tình huống trước mắt làm cho bối rối, cho nên Bạch Hiền vốn có biệt danh “Nói nhiều” đột nhiên trở nên ít nói kiệm lời.

Mỗi lần trên bàn ăn đều là Ngô Thế Huân nói luôn miệng, Bạch Hiền bất đắc dĩ đáp lại, hơn nữa lại còn Kim Chung Nhân, ngoại trừ ăn và ăn thì từ đầu đến cuối chẳng làm gì khác.

Bạch Hiền vô cùng bất mãn.

Mời Ngô Thế Huân thì không nói, đứa nhỏ này bộ dạng người gặp người yêu, cười rộ lên là đã thấy mền rồi. Nhưng sao phải mang theo Kim Chung Nhân làm gì? Mình đâu có muốn mời nó? Mình với nó thân thiết gì đâu chứ?

Đương nhiên chỉ dám nghĩ trong lòng, đệ đệ ở trước mặt không thể ra vẻ keo kiệt, cho nên Bạch Hiền lại không thể đem mấy câu đó nói ra.

“Bạch Hiền à, đang ở chỗ nào vậy? Lâu lắm không gặp, ca mời em ăn cơm nha.”

Bạch Hiền vừa nhìn hai đệ đệ cao hơn mình ngồi ăn cơm rang kim chi vừa nghe điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm êm dịu như thiên thần của Lộc Hàm.

“A! Ca! Em ở bên ngoài, ca trùng hợp lại đây mời em ăn cơm đi, cùng nhau còn có...” Bạch Hiền nhìn thoáng qua đối diện có Ngô Thế Huân đang ăn vô cùng hạnh phúc cùng Kim Chung Nhân từ đầu đến chân không có một chỗ biểu hiện ra “Cảm tạ”, nói tiếp: “còn có hai đệ đệ, ca nhanh đến đây nha! Bọn em đang ở ngay Myeongdong...”

Lộc Hàm kịp thời xuất hiện giải cứu Bạch Hiền sống không bằng chết... cùng ví tiền của cậu.

Chợt nhận ra kỳ thực bản thân trong lòng có tính toán nhỏ nhặt với Ngô Thế Huân.

Lúc Lộc Hàm đẩy cửa tiến vào, ánh mắt trời phản chiếu từ đôi mắt cười và đôi môi, lại thêm trong ánh mắt giống như có bột tinh quang lấp lánh, phảng phất như thiên sứ giáng trần, khiến Thế Huân hoàn toàn ngây người nhìn.

Bạch Hiền tuyệt không ngoài ý muốn nhìn Ngô Thế Huân há hốc mồm, trong lòng nghĩ ca ca đại học năm nhất này quả nhiên dùng gương mặt ngây thơ tung hoành thiên hạ gạt người không đền mạng, nhìn xem lại thêm một thiếu niên nữa mắc mưu.

Lại nhìn về phía Kim Chung Nhân, vốn trong lòng muốn coi kịch vui xem tiểu tử thối kia có phản ứng khác thường không, kết quả lại phát hiện ánh mắt người kia nhanh chóng từ trên mặt mình rời đi.

Về mặt tương đối mắt tự nhiên.

Gì đây? Biểu hiện này thật khó gặp nha. Bạch Hiền nheo mắt lại quan sát Chung Nhân, lúc này đang cúi đầu cố sống cố chết ăn chỗ cơm rang, thiếu điều vùi mặt xuống đĩa cơm, nhưng Lộc Hàm mang theo nụ cười thiên sứ đã nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Ngô Thế Huân đem ánh mắt lấp lánh hi vọng đặt trên người Bạch Hiền.

Bạch Hiền thấy ánh mắt chờ mong giống con chó nhỏ của nó thì không thể không giới thiệu: “A, đây là Ngô Thế Huân, là học đệ năm ba trường cấp hai. Kia là Kim Chung Nhân, học đệ lớp mười. Còn đây là Lộc Hàm, là...”

“Ca cũng là học sinh trường chúng ta sao?” Chính là Ngô Thế Huân nói, không dùng kính ngữ, giọng điệu vô cùng háo hức.

Lộc Hàm cười híp mắt nhìn cậu nhóc, ánh mắt bừng sáng, khoe miệng cong cong thành một nụ cười, nhưng khắp người lại tỏa ra sát khí dày đặc.

“Đúng vậy, ca là Lộc Hàm, sinh viên năm thứ nhất bậc đại học. Chào Thế Huân đệ đệ.”

Bạch Hiền thấy Thế Huân lặng lẽ rụt cổ một cái.

Thời gian tiếp theo tình huống tựa hồ hoàn toàn thay đổi. Bạch Hiền cùng Chung Nhân vừa lặng lẽ ăn vừa nhìn biểu hiện xun xoe háo sắc của Ngô Thế Huân đối với Lộc Hàm, miệng ngọt giống như là lau mật, ánh mắt cười cong cong, thỉnh thoảng thè lưỡi liếm môi, quả thực chỉ còn thiếu cái đuôi phía sau lắc lắc.

Thời điểm Bạch Hiền cảm thấy buồn ngủ, đột nhiên thấy hai người chẳng biết tại sao lại chuyển đề tài trọng tâm sang mình.

“Lộc Hàm ca tại sao lại quen Bạch Hiền ca?”

Lộc Hàm trở nên hứng thú, nở nụ cười: “Đệ đoán thử xem”

“Chẳng lẽ là lúc cùng ngồi tàu điện ngầm...?”

Bạch Hiền đen mặt, tay vặn vẹo chiếc đĩa, cảm thấy thực sự rất vô lý “Thế Huân à, không phải ai cũng quen nhau trên tàu điện đâu...”

Lộc Hàm cười híp mắt nhìn thoáng qua Bạch Hiền trả lời: “Kỳ thực lần đầu tiên biết Bạch Hiền là cách đây khoảng một năm, khi đó ca vừa mới tốt nghiệp cấp ba, Bạch Hiền lúc đó là giỏi nhất nha..a, lại nói tiếp thời điểm đó phụ trách câu lạc bộ âm nhạc là Ngô Diệc Phàm.”

“Lúc Bạch Hiền ca đi phỏng vấn vào câu lạc bộ?” Ngô Thế Huân tò mò truy vấn.

“Không phải, là lúc Ngô Diệc Phàm đưa ca cùng Trương Nghệ Hưng tham dự dạ tiệc nhập học của học sinh năm nhất, kết quả vừa vặn vào đúng lúc Bạch Hiền đang biểu diễn.”

“Bạch Hiền ca hát rất hay sao?”

Lộc Hàm nhìn Bạch Hiền cười, từ chối cho ý kiến, Bạch Hiền chẳng biết tại sao cảm thấy có chút lúng túng, ho khan một tiếng, giương mắt lên đối mặt với Kim Chung Nhân nét mặt đang như cười như không. Lúc chạm đến tầm mắt của cậu, chớp mắt một cái, biểu tình đó trên mặt cậu ta nhanh chóng biến mất.

“Đây là thái độ gì?” Chẳng lẽ là cười nhạo sao? Bạch Hiền trong lòng cảm giận nghĩ, nhân lúc không ai để ý đảo mắt nhìn Chung Nhân xem thường.

5. Chương 5: Bạch Hiền Cùng Chung Nhân Đối Thoại Áp Lực Vô Cùng Lớn

Lúc từ tiệm ăn đi ra, sắc trời đã có hơi chút tối, ánh sáng đỏ cam ăn mòn hơn nửa chân trời, đem toàn bộ sự vật trên đường phố nhuộm thành sắc hồng rực rỡ, ấm áp mà mềm mại.

Nhưng là Bạch Hiền đã cảm thấy vượt ra khỏi cực hạn của mình.

Phía trước là Lộc Hàm đang bị keo dán 502 Ngô Thế Huân gắt gao dính chặt, thừa dịp Ngô Thế Huân thao thao bất tuyệt ném qua ánh mắt cầu khẩn giúp đỡ, Bạch Hiền chỉ có thể giả bộ như không nhìn thấy.

Theo sau là Kim Chung Nhân vẻ mặt không thay đổi, cắn ngón trỏ phải, bước chân đá đá mấy hòn sỏi, cả người toát ra khí lạnh như bóng ma, khiến Bạch Hiền sởn tóc gáy.

Cậu nghĩ thầm mình và học đệ này cũng chưa đến mức thù không đội trời chung, không nên biến mọi thứ trở nên căng thẳng như vậy, bản thân làm ca ca nên rộng rãi một chút mới đúng.

Nghĩ vậy Bạch Hiền háng giọng, lúng túng nói: “Đệ vẫn đi tàu điện ngầm đến trường à?”

Kim Chung Nhân mờ mịt nhìn cậu, chớp chớp mắt, coi bộ không hiểu cậu đang nói gì.

Bạch Hiền lơ mơ cảm thấy rằng đứa nhỏ này thực ra rất đáng yêu, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Đệ và Thế Huân tại sao lại quen nhau?”

Kim Chung Nhân vẻ mặt ngây ngốc.

Bạch Hiền không nhận được: “Cậu có phải không hiểu tôi đang nói gì chứ? Cậu có biết tiếng Hàn không đấy?”

Lần này cuối cùng cũng có phản ứng, Kim Chung Nhân gật gật đầu, cắn môi dưới nhìn cậu. Bạch Hiền lặng lẽ sờ sờ trán mình, quyết định từ bỏ kế hoạch “Cùng Kim Chung Nhân tiến hành đối thoại bình thường”, mặt mày chuyển sang nhăn nhó dữ tợn.

“Lộc Hàm ca mang cái tên Ngô Thế Huân láo toét chạy đi đâu rồi...?”

Chỉ trong một phút đồng hồ nói chuyện ngắn ngủi, Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm đã đi mất, bỏ lại cậu trên con đường vắng vẻ cùng Kim Chung Nhân, người theo thói quen lại đang cắn ngón tay nhìn Bạch Hiền.

“Lộc Hàm, ca coi đây là cái gì, sao lại bỏ mặc một mình đệ ở đây? Không phải nói muốn tới cùng em ôn chuyện sao sao sao sao sao...?”

Bạch Hiền ngửa mặt lên trời kêu rên hơn năm phút đồng hồ, bả vai bỗng bị vỗ mạnh một chút.

Bên cạnh, Kim Chung Nhân đen mặt nói: “Ca, bọn họ đã đi rồi, chúng ta cũng mau đi thôi.”

Bạch Hiền nhìn xung quanh, trên đường vốn không đông người lắm, ánh mắt mọi người đều bị cơn động kinh của cậu thu hút. Bình thường nếu phía sau là Độ Khánh Thù, nhất định sẽ che mặt bước đi làm bộ như không quen biết

Còn nếu là Phác Xán Liệt thì sao? Tên đó thời điểm cùng mình lên cơn là chẳng bao giờ để ý đến ánh mắt của mọi người, cho nên không cần lo lắng.

“Anh đi hướng nào?” Lại là Kim Chung Nhân phá lệ mở miệng trước, Bạch Hiền bị cậu ta làm cho kinh ngạc một chút, không nói gì nhìn xung quanh, chỉ chỉ bên tàu điện ngầm phía trước, chẳng biết tại sao lại lấp bắp: “Ca, ca đi đường kia... ngồi tàu điện ngầm...”

Kim Chung Nhân bộ dạng tuyệt không ngoài ý muốn: “Vậy thì cùng hướng rồi. Chúng ta cùng đi”

Tôi đương nhiên là biết cùng hướng. Chúng ta ngồi tàu điện ngầm đến trường lúc nào chẳng cùng lên cùng xuống. Bạch Hiền trong lòng gào thét, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ rụt rè, đuôi mắt cong cong, mỉm cười lộ ra răng khểnh “Tốt”

Kim Chung Nhân lại khôi phục trạng thái mặt đen im lặng không nói đứng bên Bạch Hiền. Bạch Hiền vài lần muốn nói chuyện nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt đen vô tội liền hận không thể ngửa mặt lên trời thở dài gào khóc. Tôi là người không thể không nói nhiều, cậu không chịu cùng tôi nói chuyện khiến tôi áp lực tâm lý rất lớn a.

“Cái đó Chung Nhân à. Tuy rằng trước kia ca vì không biết chuyện nên mới khiến cho chấn thương thất lưng em tái phát, nhưng hiện tại chúng ta coi như hoà hảo đúng không?”

Kim Chung Nhân thông thả gật đầu.

“Cho nên Chung Nhân à, ca còn chưa biết em học lớp mười ban nào đó?” Cậu từ từ gợi mở đề tài trường lớp học hành, hi vọng có thể giảm bớt không khí xấu hổ kia đi.

“Lớp mười... ban C” Kim Chung Nhân trả lời, vò vò mái tóc. Bạch Hiền vừa định nói “Thật khéo nha, ca là năm hai ban C.” thì Chung Nhân liền nói: “Ca cũng ở ban C phải không?”

“A đúng vậy đúng vậy... Làm sao cậu biết?” Bạch Hiền trong lòng nghĩ chẳng lẽ mình nổi tiếng vậy sao, nhưng lại nghĩ ngay Kim Chung Nhân này vừa nhập học cũng đã được vô số người bàn tán mà mình cũng có biết nó học lớp nào đâu.

Kim Chung Nhân cắn cắn môi, không nói.

Không thèm nói nhiều nữa câu, Bạch Hiền bắt đầu dĩ ngậm miệng lại, đang âm thầm sám hối vì đã bắt chuyện, buồn bực nghĩ người này sao nói một câu cũng có khó khăn đến thế thì Kim Chung Nhân lại lên tiếng ngoài dự đoán: “Anh... anh hát hay lắm”

“Hả?”

“Em đã xem Bạch Hiền ca biểu diễn rất nhiều lần.” Kim Chung Nhân nghiêm túc nhìn Bạch Hiền nói “Anh hát rất êm tai.”

Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu thế nào đâu. Cần nhắc đến chiều cao chênh lệch nhưng vẫn muốn bày tỏ thiện ý, cho nên tự kiểm chân lên, quyết định xoa đầu nó một chút, ai ngờ Chung Nhân nhanh chóng quay đầu tránh được bàn tay Bạch Hiền, động tác nhanh nhẹn so với thần sắc bình thường lúc này hoàn toàn ngược lại.

Bạch Hiền buông tay xuống, vắn vẹo gương mặt.

Quả nhiên đứa nhỏ này khen mình hát hay chỉ là nói khách sáo đi. Dù sao mình là giọng ca chính của câu lạc bộ, chỉ cần biết điều này, đại khái cũng sẽ biết cậu hát không hề kém.

“Cậu bao nhiêu tuổi?” Bạch Hiền cảm thấy nên biết rõ tuổi đối phương liền hỏi.

Kim Chung Nhân nhìn cậu thật nhanh một cái: “Sinh năm 94...”

“Oa, so với anh nhỏ hơn hai tuổi nha! Ca sinh tháng 5 năm 1992!” Bạch Hiền đột nhiên có cảm giác “Ha ha ta là ca của người tiểu tử thôi!” Nhưng Kim Chung Nhân đã nhún mày, nhấn mạnh: “Không đến hai tuổi..”

“Sinh tháng 1, cho nên là 93line”

Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy bộ dạng bản thân biến thành xấu hổ, nói cho có lệ “Được rồi, được rồi, một lớp thì một lớp.”, không khí ngưng ngừng vất vả mãi mới giảm bớt được lại lần nữa quay trở lại.

Lộc Hàm chính thức bị Ngô Thế Huân quần lấy, bởi vì theo tin nhắn không rõ ràng người này gửi đến, hình như nhóc con Ngô Thế Huân cứ không có việc gì làm là lại chạy sang bên khu đại học, nên Lộc Hàm muốn trốn cũng không được, đành phải mang theo cái đuôi nhỏ này đi khắp nơi.

Chẳng những không cần mời khách ăn cơm, hơn nữa Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân ở trong mắt cậu chính là tai hoa, hai người này tai hoa nếu tư sinh tư tiêu thì quả là điều tốt.

Kim Tuấn Miên tuyên bố muốn tiến hành tập luyện cho buổi diễn văn nghệ của trường. Biện Bạch Hiền ở bên cạnh ngáp ngáp dài, nhưng vẫn bị giật mình bởi Phác Xán Liệt đang nhảy chồm chồm như gà chọi, nhe răng trợn mắt vùng cánh tay dài tủa cội xay gió.

[illegible]

Bạch Hiền và Khánh Thu liếc nhau, kéo Phác Xán Liệt vẫn đang gào như cái máy hát hỏng xuống phía sau, ăn ý bịt miệng cậu ta lại. Chờ Xán Liệt cuối cùng cũng ngoan ngoãn chịu im lặng, Bạch Hiền mới nhìn xung quanh, vừa vặn chạm được ánh mắt Kim Chung Nhân.

Người kia nhanh chóng khép hờ mắt lạnh nhạt.

Bạch Hiền chưa kịp nghĩ nhiều về hàm nghĩa cái nhìn kia thì Kim Tuấn Miên đã cầm trên tay danh sách tiết mục bắt đầu phân công nhiệm vụ.

“Bach Hiền, Chung Nhân...”

Bạch Hiền bất ngờ không phòng ngự bị gọi tên, giơng mắt lên kinh ngạc nhìn Kim Tuấn Miên, không hiểu nổi mình và Kim Chung Nhân có liên quan gì, một người nhảy một người hát, chẳng lẽ có thể ghép thành tiết mục biểu diễn sao?

“Bạch Hiền, bài “Baby don’t cry” sở trường của em rất thích hợp với một điệu nhảy gần đây Chung Nhân tập luyện, như vậy, tam thời quyết định em sẽ hát, Chung Nhân nhảy phụ họa”

Bạch Hiền không nghĩ đến Tuấn Miên có thể nghĩ ra yêu sách này, đơn giản là tác phong quân chủ chuyên chế độc tài, trong nháy mắt vội vàng muốn nói nói, kết quả vừa mở miệng “Đợi chút, đợi không...” đã bị Kim Chung Nhân bên kia chặn họng “Đã rõ, Tuấn Miên ca!”

Kim Tuấn Miên vui mừng nhìn Kim Chung Nhân như nhìn hài tử nhà mình, biểu tình vô cùng hài lòng “Đương nhiên đương nhiên, hai người nhất định phải phối hợp ăn ý. Chung Nhân! Vũ đạo của em bản lĩnh cao như vậy, thêm Bạch Hiền lại là át chủ bài của câu lạc bộ âm nhạc, nếu thể hiện tốt, được chọn làm tiết

mục hạ màn sẽ không thành vấn đề, tuyệt đối sẽ chiếm được tình cảm của tất cả khán giả, danh tiếng câu lạc bộ cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạch Hiền dưới chân mềm nhũn, ngã vào người Độ Khánh Thù, lệ rơi đầy mặt.

“Độ Độ, cứu mình. Mình với cái đứa nhỏ mặt đen rắc rối kia không có gì để nói a. Mình nói mười câu thì nó nói không nên lời một câu a! Cảm giác thật khó chịu a Độ Độ... Độ Độ Độ Độ...”

Độ Khánh Thù một tay đỡ Bạch Hiền, một tay bịt miệng Xán Liệt, trong lòng cảm thấy rất ưu sầu: “Hai người các cậu vì sao không thể yên lặng một chút hả? Mình cũng áp lực rất lớn a.”

Tan họp xong Bạch Hiền vốn muốn tìm Chung Nhân nói chuyện, nghĩ nên giải bày ý kiến bản thân: “Nếu không thể hợp tác, chúng ta có thể cùng thương lượng với Tuấn Miên ca. Bài nhảy của cậu chỉ dùng nhạc đệm cũng vẫn sẽ rất tuyệt.” Kết quả vừa hô giải tán Chung Nhân đã nhanh chóng chạy đi. Bạch Hiền đối với cái vai rộng chân dài kia vội vàng quay lưng đi hô vài tiếng cũng không được để ý tới, biểu tình chán nản cả người co lại thành một mẩu.

Phác Xán Liệt vẫn còn đang suy tư xem tiết mục cá nhân rốt cuộc là nên chơi trống hay rap, biểu tình vô cùng rối rắm, im lặng kéo Bạch Hiền đi. Bạch Hiền tâm sự nặng nề, cũng không nói được lời nào. Hai người bình thường luôn nháo nhào ầm ĩ, giờ lại trầm mặc đến độ Khánh Thù nhin không được chất vấn:

“Mình xin các cậu! Làm ơn nói gì đi nói gì đi! Cái không khí u ám này là thế nào hả?”

Kết quả ngày hôm sau, Bạch Hiền còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, kết thúc tiết số học liền gục xuống bàn không nhúc nhích như xác chết, bỗng nghe thấy các nữ sinh gần cửa sổ phát ra tiếng gào rú xem lẫn hoan hô.

Không chút để ý hơi ngược mắt, Bạch Hiền suýt nữa tim nhảy khỏi lồng ngực.

Giữa thời tiết tháng mười mà Kim Chung Nhân chỉ mặc chiếc áo ba lỗ mỏng màu đen, bên ngoài in hình con hổ khổng lồ, nhìn càng rõ vai rộng chân dài, đứng ở cửa ngõ vào trong. Cậu ta lúc nhìn thấy Bạch Hiền vẫn im lặng, cứ như vậy nhìn chằm chằm, tựa hồ ý bảo cậu đi ra ngoài.

“Kim Chung Nhân?” Xán Liệt cũng phát hiện ra sự xuất hiện của Chung Nhân, sững sốt một chút, “Tên nhóc đó đến tìm ai? Bạch Hiền cậu đang làm bầm gì thế?”

Giọng cậu ta quá lớn, khiến toàn bộ ánh mắt các bạn học đều hướng về phía họ. Bạch Hiền đang thì thầm “Cậu ta tuyệt đối không đến tìm mình, người Chung Nhân tìm tuyệt đối không thể là mình”, lần đầu tiên cảm thấy bạn tốt lớn giọng như vậy dọa người, cho nên cả người đều rúc xuống gầm bàn, coi như bản thân không tồn tại.

Kết quả Kim Chung Nhân lập tức xông vào, Bạch Hiền từ dưới gầm bàn ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Chung Nhân đang đứng ở cái bàn đối diện bình tĩnh nhìn mình.

“Oa hu..” Bạch Hiền cộc đầu vào góc bàn, đau đến chảy nước mắt.

“Cậu đến tìm tôi?” Bạch Hiền thấy Chung Nhân cố nín cười, cảm thấy đây đúng là khoảnh khắc xấu hổ nhất cuộc đời mình, bèn vuốt lại đầu tóc, ngồi thẳng người, giả bộ như không có chuyện gì hỏi Kim Chung Nhân, nhưng thực tế thì đầu đau muốn chết.

Kim Chung Nhân vội vàng thu lại nụ cười trả lời: “Em tới là muốn bàn về tiết mục của chúng ta”

“A... Cái đó a...” Bạch Hiền vốn nghĩ chuyện này không cần nghiêm túc đến thế, nhưng nhìn ở Chung Nhân thái độ đặc biệt chân thành tha thiết, vẫn là quyết định chớ đả kích tinh thần hăng hái của đối phương “Tốt tốt, cậu cứ quyết định giờ tập rồi chúng ta cùng điều chỉnh...”

Kim Chung Nhân lặng lẽ nhìn cậu, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?”

Kim Chung Nhân há miệng thở dốc rồi nói: “Số điện thoại của Bạch Hiền ca là gì?”

Độ Khánh Thù ở bên cạnh đột nhiên cười phá lên. Bạch Hiền, Chung Nhân và cả Xán Liệt đang hào hứng hóng hớt cuộc nói chuyện, đều quay sang nhìn cậu ta.

Độ Khánh Thù trong lòng nghĩ sao cảnh này thấy quen quen a. Ngày hôm qua mình ở nhà giết thời gian xem một bộ phim tình cảm có cảnh nam chính ngưỡng ngừng xin số điện thoại đối phương. Kim Chung Nhân này thế nào mà bộ dạng lại sống động y như thật vậy. Nhưng thế này là không khoa học a, các người tại sao lại có thể công khai diễn phim thần tượng trước bàn dân thiên hạ vậy?

“Độ Độ làm sao đây?” Bạch Hiền vung tay một hồi trước mặt Độ Độ đang ngơ ngẩn như lạc vào cõi thần tiên cũng không thấy phản ứng gì, đành phải hoang mang quay sang hỏi Phác Xán Liệt, Phác Xán Liệt nhún vai tỏ vẻ không biết chuyện.

Độ Khánh Thù lúc này cũng hồi thần lại, tóm lấy cái tay Bạch Hiền đang vung loạn xạ phía trước. Còn chưa kịp mở miệng nói, đột nhiên cảm thấy một ánh nhìn chết chóc phóng đến, Độ Khánh Thù run lên, chớp mắt nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Chung Nhân.

A... Vừa rồi có phải mình tưởng tượng không? Hiện tại rõ ràng không biểu lộ gì nhưng ánh mắt vẫn còn khiến mình lạnh cả sống lưng là làm sao. Độ Khánh Thù còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, Bạch Hiền đã cầm tay cậu lắc lắc: “Độ Độ, cậu đem số di động của mình đưa cho Chung Nhân đi, mình chẳng bao giờ nhớ được cái đó.”

Độ Khánh Thù chưa kịp phản ứng đã thốt ra: “Cậu nói cái số nào? Mới hay là cũ?”

“Số nào cũng được, dù sao mình cũng đều dùng đến.”

Bạch Hiền tuy nói thế nào cũng được nhưng Độ Khánh Thù lại không cho rằng như vậy, bởi vì sau khi cậu nói câu nói đáng hối hận kia xong, Kim Chung Nhân đã dùng ánh mắt áp bức Khánh Thù nộp cả hai số điện thoại của Bạch Hiền ra.

7. Chương 7: Vì Sao Cùng Kim Chung Nhân Làm Gì Cũng Luôn Có Cảm Giác Khác?

Lúc Bạch Hiền đến phòng luyện vũ đạo của trường học, từ trong phòng loáng thoáng truyền đến tiếng nhạc, chính là “Two moons” - bài hát rất nổi tiếng trước đây của tiền bối Lộc Hàm, Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm, tiết tấu phần rap cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Cậu nhẹ nhàng đẩy cửa vào, thấy Kim Chung Nhân đã đến, đang chuẩn bị nhạc nền luyện tập.

Bạch Hiền đối với vũ đạo căn bản là không biết gì cả, cho nên chỉ cảm thấy người này vũ đạo rất giỏi, hơi thở mạnh mẽ, di chuyển nhịp nhàng đầy sức sống, vì vậy cũng không muốn quấy rầy cậu ta, đi vào trong ngồi xuống một góc, ôm đầu gối lặng lẽ nhìn.

Kim Chung Nhân tựa hồ không nhận ra sự hiện hữu của cậu, vẫn chuyên chú nhảy, trong phòng luyện tập chỉ có tiếng nhạc, tiếng thở, cùng tiếng giày ma sát trên sàn phát ra thanh âm “Xoẹt xoẹt”

Bạch Hiền nhìn một chút đã cảm thấy chẳng biết tại sao có chút cảm thông. Chẳng trách thất lưng đứa nhỏ này không thể nào hồi phục được, chỉ vì một buổi tập nhỏ liền luyện tập liên mạng như vậy, thật khó tưởng tượng mấy tuần mấy tháng liên tục thì thân thể sao chịu đựng được.

Đối với bản thân thật quá tàn nhẫn a, Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền ở trong lòng lặng lẽ nói một câu.

Thế nhưng tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, tuyệt đối vẫn sẽ không nói với Chung Nhân.

Lúc tiếng nhạc cuối cùng ngưng lại, bả vai Kim Chung Nhân phập phồng lên xuống, hờn hển lấy lại nhịp thở, ánh mắt qua tấm gương phòng tập phát hiện ra Bạch Hiền.

Người sau hơi khẽ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ vấn đề gì.

Cậu cũng không mong chờ Bạch Hiền sẽ dùng con mắt chuyên nghiệp nhìn mình tập luyện, nhưng là người duy nhất đối với kỹ năng vũ đạo của mình không chút hứng thú, cũng thật làm người ta uể oải. Kim Chung Nhân chần chờ một chút rồi tiến về phía Bạch Hiền.

Mãi đến khi khom lưng cúi xuống đứng trước mặt, người kia mới có phản ứng.

“A? A! Đã xong rồi à?” Bạch Hiền lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, nhưng vì ngồi lâu quá nên chân có chút tê, đành phải tựa vào tường mới đứng vững. “A, em đã đỡ chưa?”

Kim Chung Nhân sững sốt một chút.

“Ca là nói..Ừ, thất lực của em.” Ánh mắt Bạch Hiền trực tiếp hướng về phía bên hông Chung Nhân. Chung Nhân bị cậu nhìn khiến cả người cứng ngắc, chân giật giật, lại lắp bắp trả lời: “A? A...Không có gì, tốt lắm...Đã đỡ nhiều.”

Bạch Hiền hoài nghi nhìn người kia đột nhiên mặt đỏ lên cùng ngữ khí trở nên mềm nhũn, không biết có nên tin tưởng.

“Cái đó... Hay là ca hát thử cho em nghe trước một lần xem sao?” Không khí xấu hổ này lại là gì đây? Chúng ta quả nhiên không thể thân thiết, hơn nữa tiểu tử Kim Chung Nhân này lại luôn là người kết thúc đối thoại.

Bạch Hiền nghĩ nghĩ đưa ra phương án, Kim Chung Nhân gật gật đầu, sau đó nói “Chờ một chút” rồi bắt đầu sờ sờ khắp người tìm di động.

“Làm gì thế?” Bạch Hiền nhìn cậu ta đem cả người sờ khắp đều không tìm ra lại chạy đến góc lục túi, cảm thấy vô cùng kì quái.

“Em đem bài hát của anh ghi lại, đem luyện tập trước, như vậy đến lúc phối hợp càng nhuần nhuyễn” Kim Chung Nhân giải thích, đem di động mở đến chức năng ghi âm.

Bạch Hiền nhìn cậu ta nghiêm túc như vậy trong khi cảm giác mình chỉ tập lấy lệ, vội vàng gật gật đầu đi đến góc cầm loa cùng micro lại, thuần thục điều chỉnh, đem micro giơ lên bên miệng lại buông, vì muốn giảm bớt căng thẳng liền hắng giọng một cái.

Kỳ quái, trước kia lúc hát trong tiệc đón tân sinh cũng không có căng thẳng như này a.

Bạch Hiền cho rằng lý do chính là “Bởi vì Kim Chung Nhân hiện tại nhìn mình chăm chăm, còn lấy di động ghi âm khiến người ta thật áp lực” nên hít thở sâu vài lần nhanh chóng bắt đầu.

Khúc nhạc dạo vang lên, Bạch Hiền cũng giống như Kim Chung Nhân vừa rồi tập nhảy, nhanh chóng nhập tâm vào giai điệu.

Ca hát không chỉ là sở trường của Bạch Hiền mà còn là niềm đam mê, là sinh mệnh của cậu. Chuyện này những người biết Bạch Hiền đều hiểu rõ. Giống như là Phác Xán Liệt, cho dù cậu ta bình thường cùng Bạch Hiền mỗi khi không có việc gì làm đều nghịch ngợm làm ra những chuyện kỳ quái điên rồ, nhưng thời điểm nhắc đến âm nhạc sẽ ngay lập tức khôi phục thái độ nghiêm túc.

Bài hát kết thúc cũng là lúc Bạch Hiền thoát khỏi tâm trạng say mê đắm chìm, vừa mở mắt đã thấy Kim Chung Nhân cầm điện thoại nhìn mình chăm chăm, biểu tình vô cùng phức tạp, không biết là có ý gì.

“Hát như thế nào?” Tuy rằng bản thân đối với giọng hát là rất tự tin, Bạch Hiền không hiểu sao vẫn nhảy mắt nhìn Kim Chung Nhân mong đợi. Kim Chung Nhân nhìn cậu nói: “A, rất êm tai.”

Bạch Hiền có hơi thất vọng. Nếu là Phác Xán Liệt thế nào cũng nói một tràng văn vẻ hoa mỹ “Quả thực giống như là hát ra linh hồn ca khúc.” hay “Giọng hát này đúng là chỉ có ở trên trời, nói không chừng cậu chính là thiên thần đó.” Bất quá cũng biết đối với Kim Chung Nhân mà nói dùng từ miêu tả một chút cũng quá khó khăn, cho nên tuy thế cũng vẫn cười cười nói câu “Cảm ơn.”

Nghĩ nghĩ lại cảm thấy có chút nhẹ nhàng băng quơ, vì thế lại bổ sung nói: “Em nhảy cũng rất tốt”

Bạch Hiền nhìn Kim Chung Nhân bộ dạng có điểm cao hứng, vẻ mặt hạnh phúc vì khả năng vũ đạo được công nhận, nên lại tiếp tục: “Đúng vậy, tuy ca không hiểu gì về vũ đạo, nhưng vẫn cảm thấy... ờm... vũ đạo của em rất có hồn.”

Nói xong cũng tự khinh bỉ tại sao mình đột nhiên muốn dùng cách nói của Phác Xán Liệt.

Kim Chung Nhân đương nhiên không biết cậu đang nghĩ gì, mỉm cười rạng rỡ nói: “Anh, chúng ta lại đây cùng phối hợp đi”

“Đương nhiên, đương nhiên, chúng ta còn phải giành được sự yêu mến của tất cả mọi người mà.” Bạch Hiền cảm thấy nhân cơ hội này nên cải thiện mối quan hệ, nghĩ muốn vỗ vỗ bờ vai cậu ta.

Tuy nghĩ như thế, nhưng khi chạm vào vai Chung Nhân bàn tay vẫn có chút ngượng ngùng. Lần này Kim Chung Nhân chưa kịp né tránh, cho nên Bạch Hiền dễ dàng chạm đến đầu vai đối phương.

Bàn tay chạm nhẹ vào áo đồng phục mềm mại, ẩm ướt vì mồ hôi, xương bả vai hơi nhô ra, đường nét cơ bắp phập phồng lên xuống nơi tiếp xúc ngón tay Bạch Hiền. Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi nhưng bỗng nhiên cảm giác thời gian kéo dài thật lâu.

Bạch Hiền không hiểu sao cảm thấy có chút chột dạ, ho nhẹ một tiếng thu tay về, ngón tay bên hông xiết chặt rồi lại buông.

Kim Chung Nhân tựa hồ cũng bị động tác của cậu làm cho hoảng sợ, biểu tình trong chớp mắt có mất tự nhiên, nhưng chỉ là thoáng qua.

Chung Nhân bối rối giật giật bả vai, xoay người cúi xuống cầm chai nước đổ vào miệng, bộ dạng cực kỳ gấp gáp khiến nước tràn hết xuống cổ, ngực trong nháy mắt ướt sũng một mảng.

Không khí lại trở nên lúng túng.

Bạch Hiền trong lòng âm thầm gào thét. Người ta nói “trời sinh từ trường bất hòa” chính là thế này sao? Quả nhiên mình và Kim Chung Nhân không bao giờ có thể gần gũi.

*trời sinh từ trường bất hòa: đại khái là sinh ra vốn không thể hòa hợp với nhau”

8. Chương 8: Phác Xán Liệt Nói Ngô Thế Huân Là Bằng Hữu Của Bằng Hữu Của Bằng Hữu Của Mình

Như thường lệ, sau khi ăn trưa xong, các học sinh lục đục rời cantin tới phòng học, thư viện hoặc kí túc xá.

Thời tiết đã chớm lạnh, nhưng nếu cởi áo khoác ra sân bóng vận động một lúc cũng sẽ rất nhanh đổ mồ hôi.

Trên sân, các nam sinh đang hò hét chuyển bóng vô cùng hào hứng. Các nữ sinh đi qua không kiềm chế được phải dừng lại xem không chỉ vì bọn họ, mà còn bởi hai người đang ngồi bên rìa sân.

Phác Xán Liệt tay dài chân dài ngồi phịch dưới bóng bóng rổ, một lúc lại bò dài úp mặt xuống đất, một lúc lại trở mình ngắm trời.

“Cậu là cái bánh rán à?” Biện Bạch Hiền ôm gối ngồi bên cạnh, nhìn biểu tình khác thường của Phác Xán Liệt. Xán Liệt lại nghiêng người nằm dài, chống tay nhìn cậu: “Bạch Hiền, mình cảm thấy cậu gần đây rất kỳ lạ.”

“Hả?” Bạch Hiền nghĩ người này đầu có vấn đề hay sao mà đột nhiên nói ra những lời này, cho nên liền vươn tay nghịch mó tóc xoắn của Phác Xán Liệt, cười hì hì nói “Mình có chỗ nào kỳ lạ a? Liệu có phải cậu thấy mình đặc biệt ngọc thụ lâm phong đẹp trai tiêu sái?”

Phác Xán Liệt mắt tròn trắng nhẩn nhẩn.

“Chính là cảm thấy cậu gần đây có chút lơ đãng” Cậu ta thận trọng lựa chọn dùng từ, dè dặt cẩn thận nói “Tần suất ngủ trên lớp so với trước tăng lên đến hai mươi phần trăm.”

“Cảm ơn cậu đã quan tâm tới mình như vậy.” Bạch Hiền nở nụ cười, lại đưa tay lên sờ đầu Phác Xán Liệt, vừa định mở miệng nói chuyện tiếp thì nghe thấy trên sân bóng một nam sinh năm nhất hướng về phía xa hét lên: “A! Chung Nhân! Tối chơi bóng không?”

Bạch Hiền cùng Xán Liệt cùng quay mặt sang, vừa vặn thấy Kim Chung Nhân đang đứng phía bên trái sân bóng.

Cậu ta mặc áo khoác dài màu đen, bộ dạng vẫn lơ đãng, vô tư lự, nhưng rõ ràng trời sinh khí chất của người khiêu vũ, từ xa cũng thấy nổi bật thân hình cao ngất, lưng thẳng tắp.

Kim Chung Nhân vò vò mái tóc hướng về phía mấy nam sinh kia khoát khoát tay, ánh mắt vu vơ quét một vòng trên sân bóng rổ, nhìn thấy Bạch Hiền đang ngồi dưới bóng rổ nhìn mình chằm chằm, biểu tình lại ngẩn ra.

Sau đó lập tức tiến về phía cậu.

Bạch Hiền lặng lẽ bò đến phía sau Phác Xán Liệt, kéo cậu ta ngã xuống đất, ý đồ muốn dùng thân hình cao lớn của cậu ta làm lá chắn.

“Ái chà, Kim Chung Nhân tới tìm cậu kìa Bạch Hiền” Phác Xán Liệt thật sự quá nặng, Bạch Hiền còn chưa nhắc được lên, cậu ta đã ngẩng đầu hướng về phía Chung Nhân gào thét, lại còn sống chết đem Bạch Hiền kéo ra ngoài.

Bạch Hiền lặng lẽ ở trong lòng nguyên rửa, biểu tình u ám suy tư vì sao Phác Xán Liệt có thể sống được đến bây giờ.

“Bạch Hiền ca” Mắt thấy Chung Nhân đi đến trước mặt, bên tai lại nghe một tiếng này, Bạch Hiền cảm thấy cả người vô lực, liền đau khổ lên tiếng “Ồ...”

“Bạch Hiền ca, em đã có thể cùng bài hát của anh phối hợp rất tốt, khi nào chúng ta chính thức cùng nhau tập luyện đi.” Kim Chung Nhân đi thẳng vào vấn đề, ngồi xổm ngay trước mặt Bạch Hiền. Bạch Hiền vừa nhìn thấy cái mặt Chung Nhân đã cảm thấy vô cùng kỳ quái, nghĩ đẩy Xán Liệt ra ngất lờ, kết quả tên kia giống như bánh nướng áp chảo, lại lật người úp mặt xuống đất.

Nhìn Phác Xán Liệt như cá muối trong chảo dầu, Bạch Hiền tức sôi máu, trong lòng nghĩ còn không bằng Độ Độ lúc ở bên cạnh mình, ít nhất Độ Độ cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng rốt cuộc mặt ngoài vẫn cười nhe răng “Nhanh như vậy hả? Chung Nhân thật lợi hại nha. Vậy khi nào thì tập?”

“Thời gian cụ thể sẽ nhắn tin bàn sau” Kim Chung Nhân nói nghiêm túc, suy nghĩ một lúc ánh mắt đột nhiên dường như trở nên có điểm khả nghi, nhẹ giọng ho khan một chút mới nói tiếp: “Đúng rồi Bạch Hiền ca, Thế Huân nói muốn mời anh ăn cơm.”

“Thật á?” Bạch Hiền nghĩ rằng có phải cậu ta nói sai chủ ngữ không? Chẳng phải trước đây toàn là mình mời bọn nó ăn sao. Thế Huân láo toét kia từ khi có Lộc Hàm là không thèm xuất hiện trước mặt mình nữa. Đột nhiên mời mình ăn cơm chẳng lẽ là vì muốn cảm tạ mình đã giới thiệu cho ác quỷ đội lột nai con thanh thuần thiên sứ Lộc Hàm chăng?

“Đúng vậy, là Thế Huân mời ca ăn cơm.”

“Mình có thể đi không, có thể đi không, có thể đi không...?” Trong phạm vi tầm mắt hai người đột nhiên chen vào một sinh vật tóc xoắn, mắt to răng trắng cười vô cùng sung sướng, mới vừa rồi còn cosplay cá muối, lúc này lại đang khoác vai Kim Chung Nhân rất tình cảm.

“Chung Nhân cậu xem, cậu cùng Bạch Hiền của chúng tôi quan hệ không tệ. Mà tôi với Bạch Hiền lại là bạn bè hảo huynh đệ, như vậy cậu cũng chính là bạn bè hảo huynh đệ của tôi. Nghĩa là cái cậu bạn của cậu muốn mời cơm kia cũng là bạn bè hảo huynh đệ của tôi. Mà bạn bè hảo huynh đệ thì chắc chắn sẽ mời tôi ăn cơm rồi đúng không đúng không đúng không?”

Ánh mắt Kim Chung Nhân đờ đẫn, hiển nhiên đã bị lý luận “bằng hữu của bằng hữu của bạn bè hảo huynh đệ cũng chính là bạn bè hảo huynh đệ của tôi.” của Phác Xán Liệt làm cho hồ đồ.

Bạch Hiền ngẫm lại ngộ nhờ thằng nhãi con Ngô Thế Huân mang theo Lộc Hàm đến mời khách ăn cơm, đợi đến giờ lại không thấy đâu, bỏ lại mình và Kim Chung Nhân như lần trước. Không phải là cậu không thích Kim Chung Nhân, mà sự thật chứng minh là Kim Chung Nhân cũng không thích cậu, nhưng không khí đúng là luôn bất hòa, đại khái là do ác duyên xung khắc đi.

Bạch Hiền trong lòng nghĩ vậy, đem ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Kim Chung Nhân. Kim Chung Nhân hiển nhiên còn đang phân tích “phác thị chấp chơn đại pháp” tinh thâm của Phác Xán Liệt. Cậu ta đem ánh mắt ngây ngốc nhìn Bạch Hiền chăm chăm, sau một lúc lâu mới chậm chạp gật gật đầu, lịch sự nói với Phác Xán Liệt: “Xán Liệt ca nếu như muốn đương nhiên có thể cùng đi...”

Dù sao cũng không phải mình trả tiền. Đứa nhỏ Ngô Thế Huân này dùng gương mặt dễ thương đi khắp nơi ăn ăn uống uống, tiền tiêu vặt để dành được một món lớn chẳng dùng làm gì. Nhân dịp này để nó tiêu pha một chút cũng tốt.

9. Chương 9: Chúng Tôi Là Thất Đại Cô Bát Đại Di Của Kim Chung Nhân

Quán ăn ở Myeongdong luôn kín người hết chỗ, Bạch Hiền đã đi đến đây rất nhiều lần, cho nên đối với chuyện người người chen lấn chật chội cũng không thấy khó chịu.

Nhưng khi cậu cùng Phác Xán Liệt được Chung Nhân chỉ chỗ đi đến bàn Ngô Thế Huân, trong chốc lát liền suy nghĩ thấu đáo.

Đây là cái tình huống gì vậy? Mình đang ở phòng thẩm tra hay sao?

Cái bàn lớn dành cho tám người đã có bốn người ngồi song song phía bên kia, vị trí đối diện còn lại hẳn là dành cho ba người bọn họ. Nhưng cái không khí này lại không giống đang chờ đợi bạn bè bình thường, mà như là...

Mà như là thất đại cô bát đại di đang khảo sát con cháu.

Bạch Hiền bị ý nghĩ biến thái của bản thân làm cho run bắn lên, liền quyết định ngồi xuống trước hít thở không khí là tốt hơn.

Cậu theo Kim Chung Nhân ngồi xuống, trong lòng suy nghĩ may còn có Phác Xán Liệt đi cùng, ánh mắt nhân tiện liếc nhìn bốn người bên kia.

Ngô Thế Huân đương nhiên là cậu biết, gương mặt tuần tú nhỏ nhắn và làn da trắng sữa ngày càng rạng rỡ. Lúc Bạch Hiền sang, đứa nhỏ đang nhếch miệng cong cong đuôi mắt, cười rất thoải mái.

Ngồi bên cạnh Ngô Thế Huân là một mỹ thiếu niên tóc màu nâu buộc đuôi ngựa, thoát nhìn xinh đẹp như một tiểu cô nương, mặt chỉ lớn cỡ bàn tay, ngũ quan vô cùng sắc sảo, chớp chớp mắt nhìn Bạch Hiền, bộ dạng cực kỳ hồn nhiên.

Lại hướng bên này là thiếu niên vóc dáng cao, bóng mắt phía dưới đều đen nhìn như không ngủ đủ giấc, hơn nữa tóc đen, trang phục đều đen, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt thật ôn nhu, có điểm thẹn thùng nhìn cậu cười cười.

Người còn lại, so với ba người kia không nổi bật bằng, nhưng vẫn là thiếu niên anh tuấn, nhìn cậu với ánh mắt vô cùng đáng sợ.

“Ngô Thế Huân, Lý Thái Dân, Hoàng Tử Thao, Kim Văn Khuê” Những người đó vừa ngồi xuống, Kim Chung Nhân liền lập tức giới thiệu.

Bạch Hiền còn chưa kịp nói gì, bốn người đối diện đã đứng lên đồng thanh ân cần chào hỏi: “Chào Bạch Hiền ca!”

Bạch Hiền hoảng hốt ôm lấy cánh tay Phác Xán Liệt. Xán Liệt đang xem thực đơn, bị cậu làm cho giật mình, giương mắt nhìn nhìn bốn gương mặt kia, cho rằng ý Bạch Hiền là muốn bản thân tỏ vẻ gần gũi, nên cũng thân mật nhẹ nhàng cười rồi tiếp tục vùi đầu xuống tờ thực đơn.

Nhìn bằng hữu thân thiết nhất hai con mắt đã dính chặt vào thực đơn, Bạch Hiền cảm thấy một trận bi thương ập vào lòng, đành lặng lẽ rời khỏi cánh tay Phác Xán Liệt “A, chào mọi người.”

Lý Thái Dân cười đến hai con mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Bạch Hiền ca gọi em Thái Dân là được rồi, em so với Chung Nhân lớn một chút, nhưng vẫn học cùng một khóa.”

Rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ nhàng lại nói nhiều vô cùng. Bạch Hiền bị tình huống trước mắt khiến cho bối rối, cho nên há miệng thở dốc không biết phải nói gì.

Một bên Phác Xán Liệt đã đảo khách thành chủ kêu bồi bàn lại gọi đồ ăn, bên kia Kim Chung Nhân cũng chỉ cúi đầu dùng chiếc đũa vẽ loạn trên mâm, biểu tình bí hiểm.

“Thực ra là như thế này Bạch Hiền ca. Em muốn mời anh ăn cơm, nhưng Thái Dân ca, Tử Thao ca, Văn Khuê ca đều khẳng khái đòi đi cùng, vậy nên tất cả mọi người cùng tới.” Thế Huân vừa gỡ rối nghi hoặc của Bạch Hiền vừa cùng cậu tán dóc. Toàn bộ bàn ăn rất nhanh biến thành bầu không khí náo nhiệt, nhất là khi cái cậu tên Hoàng Tử Thao vừa nghe nói Bạch Hiền cùng cung hoàng đạo, so với cậu ta chỉ hơn một tuổi, hai con mắt lập tức sáng long lanh.

“Trời ơi Bạch Hiền ca! Chúng ta... chúng ta đều là thịt bò nha”

“Như vậy là sao?” Tiếng Hàn của Hoàng Tử Thao so với ba người Diệc Phàm, Lộc Hàm, Trương Nghệ Hưng đã sống lâu ở Hàn Quốc thì thực sự không thể nào bì được.

Bạch Hiền ngơ ngác nhìn gương mặt chân thành của Tử Thao, không hiểu cậu ta đang nói gì.

“Tử Thao là muốn nói hai người đều thuộc cung Kim Ngưu”

Bạch Hiền nhin không được bật cười, cảm thấy đứa nhỏ Tử Thao này thật sự là vô cùng đáng yêu.

Kỳ thực, trong lòng cậu cảm thấy ngoại trừ Kim Chung Nhân ra, mấy người bạn này đều thật dễ nói chuyện.

Thực ra lúc mới gặp mặt, trong lòng Bạch Hiền nghĩ bốn đứa nhóc này hẳn vô cùng khó chịu, không ngờ lúc cùng bọn họ nói chuyện lại rất thoải mái, hoàn toàn không xuất hiện tình huống ‘Không thể nói chuyện’ như với Kim Chung Nhân.

“Bạch Hiền ca là học sinh lớp mười một sao?”

“Bạch Hiền ca bình thường có sở thích gì?”

“Bạch Hiền ca hát nhất định rất hay đúng không? Nói cho anh biết nha... Chung Nhân của chúng ta thường xuyên nghe bài hát đó của anh, tên là “baby don’t cry” thì phải? ”

Lý Thái Dân nói câu đó xong, không khí xung quanh đột nhiên ngưng trệ. Cậu ta giương đôi mắt vô tội lên nhìn nhìn về phía Kim Chung Nhân ánh mắt đang phát ra cái nhìn chết chóc, bất thành linh bị Ngô Thế Huân đập cho một phát.

“À, bài hát đó là tiết mục cho buổi biểu diễn nghệ thuật của trường. Ca cùng Kim... Chung Nhân phải phối hợp.” Bạch Hiền ý đồ nhẹ nhàng băng quơ biểu hiện khí phách tiền bối, nhưng đang nói nói đột nhiên nhận thấy Kim Chung Nhân bên cạnh nhìn chằm chằm, giật nảy mình cũng lườm lại.

Thật sự là đứa nhỏ xấc láo nha!

Một bữa cơm tựa hồ chỉ có Phác Xán Liệt là lời nhất, lau miệng xong cũng không trả tiền, sau đó cười sung sướng kéo tay Bạch Hiền tạm biệt năm người kia ra về.

“Bạch Hiền ca không bắt taxi điện ngầm ở chỗ này sao? Nhưng là Chung Nhân nói...” Hoàng Tử Thao còn chưa kịp nói xong, đã bị Ngô Thế Huân lại đập một cước, oan ức không nói gì nữa.

Bạch Hiền gãi gãi đầu cười nói: “Nhà Xán Liệt cũng là hướng kia, nhưng không cùng tuyến xe điện ngầm với ca. Bình thường nếu cùng nhau về nhà, ca sẽ đi cùng rồi đổi tuyến, như vậy sẽ có thể đi cùng cậu ta rất lâu...”

Hồi cấp hai ngày nào cũng thế, chẳng qua lên trung học sau giờ học lại khác biệt về thời gian tham gia câu lạc bộ nên chỉ thỉnh thoảng mới cùng nhau về nhà được.

Lần này là Kim Văn Khuê há miệng thở dốc muốn nói nói, Ngô Thế Huân không thương tình lần thứ ba đập tới...” Á á hu hu...” kèm theo tiếng Kim Văn Khuê kêu rên.

Kim Chung Nhân đột nhiên trở nên khác thường, lạnh lùng xoay người rời đi, ngay cả câu “Tạm biệt” cũng chưa nói.

“Nè nè Bạch Hiền, tiểu tử này thật là không có lễ phép!” Phác Xán Liệt cho dù đã ăn của người ta cũng tuyệt không giữ ý, nhìn bốn người còn lại cúi đầu chào tạm biệt chạy về hướng Kim Chung Nhân, mới ủy khuất huých khuỷu tay Bạch Hiền.

Bạch Hiền trợn mắt nhìn cậu ta, ánh mắt hướng về phía bóng lưng Kim Chung Nhân đã sớm khuất xa xa.

Cậu ta thế này là làm sao?

10. Chương 10: Kim Chung Nhân Bất Mãn Về Chuyện Tàu Điện Ngầm

Bản nhạc kết thúc, Bạch Hiền tháo micro ra còn chưa kịp nói câu gì, Kim Chung Nhân đã thở hỗn hển cầm hai chai nước đi tới, đưa cho cậu một chai rồi mới mở nắp cho mình.

Bạch Hiền nhận lấy, thực sự cũng không thấy khát nên chỉ nhấp vài ngụm rồi đóng nắp, nhìn Chung Nhân thở mạnh đem nước hướng miệng trút xuống, kết quả uống đến quá nhanh, dòng nước theo cổ chảy xuôi xuống ngực, làm áo ướt sũng cả mảng lớn.

“Không ai tranh mất của cậu đâu!” Bạch Hiền nhìn cậu ta ném bỏ cái chai, tay chân luống cuống lau nước đọng trên ngực, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, tựa hồ mỗi lần Kim Chung Nhân ở trước mặt mình đều uống nước vội vàng lúng túng như vậy.

Nghe Bạch Hiền nói vậy, Chung Nhân lau miệng, lăm bầm mấy câu linh tinh như là “Em khát...”

“Vậy thì... hôm nay tập luyện đến đây thôi được không?” Bạch Hiền nhìn phía sau lưng cậu ta đều ướt sũng mồ hôi, suy nghĩ một chút cảm thấy khiêu vũ đúng là mệt mỏi hơn, liền đưa ra lời đề nghị.

Kim Chung Nhân gật gật đầu, nhìn bóng lưng Bạch Hiền đi đến góc lấy áo khoác mặc lên người, đột nhiên nói: “Anh cùng Xán Liệt tiền bối quan hệ rất tốt sao?”

Bạch Hiền bị cái kính ngữ “Xán Liệt tiền bối” kia làm cho sững sốt, quay sang vừa kéo khóa áo khoác vừa nói: “Em nói Xán Liệt? Phác Xán Liệt?”

Kim Chung Nhân rất nghiêm túc gật gật đầu nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền ngẩng mặt nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đúng vậy, Xán Liệt là người bạn thân nhất của ca.”

Kim Chung Nhân “A...” một tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Quan hệ thân đến mức nào?”

Bạch Hiền nghĩ đứa nhỏ này hôm nay làm sao mà cứ truy vấn về Phác Xán Liệt. Chẳng lẽ là đột nhiên cảm thấy Phác Xán Liệt lúc cười lộ lên vui sướng thật có thể dọa người, nhưng khi im lặng thì gương mặt lại tỏa ra khí chất vô cùng tuấn tú?

Nhưng vẫn là đem nghi vấn cất đến dưới đáy lòng nói: “Phác Xán Liệt là bạn học cùng lớp với ca từ hồi cấp hai cho đến tận trung học...”

“Cho nên quan hệ tốt đến mức Bạch Hiền ca vì anh ấy mà có thể không tiếc công vòng đường xa ngồi tàu điện ngầm sao?”

Bạch Hiền đột nhiên thấy giọng nói Kim Chung Nhân có chút kích động, cảm thấy có điểm mờ mịt, trong lòng nghĩ chuyện này là thế quái nào vậy. Mình cùng Phác Xán Liệt đi đường vòng, đến bản thân còn không cảm thấy làm sao, cậu ta đột nhiên hùng hổ như vậy làm gì?

Nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thật ra.. Cũng không phải đi xa lắm. Hơn nữa, một người về nhà một mình sẽ rất cô độc, có bạn luôn đi cùng không phải rất tốt sao?”

“Nghĩa là, Bạch Hiền ca chính là muốn tìm người cùng về nhà sao?”

Bạch Hiền cảm thấy lời nói này của Kim Chung Nhân khiến cho bản thân mình nghe có vẻ tiểu nhân, vội vàng phủ nhận: “Đương nhiên không phải ý này, Xán Liệt là bạn tốt nhất của ca cho nên.. Đương nhiên đi cùng nhau cũng là một tác dụng của việc có bạn, cậu cũng không thể định nghĩa rõ ràng việc này vì... ờm”

Càng nói càng cảm thấy có điểm kỳ quái, mình và Phác Xán Liệt là bạn bè thân thiết, tại sao qua miệng Kim Chung Nhân lại cảm giác kỳ quặc như vậy?

Cậu không giải thích nữa, đi đến ghế lấy cặp sách: “Nói những điều lạ lùng ấy làm gì, chẳng lẽ em cùng Thế Huân, Thái Dân, Tử Thao, Văn Khuê bọn họ đều không như vậy sao?”

Vừa nói vừa quay đầu lại, thấy Kim Chung Nhân còn đứng tại chỗ nhìn mình, không khỏi hoang mang sờ sờ mặt “Có chuyện gì vậy?”

“Em sẽ không bao giờ vì Thế Huân hay những người khác mà chuyển tàu điện ngầm.” Kim Chung Nhân nói chắc như đinh đóng cột.

Nói gì vậy? Cái đồ kiêu ngạo! Bạch Hiền ngẩn ngơ, trong lòng yên lặng mặc niệm cho Thế Huân và mấy người kia có được bằng hữu tốt như vậy, miệng “Ừ ừ” vài tiếng, lại nghe thấy Kim Chung Nhân nói: “Anh...”

“Làm sao?” Bạch Hiền bị thái độ khó hiểu của Kim Chung Nhân làm cho bực mình, vẻ mặt nhăn nhó trừng mắt nhìn cậu ta.

“.. Không có việc gì...” Kim Chung Nhân thở dài một hơi, lặng lẽ bắt đầu thu thập đồ đạc của mình. Bạch Hiền nhìn cậu ta đột nhiên phục hồi trạng thái bình thường cũng thở dài nhẹ nhõm, trong lòng vẫn âm thầm phỏng đoán Kim Chung Nhân rốt cuộc muốn nói gì.

Đến lúc hai người đi tới cửa, Kim Chung Nhân đột nhiên lại nói chuyện: “Bạch Hiền ca, chúng ta đi tàu điện đều cùng lên một bên, cùng xuống một bên.”

“A?”

“Không cần đổi chuyến khác, cũng không cần đi đường vòng, chỉ cần đi một đường.”

“A?”

“Câu lạc bộ khiêu vũ và câu lạc bộ thanh nhạc kết thúc thời gian luyện tập trên cơ bản không sai biệt lắm, bởi vì hai hội trưởng muốn cùng nhau về nhà.”

“A?”

Kim Chung Nhân chẳng biết tại sao Bạch Hiền há hốc miệng nhìn mình, nên vẻ mặt vừa xấu hổ vừa không tự nhiên, còn kèm theo biểu tình tự phỉ nhổ tự khinh thường bản thân. Rõ ràng lúc nói chuyện thái độ thật chân thành tha thiết, nhưng lông mày lại nhíu lại cau có, khiến Bạch Hiền không thể hiểu nổi rốt cuộc cậu ta đang suy nghĩ phức tạp gì.

Kim Chung Nhân bị vẻ mặt đờ đẫn của Bạch Hiền làm cho không nói được nữa, đá chân đung đưa đi đến bên cạnh Bạch Hiền, coi như chưa nói gì.

“Cậu vì sao hôm nay đối với cái từ “tàu điện ngầm” lại miễn cảm như vậy?” Quanh đi quẩn lại đều xoay quanh chuyện đi tàu điện ngầm với chuyển tuyến tàu, cứ như lần đầu tiên trong đời biết đến cái đó vậy.

Bạch Hiền cảm thấy đứa nhỏ này hay là có bệnh gì đó đi, nghe nói ở nước ngoài còn có người nhất định đòi kết hôn với tháp Eiffel mà. Hơn nữa Kim Chung Nhân thoát nhìn chính là người có khả năng cố chấp đến mức ý.

Kim Chung Nhân tựa hồ là nổi giận, đột ngột dừng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Hiền gào toáng lên: “Hai chúng ta cùng lên xe cùng xuống xe!”

Bạch Hiền mờ mịt nhìn người kia, sau đó đột nhiên hiểu ý.

Sau đó nhện không được cười phá lên, trong lòng thở dài tự rửa xả bản thân một giây.

“Muốn cùng đi với ca?” Cậu cười khoe cả hàm răng trắng, “Nói thẳng là được rồi, sao phải vòng vo một vòng lớn như vậy?”

Kim Chung Nhân phần nộ nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền cũng không sợ ánh mắt giết người của đối phương, giang tay ôm lấy vai Chung Nhân cười hì hì nói: “Chung Nhân a, em cuối cùng cũng phát hiện nếu chúng ta làm bạn sẽ là một chuyện vô cùng tuyệt vời sao? Rồi em sẽ sớm biết lựa chọn này là cực kỳ sáng suốt nha...”

“Không phải vì điều này...” Kim Chung Nhân nhỏ giọng than thở, Bạch Hiền không nghe rõ hỏi lại: “Cái gì?”

“Không có gì.” Kim Chung Nhân nghiêng mặt nhìn qua cánh tay đang khoác trên vai, người kia vì chiều cao chênh lệch mà như đang treo trên người mình, bật cười đáp “Dù sao... Mục đích đã đạt được.”

11. Chương 11: Phác Xán Liệt Cảm Giác Mình Bị Từ Bỏ

Độ Khánh Thù nhìn Phác Xán Liệt ở bên cạnh khóc lóc kể lể như phi tử bị vứt bỏ, nghe xong nửa ngày mới rốt cuộc hiểu rõ cậu ta đang nói gì, vẻ mặt ghét bỏ: “Thời gian tập luyện của ban nhạc cậu vốn không trùng với Bạch Hiền, cho nên dù Bạch Hiền có không đi với Kim Chung Nhân thì các cậu cũng không thể cùng về được a.”

Xán Liệt nắm nắm bả vai Khánh Thù lay mạnh: “Đây không phải là trọng điểm!!!!!!”

“... Vậy trọng điểm của cậu là cái gì? Cậu có biết vẻ mặt cậu lúc này rất giống vợ lẽ bị chồng vứt bỏ khiến mọi người kì thị không? Cậu có biết cậu chỉ dựa vào gương mặt này mà sống, thế mà lại không biết quý trọng, ngược lại làm ra vẻ mặt kia thật phí của trời?”

Độ Khánh Thù nhìn Bạch Hiền nằm sấp ở trên ghế đeo tai nghe, hoàn toàn không biết bọn họ bên này đang nói gì, quay sang lại thấy Phác Xán Liệt chớp mắt đáng thương nhìn mình, cảm thấy áp lực rất lớn.

“Trọng điểm là Bạch Hiền có tâm hoan!” giọng Phác Xán Liệt quá lớn, vừa nói một câu toàn bộ phòng học đều im lặng trong chốc lát, ánh mắt mọi người cứ liên tục hướng về phía Xán Liệt rồi lại đảo về phía Bạch Hiền – lúc này vẫn không biết gì.

Độ Khánh Thù lặng lẽ ôm đầu chui xuống gầm bàn, coi như bản thân không tồn tại.

Phác Xán Liệt tay dài chân dài đem Độ Khánh Thù kéo ra ngoài lần nữa: “Cậu không biết đâu, bởi vì tiết mục văn nghệ kia mà Bạch Hiền và Kim Chung Nhân mỗi ngày đều cùng nhau luyện tập, luyện tập xong liền cùng nhau về nhà, đây quả thực là... Đây quả thực là...”

“Làm sao? Cậu cảm thấy bị bỏ rơi?” Độ Khánh Thù lấy tay che mặt, lồm bồm hỏi.

“Không có.” Xán Liệt đột nhiên trở nên sầu não nặng nề đứng lên, “Mình chính là cảm thấy thời thế đã thay đổi. Nhớ năm xưa ngày ngày mình và Bạch Hiền cùng nhau ngồi tàu điện ngầm đến trường, hiện tại con trai trưởng thành trên hoa ghẹo nguyệt sẽ không cần đến mình nữa...”

“Cậu đang nói Bạch Hiền là con cậu sao?”

“Độ Độ! Làm ơn nắm lấy trọng điểm đi!” Xán Liệt vô cùng nghiêm túc trừng mắt nhìn Khánh Thù khiến Khánh Thù ở trong lòng hận không thể chửi má nó.

Bạch Hiền nghe nhạc xong, gỡ tai nghe xuống quay đầu tìm hảo bằng hữu buôn chuyện phiếm, lại thấy được một cái biểu tình tro đen của Độ Khánh Thù cùng thần sắc ai oán của Phác Xán Liệt.

“Tình huống này là thế nào?” Bạch Hiền hoảng sợ.

Phác Xán Liệt nhìn hình dáng nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại kia liền cảm thấy trong lòng một trận sàu khổ, một phen đem cậu ấn vào lồng ngực sau đó xoa tới xoa lui đùa giỡn.

Bạch Hiền bị mười ngón tay của cậu ta cấu véo đến biến dạng, ánh mắt cầu xin giúp đỡ hướng về phía Độ Khánh Thù, nhưng người kia chỉ thì thào “Tự giải quyết cho tốt” rồi xoay người sang chỗ khác.

“Phác Xán Liệt cậu đang làm cái quái gì vậy?” Bạch Hiền nổi khùng lên.

“Bạch Hiền cậu nói đi... Cậu rốt cuộc là thích mình hơn hay cái thằng nhóc con Kim Chung Nhân lão toét ngớ ngẩn, lúc nào cũng ra vẻ khó chịu, tuổi còn nhỏ mà học đòi nhảy nhót gọi cảm quyền rũ kia?”

Bạch Hiền trong lòng nghĩ tên này hôm nay đập đầu vào đâu à, mặt ngoài vẫn phải vuốt vuốt cái đầu xoắn của Phác Xán Liệt an ủi: “Xán Liệt à, cậu thực sự vẫn không biết quan hệ của chúng ta là thế nào ư? Chúng ta chính là năm năm nay, mỗi ngày đều cùng nhau làm những chuyện điên rồ và bắt nạt Độ Độ. Đứa nhỏ Kim Chung Nhân mình mới biết chưa được bao lâu a. Nó chỉ là đệ đệ! Mình là ca ca, cậu cũng là ca ca!”

Độ Khánh Thù nghĩ rằng vì sao các cậu đột nhiên lại nhắc tới mình, chẳng lẽ bắt nạt mình là việc làm rất vinh quang sao? Trong đầu bỗng chốc tua lại vô số lần sơ hở bị hai người đó làm cho mất mặt xấu hổ, đột nhiên cảm thấy bản thân thật vĩ đại.

“Nhưng cậu cùng nó đi tàu điện ngầm!” Phác Xán Liệt ngấm lại cảm thấy cũng đúng, nhưng vẫn bĩu môi vắn vẹo.

“Tiện đường...”

“Hai người cùng nhau luyện tập!”

“Đó là Tuấn Miên ca phân công nhiệm vụ a!”

Phác Xán Liệt chợt nghĩ Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân cũng chỉ gặp nhau vào hai thời điểm này, hơn nữa đều có lý do vô cùng chính đáng, cho nên cảm thấy mình có chút cường điệu vấn đề, liền lại thuận tay lao vào xoa đầu Bạch Hiền.

Bạch Hiền vô cùng khó chịu, lúc gơ tay muốn đẩy ra, Phác Xán Liệt đột nhiên ghé vào tai nói: “Kỳ thực đứa nhóc kia cũng không tệ.”

“Gì?” Thái độ Phác Xán Liệt bỗng thay đổi đột ngột làm Bạch Hiền giật nảy mình. Nhưng Phác Xán Liệt dường như không để ý đến điều này, chỉ nhún vai nói tiếp: “Thực ra mình chỉ tùy tiện nói giỡn, nhưng biểu tình của cậu có vẻ rất nghiêm túc”

Bạch Hiền ngớ người.

Bình thường Phác Xán Liệt rất ít khi tỏ ra nghiêm chỉnh, không lúc nào là không đùa giỡn hay làm những chuyện khác người. Chính Bạch Hiền cũng luôn cùng cậu ta bày trò trên chọc mọi người khiến cho gà bay chó sủa, nhưng cậu nói vừa rồi không biết tại sao hồi tưởng lại đều cảm thấy có điểm nghiêm túc.

Những câu vừa rồi rốt cuộc là đang giải thích cho Phác Xán Liệt nghe, hay là cho bản thân mình?

12. Chương 12: Mình Kẻ Mất Mọi Người Liền Không Nhận Ra Sao?

Không khí chương trình nghệ thuật của trường học hôm đó vô cùng long trọng và náo nhiệt, hơn hẳn sức tưởng tượng của Bạch Hiền. Vậy nên cậu đành bất dĩ để nhân viên phụ trách hóa trang ấn xuống ngồi vào bàn trang điểm.

Lúc Ngô Diệc Phàm, Lộc Hàm, Trương Nghệ Hưng ba người lấy thể mãnh hổ hạ sơn vọt tới hậu trường thì Bạch Hiền vừa mới hóa trang điểm thay quần áo xong, đang đứng ở trước gương nhìn chăm chăm trợn mắt há hốc mồm, đứng phía sau là một đám học sinh khác cũng cùng biểu tình.

Trương Nghệ Hưng xông tới la hét ” Bạch Hiền của chúng ta đâu?” thấy một nam sinh mặc áo màu trắng oversize đứng chắn trước mặt, đúng lúc muốn đi vòng lách qua thì vô tình nhìn lướt sang, lập tức giật nảy mình: “Á á... Ở đâu ra yêu nghiệt!”

Kết quả yêu nghiệt nghiêng đầu lại nhìn cậu ta, tức giận nói: “Hưng Hưng ca, là em, em là Bạch Hiền.”

Trương Nghệ Hưng lặng lẽ nhìn Bạch Hiền, cảm thấy không thể nào tin tưởng vào lỗ tai cùng ánh mắt của mình, một lát sau thấy Ngô Diệc Phàm đi lên ôm Bạch Hiền cười to: “Bạch Hiền vừa vẽ viền mắt liền biến thành yêu nghiệt, hình ảnh tiểu thanh tân ban đầu đều biến mất rồi”

“Em cũng không muốn a, nhưng là không còn cách nào khác, mọi người bảo phải làm thế này để đồng nhất với Kim Chung Nhân. Đứa nhỏ kia vừa thay quần áo trang điểm xong, lên sân khấu liền từ đầu đến chân trở nên cổ cổ quái quái...” Bạch Hiền gạt bàn tay khổng lồ của Ngô Diệc Phàm khỏi vai, mặt mày ủ dột “Cái này thật là phiền phức, em mỗi lần muốn lau phải mất rất nhiều thời gian..”

Trương Nghệ Hưng đột nhiên nhìn thoáng qua Lộc Hàm. Lộc Hàm làm bộ như không thấy được ánh mắt của cậu ta, thản nhiên đi qua kéo Bạch Hiền lại, ôm ấp xoa xoa: “Bạch Hiền, đã lâu không gặp nha. Có nhớ ca không? À đúng rồi, Chung Nhân đâu?”

“Chắc là đang ở phía sau thay quần áo.” Bạch Hiền thấy gương mặt thiên sứ của Lộc Hàm đã cảm giác có chuyện không tốt, còn chưa kịp nói gì nữa thì Kim Chung Nhân đã vén rèm từ trong phòng thay đồ đi ra.

Áo khoác lửng màu đỏ phía sau dính một tầng kim tuyến mỏng, áo khoác ngoài màu đen, kết hợp với quần đỏ rất hài hòa, ít ra vẫn hơn hẳn bộ dạng kiêu ngạo bất cần đời thường ngày. Ánh mắt Chung Nhân quét một vòng trong phòng, có điểm mờ mịt hồi tiền bối bên cạnh: “Bạch Hiền ca đi đâu vậy?”

Bạch Hiền bưng kín mặt, nghĩ rằng mình rốt cuộc là trang điểm dày bao nhiêu lớp? Vừa rồi là Trương Nghệ Hưng ca, hiện tại ngay cả Kim Chung Nhân cũng không nhận ra mình.

Tiền bối kia nén cười chỉ về phía Bạch Hiền còn đang bị Lộc Hàm ôm chặt trong ngực. Bạch Hiền đang che kín mặt, phía trước đột nhiên cảm nhận được không khí căng thẳng, thì ra Lộc Hàm đã đột ngột buông cậu ra, vội vàng đẩy về phía trước.

Kết quả là đối mặt với Kim Chung Nhân đang trợn mắt há hốc mồm.

Bạch Hiền mất hứng lườm Kim Chung Nhân một cái, vừa định nói câu gì, nhưng người kia đã hít một hơi thật sâu xoay người đi, một giây tiếp theo cũng bắt chước Bạch Hiền lấy tay ôm mặt, biểu cảm tựa hồ rồi như tờ vò.

Bạch Hiền nghĩ “Phản ứng của cậu ta là thế nào đây? Chẳng lẽ trông mình khó coi đến mức không thể chịu được sao?”

Nghĩ vậy liền có điểm xù lông, Bạch Hiền vừa muốn đi tới hỏi rõ đứa nhỏ thì Kim Tuấn Miên đã bước vào, theo sát phía sau là Ngô Thế Huân.

“Tất cả mọi người đều có mặt rồi phải không? Chung Nhân em làm sao vậy? Làm gì mà biểu tình lại dờ khóc dờ cười như vậy? Lộc Hàm ca, Phàm ca, Nghệ Hưng ca cũng ở đây a. Mà đây là đứa nhỏ nhà ai phụ trách thế? Vừa rồi đi qua khu sơ trung, nó nhất định đi theo đòi tôi dẫn vào hậu trường...” Kim Tuấn Miên không nhận ra không khí kỳ lạ, Ngô Thế Huân ở bên cạnh vui sướng la lên “Lộc ca!”, hoàn toàn lơ đi Kim Chung Nhân cùng Bạch Hiền mà chạy tới.

Lộc Hàm bị Ngô Thế Huân gắt gao dính chặt, rốt cuộc không thoát thân được đành phải xoa đầu Ngô Thế Huân cười một cái.

Kim Tuấn Miên nhìn lại xung quanh một vòng, sau đó hỏi một cán sự phụ trách bên cạnh: “Bạch Hiền đi đâu vậy?”

Bạch Hiền thật sự bùng nổ. Cậu không thèm để ý những người còn lại đang cố nín cười, phần nộ nắm cổ áo phụ trách hóa trang lay thật mạnh: “Không làm nữa! Bỏ ngay cái lớp trang điểm đáng chết này ra mau! Xóa ngay đi! Xóa ngay đi!”

Ngô Diệc Phàm chạy nhanh giúp Kim Tuấn Miên xốc Bạch Hiền đang giương nanh múa vuốt như là con chó nhỏ lên, cố ngăn cậu lại, ánh mắt quét một vòng trên người Kim Chung Nhân đang ngẩn ra, tiện tay đem Bạch Hiền vứt xuống trước mặt Chung Nhân, thanh âm nặng nề nói: “Quản người của cậu đi.”

Kim Chung Nhân vội vàng chìa tay tới đón, Bạch Hiền vẫn còn ra sức giãy giụa khiến cho Chung Nhân đứng phía sau không thể không ôm chặt lấy hông của cậu. Vòng eo Bạch Hiền so với tưởng tượng còn nhỏ hơn. Bởi vì vóc dáng cũng không lớn, cả người đều có vẻ nho nhỏ, ôm vào trong ngực rất giống tiểu động vật không an phận hoa chân múa tay vui sướng quay tới quay lui.

Tất cả mọi người cùng quây lại nhìn khiến Chung Nhân mặt đỏ bừng lên, mà lúc này Bạch Hiền cũng đột nhiên ý thức được người đang ôm mình là ai, thân thể chẳng biết tại sao liền cứng đờ, động tác cũng dần dần dừng lại.

Kim Chung Nhân cảm giác cậu không giãy giụa nữa, lập tức đẩy ra như là cầm phải củ khoai lang nóng.

“Không phải cậu nói quan hệ giữa bọn họ rất tốt sao? Sao mình cảm thấy như Kim Chung Nhân có vẻ ghét bỏ Bạch Hiền của chúng ta a?” Cho là mình đã làm chuyện không phải, Ngô Diệc Phàm nhỏ giọng hỏi Lộc Hàm đứng bên.

Lộc Hàm còn chưa kịp trả lời, Ngô Thế Huân đã nhỏ giọng cười hì hì mở miệng nói tiếp: “Phàm ca, quan hệ của bọn họ không phải là không tốt đâu.”

“Ừm?” Ngô Diệc Phàm nhìn tiểu nam sinh bên này cười đến mắt miêng đều cong lên, lại nhìn bên kia Kim Chung Nhân đứng cùng Biện Bạch Hiền thấy thế nào cũng đều tỏa ra bầu không khí kì quái, không biết có nên tin tưởng lời cậu ta hay không.

Kim Tuấn Miên hoàn toàn không để ý đến việc vừa rồi, vỗ tay nhìn nhìn đồng hồ trên tường, hét to: “Đừng náo loạn nữa! Chương trình cũng sắp bắt đầu rồi. MC chuẩn bị lên sân khấu.”

Bạch Hiền nghe thấy Kim Chung Nhân đứng ở phía sau mình nhẹ nhàng thở ra một hơi. Không biết là như trút được gánh nặng, hay là sự nuối tiếc?

13. Chương 13: Đó Là Sân Khấu Của Chúng Ta

Kim Tuấn Miên nói đây là tiết mục cuối cùng quả nhiên là thật, trên danh sách chương trình in đậm dòng chữ.

“Baby don’t cry” – Người biểu diễn: Kim Chung Nhân, Bạch Hiền

Kim Chung Nhân còn đang ngẩn người nhìn tên mình được đặt cạnh tên Bạch Hiền thì phía sau bả vai có người vỗ nhẹ một cái, biểu tình có điểm mất tự nhiên “Cậu không hồi hộp à?”

Kim Chung Nhân ngây ngốc sững sốt một chút, gật đầu.

Kỳ thực cậu vô cùng hồi hộp.

Bạch Hiền không nói, chớp mắt nặng nề nhìn xung quanh, biểu tình có vẻ bất an.

Kim Chung Nhân nhìn cậu một cái rồi miễn cưỡng kéo ra nụ cười tươi tắn chào Ngô Thế Huân đang chạy việc phía bên kia sân khấu, ánh mắt một lần nữa trở lại về phía Bạch Hiền.

Bạch Hiền hiện tại mơ màng nhìn xung quanh, trái ngược hẳn với dáng vẻ sôi nổi nghịch ngợm thường ngày. Tựa hồ cảm thấy ánh mắt của Chung Nhân, Bạch Hiền hơi nghiêng người muốn liếc trộm cậu ta một cái, nhưng không biết tại sao vòng vo một nửa lại dừng lại, một lần nữa quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục ngăn người nhìn chằm chằm vị trí sân khấu.

Bạch Hiền mơ hồ cảm thấy Kim Chung Nhân vẫn nhìn mình chằm chằm, có điểm nhột nhột ở lưng xấu hổ, cho nên cũng chỉ có thể phóng ánh mắt thật xa về phía khán đài bên kia.

Thời điểm thực sự không thể chịu được nữa, phía sau lưng chợt bị vỗ một cái nhẹ nhàng, sau đó nhìn thấy Phác Xán Liệt nheo mắt cười đến toàn răng là răng.

“Ayo what’s up Bạch Hiền!”

Bạch Hiền nhìn thấy người bạn thân, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, tâm trạng cũng dễ chịu hơn rất nhiều: “Cậu cuối cùng vẫn quyết định đọc rap?”

“Hề hề, mình nghĩ năm ngoái đã chơi trống rồi, năm nay lại diễn tiếp sẽ không thú vị nữa, Bạch Hiền cậu thấy thế nào?”

Phác Xán Liệt vô cùng hào hứng lắc lắc bả vai Bạch Hiền. Bạch Hiền bị cậu ta đùa giỡn đến chóng cả mặt, giơ cánh tay lên làm bộ muốn đánh: “Đừng nói nhảm nữa, tập trung thể hiện cho tốt đi. Có biết bộ mặt cậu như vậy có thể gây tai họa cho bao nhiêu người không?.. “

Phác Xán Liệt nhìn Bạch Hiền dáng vẻ trước sau như một đều cực kỳ đáng yêu, nhin không được lại xoa nhẹ đầu cậu một lúc lâu rồi vui vẻ chạy đi.

Bạch Hiền nhìn theo bóng lưng cậu ta đi khuất, theo bản năng quay người lại, liền đối mặt với ánh mắt Kim Chung Nhân, sợ thấy mức run rẩy cả người.

Người này ánh mắt đầy ý tứ hàm xúc. Cho nên cậu đầu óc thông minh như vậy cũng không hiểu nổi cái nhìn như cười như không cùng vẻ mặt vừa băng hàn vừa nhảu nhố kia rốt cuộc là có ý gì. Ngưỡng mộ ở chỗ thì ra cậu ta lại có thể làm ra vẻ mặt hiem thấy như thế, đối với một người bị bệnh bại liệt cơ mặt mà nói thì thực sự quả là kỳ tích đáng ghi nhận.

Tựa hồ cảm thấy Bạch Hiền nhìn mình chăm chú, Kim Chung Nhân đột nhiên quay ngoắt sang khiến Bạch Hiền vội vàng vờ như bản thân đang rất bình thản, ánh mắt hồ hững lướt qua người Chung Nhân, hướng về phía Trương Nghệ Hưng ríu rít phía xa.

Thật vất vả mãi mới chen được lên sân khấu. Kim Tuấn Miên vừa giới thiệu tên hai người, phía dưới liền truyền lên một tràng pháo tay hoan hô, tiếng các nữ sinh gào thét đến khản giọng chói tai.

Bạch Hiền chợt chợt lưng Kim Chung Nhân.

“Nè, nói xem tiếng hò hét dưới kia là dành cho đệ hay cho ca?”

“Cho chúng ta”

Kim Chung Nhân không quay đầu, lập tức trả lời cậu.

“Gì cơ?” Bởi vì sân khấu phía trước cùng hậu trường đều ồn ào, Bạch Hiền nhất thời không nghe rõ cậu ta nói gì.

“Ừm.. của chúng ta.” Lần này Kim Chung Nhân nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Hiền, hơi chút nhấn mạnh.

Bên trong hậu trường lờ mờ, chỉ có ánh đèn sân khấu phía trước yếu ớt rọi qua phản chiếu đôi mắt đen láy của Kim Chung Nhân, khiến Bạch Hiền chợt cảm thấy sáng ngời như có ngàn vì sao lấp lánh.

Bạch Hiền giật giật khóe miệng, không biết nên nói gì.

“Của chúng ta.” Kim Chung Nhân nói lại một lần nữa, ngữ khí càng tự tin hơn, ánh mắt nhìn Bạch Hiền kiên định mà ôn hòa.

Chạm được cái nhìn ngây ngốc của Bạch Hiền, Chung Nhân cũng không nói gì nữa, cứ như vậy lặng yên hướng về phía cậu.

Bên tai Bạch Hiền đột nhiên xuất hiện một thanh âm ù ù rất to, khiến cậu không thể nghe được bất kỳ tiếng động nào xung quanh. Từ đáy lòng bỗng dâng lên một cảm xúc không thể diễn tả, mềm mại và bình yên, tựa như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng chạm tới.

Một loại cảm xúc ấm áp, kiên định mà an toàn bao phủ tâm trí cậu.

Đúng vậy, Kim Chung Nhân. Đó là sân khấu của chúng ta!

Sân khấu của bọn họ rốt cuộc có thành công hay không, cứ nhìn phản ứng cổ vũ long trời lở đất của khán giả là có thể nhìn ra.

Vừa xuống sân khấu, Bạch Hiền và Kim Chung Nhân đã bị Kim Tuấn Miên chờ sẵn phía sau, mỗi tay một người siết chặt thật lâu trong lồng ngực.

“Hai người phối hợp thật đúng là hoàn mỹ vô khuyết, ca đã nói hai người biểu diễn hạ màn là hoàn toàn không thành vấn đề mà...” Có thể nói là chương trình nghệ thuật được tổ chức cực kỳ thành công, khiến biểu tình mỉa cười lạnh nhạt mọi ngày của Kim Tuấn Miên nhanh chóng biến thành gương mặt rạng rỡ vui vẻ.

Bạch Hiền cố giãy giụa muốn thoát ra, Kim Chung Nhân biểu cảm không đổi bị Tuấn Miên ôm lấy, ánh mắt lại mang theo nét cười.

Thời điểm cái nhìn hai người chạm nhau, trong đáy mắt dường như ẩn giấu thái dương ấm áp.

Bạch Hiền cũng nhin không được bật cười.

Cậu dường như còn nhớ rõ khoảnh khắc vừa rồi trên sân khấu.

Ngón tay Kim Chung Nhân gõ nhẹ trên phím đàn dương cầm tưởng tượng. Cánh tay mạnh mẽ vươn về phía trước ở khúc dạo “Xin em dừng chân chừ nữa. Hãy cứ mang trái tim anh đi”, bước chân tự nhiên phóng khoáng như nước chảy mây bay, ánh mắt kiên định cùng khuôn mặt sáng rực rỡ cậu chưa bao giờ thấy qua.

Giống như là, dùng cả tâm hồn mà nhảy múa.

14. Chương 14: Không Giống Huỳnh Đệ Bình Thường

“Chợt như một đêm gió xuân tới, ngàn vạn cành lê rộ khai hoa.” *

Ở Hàn quốc đã lâu, đột nhiên nghe thấy Trương Nghệ Hưng bên cạnh khẽ khàng đọc lên bài thơ cổ bác đại tinh thâm văn hóa Trung Hoa, Ngô Diệc Phàm chẳng biết tại sao nhìn Trương Nghệ Hưng, khuôn mặt ngây ngốc: “Làm sao thế? Bị kích động? Hay nhớ nhà? Lộc Hàm chỗ kia còn có một tập thơ Đường ba trăm bài, có muốn tìm mượn không?”

Trương Nghệ Hưng hất hất đầu ý bảo Ngô Diệc Phàm nhìn về phía trước.

Ngô Diệc Phàm liếc mắt một cái nhìn sang, thấy một người đang nhảy nhót vô cùng phấn khích, chẳng phải là Bạch Hiền tiểu tử kia sao? Còn bên cạnh là một thân hình đen đen, chân dài vai rộng, trông có vẻ quen quen...

“Quan hệ của hai người bọn họ quả nhiên là tiến bộ vượt bậc nha.” Trương Nghệ Hưng xoa xoa cằm nhìn Ngô Diệc Phàm nói. Ngô Diệc Phàm kì thị đáp: “Đừng có cười dè tiện như vậy được không? Bọn họ cùng đứng một sân khấu, dường như quan hệ sẽ là tốt hơn rồi.”

“Sao mình thế nào mà cảm thấy ánh mắt Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền như đang ngấm bảo bối vậy? Hết mực cưng chiều, không thể rời xa.”

“Trước kia là hai người này dù đứng ở đâu mọi người cũng cảm thấy không khí ngại ngần, còn hiện tại vẫn thấy kì quặc là vì Bạch Hiền đi đến chỗ nào Kim Chung Nhân cũng theo tới chỗ đó. Cho dù không thể cùng đi thì ánh mắt cũng muốn dõi theo, quả thực giống như hoa hướng dương luôn hướng về ánh mặt trời” Trương Nghệ Hưng tiếp tục chia sẻ tin tức tự mình khai thác được từ chỗ Độ Khánh Thù, Phác Xán Liệt, Kim Tuấn Miên, Lộc Hàm rồi tập hợp lại.

“Sao mình lại cảm thấy giống như Ngô Thế Huân nha..” Cậu ta nói xong Ngô Diệc Phàm đột nhiên cũng có cảm giác kì lạ. “Tiểu tử đó lúc nào cũng cười rộ lên thanh âm hồn nhiên, bám dính lấy Lộc thiếu gia thủ đô như keo 502 vậy”

“Không giống không giống, cậu không phát hiện ra điểm khác biệt ư?”

“Chỗ nào mà lại không giống?” Ngô Diệc Phàm ngưỡng mộ Trương Nghệ Hưng thật sự có tuệ nhãn nhìn xa trông rộng, cái gì cũng có thể phát hiện ra.

“Ngô Thế Huân là đến chỗ nào cũng đều dính lấy Lộc gia, cánh tay luôn quàng trên vai, hận không thể đi theo như hình với bóng, cậu lại nhìn phía bên kia xem...”

Trương Nghệ Hưng chỉ chỉ hai người từ đầu đến cuối vẫn duy trì một khoảng cách “Phát hiện ra chưa?”

Ngô Diệc Phàm im lặng tỏ vẻ bản thân đối với cặp đôi huynh đệ này vẫn chưa hiểu rõ tình huống.

Trương Nghệ Hưng chỉ hận rên sứt không thành thép: “Cậu nhìn đi... Kim Chung Nhân từ đầu đến cuối chỉ đi theo Bạch Hiền đúng một vị trí không xa không gần. Bạch Hiền đến chỗ nào cậu ta liền đi đến đó, Bạch Hiền làm cái gì cậu ta cũng đều nhìn rồi cười. Nhưng đã bao giờ chúng ta phát hiện được bất kỳ tiếp xúc nào giữa họ chưa? Cậu có lần nào bắt gặp Kim Chung Nhân dùng cánh tay ôm lấy Bạch Hiền như Ngô Thế Huân ôm Lộc Hàm chưa? Theo phân tích của mình, nếu nói Ngô Thế Huân là mẫu bằng dính trên người Lộc gia, thì Kim Chung Nhân chính là cái bóng nhỏ, là bông hoa hướng dương”

Ngô Diệc Phàm không thể không bội phục sự quan sát tinh tế của Trương Nghệ Hưng.

“Cùng là đệ đệ bám ca ca, tại sao lại không giống nhau nhỉ?” Trương Nghệ Hưng nghĩ nghĩ một hồi vẫn chưa ra.

“Có phải do vấn đề tính cách không? Cái cậu Kim Chung Nhân kia tương đối... Ồm...” Ngô Diệc Phàm suy tư trong chốc lát mới tìm được từ thích hợp, “Rối loạn?”

“Ý cậu là Kim Chung Nhân kia trong đầu đã sớm nắm tay, ôm eo, hôn môi Bạch Hiền của chúng ta sao?..?”

Ngô Diệc Phàm sợ run cả người, không dám tưởng tượng Kim Chung Nhân sẽ có những hành động đen tối như vậy trong đầu, cho nên mắt trợn trắng, chân dài dứt khoát đi về phía trước. Trương Nghệ Hưng vội vàng đuổi theo: “Này này, chẳng lẽ mình nói không đúng sao?”

Kỳ thực Bạch Hiền lúc trước chưa từng nghĩ tới, Kim Chung Nhân mà cậu quen không phải là Kim Chung Nhân thực sự.

Cậu biết Kim Chung Nhân, dù xét về bề ngoài hay tính cách, so với cậu kỳ thực đều người lớn hơn. Cậu ta lúc nào trông cũng có vẻ buồn ngủ, lãnh đạm thờ ơ, ánh mắt luôn lơ đãng. Mặc dù thoát nhìn không đến mức lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng tuyệt đối không phải tuýp người có thể dễ dàng gần gũi.

Vậy ai tới nói cho cậu biết đi, cái người đang đi bên cạnh cậu cười đến ngóc ngách hồ đồ này là ai?

Cái người miệng ra sức nói “Ca, đệ đói bụng” “Chúng ta đi ăn cái gì đi” “Ca, có mệt không?” này là ai?

Ai đã từng thề sẽ không bao giờ làm aegyo mà bây giờ lại cứ “buingbuing” trước mặt cậu?

Kim Chung Nhân chẳng lẽ là người đa nhân cách sao?

Những tình huống nhạt nhẽo, xấu hổ trước đây giữa bọn họ thực sự đã từng tồn tại ư?

Kim Chung Nhân đương nhiên không biết Bạch Hiền biến hóa phức tạp trong lòng, thấy ánh mắt Bạch Hiền hoang mang nhìn mình, cũng không biết cậu rốt cuộc đang nhìn cái gì, vì thế liền ngoan ngoãn kéo ra nụ cười lém lỉnh, Bạch Hiền nhìn xem thật muốn ôm trán thở dài.

Nếu nói đây là cái người trước kia nếu chạm phải mình liền tránh như bệnh truyền nhiễm liệu có ai tin được không? Cậu còn đang suy ngẫm, Kim Chung Nhân đột nhiên làm nũng nói: “Ca, đang nghĩ gì vậy?”

“Đang suy nghĩ xem người có phải là người khác giả trang Kim Chung Nhân không?” Bạch Hiền nhìn bộ dạng này của cậu ta liền cúi đầu thở dài.

Kim Chung Nhân cười híp mắt nói: “Vây ca đoán là ai giả trang?”

“Cảm giác của ta là, Ngô Thế Huân!” Bạch Hiền nghĩ nghĩ, “Cái kiểu làm nũng ranh ma này thích hợp với nó nhất”

Kim Chung Nhân phối hợp làm mắt cười cong cong của Ngô Thế Huân, phát ra thanh âm mềm nhũn như bánh ngọt: “Ca, không phải đâu!”

Bạch Hiền chỉ vào cậu ta, cười phẩn khích tít cả mắt.

“Đúng rồi Thế Huân, Thái Dân bọn nhóc kia đâu rồi?” Bạch Hiền cười một lúc đột nhiên nghĩ tới, thấy Kim Chung Nhân nhìn mình thắc mắc, Bạch Hiền trả lời nói, “Lần trước mấy đứa mời ca ăn cơm, làm ca đương nhiên phải mời lại một lần chứ.”

“Bọn họ không cần!” Kim Chung Nhân cực kì quyết đoán trả lời.

“A? Vì sao?” Bạch Hiền chẳng biết tại sao Kim Chung Nhân kia lại có thái độ chắc như đinh đóng cột.

“Bọn họ bận nhiều việc lắm!”

“Làm sao để biết...” Bạch Hiền nói chưa dứt lời thì nhìn thấy nét mặt kiên quyết của Kim Chung Nhân, tự động biết dừng có lên tiếng, nghĩ nghĩ đành phải nói “Được rồi, vậy làm aegyo đi, rồi ca sẽ mời ăn thịt ba chỉ nướng “

“buingbuing — “

15. Chương 15: Tình Huống Đây Là Thế Nào?

Đối với việc quan hệ giữa Bạch Hiền và Chung Nhân bởi vì hợp tác sân khấu mà đột nhiên vô cùng gần gũi, quần chúng vây xem đều bày tỏ sự khó hiểu của bản thân. Trong đó rồi bởi nhất chính là Độ Khánh Thù.

“Vậy ra cái hôm biểu diễn nghệ thuật, mình chạy về nhà không ở lại xem là đã bỏ lỡ tiết mục hay nhất rồi sao? ” Độ Khánh Thù trợn trừng đôi mắt căm giận nhìn Bạch Hiền cùng Phác Xán Liệt, “Vì bỏ lỡ tiết mục phối hợp ăn ý hiếm có kia cho nên hiện tại quan hệ giữa hai người đột nhiên trở nên như keo như sơn là loại chuyện mình hoàn toàn vô pháp hiểu sao?”

Phác Xán Liệt thật muốn ói vào cách dùng thành ngữ của cậu ta, nhưng bản tính ngời kè đôi mách vẫn ưu tiên lên hàng đầu, cho nên chuyển hướng sang Bạch Hiền cười vô cùng phẩn khích:

“Hi hi Bạch Hiền a, nói thử cho đứa bạn thân này nghe xem. Phàm ca gửi tin nhắn cho mình kể rằng ở trên đường nhìn thấy hai người đặc biệt vui vẻ, hài hòa đi cùng một chỗ. Vậy rốt cuộc mọi chuyện là sao?”

Bạch Hiền cảm thấy dở khóc dở cười: “Không phải chỉ là cải thiện quan hệ với hậu bối so với không khí ngưng ngưng trước kia ư? Vì sao qua miệng hai người mình thấy có vẻ mờ ám đen tối vậy?”

“Đó là bởi vì hai bọn mình quá hiểu cậu!” Xán Liệt kiên định trả lời, “Độ độ cậu nói xem có đúng hay không?”

Độ Khánh Thù gật đầu yếu ớt: “Đúng vậy đúng vậy, hiện tại hai người các cậu chỉ cần một ánh mắt trao đổi là mình đã biết các cậu sẽ dùng phương pháp nào để bắt nạt mình a...”

“Độ Độ, tại sao có thể nói như vậy? Mình cùng Xán Liệt bắt nạt cậu khi nào?” Bạch Hiền giả bộ kinh ngạc, “Nói, là ai bịa đặt? Quan hệ của chúng ta tại sao có thể bị bọn họ chằm ngòi ly gián?”

Hiếm thấy lúc nào Xán Liệt không bị chủ đề “bắt bạt Độ Khánh Thù” hấp dẫn như bây giờ, cậu ta quay đầu nhìn Bạch Hiền chăm chăm nói: “Sao mình có cảm giác là cậu đang cố gắng chuyển đề tài nhỉ? Hiện tại kỳ thực bọn mình rất quan tâm đến vấn đề Kim Chung Nhân.”

“Thế rốt cuộc là các cậu muốn biết cái gì hả?”

“Bọn mình muốn biết hai người rốt cuộc đã dính lấy nhau như thế nào?” Độ Khánh Thù bình tĩnh trả lời.

“Dính lấy nhau..?” Bạch Hiền đập bàn một cái đầy cảm phẫn “Mình ở trong lòng các cậu chẳng lẽ chính là người tùy tiện như vậy sao? Ngồi ngời là con người nghiêm chỉnh thế này mà sao lại có thể nói mình thế! Mình chỉ là đột nhiên có được một đệ đệ thôi mà. Sao các cậu cứ nhắc đến cậu ta mãi vậy? A A A A”

“Đừng tưởng rằng cậu đập bàn là có thể che giấu chột dạ nha...”

“Mình tại sao lại phải chột dạ?”

Bạch Hiền không thể hiểu nổi suy nghĩ trong lòng của Xán Liệt và Độ Độ, tuy rằng nói như vậy nhưng cái gì cũng chưa bị buộc phải khai ra. Đến giờ giải lao, Bạch Hiền chạy xuống tầng dưới, đứng trước cửa phòng học của năm nhất, hướng vào trong kêu to “Kim Chung Nhân”.

Kim Chung Nhân vốn đang đeo tai nghe gục xuống bàn, bỗng nhiên bị bạn học ngồi sau đẩy nhẹ vào lưng, vẫn còn ngái ngủ chợt thấy Bạch Hiền đứng ở cửa, cả người đều nhảy dựng lên.

Bạch Hiền nhìn cậu ta kéo tai nghe vội vàng vàng từ trong phòng học chạy đến, trên đường đi vấp phải ba cái bàn, nhẹn không được liền bật cười.

Lúc này lại thêm tiếng gào thét của các nữ sinh trong lớp truyền tới “Bạch Hiền tiền bối thật đáng yêuuuuuuuuu”

Kim Chung Nhân lao tới cửa, miệng rên rĩ vì đau chân. Bạch Hiền nhìn dáng vẻ cậu ta như vậy cảm thấy vô cùng đáng yêu, lại nói: “Hôm nay tan học xong ca có việc phải đi, cứ về nhà trước nhé! ”

Lời vừa ra khỏi miệng đã cảm giác đệ đệ cao lớn đang đứng trước xì mặt xuống.

“Đi đâu?” Kim Chung Nhân hỏi.

“Đi.. Đi cắt tóc.” Bạch Hiền bị ánh mắt kia nhìn, cảm giác có điểm chột dạ, vội vàng nói, “Tóc dài quá rồi, cho nên muốn cắt gọn một chút, sợ sẽ chậm trễ thời giờ của đệ...”

“Không chậm trễ!”

Lại bắt đầu dùng ngữ khí “chắc chắc vạn phần như đinh đóng cột ” nói chuyện, Bạch Hiền cảm thấy không còn cách nào khác, vỗ vỗ trán nói “Được rồi được rồi. Vậy cùng đi với nhau “, rồi quay người đi về lớp.

Đột nhiên nghĩ tại sao chỉ vì việc nhỏ này mà mình phải chạy xuống tận đây, không phải cả hai đều có điện thoại di động sao? Nhưng nếu chỉ nói qua điện thoại, ngộ nhờ Kim Chung Nhân lại chạy đến tận lớp tìm mình thì sẽ không hay, mà Bạch Hiền thì cho rằng khả năng này thực sự rất cao..

Chờ cắt tóc xong, lúc đứng đợi tàu điện ngầm thì đã khá muộn. Bạch Hiền thấy trong lòng áy náy, liền thuận miệng nói: “Chung Nhân à, nếu không phiền, ca mời ăn tối rồi hãy về nhà được không?”

Kim Chung Nhân vội khoát tay ý bảo không cần, bản thân phải nhanh chóng về nhà. Vậy nên Bạch Hiền cũng không hỏi nhiều, hai người đi đến cổng ra quen thuộc liền tách nhau.

Bạch Hiền đi được một đoạn đột nhiên phát hiện túi đựng quần áo tập luyện ướt sũng mồ hôi Kim Chung Nhân luôn mang bên người lúc này lại đang ở trên tay mình, nghĩ nghĩ hắn là vẫn kịp, Bạch Hiền vội vàng chạy ngược lại đuổi theo.

Thật vất vả mới đuổi kịp bóng lưng nổi bật trong đám đông phía trước. Bạch Hiền nhẹ nhàng thở dài một hơi, vừa muốn mở miệng gọi to tên Kim Chung Nhân, chợt thấy cậu ta quay người hướng về bên trái vẫy vẫy tay, sau đó lại nhìn thấy một người nhuộm tóc màu vàng nhạt về phía Kim Chung Nhân đi tới.

Bạch Hiền vốn không nhìn rõ người kia rốt cuộc là ai, chỉ là cảm thấy có điểm nhìn vô cùng quen thuộc, nhưng ngay khi ánh mắt chạm đến cái balo của người kia thì lập tức hiểu ra...

Còn có thể là ai, chẳng phải chính là Lộc Hàm sao?

Vốn cũng không có gì, Bạch Hiền đã lâu không gặp Lộc Hàm, cũng cảm thấy rất nhớ, thế nhưng thời điểm định hét to gọi tên đột nhiên lại giật mình...

Chờ một chút, Kim Chung Nhân từ lúc nào lại thân thiết với Lộc Hàm như vậy? Cậu nhớ rằng hai người bọn họ lần đầu tiên gặp mặt là lúc cậu mời Ngô Thế Huân và Kim Chung Nhân ăn cơm rang kim chi, cũng không có nghe nói hai người này gặp nhau lúc nào nữa?

Tận mắt thấy Kim Chung Nhân giang tay ôm lấy bả vai Lộc Hàm rồi hai người kéo nhau vào quán gà rán bên đường, Bạch Hiền vô cùng bức mình.

Được! Lộc Hàm! Cứ tưởng quan hệ giữa chúng ta đã cực kì thân thiết. Thế mà ca nhuộm tóc lúc nào ta không biết, ca cùng Kim Chung Nhân khi nào thì quan hệ tốt như vậy ta cũng không hay

Còn cậu nữa, Kim Chung Nhân! Tuy rằng bây giờ quan hệ chúng ta có tốt hơn trước rồi, nhưng mỗi lần tôi muốn chia tay khoác vai cậu lâu một chút như vẫn làm với Xán Liệt thì cả người cậu lại cứng ngắc như tảng đá. Vậy mà hiện tại được Lộc Hàm ôm lại cười cực kì vui sướng. Hóa ra vì đã hẹn trước với Lộc Hàm, trách không được cậu khiến tôi bẽ mặt, từ chối không thêm cùng ăn cơm.

Qua cửa sổ có thể thấy hai người cười đến vô cùng vui vẻ tìm chỗ ngồi xuống, tâm trạng cực kì thoải mái. Bạch Hiền trong khoảnh khắc chợt cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cậu cũng không rõ mình bây giờ rốt cuộc là đang tức giận với Lộc Hàm hay là Kim Chung Nhân, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy bản thân đâu có tư cách gì quản người khác kết bạn?

Bạch Hiền bĩu môi, đem di động đã lấy ra một lần nữa nhét vào trong túi áo, cúi đầu nhìn thoáng qua túi đồ của Kim Chung Nhân còn cầm trên tay, hừ một tiếng, xoay người trở về.

16. Chương 16: Bạch Hiền Cảm Thấy Mình Vô Cùng Ấm Ưc

Phác Xán Liệt say sưa hát một khúc rap xong, vừa nghiêng đầu quả nhiên thấy Bạch Hiền ôm đầu gối ngồi bên cửa lặng lẽ nhìn mình, thoát nhìn ngoan ngoãn, nhỏ nhỏ, vô cùng đáng yêu, khiến tim Xán Liệt như muốn tan chảy.

“A...A...Chẳng lẽ cậu đang hoài niệm quãng thời gian trước đây chúng ta ở bên nhau mà thấy tiếc nuối sao?” Phác Xán Liệt bỏ nhào tới ôm Bạch Hiền tựa vào vai, tràn đầy kích động mừng rỡ nước mắt.

Bạch Hiền bĩu môi: “Coi như vậy đi! Cậu đã xong chưa? Về nhà thôi!”

“Xong ngay xong ngay đây...” Xán Liệt vô cùng phấn khích vợ vội cặp sách chào tạm biệt mọi người trong phòng, giang cánh tay dài ngoằng ra ôm cổ Bạch Hiền đứng đưa bước ra, vừa vặn nhìn thấy Kim Chung Nhân đi từ câu lạc bộ vũ đạo sau buổi tập muộn.

Kim Chung Nhân thấy hai người liền ngăn ra, còn chưa kịp mở miệng nói gì thì Bạch Hiền đã giống mấy hôm trước tuôn một tràng: “A Kim Chung Nhân. Ca cùng Xán Liệt hôm nay bận rất nhiều việc muốn cùng nhau đi ăn chút gì đó nhưng lo lắng cho đệ luyện tập vất vả hẳn là rất mệt nên về nhà sớm một chút nghỉ ngơi cho nên không rủ đệ đi cùng đi đường cẩn thận nha tạm biệt tạm biệt”

Sau đó không thèm để ý đến biểu tình của Chung Nhân, kéo Phác Xán Liệt bước đi.

Phác Xán Liệt không biết đã lần thứ mấy bị cậu thô bạo kéo đi, đi một quãng xa cuối cùng mới cảm giác người bên cạnh dừng lại, cậu ta thở phào: “Này này Bạch Hiền, mình cảm thấy cậu rất kì lạ nha, có phải đang trốn Kim Chung Nhân không?”

“Mình tại sao lại muốn trốn nó?” Bạch Hiền lạnh lùng nói.

“Thế tại sao gần đây mỗi ngày cậu đều bỏ lại nó phía sau để đi cùng mình?...Tuy rằng không loại trừ khả năng cậu muốn cùng mình ôn lại quãng thời gian tươi đẹp ngày xưa, dù sao con người của mình ở cùng với cậu nhất định sẽ rất hài hòa, nhưng cậu cũng phải biết rằng mình không muốn mỗi lần đi trên đường hay trong sân trường đều gặp phải ánh mắt tựa hồ muốn giết người của Chung Nhân...”

Phác Xán Liệt chợt nghĩ lại thời điểm hôm nay đi mua đồ ở siêu thị, sau lưng bỗng có âm thanh đầy sát khí “Xán Liệt tiền bối, xin nhường đường một chút!” liền rùng cả mình.

Lúc đi qua, trên tay Kim Chung Nhân còn cầm cái bình thủy tinh lớn, thoạt nhìn như sẵn sàng nện vào đầu Phác Xán Liệt bất cứ lúc nào.

Cho nên Phác Xán Liệt lần đầu tiên trong đời cười không nổi mà cướp đường chạy bán sống bán chết.

“Bọn mình đều không tập luyện hợp tác sân khấu thì việc gì phải cùng đi?”

“Hồi trước không phải cậu nói hai người tiện đường sao?”

“Này Xán Liệt! “tiện đường” có thể so sánh với tình cảm mặn nồng của chúng ta sao?”

Xán Liệt cảm thấy lời này của Bạch Hiền khiến mình vô cùng vui vẻ, nhưng để ý Bạch Hiền lúc nói những câu đó lại ra sức nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên nghĩ nghĩ tóm lại vẫn là không nên phát biểu bình luận gì thêm.

“Hơn nữa cậu ta còn có một ca ca tốt không kém gì mình...”

“Hả?” Xán Liệt đột nhiên nghe thấy Bạch Hiền lầm bầm giận dữ nói, không nghe rõ liền kinh ngạc đuổi theo hỏi một câu, kết quả Bạch Hiền dùng khuỷu tay huých mạnh vào ngực cậu ta nói: “Đi nhanh lên, không có chuyện gì đâu!”

Rốt cuộc ngày hôm sau, cuối cùng Kim Chung Nhân nhịn không nổi dứt khoát đem Bạch Hiền chặn lại ở cầu thang dẫn lên cầu lạc bộ âm nhạc.

Cảm giác được tình huống không ổn, thừa lúc Bạch Hiền không để ý, Phác Xán Liệt liền lập tức co cẳng bỏ chạy, bỏ lại Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân khôi phục trạng thái mặt đen. Bạch Hiền vừa âm thầm oán trách tên Phác Xán Liệt vô lương tâm vừa nghiêng đầu nhìn Chung Nhân, kết quả bị biểu tình phẫn nộ của cậu ta làm cho giật nảy mình.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Hiền giả vờ ngờ ngạc hỏi Kim Chung Nhân.

“Anh vì sao gần đây đều không cùng em về nhà?”

“Bởi vì anh cùng Xán Liệt có rất nhiều việc phải làm. Em không hiểu được đâu, là việc của lớp giao cho...”

“Vậy tại sao gần đây mỗi lần đến tìm, bạn học của anh luôn nói anh đi vệ sinh, vậy mà em đến toilet cũng không lần nào gặp được?”

“A ha ha ha ha, vậy thì thật là không may nha.”

“Bạch Hiền ca vì sao trốn tránh em?”

“Không có...” Bạch Hiền chết cũng không chịu thừa nhận, “Rõ ràng là gần đây hai chúng ta vô duyên cho nên không thể gặp nhau được Chung Nhân à. Em phải tin vào định mệnh đi, cái này không thể nói có là có, hiểu không?”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền đứng trước mặt nói hươu nói vượn, ánh mắt đảo loạn liên tục không hề nhìn thẳng vào mình, cảm thấy trong lòng một nỗi buồn khổ dâng lên: “Anh, đừng nói những lời vô nghĩa nữa, có phải em đã làm sai chuyện gì hay không nên anh mới như vậy?”

Bạch Hiền trong lòng nghĩ: Dù sao cậu cũng đã có hảo ca ca Lộc thiên sứ dính lấy rồi còn gì. Cậu không sợ Thế Huân sẽ đập cho một trận à?...

Hơn nữa Lộc thiên sứ kia vừa đẹp trai lại tốt bụng, hai người còn kề vai sát cánh thực sự vô cùng hài hòa. Còn tôi vừa muốn xoa đầu cậu một cái, cậu liền trốn đi trốn tới. Chúng ta nói là cùng đi nhưng bao giờ cậu cũng giữ khoảng cách lùi lại phía sau. Như vậy là sao?

Vốn tôi cho rằng nguyên nhân là do giữa chúng ta trước đây còn nhiều ngại ngùng xấu hổ, nhưng hiện tại quan hệ đã cải thiện rồi, vậy mà mới chỉ muốn khoác vai một chút, cậu liền cứng đờ cả người lại. Thế mà còn không biết xấu hổ hỏi đã làm sai chuyện gì ư?

Được rồi, cứ cho là tôi suy nghĩ nhiều, nhưng thái độ này của cậu làm tôi cực kì khó chịu a. Chẳng lẽ là cậu chỉ muốn cầu cạnh tôi nên mới cố tình gần gũi? Nhưng thực sự cậu cần bản không hề muốn thân thiết với tôi cho nên ngay cả mức độ skinship giữa bạn bè cũng không thể tiếp nhận?

Bạch Hiền sau khi độc thoại trong đầu một lúc lâu, chẳng biết tại sao cảm thấy điều này vô cùng có lý, há miệng thở dốc buột mồm nói ra: “Chung Nhân à, anh vốn không muốn hỏi, nhưng có phải liệu anh chỉ muốn cầu cạnh em?”

Kim Chung Nhân ngây người, thực sự không hiểu được Bạch Hiền đang nói cái gì.

Bạch Hiền phân tích cho cậu ta nghe: “Em xem a, anh thường xuyên thấy em cùng Thế Huân bọn họ kề vai sát cánh kéo đẩy nhau, anh và Xán Liệt Độ Độ cũng luôn như vậy. Đó chẳng phải là phản ứng bình thường giữa hảo huynh đệ bạn bè trong cùng một nhóm sao? Vậy mà cứ mỗi lần anh muốn ôm em tỏ ý thân thiết một chút thì toàn thân em liền cứng ngắt như hóa thạch là thế nào?”

“Đó là vì...” Kim Chung Nhân khó khăn lắm mới hiểu được ý của cậu, vội vàng giải thích.

“Vậy Chung Nhân à, nói xem tại sao lại đối xử với anh khác biệt như vậy? Nếu quả thực muốn nhờ anh giúp đỡ việc gì thì cứ nói thẳng ra, cũng không cần bắt buộc bản thân phải đi cùng anh nhưng thực ra trong lòng không hề muốn phải không? Dù sao chúng ta cũng “mua bán bất thành nhân nghĩa tại”*... ờm... không phải..., nói thế nào cho dễ hình dung nhỉ? Ờm, ý anh là, kĩ thực khả năng ca hát của anh cũng không tệ lắm. Giả dụ muốn anh đi hát một bài chúc mừng sinh nhật bạn bè em hay ai đó, anh sẽ nể mặt mà không từ chối đâu...”

Bạch Hiền cũng không rõ bản thân đang nói cái gì, dù sao càng nói lại càng chắc chắn.

Bạch Hiền là người thế nào cơ chứ, cậu và Phác Xán Liệt chính là hai người nổi danh “lắm mồm” a, cười cười nói nói hào hứng, hoa chân múa tay sung sướng kề vai sát cánh là chuyện thường ngày xảy ra. Vậy mà khi gặp Kim Chung Nhân, đến ngồi tàu điện ngầm hai người cũng phải câu nệ yên lặng khép chặt hai chân.

Càng nghĩ Bạch Hiền lại càng nhớ đến những tình huống Chung Nhân trốn tránh mình trước kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm ức...Cái gì mà hảo ca ca hảo đệ đệ? Đơn giản là tránh mình như tránh rắn rết a!

17. Chương 17: Nếu Nói Hiểu Lắm Thì Khó Chịu Nhất Chính Là Kẻ Ngạo Kiêu

Kim Chung Nhân càng nghe sắc mặt càng đen lại, dở khóc dở cười vừa định gào lên một câu “Biện Bạch Hiền! Chẳng lẽ anh nghĩ em là người như vậy sao?” thì đã nhìn thấy Bạch Hiền khịt khịt mũi, sụt sùi bày ra biểu tình tủi thân uất ức trên mặt, trong nháy mắt tim liền tan chảy.

Bạch Hiền nhìn cậu ta toàn thân mềm nhũn, biểu tình cũng ôn hòa, bộ dạng muốn nói lại thôi đến mức cực kì khó chịu, đột nhiên liền cảm giác mình cần một lời giải thích, vì thế đảo thủ thành công chỉ thẳng vào mặt Chung Nhân hét lên: “Kim Chung Nhân cậu chính là bài xích tôi!”

Kim Chung Nhân toát mồ hôi lạnh, chân tay luống cuống vội vàng giải thích: “Không phải... Em không bài xích anh... thực sự không có...”

Bạch Hiền giơ tay lên tóm lấy bả vai Kim Chung Nhân, Chung Nhân theo phản xạ xoay người tránh, trong giây lát liền biết là không ổn.

Bạch Hiền bùng nổ: “Kim Chung Nhân cậu xem đi! Còn nói không ghét bỏ người ta! Chạm vào bả vai thì làm sao? Cậu bình thường cùng Thế Huân chẳng lẽ chưa từng làm thế ư? Vì sao mỗi lần tôi chạm vào người cậu lại như nhìn thấy bệnh truyền nhiễm vậy?”

“Đó là...là... là bởi vì...”

Kim Chung Nhân nghĩ: Không đúng a, rõ ràng là mình tìm anh ấy hỏi vì sao không cùng nhau về nhà, thế nào mà hiện tại lại thành ra khổ sở không thể giải thích như vậy? Rốt cuộc phải làm sao đây?

Chung Nhân còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, Bạch Hiền đã túm lấy cặp sách lướt qua cậu co cẳng bỏ chạy.

“Này này Bạch Hiền ca! Đợi đã...” Kim Chung Nhân vội vàng đuổi theo sau.

Bạch Hiền không hiểu cậu ta muốn làm gì, chân càng tăng tốc, mắt thấy phía trước có một người nhìn rất quen, nhưng cũng không để ý mà ra sức chạy tiếp.

“Á! Bạch Hiền kiểm chế chút đi, ca nhiều tuổi rồi chịu không được đụng mạnh như vậy đâu...”

Thanh âm quen thuộc từ phía trước truyền tới, Bạch Hiền vừa nghe đã nhận ra tiếng của Lộc Hàm, còn chưa kịp nghĩ gì thì đã bị Ngô Thế Huân thô bạo kéo ra khỏi Lộc Hàm rồi vút vào người Kim Chung Nhân.

Tay Kim Chung Nhân lại bắt đầu run run.

Bạch Hiền thấy thế lại càng tức giận, mặc kệ cậu ta rồi bước về phía trước, giơ tay chào Lộc Hàm và Ngô Thế Huân.

“A, Lộc Hàm ca, Thế Huân! Đến đây có việc gì vậy?” Kim Chung Nhân bước đến phía hai người chào hỏi. Lộc Hàm cười híp mắt khoác vai Ngô Thế Huân nói: “Ca đến tìm em Chung Nhân à, thế nên Thế Huân cứ đòi đi theo.”

Bạch Hiền đen mặt, nghĩ rằng: Hai người quả nhiên thân thiết như keo như sơn. Mình còn xen vào làm gì? Hơn nữa, Ngô Thế Huân còn không để ý thì mình còn quan tâm cái gì? Cậu hừ lạnh một tiếng nói “Em đi trước” rồi xoay người chạy.

Kim Chung Nhân đang muốn đuổi theo bám riết không tha thì bị Lộc Hàm lôi lại: “Chung Nhân! Lại đây đã...” Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ không nên chống lại ca ca hơn mình bốn tuổi này, đành chỉ có thể mở to mắt nhìn Bạch Hiền nhanh như chớp chạy đằng xa, biểu tình vô cùng uể oải.

Lộc Hàm liếc Bạch Hiền chạy đến bán sống bán chết, biểu tình vô cùng ngạc nhiên: “Đứa nhỏ này hôm nay có chuyện gì à? Sao chạy nhanh như thỏ vậy?”

“Không biết a, Bạch Hiền ca chẳng biết tại sao mấy ngày nay đều tránh mặt em, còn nói...” Kim Chung Nhân buồn bã trả lời, “... còn nói rõ ràng hai người quan hệ cũng không tệ vậy mà em luôn trốn tránh Bạch Hiền ca như gặp phải bệnh truyền nhiễm...”

Lộc Hàm vô cùng hứng thú: “A? Cãi nhau? Chung Nhân à, mấy hôm trước em còn nói muốn mời Bạch Hiền đi ăn thường xuyên hơn. Thế nào? Vì sao lại trốn tránh đứa nhỏ?”

Kim Chung Nhân ủ rũ, lằm bằm nửa ngày cũng nói không nên lời cái nguyên do.

Ngô Thế Huân ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, sau đó ghé sát vào Lộc Hàm kề tai nói nhỏ. Lộc Hàm nghe cậu ta nói vừa dứt câu bỗng nhiên hiểu ra: “À... Thì ra là vậy, chẳng trách mấy hôm trước Trương Nghệ Hưng thần bí lằm nhăm nói với ca về việc nguyên nhân của sự phản ứng khác nhau, lúc ý ca còn chưa hiểu cậu ta đang nói cái gì...”

Kim Chung Nhân mong đợi nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm vừa ghé vào tai Ngô Thế Huân nói nhỏ, vừa nhìn nhìn Kim Chung Nhân rồi cười, khiến Kim Chung Nhân trong bụng nóng như lửa đốt, nhịn không được mở miệng ngắt lời: “Lộc Hàm ca! Hai người đang nói cái gì..?”

“Chung Nhân à, tất cả đều là lỗi của ca, ca suy nghĩ một chút làm thế nào để vượt qua chuyện này đi? Hoặc là ca đến chỗ Bạch Hiền ca giải thích vì sao không dám chạm vào người ta.” Ngô Thế Huân cười ranh mãnh nhìn Kim Chung Nhân khiến Chung Nhân căng thẳng liên lấp bắp: “Không không... không được đâu...”

Lộc Hàm giơ tay tỏ vẻ đầu hàng.

Biện Bạch Hiền vừa vọt tới bến tàu điện ngầm, vừa vặn thấy Phác Xán Liệt vẫn đang đứng ở khu vực chờ phía trước. Phác Xán Liệt liếc nhìn Bạch Hiền tỏ vẻ thất vọng “Sao vậy? Thế nào mà chỉ có mình cậu tới?” Bạch Hiền nghe thế liền tức giận: “Thế cậu còn muốn mình đi cùng ai nữa?”

Xán Liệt vội vàng nói: “Không có gì không có gì. Mình vừa nhìn thấy cậu thì thấy vô cùng hạnh phúc thôi, vì chúng ta là bạn thân nhất của nhau mà. Nhưng có thể nói mình nghe, Kim Chung Nhân chặn cậu lại nói những gì vậy?”

“Không muốn nói.”

“Tên nhóc Chung Nhân kia có phải vì không được đi cùng cậu nên tức giận không?”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Thế bây giờ cậu đang giận chuyện gì?”

“Mình không tức giận.”

Được rồi, hiện tại Phác Xán Liệt hoàn toàn chắc chắn là Bạch Hiền đang tức giận, hơn nữa giận không hề ít, cho nên cậu ta sáng suốt lựa chọn lui về phạm vi an toàn, đề phòng trường hợp “giận cho đánh mèo”, đề dặt cẩn thận tiến hành thuyết phục: “Bạch Hiền Bạch Hiền à, cậu xem người ta là đệ đệ, cũng đừng...”

Bạch Hiền giả bộ như không nghe thấy gì.

Xán Liệt quyết định từ bỏ việc thuyết phục Bạch Hiền, dù sao thì tiểu tử Kim Chung Nhân kia cùng cậu cũng không quan hệ, cho nên cười hì hì kéo Bạch Hiền lại ôm chặt bả vai: “Bạch Hiền à, không để ý tên nhóc kia nữa, chúng ta cùng đi ăn gà rán được không được không?”

Bạch Hiền vừa nghe đến gà rán lại xù lông.

Trong đầu hiện ra hình ảnh Kim Chung Nhân và Lộc Hàm cùng bước vào tiệm gà rán kia.

“Phác Xán Liệt! Cậu cảm miệng ngayyyyyyyyyyyyyyy”

[TBC]

Trời, thực sự là đọc chap này xong thương Liệt con ghê gớm ;____;

Cảm giác nó khổ vô cùng ý. Rõ ràng hết mực cưng chiều em Hiền, nói gì cũng một điều ngọt hai điều thương, thế mà suốt ngày bị em nó chửi ;_____;

18. Chương 18: Thật Ra Thì Biện Bạch Hiền Cũng Suy Nghĩ Đến Nát Ốc

Biện Bạch Hiền tâm trạng ủ rột khác thường đã ròng rã liên tục ba ngày nay, cuộc sống của Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thủ cũng bởi vậy mà bị mây đen bao phủ suốt những ngày đó.

Độ Khánh Thủ đã tìm đủ mọi cách mà Bạch Hiền vẫn không chịu khai ra nguyên nhân. Phác Xán Liệt bèn chen vào nói không chừng đây chính là thời kì sinh lý của nam nhân, hàng tháng đều có vài ngày như vậy là chuyện bình thường. Nói xong liền bị Bạch Hiền đập cả cái hộp bút vào đầu, đành ngoan ngoãn cảm miệng.

Kỳ thực Bạch Hiền chính là đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình và Kim Chung Nhân.

Mặc dù bên ngoài Bạch Hiền luôn cười toe toét, bộ dạng lạc quan hướng về phía trước, nhưng thực tế, cậu chính là một người mang tính cách điển hình của chòm sao Kim Ngưu.

Giống như cách nói ngây ngô của Hoàng Tử Thao trong bữa cơm lần trước “Chúng ta đều là thịt bò nên chúng ta đều thật ôn nhu”, Bạch Hiền tuy bề ngoài rất sôi nổi náo nhiệt, nhưng bên trong lại vô cùng nhạy cảm, tinh tế và dịu dàng.

Thăng thần mà nói, thực ra ngay từ đầu, Bạch Hiền đã không hề để tâm đến mối quan hệ “huynh đệ” giữa mình và Kim Chung Nhân.

Tuýp người như Kim Chung Nhân trên thực tế là hoàn toàn trái ngược với cậu, hay đúng hơn là tuyệt đối không thể hợp nhau. Bầu không khí đùa giỡn hài hòa như khi ở cùng với Xán Liệt và Khánh Thu dường như không tồn tại giữa hai người ngay từ khi bắt đầu.

Kim Chung Nhân thường xuyên ở trạng thái rối loạn, mỗi ngày đều tựa hồ mơ màng, chỉ có vũ đạo mới có thể làm cho cậu ta tạm thời khôi phục bộ dạng tỉnh táo.

Nhưng Bạch Hiền thì ngược lại, cậu hàng ngày sẽ luôn dùng diện mạo tốt đẹp nhất, tinh thần phấn chấn nhất để đối diện với cuộc sống. Cho nên từ lúc mở mắt thức dậy, chỉ cần bên cạnh có người quen, Bạch Hiền sẽ bắt đầu không ngừng nói chuyện, vui đùa đến khi đi ngủ mới chịu dừng, cả lúc chán nản hay mệt mỏi cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa đây lại là một đệ đệ lớp mười. Tựa hồ vừa mới bắt đầu, cái mác trên người họ đã là khác nhau. Tục ngữ có câu “Vật tự theo loài, người chơi theo nhóm”, thế nên Kim Chung Nhân xét trên phương diện nào cũng đều không nằm trong phạm vi giao hữu của Bạch Hiền.

Nếu Ngô Thế Huân sau đó không xuất hiện, nếu không có tiết mục văn nghệ kết hợp, phải chăng bọn họ sẽ chỉ là người dừng qua đường mà thôi?

Không thể không nói, đột nhiên phát hiện Kim Chung Nhân bài xích mình, đối với bản thân Bạch Hiền mà nói là một sự đả kích vô cùng lớn, giống như bức tường vô hình được dựng nên.

Mặc dù Kim Chung Nhân đối với cậu cùng cười cùng nói chuyện, nhưng tất cả chỉ là câu nệ. Hành vi này Bạch Hiền lúc trước cũng không phải là không phát hiện ra, nhưng chẳng qua là không để bụng mà thôi.

Vậy nên bây giờ đột nhiên nhận ra, giống như là sấm sét giữa trời quang, Bạch Hiền liền bắt đầu suy nghĩ, liệu có phải mình đã nhiệt tình đến mức rất hồn nhiên kéo những người xung quanh vào vòng tròn của bản thân?

Liệu có phải đúng như Ngô Diệc Phàm đã từng nói “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”*?

Tuy rằng Bạch Hiền mặt ngoài hiền lành phóng khoáng, nhưng trong lòng lại cố chấp suy nghĩ đến nát óc, thường vì nghĩ ngợi linh tinh mà làm cho bản thân rơi vào vòng luẩn quẩn.

Nếu Kim Chung Nhân biết trong đầu Bạch Hiền đang suy nghĩ gì, nhất định sẽ hoảng sợ mà gào khóc. Đã đến lúc cấp bách, sau khi tan học lập tức kích động kêu gọi bè đảng các huynh đệ tập hợp bày mưu tính kế.

Ngô Thế Huân, Hoàng Tử Thao, Lý Thái Dân, Kim Văn Khuê, còn thêm thành phần dự thính Lộc Hàm, một đám người ngồi ở trong nhà ăn. Lúc này Kim Chung Nhân vẻ mặt lo lắng, hữu khí vô lực, hơi thở mong manh, chỉ thiếu điều giang tay hô to “Các huynh đệ mau cứu ta!”

Lý Thái Dân vẻ ngoài thanh tú nho nhã, nhưng thực tế bên trong nam tính, trưởng thành không thua gì Lộc Hàm, lúc này vỗ vỗ bả vai Kim Chung Nhân cảm thông: “Chung Nhân, kỳ thực chuyện này thật dễ giải quyết, chính là cậu đem lí do vì sao không dám cùng Bạch Hiền ca có bất kì skinship nào nói cho người ta biết, như vậy mọi hiểu lầm giữa hai người liền được xóa bỏ”

“Làm thế nào?” Ngô Thế Huân vừa hút trà sữa trân châu vừa tỏ vẻ không ổn “Còn chưa biết Bạch Hiền ca nghĩ như thế nào mà Chung Nhân đã nói, nếu quan hệ chuyển biến xấu thành Bạch Hiền ca trốn tránh Chung Nhân thì phải làm sao?”

Kim Chung Nhân ai oán gục xuống bàn: “Anh ấy hiện tại vẫn trốn tránh mình.”

“Nếu cậu có thể nghĩ đến một biện pháp tốt để giải thích nguyên nhân, vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Hoàng Tử Thao nhẹ nhàng nói.

“Cho nên mình mới nhờ các cậu giúp đỡ a...” Kim Chung Nhân cầm cốc trà sữa rỗng trên tay bóp bẹp dí thành một mẩu, còn không tự chủ ra sức xoắn lại “Nhưng nên nói thế nào đây? Nói mình mắc bệnh truyền nhiễm nên không thể tiếp xúc với người khác sao? Điều này hiển nhiên không đáng tin a.”

“Bất kì người bình thường nào cũng đều thấy chuyện này không đáng tin, bởi vì riêng chuyện ca không dám đụng một chút vào Bạch Hiền ca cũng là chuyện rất tức cười rồi” Ngô Thế Huân lạnh lùng chỉ ra, Lộc Hàm bên cạnh nhìn cậu ta lắc đầu thở dài, nhưng ánh mắt vẫn tỏ vẻ đáng yêu.

Kim Chung Nhân lại nằm bẹp trên bàn, mười đầu ngón tay di tới di lui trên mặt bàn “kít kít”

“Nếu không thì lại trở về như trước? Cậu cứ như vậy yên lặng nhìn là tốt rồi?” Lý Thái Dân tiếp tục hiển kế.

Trên thực tế cũng chỉ có cậu ta và Hoàng Tử Thao là thật đang cố gắng suy xét phải làm gì, còn Ngô Thế Huân thì chỉ đứng bên châm chọc khiêu khích, Kim Văn Khuê luôn luôn bảo trì dự thính, lại thêm Lộc Hàm chỉ lo vào hùa cùng Ngô Thế Huân.

Kim Chung Nhân bỗng nhiên ngồi thẳng người: “Như vậy không được..”

Ngữ khí ngập ngừng một chút, rồi tiếp tục nói, “Mình đã như vậy lặng lẽ nhìn người ta hơn một năm... Hiện tại thật khó khăn mới có thể tiến gần hơn một chút, cho nên... Mình không thể từ bỏ được...”

“Ai biết ca ngày đó rốt cuộc bị ma quỷ ám thế nào, chẳng biết tại sao lại thành ra thế này?” Ngô Thế Huân tiếp tục khinh bỉ, “Chung Nhân ca, em luôn luôn biết ca rối loạn, nhưng thật sự không nghĩ ca sẽ rối loạn thành bộ dáng này.”

Kim Chung Nhân lại chán nản vùi mặt xuống bàn nằm thẳng đơ.

“Chung Nhân, như vậy ý của cậu là, nếu bây giờ thổ lộ, một chút hi vọng cũng không có?” Lý Thái Dân lại nghĩ nghĩ hỏi.

Kim Chung Nhân cố nhớ lại những tình huống giữa hai người và ánh mắt Bạch Hiền nhìn mình từ trước đến giờ, sau đó lặng lẽ lắc đầu, dứt khoát trả lời: “Không có.”

Tất cả mọi người lặng lẽ che mặt, trong lòng âm thầm khinh bỉ. Kim Chung Nhân, cậu không những bản thân nhất gan kiêu chế không dám chạm vào người ta, mà đến giờ này mối quan hệ vẫn chỉ dừng lại ở mức huynh- đệ. Trình độ như vậy thực sự là quá kém!

19. Chương 19: Phác Xán Liệt Cùng Độ Khánh Thù Vô Tình Xuất Hiện Ở Hiện Trường

Phía bên này ngoại trừ Lộc Hàm ra thì đang có một nhóm thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vì vấn đề skinship của Kim Chung Nhân mà phiền não không thôi. Còn bên kia, cách một tấm bình phong đằng sau, lại có một bàn hai người đang nhìn nhau không biết nên phản ứng gì.

Mọi ngày, Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù sẽ không đến đây, nhưng là vì Bạch Hiền mấy ngày nay tâm trạng ủ rũ bất thường nên hai người rất cuộc không dám đến gần. Tan học, Phác Xán Liệt bỏ cả buổi tập ở câu lạc bộ, dắt Độ Khánh Thù bỏ chạy đến nhà ăn đến, nói đồng dục “Ăn cơm an ủi”.

Độ Khánh Thù run rẩy, yếu ớt hỏi người trước mặt: “Là mình nghe lầm? Là mình nghe lầm đúng không? Ngồi bên kia không phải là một đám nhỏ đang thảo luận vấn đề tình cảm giữa Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân chứ?”

Phác Xán Liệt vừa lặng lẽ nhìn lại cậu ta vừa châm chọc: “Cậu cũng không lớn hơn bọn nó được bao nhiêu đâu... Mình chắc chắn là chúng ta không nghe nhầm đâu. Lấy khả năng thính lực ưu việt từ việc học rap và đánh trống của mình ra mà bảo đảm... Người bọn họ đang nhắc đến chính là Bạch Hiền.”

“Hơn nữa Lộc Hàm ca cũng trà trộn trong hội đó. Thế này thì mình biết phải làm sao đây?”

“Vậy nên...” Phác Xán Liệt uống một ngụm nước trái cây trước mặt cho thông họng, sau đó giả bộ trấn tĩnh nói, “chúng ta hãy cùng thử tổng kết và phân tích những nội dung vừa nghe được...”

Độ Khánh Thù sầu khổ nhìn người bạn đồng bệnh tương lân*.

Ý tứ chính là đánh chết cũng không tin Kim Chung Nhân là con gái.

“Ê, hình như chúng ta lạc đề rồi...” Khánh Thù lặng lẽ ngắt lời Xán Liệt, “Đúng rồi, chẳng lẽ cậu quên hồi học lớp mười cũng từng có một nam sinh đến tìm Bạch Hiền thổ lộ, kết quả bị cậu ấy đuổi theo đánh sao...?”

Phác Xán Liệt không rét mà run.

“Nếu chuyện này bị Bạch Hiền phát hiện, cậu có nghĩ Chung Nhân sẽ bị đuổi đánh không?”

Xán Liệt nghiêm túc suy tư một chút, lặng lẽ nói: “Mình không nghĩ vậy đâu.”

“Mình cũng cảm thấy sẽ không..”

Bạch Hiền đang tập luyện ở câu lạc bộ, chẳng biết tại sao lạnh run cả người, đột nhiên thấy có dự cảm không lành.

Mặt khác, Kim Chung Nhân còn không biết tất cả tâm sự thầm kín của mình đều đã lọt vào tai hai người bạn thân của Bạch Hiền là Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù, hiện tại vẫn đang đau khổ tìm kiếm đối sách, nhưng vì thật sự không cách nào nghĩ ra, cứ ôm đầu giật tóc vạt vãi nằm sấp trên bàn.

Phía bên kia, Phác Xán Liệt đột nhiên nảy ra trong đầu một ý tưởng. Độ Khánh Thù trợn tròn mắt im lặng nhìn cậu ta móc từ trong túi ra cái điện thoại, bắt đầu bấm số: “... Bạch Hiền à, tập luyện xong chưa? Hết giờ thì đến đây đi...bọn mình đang ở tiệm cơm ngay gần trường...Yên tâm, mình mời mình mời... Độ Độ cũng ở đây rồi... Nhanh lên nhé!”

Chờ Xán Liệt cúp máy, Độ Độ trừng mắt gắt gao nhìn cậu ta chăm chăm: “Cậu thế này là... muốn làm cái vẹo gì?”

“Không biết, mình chỉ là muốn nhìn bộ dạng xấu hổ của Kim Chung Nhân thôi.”

Phác Xán Liệt vừa khoái trá thưởng thức đồ uống vừa dương dương đắc ý vô cùng thỏa mãn với kế hoạch của mình. Độ Khánh Thù vô lực nằm sấp ở trên bàn: “Tùy cậu. Coi như mình không liên quan...”

Lúc Bạch Hiền đeo cặp sách xuất hiện trước cửa quán ăn, Kim Chung Nhân vì đang ngồi quay lưng về phía lối vào nên không nhìn thấy đầu tiên.

Ngồi đối diện với cửa là Lý Thái Dân cùng Hoàng Tử Thao, Kim Văn Khuê ba người ngậy ra như phỗng nhìn Bạch Hiền bình thản lướt qua phía bàn bọn họ, xốc cặp sách trên vai bước thẳng vào bên trong.

Kim Chung Nhân từ từ nhận ra vẻ mặt ghen hòng trần trối của ba người đối diện, vừa nghiêng đầu thì đúng lúc thấy Bạch Hiền bước qua, gương mặt liền trở nên đỏ ửng, nhất thời không biết nên gọi Bạch Hiền quay lại hay cứ để mặc người ta đi tiếp.

Nhưng hiển nhiên là Bạch Hiền căn bản còn không cho cậu ta thời gian kịp suy nghĩ, đã nhanh chóng biến mất sau tấm bình phong.

Sau đó bên kia truyền đến rất rõ ràng tiếng cười sảng khoái của Phác Xán Liệt.

“Cho nên tình huống bây giờ là... mấy người bạn của Bạch Hiền ca đã ngồi phía bên kia suốt từ nãy giờ sao?” Không thể không nhận ra thanh âm của Phác Xán Liệt, Lý Thái Dân yếu ớt hỏi. Tuy rằng mới chỉ gặp nhau có một lần, hơn nữa phần lớn thời gian đó Phác Xán Liệt đều tập trung chăm mắt vào bàn ăn, nhưng thực sự là cái giọng nói trầm vô cùng đặc trưng của Phác Xán Liệt khiến người ta không thể nào quên được.

“Vậy mọi người nghĩ bọn họ đã nghe thấy hết chưa?”

Lộc Hàm lúc này bị gãi đúng chỗ ngứa, thuận thế đứng dậy muốn đi sang bên kia hóng hớt xem có chuyện gì, nhưng bị Ngô Thế Huân kéo lại, làm nũng khoát khoát cánh tay, vì thế lại ngồi xuống.

Kim Chung Nhân chân tay đã luống cuống lắp bắp nói.

“Bọn họ... Mình mình mình chúng ta.. Chúng ta nên nên nên làm cái gì bây giờ..?”

“Đây cũng không hẳn là việc bất lợi. Chúng ta hãy thử bình tĩnh sắp xếp lại vấn đề...” Lý Thái Dân trong nháy mắt khôi phục trạng thái bình thường, “Nếu bọn họ chưa nghe thấy, vậy thì cái gì cũng chưa phát sinh.

Mà nếu bọn họ nghe được nhưng lại không nói cho Bạch Hiền ca, như vậy cũng không cần lo lắng. Còn giả dụ bọn họ nghe được, hơn nữa lại chuẩn bị nói cho Bạch Hiền ca...”

“Vậy thì Chung Nhân, ca không phải sẽ tiết kiệm được một lời tỏ tình sao?” Ngô Thế Huân ôm lấy bả vai Lộc Hàm tiếp lời nói.

20. Chương 20: Lộc Hàm Muốn Nói: “kim Chung Nhân! Cậu Không Được Xuyên Tạc Về Đẹp Của “phát Hồ Tình Chỉ Hồ Lễ” ”

Hiện tại, trước mặt Bạch Hiền chính là Phác Xán Liệt không biết vì sao đang cười vô cùng kì quái cùng vẻ mặt cam chịu của Độ Khánh Thù.

Bạch Hiền đặt cặp sách lên ghế, vừa ngồi xuống còn chưa kịp nói câu gì thì Phác Xán Liệt đã đột nhiên bật dậy.

“Làm gì thế?” Bạch Hiền và Độ Khánh Thù cùng giương mắt lên nhìn cậu ta.

Xán Liệt giơ ngón tay lên miệng “Suýt” một tiếng rồi nhẹ nhàng đi ra phía ngoài. Sau đó hai người lại nghe thấy thanh âm phấn khởi có vẻ khoa trương của cậu ta.

“Cô ơi, cho chúng cháu ba phần Tiramisu ạ... A! Lộc Hàm ca. Sao lại ở đây? Ồ, cả Chung Nhân nữa, mấy người một đám tụ tập trong này làm gì thế?”

Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười vui sướng trên khuôn mặt Phác Xán Liệt.

Bạch Hiền còn chưa kịp nghĩ xem phải phản ứng thế nào, quay sang bên cạnh đã thấy Độ Khánh Thù vội vàng làm dấu chữ thập trên ngực.

Bạch Hiền rất ngạc nhiên, vô cùng phấn khích ôm chặt Khánh Thù hỏi: “Khánh Thù, thì ra cậu theo đạo Thiên chúa giáo à”

Độ Khánh Thù nghiêm túc nhìn Bạch Hiền, vẻ mặt thương xót mà chân thành tha thiết: “Không, mình chỉ là giúp Phác Xán Liệt xám hối với ông trời thôi, cậu ta sống được đến giờ đúng là kì tích.”

Bạch Hiền tỏ vẻ không hiểu Khánh Thù đang nói cái gì, nhưng dù sao cũng không có ý định hỏi thêm, thậm chí có đôi lúc thế giới tinh thần của Độ Độ và Xán Liệt rất giống nhau, cậu không thể dễ dàng tiếp cận được...

Không phải là vì thế giới ấy rất thâm sâu, mà bởi Bạch Hiền cảm thấy một khi đã hiểu được, thì chỉ số thông minh của bản thân cũng tuột dốc theo bọn họ với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Và trên thực tế, Độ Khánh Thù cùng Phác Xán Liệt cũng thường xuyên nghĩ như vậy.

Lờ đi tiếng Lộc Hàm thì thảo kêu gọi, Phác Xán Liệt bê ba phần điểm tâm cười hề hề trở về bàn, vừa hô to “Thật cao hứng”, vừa đặt hai cái đĩa trước mặt Bạch Hiền và Độ Khánh Thù.

Vốn Khánh Thù còn đang lo lắng bản thân nên đối mặt như thế nào sau khi biết bí mật của nhân vật chính, nhưng vừa thấy nụ cười sung sướng quen thuộc của Phác Xán, đột nhiên cảm thấy tức ngực.

“Xán Liệt! Sao cười phấn khích vậy?”

Bạch Hiền vừa ăn điểm tâm vừa hoài nghi nhìn Phác Xán Liệt, cảm thấy toàn thân cậu ta đều tỏa ra một màu hồng phấn kiểu “Tâm tình của mình vô cùng vui vẻ”, đối lập với mây đen bao phủ lo lắng trùng trùng Độ Khánh Thù liền có vẻ càng thêm âm trầm.

“Mình bỏ lỡ cái gì thú vị sao? Mấy người bên kia nói gì về mình à?” Bạch Hiền thuận miệng hỏi một câu, kết quả đầu gối Độ Khánh Thù “Cộp” một tiếng va vào chân bàn, đau đến “A a hu hu” thảm thiết.

Phía bên kia từ sau khi bị Xán Liệt chạy đến chào hỏi đã trở nên im ắng, lúc này vừa nghe thấy câu nói của Bạch Hiền xong, nhất thời vô cùng rối loạn. Tựa hồ là... Kim Chung Nhân lỡ tay đánh đổ cốc trà sữa trước mặt, đồ uống chảy ướt cả người Kim Văn Khuê.

Bạch Hiền tò mò nhìn biểu tình hoảng loạn của Độ Khánh Thù, vừa muốn mở miệng truy vấn thì Xán Liệt đã cười hì hì nói: “Cậu cảm thấy mình và Khánh Thù mà ngồi cùng nhau liệu có thể nghe thấy tiếng người nói bên kia sao?”

Bạch Hiền lặng lẽ suy nghĩ về năng lực huyền não của Phác Xán Liệt, thật sự tin tưởng lắc lắc đầu.

Khánh Thù không nói gì, hai dòng lệ tuôn rơi...

Khi đó vừa vặn món kem chuối khoai khẩu của Phác Xán Liệt vừa được mang lên, cho nên cậu ta chưa kịp mở miệng nói chuyện liền ra sức ăn, chính vì vậy mới vô tình nghe được đoạn đối thoại kinh thiên động địa kia. Cậu bây giờ lại tin tưởng lời Phác Xán Liệt như vậy khiến mình rất áp lực Bạch Hiền à...

Hơn nữa vừa nhìn thấy Bạch Hiền, trong đầu liền tự động hiện lên gương mặt Kim Chung Nhân.

Sao cậu ta có thể sống bình yên đến giờ này cơ chứ?

Ngay tại thời điểm muốn lật bàn vì sự ngậy thơ đến ngớ ngẩn của Bạch Hiền cùng vẻ hồn nhiên vờ như không biết chuyện gì của Phác Xán Liệt, Khánh Thù bỗng nhìn thấy Kim Chung Nhân dứt khoát bước tới.

Khánh Thù lặng lẽ buông đĩa xuống, chuẩn bị xem màn kịch trước mắt.

Kim Chung Nhân không biết vì sao lại có vẻ đặc biệt bí tráng, vô cùng hiện ngang lăm lăm, giống như trước mặt không phải là Bạch Hiền mà là nòng súng kẻ địch, trên mặt viết câu “Không thành công thì cũng thành nhân.”

“Gió hiu hiu hê, nước sông Dịch lạnh ghê,

Tráng sĩ một đi không trở về.”

Chung Nhân tiến thẳng đến trước mặt Bạch Hiền, hạ quyết tâm gọi một tiếng: “Bạch Hiền ca!”

Thanh âm vang lên đầy mạnh mẽ khiến Bạch Hiền không thể không nhìn cậu ta.

Ngay tại thời điểm Độ Khánh Thù cho rằng Kim Chung Nhân cuối cùng sẽ không nhịn nổi mà thổ lộ tình cảm bản thân, Kim Chung Nhân đã tiếp tục nói: “Kỳ thực em không có skinship với anh như những người khác là có nguyên nhân...”

Bạch Hiền trong lòng nói: Sao cậu ta khiến mình nghe như tên biến thái vậy? Ý mình đâu phải ghét bỏ cậu ta chỉ vì không skinship. Nhưng rồi vẫn quyết định nghe xem Kim Chung Nhân kia rốt cuộc có lý do gì.

“Thực ra nguyên nhân chính là...chính là...”

Đứng trước ánh mắt lấp lánh ngậy thơ ngược nhìn mong đợi của Bạch Hiền, Kim Chung Nhân lại bối rối, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Đó là bởi vì Lộc Hàm ca nói, phát hồ tình chỉ hồ lễ!”

Ở sau tấm bình phong, Ngô Thế Huân đang dựng thẳng tai chăm chú nghe. Lộc Hàm “Phụt” một tiếng đem trà sữa trong miệng phun toàn bộ lên người Hoàng Tử Thao, chiếc đĩa trên tay Tử Thao cũng rơi xuống “keng” một tiếng.

Hai người Trung Quốc duy nhất hiểu hàm nghĩa những lời này cùng lặng lẽ day day thái dương.

Bạch Hiền chớp chớp mắt lặp lại: “Phát hồ tình.. Chỉ hồ lễ? Có nghĩa là gì?”

“Chính là ý càng cùng anh thân cận lại càng phải chú ý giữ một khoảng cách!” Kim Chung Nhân vừa thấy Bạch Hiền tò mò, cứ tiếp tục mạnh miệng nói bừa, “Lộc Hàm ca nói đây là một câu cổ ngữ của Trung Quốc, cho nên em cảm thấy rất có giá trị tham khảo.”

Hoàng Tử Thao nhìn Lộc Hàm, nhẹ nhàng dùng tiếng Trung hỏi: “Ca... thật sự dạy cho cậu ta cái đó?”

“Dạy cái quái gì, ai biết thằng nhãi con này học được ở đâu nói hươu nói vượn!” Lộc Hàm dõ khóc dõ cười, Ngô Thế Huân ghé sát vào, nhẹ nhàng đỡ đưa cánh tay Lộc Hàm làm nũng, “Ca, Thế Huân cũng muốn bắt chước tiếng Trung, cái kia phát hồ tình...”

Lộc Hàm sờ đầu đứa nhỏ: “Thế Huân ngoan, học được sẽ hận ca ca mất.”

Bạch Hiền ở bên cạnh có vẻ rất kinh ngạc: “A! Thật không? Lộc Hàm ca thể mà chẳng nói cho anh biết? Còn cả Nghệ Hưng, Phàm ca nữa...”

Kim Chung Nhân nghiêm túc chân thành nhìn cậu: “Trung Hoa Dân Quốc có rất nhiều câu tục ngữ như vậy, em là muốn học tập các bậc quân tử Trung Quốc cho nên mới làm như vậy, thế nên Bạch Hiền ca đừng hiểu lầm nha.”

Lý Thái Dân lặng lẽ kể tai Kim Văn Khuê nói nhỏ: “Nếu là mình thì có chết cũng sẽ không tin lời Chung Nhân nói.”

Nhưng hiển nhiên là Bạch Hiền tin, hơn nữa còn quay sang nháy mắt với Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù nói: “Lần sau gặp hội Phàm ca, nhớ nhắc mình một tiếng, mình muốn hỏi rõ bọn họ xem vì sao hai người càng thân cận lại càng phải chú ý giữ khoảng cách...”

Độ Khánh Thù lặng lẽ nói: “Giờ cậu có thể đi ngay ra kia hỏi Lộc ca.”

21. Chương 20-2: Ngoại Truyện 1

– Viết từ góc nhìn của Ngô Thế Huân

Có quá nhiều điều mà em không thể nói ra

Anh đã không nghe thấy được dù chỉ một lần

...

Giữa biển người mênh mông bất tận trên thế gian này

Anh là người duy nhất mà ánh mắt em hướng về

[Người đâu có biết]

[1]

Thời điểm Kim Chung Nhân học năm thứ ba, khi đó Ngô Thế Huân là năm hai sơ trung.

Tuy rằng không cùng niên cấp, nhưng vì nhà ở gần nhau, lại đều đam mê vũ đạo cho nên hai người vô cùng thân thiết.

Ngày đó, bộ phận sơ trung được mời đến tham dự dạ tiệc nhập học của tân sinh lớp mười bộ phận Trung học, Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân hai người cũng rủ nhau hòa vào dòng người tiến về phía trong hội trường lớn.

Lúc này, trên sân khấu đang biểu diễn một ca khúc. Ngô Thế Huân tuy không hiểu rõ lắm về chuyện ca hát, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thanh âm kia giống như tơ lụa mềm mại, khi lên những nốt cao lại không hề chói tai, thật là vô cùng ôn nhu dễ chịu.

Ngô Thế Huân ở trong lòng suy nghĩ, đột nhiên cảm giác từ lúc bắt đầu nghe được giọng hát kia, người bên cạnh vẫn không nói câu gì. Thế Huân quay sang, thấy người bạn thân lặng yên nhìn chăm chăm lên sân khấu, mình ở bên cạnh gọi vài lần cũng đều không có phản ứng.

“Chung Nhân ca, Chung Nhân ca?”

Kim Chung Nhân tuy trên mặt không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng Ngô Thế Huân có thể thề rằng chỉ ở thời điểm Chung Nhân thực sự nhập tâm vào vũ đạo, cậu mới có thể ở nhìn thấy ánh mắt chuyên chú kia. Không biết nên làm gì, Thế Huân đành quay sang nhìn xung quanh, bên tai nhanh chóng truyền đến tiếng bàn tán xôn xao của các học sinh.

“Đó là tiền bối lớp mười phải không?”

“Đúng rồi. Chính là tiền bối lớp mười có giọng hát vô cùng lợi hại, hình như tên là Biện Bạch Hiền...”

“Thanh âm quả là tuyệt vời nha!”

2

Từ ngày đó trở đi, Ngô Thế Huân lại đột nhiên cảm giác được, tần suất Kim Chung Nhân chạy đến bộ phận trung học càng ngày càng trở nên thường xuyên.

Cũng không phải có mục đích gì rõ ràng, đơn giản chỉ là lôi kéo mấy người bạn tản bộ quanh quần ở gần hồ nước, rừng cây, khu tự học cùng tòa nhà của khoa âm nhạc. Tựa hồ chỉ đi dạo vãn vơ, nhưng Thế Huân cảm giác trên thực tế lại có một mục đích kì lạ nào đó, nhiều lần gắng hỏi cậu ta thì nhất định không chịu nói.

Hoàng Tử Thao lấy cớ muốn luyện tập võ thuật thường xuyên đã đành, còn Kim Văn Khuê Lý Thái Dân mỗi lần thấy ánh mắt tha thiết của Kim Chung Nhân liền làm bộ như bản thân bề bộn nhiều việc, cho nên đều là Ngô Thế Huân trốn tránh không được bị Kim Chung Nhân cường bạo lôi kéo cùng đi, quan trọng là lần nào Kim Chung Nhân cũng trưng ra bộ mặt đen như than với thái độ ép buộc.

Ngô Thế Huân nghĩ rằng mình quả thật là một người tốt, rõ ràng cứ như vậy ngày ngày bị cậu ta bắt cùng đi dạo chẳng biết để làm gì.

Nhưng rồi, cậu dần dần lơ mờ phát hiện ra mục đích thực sự của Kim Chung Nhân.

3

Mỗi lần bọn họ đi dạo gần như lúc nào cũng có thể gặp được vài người.

Trong đó diện mạo chói mắt nhất chính là một tiền bối thân hình rất cao, mái tóc xoăn màu hạt dẻ, bộ dạng thanh tú đẹp trai, mặc đồng phục học sinh trung học năm nhất, lúc nào cũng cười rộ lên vui sướng.

Còn có một tiền bối vóc dáng nhỏ nhắn, tóc ngắn mắt to, mỗi lần nhìn người khác luôn có thói quen mở lớn đôi mắt, tựa hồ đối với thế giới này tràn đầy hoang mang.

Nhưng là ánh mắt Kim Chung Nhân từ đầu đến cuối đã hướng về một người khác.

Đó là một nam sinh vóc dáng không cao, thân hình có chút mỏng manh, tóc ngắn màu đen, môi hồng răng trắng, làn da cũng vô cùng trắng, gương mặt ngây thơ trong sáng. Mỗi khi cười khoe miệng lại hơi nhếch lên, ánh mắt cong cong, tựa như ánh mắt trời lấp lánh nhảy múa trên vòm lá xanh biếc.

Hơn nữa mi thanh mục sáng, nụ cười như thái dương rực rỡ nhưng lại vô cùng thuần khiết ôn nhu.

Dường như chính là nam sinh lớp mười hát trong chương trình nghệ thuật đợt trước, tên là... Biện Bạch Hiền?

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân lặng lẽ nhìn nam sinh có chút nhỏ bé, trẻ con so với tuổi kia. Nhìn cậu ta khoa chân múa tay liên thoắt nói, cùng hai người bạn đùa giỡn, trêu chọc nhau, rồi lại nhảy tung tung bằng mũi chân cố dẫm lên cái bóng của mình trên nền đất.

Sau đó ba người cười rộ lên vui vẻ, kẻ vai sát cánh đi xa dần.

Khi đó, Thế Huân không biết nên nói gì, chỉ có thể cùng Kim Chung Nhân đi theo sau bọn họ.

Suốt quãng đường, ánh mắt Kim Chung Nhân thủy chung chỉ dừng ở nơi cánh tay nam sinh tóc xoăn cao kều kia ôm bên hông hoặc bám vào vai Biện Bạch Hiền.

Cho đến khi tầm mắt bọn họ không thể nhìn thấy ba người kia, Ngô Thế Huân lặng lẽ quay sang nhìn Kim Chung Nhân, nhưng Kim Chung Nhân chỉ cúi đầu, ánh mắt dịu dàng, khóe miệng lại mang theo nụ cười gượng gạo khổ sở.

4

Thế giới đầy tiếng cười của ba người kia, tựa hồ là bọn họ không thể dễ dàng bước chân vào đó.

Ngô Thế Huân ở trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Cậu kỳ thực không bao giờ hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng Kim Chung Nhân, cũng thực sự không biết đối với Kim Chung Nhân mà nói, Biện Bạch Hiền rốt cuộc là người có ý nghĩa như thế nào?

5

Cho đến một ngày, bọn họ lại vô tình đụng phải Biện Bạch Hiền đang chạy vội vã trong vườn hoa của bộ phận sơ trung.

Biện Bạch Hiền vóc dáng nhỏ nhắn nên va vào Kim Chung Nhân không thể không loạng choạng lùi về sau mấy bước mới đứng thẳng người được. Chông bản nhạc rất dày trên tay theo gió tung bay khắp nơi, Thế Huân và Kim Chung Nhân liền vội vàng cúi xuống nhặt giúp.

Kim Chung Nhân không nói lời nào, chỉ lặng lẽ giúp Biện Bạch Hiền đem bản nhạc nhặt lên, xếp lại gọn gàng rồi đưa tới.

Ngô Thế Huân thấy rất xấu hổ, đành vội vàng thay hai người xin lỗi. Nhưng Biện Bạch Hiền chỉ xua xua tay cười nói: “Là lỗi tại ca là lỗi tại ca, ca vội giúp thầy giáo đưa chỗ bản nhạc này đến cho phòng âm nhạc của bộ phận sơ trung nên chạy nhanh quá...”

Lúc nói chuyện từ đầu tới cuối đều chỉ nhìn Ngô Thế Huân giải thích.

Kim Chung Nhân ở một bên, giống như người ngoài cuộc lặng lẽ nhìn Biện Bạch Hiền, nhưng Biện Bạch Hiền kia chưa bao giờ phân cho cậu ta một chút ánh mắt.

Với tính cách của Kim Chung Nhân, bất kể thế nào, ở trong con mắt của một người hoạt bát như Bạch Hiền đều không thể được tiếp nhận.

Bản tính trầm mặc, không giỏi nói chuyện, hướng nội và kiệm lời của cậu ta, đều bị Bạch Hiền coi là thái độ “Không lễ phép”, “Không tôn trọng người khác”

Hơn nữa, ngay cả Kim Chung Nhân là ai, Bạch Hiền cũng đâu hề biết.

Ngô Thế Huân hồi tưởng lại quãng thời gian qua, khoảnh khắc ánh mắt Kim Chung Nhân hướng về phía Bạch Hiền, nhìn chăm chú cho đến khi bóng dáng ấy khuất dần, trong lòng bỗng dâng lên một niềm xót xa.

6

Kỳ thực Bạch Hiền sẽ không bao giờ biết được.

Ngày Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân học sơ trung, đều vẫn là bắt xe buýt đến trường. Nhưng sau khi vào trung học một thời gian, tình cờ Kim Chung Nhân đã phát hiện ra lộ trình đi học của Bạch Hiền.

Biện Bạch Hiền vì muốn đi cùng Phác Xán Liệt mà có thể đổi tuyến tàu điện ngầm. Nhưng Kim Chung Nhân chỉ vì muốn cùng đường với Biện Bạch Hiền mà sẵn sàng đổi sang đi tàu điện ngầm phức tạp, từ lúc lên xe đến lúc xuống đều phải đứng, sau đó lại đi bộ nửa tiếng mới về đến nhà.

Những việc này Biện Bạch Hiền đều không biết, nhưng Ngô Thế Huân biết, Lý Thái Dân biết, Hoàng Tử Thao và Kim Văn Khuê đều cũng biết.

7

Những năm tháng cuối cùng của bậc sơ trung dần trôi qua.

Toàn bộ thế giới tựa hồ cũng đã sáng tỏ, chỉ có Biện Bạch Hiền là hoàn toàn không hay, thậm chí không hề để ý đến ánh mắt phía sau một màu ôn nhu của người nào đó, lại bởi vì sợ bị cự tuyệt mà cực lực dè dặt cẩn trọng che giấu.

Kim Chung Nhân thích Biện Bạch Hiền.

8

Ngô Thế Huân luôn luôn biết, Biện Bạch Hiền chính là ánh mắt trời của Kim Chung Nhân.

Ở trong mắt một Kim Chung Nhân có chút chất phác, tính cách cũng không cởi mở, Bạch Hiền thực sự rục rở đến chói mắt, cho nên bản thân lại càng khó có thể tiếp cận.

Vì thế quan hệ này chỉ cần gần thêm một điểm, gần thêm một điểm nữa, đối với Kim Chung Nhân mà nói chính là mơ ước xa vời.

Ngô Thế Huân vô số lần nhìn Kim Chung Nhân ngồi ở trong phòng học, sàn phòng tập, nằm ở trên giường đột nhiên cười ngây ngốc với không khí chỉ vì một câu lập lờ nước đôi, hay một ánh mắt không rõ ý tứ hàm xúc của Bạch Hiền.

Ngô Thế Huân cũng rất nhiều lần thấy Kim Chung Nhân sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt thống khổ, một mình ngồi trên ghế đá ngăn người, chỉ là bởi vì khoảng cách với Bạch Hiền lúc đó như gần lại như xa.

Lý Thái Dân từng nói...

Đối với Kim Chung Nhân, Biện Bạch Hiền chính là một bí mật ôn nhu mà vô cùng đau đớn.

Và cũng là bí mật đẹp nhất cuộc đời Kim Chung Nhân.

22. Chương 21: Ngô Diệc Phàm Cùng Trương Nghệ Hưng Đi Coi Mắt Con Rể

Nhờ khả năng ứng biến nói xằng nói xiên của Kim Chung Nhân trong lúc nguy cấp mà mâu thuẫn giữa cậu và Bạch Hiền trong phút chốc bắt ngờ biến thành tro bụi.

Còn chuyện Xán Liệt và Khánh Thù đã nắm giữ tâm sự thiếu niên của Chung Nhân, tựa hồ cũng không bệnh mà mất.

Sự tình được giải quyết, ngày hôm sau Kim Chung Nhân vứt bỏ tâm sự nặng nề mơ mơ màng màng, cả khuôn mặt viết đầy hai chữ “hạnh phúc”

Ở trong lớp cười ngây ngốc không biết đã bao lâu, Chung Nhân bỗng nghe thấy ngoài hành lang dường như đang xảy ra cuộc bạo động, tiếng bước chân chạy rầm rập kèm theo tiếng gào thét chói tai, vừa ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt liền .

Một người nhả nhặn trắng trẻo mặc T-shirt màu trắng cộc tay hướng về phía Chung Nhân vẫy vẫy cười tủm tỉm, lộ rõ hai má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, thoạt nhìn có vẻ rất quen, hình như đã gặp ở nơi nào đó.... A, chính là ở phòng trang điểm phía sau khán đài trong chương trình nghệ thuật ngày đó.

Kia đứng ở bên cạnh chính là đại soái ca cao lớn, Chung Nhân cũng nhớ rất rõ.

Bất quá hai người kia... giống như đã tốt nghiệp trung học rồi? Sao còn đến đây làm gì?

Không phải là... đến tìm mình chứ?

Kim Chung Nhân bị cái ý nghĩ này của bản thân dọa cho toát mồ hôi lạnh. Nhưng khi thấy soái ca mặt lạnh lùng cùng ca ca vui vẻ nhả nhặn kia đều hướng về phía mình thì Kim Chung Nhân có thể khẳng định suy đoán đó vô cùng chuẩn xác.

Không hề quan tâm đến tiếng gào thét phần khích của các nữ sinh xen lẫn tiếng tán thưởng từ những nam sinh cùng biểu tình hóa đá của Kim Chung Nhân, Ngô Diệc Phàm và Trương Nghệ Hưng cứ đứng bên cửa sổ, thì thào đối thoại bằng tiếng Trung.

“Tiểu tử này thật sự thích Bạch Hiền?”

“Lộc Hàm, Xán Liệt, Khánh Thù đều nói như vậy.”

“Mình đã nói đứa nhỏ này có gì đó rất đáng ngờ mà, quả nhiên đối với Bạch Hiền của chúng ta dụng tâm kín đáo.”

“Ánh mắt cậu thật lợi hại nha.”

“Mấy lần trước chưa cần thận quan sát, giờ thấy tiểu tử này bộ dạng cũng không tệ.”

“Theo như Xán Liệt nói thì đáng người tương đối chuẩn, khiêu vũ cũng rất giỏi.”

“Cậu ta hình như đã nhận ra đang bị chúng ta quan sát.”

“Chúng ta gắt gao nhìn chăm chăm như vậy, tất nhiên ai mà chả phát hiện.”

Hai người còn đang lén lút trao đổi, Kim Chung Nhân đã chuyển từ thế bị động sang chủ động, từ chỗ ngồi đứng lên, bước về phía cửa lớp.

Chung Nhân đi đến chỗ hai người đang chụm đầu ghé tai phía trước, tiện tay bẻ lại cổ áo, cào cào mái tóc rối bù, rồi thẳng lưng ưỡn ngực nói: “Xin hỏi... Có phải Ngô Diệc Phàm tiền bối và Trương Nghệ Hưng tiền bối không?”

Nghĩ đến việc hai người đối diện có lẽ đã biết được tâm tư của mình đối với Bạch Hiền, Kim Chung Nhân chợt cảm thấy có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, thanh âm về cuối càng nhỏ dần, phân vân không biết nên nặn ra một nụ cười hay tiếp tục duy trì biểu tình poker face như bình thường. Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng nghe thấy tiếng gọi kia liền cùng nhau quay sang, hai cặp mắt đảo qua lại trên gương mặt đỏ ửng của Kim Chung Nhân.

“Chăm điểm ở khoảng cách gần: gương mặt 90 điểm, giọng nói 90 điểm, thân hình... điểm tuyệt đối. Đánh giá, xong!” Trương Nghệ Hưng ở trong lòng lặng lẽ nói.

“Ồm.. Tuy rằng không bằng mình và Xán Liệt, nhưng so với đứa nhỏ Bạch Hiền thì vẫn cao hơn rất nhiều.” Ngô Diệc Phàm bên cạnh cũng lẩm bẩm.

Kim Chung Nhân thấy hai người họ im lặng không nói câu gì nên cảm giác rất lo âu. Cậu kéo kéo vạt áo, lại xoa xoa sau gáy, không biết liệu có nên kéo ra một nụ cười tươi tắn ấm áp không, nhưng nghĩ nghĩ bản thân thực sự chưa bao giờ vì người khác mà cười như vậy.

Trước khi Chung Nhân quyết định rút cuộc nên làm cái gì bây giờ, Trương Nghệ Hưng đã mở miệng dẫn lời trước: “A a Kim Chung Nhân. Xin chào. Không cần căng thẳng đâu, ca cùng Ngô Diệc Phàm chỉ qua ngó nghiêng chút thôi. Đừng để ý gì nha.”

Vừa nói vừa tiếp tục quan sát khiến Kim Chung Nhân ở trong lòng chỉ muốn gào lên: Bảo mình đừng để ý? Em làm sao mà không để ý cho được?!

Đây chính là bạn bè thân thiết của Bạch Hiền mà!!!

Không hề biết đến tâm lý rối rắm hiện thời của Chung Nhân, Ngô Diệc Phàm giả bộ thân thiết tiếp lời: “Kim Chung Nhân a, thực ra bọn anh tới đây thực sự chỉ là dạo chơi quanh quẩn thôi, ha ha, là dạo chơi thôi...”

Chỉ có thằng đàn mới tin cái đó!

Kim Chung Nhân trong lòng có một vụn thanh âm đang gầm thét, nhưng ở mặt ngoài còn muốn duy trì biểu tình bình tĩnh: “Ồm.. Hai vị tiền bối có muốn tham quan một vòng quanh trường không...?”

“Bọn này đã mòn dép ở đây ba năm rồi nhóc ạ.”

Kim Chung Nhân đột nhiên cảm giác kiếp trước mình chắc chắn đã làm rất nhiều điều tội lỗi, bị câu nói của Ngô Diệc Phàm dội một gáo nước vào mặt, nhất thời không suy nghĩ được gì, đành phải rì rầm đáp lại, vẻ mặt đều hiện lên chữ

“Cậu cao bao nhiêu?” Ngô Diệc Phàm cao thấp đánh giá Kim Chung Nhân. Kim Chung Nhân lại gãi gãi đầu: “Em... cũng không chắc lắm... Đại khái khoảng hơn 1m8”

Ngô Diệc Phàm lặng lẽ so sánh chiều cao của họ, nghĩ nghĩ cũng không chênh lệch nhiều lắm rồi nhìn Kim Chung Nhân gật đầu thông qua. Trương Nghệ Hưng lén lén vỗ nhẹ vào lưng Diệc Phàm: “Này này, nếu Bạch Hiền biết hai bọn mình tới đây, nhất định sẽ giết chúng ta...”

“Vậy không cho nó biết là được ...” Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng thì thào.

Kim Chung Nhân mơ mơ màng màng nhìn hai người bàn luận xôn xao, lúc này Trương Nghệ Hưng vòng vo quay sang Kim Chung Nhân nói: “Cái đó, Kim Chung Nhân bạn học à, chuyện chúng tôi hôm nay tới gặp cậu, ngàn vạn lần đừng nói cho Bạch Hiền nha..”

Kim Chung Nhân kinh ngạc trợn trừng mắt.

“Cậu không nói cho Bạch Hiền, thì về sau làm cái gì chúng tôi cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt a..”

Ngô Diệc Phàm giật giật cánh tay Trương Nghệ Hưng: “Này này, chỉ sợ không được...”

Mắt Kim Chung Nhân sáng rực lên một chút, Trương Nghệ Hưng hướng về phía cậu ta phát phát tay rồi kéo Ngô Diệc Phàm bước đi. Ngô Diệc Phàm đi theo đằng sau biểu tình tỏ vẻ khó chịu: “Nếu như Bạch Hiền biết chúng ta còn đi thỏa thuận như này, hai chúng ta nhất định phải chết.”

“Yên tâm yên tâm ...” Trương Nghệ Hưng lén lút ghé sát tai Ngô Diệc Phàm thì thầm, “Trên thực tế Bạch Hiền chấp nhận việc này hay không chúng ta hoàn toàn không thể quyết định. Mình nghĩ Bạch Hiền thậm chí còn không thèm nghe hai đứa mình đâu. Cho nên sẽ không có chuyện gì, ha?”

Ngô Diệc Phàm trong lòng nghĩ, phận làm ca như mình quả thật rất bi ai.

23. Chương 22: Cơ Hội Lớn Trước Mắt Nhất Định Phải Chớp Lấy

Ngô Thế Huân cảm thấy gần đây Kim Chung Nhân lại trở nên rất kì lạ, tựa hồ quay trở lại thời điểm còn học sơ trung, mỗi ngày đều chạy đến trường trung học loanh quanh tản bộ.

“Kim Chung Nhân ca lại dở chứng à? Ca bây giờ người đã quen, số điện thoại cũng đã có còn dắt người ta chạy đến trường trung học làm gì?... Ca lớp mười không nói còn đệ không phải là sơ trung bộ phận sao? Muốn lôi người ta thì cũng phải cho đến bên đại học ý. Lâu lắm rồi chưa được gặp Lộc ca a a a!”

Nhìn thấy phía trước là Phác Xán Liệt cùng Bạch Hiền vừa đi vừa cười vui vẻ, Ngô Thế Huân cuối cùng nhịn không được bùng phát, “Ca điên rồi sao? Núp sau lưng người ta làm gì?”

Kim Chung Nhân vội vàng bịt miệng Thế Huân lại: “Nói nhỏ thôi không Bạch Hiền ca sẽ nghe thấy!”

“Làm cái gì vậy hả đồ ngớ ngẩn? Thẹn thùng cái gì mà thẹn thùng, em còn cảm thấy xấu hổ thay cho ca...” Ngô Thế Huân ra sức kéo Chung Nhân “Hai người giờ cũng hài hòa không có gì mâu thuẫn, bộ dáng ca bây giờ rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì?”

Kim Chung Nhân vẫn kiên quyết nấp phía sau Ngô Thế Huân: “Cũng không biết vì sao... Dù sao nếu bây giờ nhìn thấy Bạch Hiền ca thì mặt sẽ đỏ, tim đập nhanh đến chết...”

“Cho nên ngoài mặt là làm bộ như không biết không để ý, còn hiện tại lại biến thành mặt hồng tim đập?” Ngô Thế Huân cảm thấy vô cùng bất lực, “Kim Chung Nhân ca đúng là không giống người bình thường chút nào.”

Kim Chung Nhân căn bản không để ý đến cậu ta, ánh mắt vẫn len lén nhìn chăm chú vào bóng lưng Bạch Hiền.

“Kim Chung Nhân vì sao len lút đi theo chúng ta vậy?”

Phác Xán Liệt cả người nổi da gà. Tuy Chung Nhân và Ngô Thế Huân cố tìm cách nấp kĩ, nhưng thực tế bộ dạng đẹp trai cùng chiều cao trên 1m80 kia đã hoàn toàn bán đứng bọn họ.

Bạch Hiền giả bộ như không biết, nhưng thực ra khoe miệng vẫn nhếch lên cong cong, tâm tình vô cùng khoái trá: “Ai biết được.”

Phác Xán Liệt nhớ tới lần trước cùng Độ Khánh Thù hai người ở nhà ăn nghe được tin tức, nhất thời cảm thấy đây là một chuyện vô cùng thú vị, nhưng trạng thái hiện tại của Bạch Hiền rất không bình thường: “Phản ứng của cậu là sao vậy? Chẳng lẽ cậu cảm thấy mỗi ngày bị tên nhóc đó bám theo thật thú vị sao?”

“Cậu ta nguyện ý đi theo thì cứ kệ thôi.”

Phác Xán Liệt cảm thấy mình nên cùng Ngô Thế Huân trao đổi một chút, hiện tại Kim Chung Nhân và Biện Bạch Hiền hành tung dường như đều trở nên vô cùng khó hiểu. Xán Liệt đương nhiên không thể biết trong đầu họ đang suy nghĩ điều gì. Hơn nữa, càng không thể hỏi thẳng Bạch Hiền: “Cậu thấy Chung Nhân thế nào? Cậu có thích thằng nhóc đó hay không?”, cho nên trong lòng vô cùng khổ sở.

Kim Chung Nhân nhìn hai người đi vào phòng học, gương mặt mỗi mắt chờ mong. Ngô Thế Huân thấy vậy đành lúi cuúi cậu ta trở về.

Kết quả hai người xô xô đẩy đẩy đến khúc cua thì gặp Kim Tuấn Miên đứng ngay phía trước. Tuấn Miên vừa nhìn thấy bọn họ liền lao tới lúi cuúi Kim Chung Nhân: “Thật đúng lúc đang muốn tìm cậu, mau đi theo tôi.”

Kim Chung Nhân chỉ còn kịp khóa cánh tay Ngô Thế Huân ngăn cản ý đồ việc không liên quan đến mình mà chạy trốn sau đó đã bị Kim Tuấn Miên dắt tay tiến thẳng về phía phòng học của Bạch Hiền.

Lúc này Kim Chung Nhân đột nhiên phát hiện ra mục đích của Kim Tuấn Miên, liền cuống cuống lùi về trốn sau lưng Ngô Thế Huân, nhưng là Kim Tuấn Miên không cho cậu ta cơ hội, hướng về phía trong phòng học vẫy tay hô to.

“Xán Liệt, Bạch Hiền, Khánh Thù a, ba đưa ra đây một chút “

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù liếc mắt nhìn Kim Chung Nhân đứng ở cửa cúi đầu giả vờ không chút để ý nhưng thực ra đã đem ý phục của mình vặn xoắn thành hình bánh quai chèo, lại liếc mắt nhìn Bạch Hiền nhảy tưng tưng từ phòng học đi ra, đột nhiên trong đầu của hai người ăn ý xuất hiện một dòng chữ:

“Đây chẳng nhẽ là muốn... thổ lộ sao?”

Nhưng nghĩ lại cảm thấy mình đã suy nghĩ quá xa, ai đời tỏ tình không những mang theo bạn thân, lại còn lúi cuúi cả bạn bè của đối phương đi cùng làm gì?

Kim Tuấn Miên hoàn toàn không để ý đến mấy người kia, nói đồng thanh: “Là thế này, câu lạc bộ nghệ thuật muốn tham gia cuộc thi văn nghệ dành cho học sinh trung học trên toàn quốc. Họ yêu cầu phải có cả phần hát và vũ đạo. Ca đã suy nghĩ một chút, nếu ca cùng Bạch Hiền, Xán Liệt, Khánh Thù, Chung Nhân mấy người chúng ta nếu hợp thành một đội, nhất định sẽ...”

“Em cũng muốn tham gia!” Ngô Thế Huân đột nhiên giơ tay lên.

Tất cả mọi người ngạc nhiên trợn mắt nhìn đứa nhỏ. Ngô Thế Huân buông cánh tay của mình lạnh nhạt nhìn Kim Chung Nhân, ánh mắt tựa hồ vô cùng hiên ngang liến liệng như đang nói: Chỗ này tất cả đều là bạn bè thân thiết của Bạch Hiền ca, một mình ca sẽ chịu thiệt, cho nên em liền hy sinh một chút cùng ca tham gia đi.

Kim Tuấn Miên nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Ngô Thế Huân, lại nhìn mọi người im lặng xung quanh, nghĩ nghĩ hỏi: “Đệ là... đang học sơ trung?”

“Kim Tuấn Miên tiền bối, em là học sinh sơ trung năm thứ ba Ngô Thế Huân. Khả năng vũ đạo rất khá nha, không tin ca cứ hỏi Chung Nhân.” Ngô Thế Huân cong cong ánh mắt, thanh âm mềm mại ngọt ngào như bánh kem tái xuất giang hồ, Kim Tuấn Miên nháy mắt đã bị khuất phục, quay sang nhìn Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân lặng lẽ gật gật đầu, tiếp tục vắn xoắn vạt áo.

Kim Tuấn Miên lại nghĩ một lúc, đương nhiên gật đầu đồng ý: “Vây được rồi, chốt lại là nhóm chúng ta sẽ gồm sáu người. Về nhà chuẩn bị một chút. Tuần sau theo quy định bắt buộc ở kí túc xá hợp ngủ.. Tất cả hiểu rồi phải không? Việc xin phép nhà trường ca sẽ chịu trách nhiệm. Bắt đầu từ hôm nay, mọi người tập trung vào luyện tập. Đến lúc đi vào hợp ngủ, chúng ta phải lấy giải nhất làm mục tiêu...”

“Hợp ngủ?” Tròng mắt Độ Khánh Thù muốn rớt xuống hỏi, “Sao lại phải hợp ngủ?”

“Đúng vậy, hợp ngủ, hợp ngủ trong thời gian một tháng.”

Kim Tuấn Miên nghi ngờ nhìn nhìn gương mặt đau khổ của Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thù cùng Ngô Thế Huân, lại quay sang nhìn ánh mắt xa xăm khó hiểu của Kim Chung Nhân, cuối cùng đôi mắt dừng lại ở Bạch Hiền – người có vẻ đang bình thường nhất “Có vấn đề gì không?”

Bạch Hiền nói: “Có một vấn đề. Đó là... tiền ăn ở cái gì cũng miễn phí phải không?”

24. Chương 23: Kim Tuấn Miên Lại Áp Dụng Chế Độ Quân Chủ Chuyên Chế Độc Tài

Loại chuyện hợp ngủ này, chẳng phải chỉ có trên phim thần tượng mới phát sinh ư? Sao có thể xảy ra trong cuộc sống đời thực của bọn họ được?

Đó chính là suy nghĩ hiện tại của Độ Khánh Thù.

Trên thực tế Khánh Thù luôn cảm thấy mình là một thanh niên ưu tú, ca hát tốt, lại là thành phần nòng cốt của câu lạc bộ âm nhạc, bộ dạng cũng ưa nhìn đặc biệt là cặp mắt to tròn ngây thơ. Hơn nữa còn có hai người bạn rất thân thiết là Xán Liệt Bạch Hiền cùng mấy ca ca bên trường đại học. Nhưng tại sao ông trời cứ muốn dày vò cậu như vậy?

Kí túc xá là một phòng rất lớn, cứ hai người một phòng, vừa vắn đủ đủ ba phòng nhỏ cho sáu người dùng.

Vừa mới bước vào cửa, Bạch Hiền liền dẫn đầu vọt vào phòng gần nhất bên trong. Lúc những người còn lại cùng đi vào thì cậu đã yên vị trong phòng nằm trên giường lăn lộn.

Xán Liệt cảm thấy Bạch Hiền thật vô cùng đáng yêu, liền vứt bỏ hành lý bỏ nhào tới trực tiếp áp ở trên người cậu, vò loạn mái tóc một hồi: “Bạch Bạch thật đáng yêu thật đáng yêu, mình chỉ muốn đem cậu xoa tới xoa lui a...”

Bạch Hiền ở dưới cánh tay cùng cẳng chân dài kia sống chết giãy giụa: “Cậu nặng quá đi, mau đứng lên ngay...”

“Không chịu không chịu...” Phác Xán Liệt còn có ý đồ ở trên người Bạch Hiền các loại sờ loạn, đột nhiên sau lưng một trận âm gió thổi qua, động tác dưới tay bỗng cứng đờ, nơm nớp lo sợ nhìn lại, thì ra Kim Chung Nhân đứng ở cửa sắc mặt không thay đổi đang nhìn.

Trên mặt một chút biểu tình đều không có, cứ như vậy nhìn mình.

Nụ cười của Phác Xán Liệt nghẹn lại ở trên môi, hai cánh tay mắc kẹt trên bả vai Bạch Hiền dần buông lỏng. Bạch Hiền nhân cơ hội đó chạy nhanh ra ngoài, vừa vuốt lại mái tóc lộn xộn vừa lầu bầu lăm lăm, đi qua vờ vờ vai Kim Chung Nhân nói: “Chung Nhân à, thật sự là cảm ơn nhiều...”

Kim Chung Nhân mím môi chớp chớp mắt, không tìm được nở một nụ cười vui sướng.

Xán Liệt nhìn biểu tình thay đổi nhanh chóng và gương mặt sáng bừng hạnh phúc của Kim Chung Nhân khi hướng về phía Bạch Hiền, nhận ra cuộc sống của mình đúng là đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Kim Tuấn Miên ở bên ngoài hô to: “Bọn nhỏ nhanh ra đây điểm danh, lập tức bắt đầu phân phối ký túc xá...”

“Em không cùng ở cùng phòng với Bạch Hiền ca đâu!” Ngô Thế Huân ở ngưỡng cửa hiên hô to khiến Bạch Hiền nổi giận: “Thằng nhãi con Ngô Thế Huân này thật không có lương tâm. Mình thế nào mà nó chưa gì đã không muốn ở cùng mình à?”

Ngô Thế Huân lặng lẽ nghĩ: Em mà ở cùng phòng với anh thì nhất định sẽ bị Kim Chung Nhân giết, cho dù không giết thì em cũng tuyệt đối không liều mạng để ánh mắt sát khí kia đem ra lăng trì.”

Kim Tuấn Miên căn bản không để ý đến mọi người đang tranh cãi ầm ĩ, trực tiếp từ trong túi lấy ra một quyển sổ: “Nhìn đây, ca đã sắp xếp hết rồi. Ca cùng Thế Huân một phòng, Khánh Thù cùng Chung Nhân một phòng, còn lại là Bạch Hiền cùng Xán Liệt.”

Độ Khánh Thù lặng lẽ cúi đầu.

“Làm sao? Thế nào mà còn đứng lì ở đây hả? Nhanh nhanh đem hành lý của mình sắp xếp lại một chút, rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi đi.”

Kim Tuấn Miên không hiểu chuyện gì nhìn nhìn Độ Khánh Thù một màu bi thương, Ngô Thế Huân im lặng, Phác Xán Liệt ngây ngốc, còn có Kim Chung Nhân mặt không cảm xúc đang trừng mắt nhìn lại, cuối cùng.. vẫn là đem ánh mắt hướng về phía người bình thường nhất là Bạch Hiền.

“Bạch Hiền?”

“A a, không có việc gì.” Bạch Hiền liếc mắt nhìn vẻ mặt của mọi người lại liếc mắt nhìn Kim Chung Nhân, sau đó dắt Phác Xán Liệt chui vào trong phòng. Phác Xán Liệt chính là một ví dụ điển hình của việc sèo vừa liền đã quên đau, cho đến khi biểu tình vui sướng chạm phải vẻ mặt bi thương của Khánh Thù mới đột nhiên nghĩ thông đến hậu quả.

Nhưng không còn kịp rồi, bởi vì Bạch Hiền đã nhanh chóng kéo cậu vào phòng. Điều cuối cùng mà Xán Liệt nhìn thấy trước khi cánh cửa khép lại chính là biểu cảm trống rỗng cùng ánh mắt tràn ngập sự uy hiếp của Kim Chung Nhân.

“Đội trưởng, em có thể xin đổi phòng được không?” Khánh Thù cảm thấy Phác Xán Liệt rõ ràng thật vô trách nhiệm.

“Vì sao? Mấy người hôm nay đều bị gì vậy?” Kim Tuấn Miên thật hoang mang.

“Em cảm thấy nên cùng Xán Liệt học tập một chút cơ bản về rap...” Khánh Thù vội vàng nói bừa.

“Thôi đi, ba người các cậu từ sơ trung đã dính cùng một chỗ, muốn học đã sớm học rồi.”

Kim Tuấn Miên căn bản không để ý đến lí do kia, chuyển hướng sang Ngô Thế Huân đang lúng túng muốn nói lại thôi. Ngô Thế Huân cuối cùng vẫn bị ánh mắt cường đại áp bức của Kim Chung Nhân khiến cho không mở miệng không được: “Đội trưởng, em cảm thấy để Khánh Thù ca ở gần Xán Liệt ca học tập một chút rap cũng rất hay”

“Vậy được. Thế Huân cũng giúp Bạch Hiền học tập một chút rap đi, hai người sẽ ở một phòng, Xán Liệt cùng Khánh Thù, ca cùng Chung Nhân?”

Kim Tuấn Miên trừng mắt nhìn Ngô Thế Huân một cái, Ngô Thế Huân sợ run cả người, nhưng không phải bởi cái nhìn chằm chằm đó, mà là vì tâm trạng sâu não trong nháy mắt của Kim Chung Nhân.

Cuối cùng, Kim Chung Nhân rút cuộc cũng không tranh luận với Kim Tuấn Miên nữa, lặng lẽ xoay người đi vào căn phòng ngay cạnh phòng Bạch Hiền. Khánh Thù nơm nớp lo sợ theo sau, bên tai vang dội tiếng cười của Bạch Hiền bởi vì cách âm không tốt mà truyền đến, cảm thấy áp lực rất lớn.

Kim Chung Nhân quay người lại đã nhìn thấy Khánh Thù không biết từ lúc nào đã lấy trong hành lí ra một cái khăn mặt màu trắng, hướng về phía Chung Nhân phát phát.

“Khánh Thù ca đang làm gì vậy?” Kim Chung Nhân cảm thấy Độ Khánh Thù kia cặp mắt tròn xoe vô tội cùng động tác vẩy khăn cứng ngắt thật đặc biệt đáng yêu.

“Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng, Chung Nhân à. Phòng là do Tuấn Miên ca phân phối...”

Cách vách tường, tiếng cười khoa trương của Phác Xán Liệt lại truyền đến, Khánh Thù cảm thấy Kim Chung Nhân sắc mặt đen thêm vài phần. Cậu đau xót nghĩ: Phác Xán Liệt người kia quả thực chính là tai họa, cậu ta chẳng lẽ cho rằng cứ được ở cùng Bạch Hiền là có thể mọi sự đại cát sao?

Thật sự là quá ngây thơ rồi!

25. Chương 24: Tâm Tình Trào Đông

Kim Chung Nhân cuối cùng cũng biết Ngô Thế Huân vì sao muốn tham gia cùng bọn họ, bởi vì ngay ngày hôm sau mọi người đã thấy tên “Lộc Hàm” chói lọi trong danh sách tình nguyện viên của chương trình.

Mặc dù ở trong lòng khinh bỉ hành vi của cậu ta, nhưng Kim Chung Nhân vẫn cảm thấy có điểm ngưỡng mộ.

Bạch Hiền cùng Phác Xán Liệt ở trong một căn phòng quả thực chính là một tai họa. Ngay từ buổi tối đầu tiên, hai người đã dùng âm thanh cường độ 200 decibel và các thể loại tạp âm khác liên tục quấy rầy mọi người.

Kim Tuấn Miên đã lén hỏi Độ Khánh Thù rất nhiều lần, rốt cuộc Khánh Thù làm thế nào có thể chịu đựng được hai người kia nhiều năm như vậy.

Độ Khánh Thù trưng ra bộ mặt đau khổ lặng lẽ trả lời: “Muốn quen được thì phải dung nạp thôi.”

Kim Chung Nhân cảm thấy những lời nói này thật vô cùng thâm ảo.

Ngày hôm sau Bạch Hiền dậy thật sớm, muốn nghỉ ngơi điều chỉnh cơ bản của bài hát bọn họ trước khi chính thức luyện tập.

Phác Xán Liệt tối qua vì chịu không nổi Bạch Hiền đem điều hòa nhiệt độ chỉnh đến hai mươi chín độ, vừa buồn chuyện xong liền tự giác ôm gối ra ngoài sofa ngủ, cho nên giờ chỉ còn lại một mình Bạch Hiền ngồi trước máy tính, đeo tai nghe rung đùi đắc ý.

Kim Chung Nhân buổi sáng vì không muốn quấy rầy Khánh Thù còn đang ngủ, bản thân nhón nhón chân nhẹ nhàng đứng lên chuẩn bị đi vào phòng tập của kí túc xá.

Vốn Chung Nhân cũng muốn kéo Ngô Thế Huân cùng đi, nhưng cậu ta vẫn còn đang ngủ say như chết, lại thêm Kim Tuấn Miên rõ ràng là đội trưởng mà còn ngủ say hơn.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Phác Xán Liệt đầm đìa mồ hôi nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách. Chung Nhân đi đến cửa phòng hai người nhìn thoáng qua, vừa vặn thấy bóng lưng Bạch Hiền lác lác qua lại.

Chung Nhân do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn không dám tiến vào quấy rầy Bạch Hiền, liền đi vào bếp mở tủ lạnh ra muốn nhìn xem kí túc xá có cung cấp đồ ăn không, kết quả chỉ tìm được mấy túi kim chi, bánh mì và mứt hoa quả.

Chung Nhân lôi túi bánh mì ra, lại bắt đầu đi xung quanh tìm máy nướng bánh.

Lúc Bạch Hiền từ trong phòng dung đưa bước ra, đã thấy Kim Chung Nhân đang cố gắng mở túi bánh mì, nhưng vì túi được đóng gói rất kín, nên chật vật một lúc liền dùng răng xé ra.

Bạch Hiền lặng lẽ theo dõi Chung Nhân, nhìn cậu ta cuối cùng cũng lôi ra được một miếng bánh mì từ trong túi. Chung Nhân vừa quay mặt lại, thấy Bạch Hiền đang chăm chăm nhìn mình từ phía sau, cả người nháy mắt liền cứng ngắt.

Làm ơn quay lại thời gian có được không?

“Không có kéo sao? Cứ cần đi.” Bạch Hiền vừa hỏi vừa cười.

Kim Chung Nhân còn chưa kịp nói cái gì để cứu vãn hình tượng bản thân thì Bạch Hiền đã chạy vào phòng tắm, lập tức truyền đến tiếng nước “Ầo ào”, xem ra là đang tắm rửa rồi.

Kim Chung Nhân nhìn gói bánh mì bị dấu răng của bản thân hành hạ đến nham nhở, tuyệt vọng giơ tay bưng kín mặt.

Chờ Bạch Hiền từ phòng tắm đi ra, tất cả mọi người đã thức dậy. Kim Chung Nhân đang tựa vào bàn ăn bánh một cách lơ đãng, Khánh Thù uống sữa tươi, Kim Tuấn Miên đứng trong phòng khách tập thể dục, còn Thế Huân thì ngáp dài day day mắt gửi tin nhắn, biểu tình mong chờ khẩn trương.

Xán Liệt dầm đĩa mớ xôi chờ Bạch Hiền vừa ra tới đã vội lấy quần áo nhanh chóng vọt vào phòng tắm.

“Buổi sáng tốt lành a...” Bạch Hiền cười vui vẻ lên tiếng chào hỏi, sau đó đi ngang qua Kim Tuấn Miên tiến đến tủ lạnh tìm đồ ăn. Kim Chung Nhân đứng đó không biết nên tránh bên nào, mắt thấy Bạch Hiền đã tới, cảm thấy tốt nhất là cứ quay đi chỗ khác đã.

Ai ngờ mắt khép hờ mặt mới quay một nửa, má phải bỗng bị chạm nhẹ, kèm theo câu nói băng quơ của Bạch Hiền: “Trên mặt có vụn bánh mì.”

Kim Chung Nhân xoay người đối mặt với ánh mắt ngẩn ngơ của Thế Huân, còn thêm Kim Tuấn Miên vui mừng mỉm cười, động tác tuy không dừng lại, nhưng kỳ thực đầu óc đã không còn tỉnh táo rồi.

Vừa rồi... Xảy ra chuyện gì?

Trước khi bộ não Kim Chung Nhân kịp xử lý tình huống, Phác Xán Liệt đã nhỏ giọng nói cho Khánh Thù vì đang mải cúi đầu uống sữa mà bỏ lỡ: “Vừa rồi Bạch Hiền dùng ngón tay lau vụn bánh mì trên mặt Kim Chung Nhân.”

Toàn bộ chú ý của Khánh Thù chỉ dừng lại ở hai từ “Ngón tay” và “trên mặt”

“Bạch Hiền sờ soạng mặt Kim Chung Nhân?????”

Vừa nghe tiếng thét kinh hãi của Khánh Thù, Kim Chung Nhân “Phụt” một cái phun toàn bộ bánh mì trong miệng ra sàn. Cánh tay Bạch Hiền đang vươn tới lọ mứt trong tủ lạnh liền cứng đờ, về mặt oán khí quay lại.

“Cậu vừa gào cái gì hả?”

Khánh Thù lệ rơi đầy mặt cúi đầu tiếp tục ngoan ngoãn uống sữa. Tuấn Miên đột nhiên nghĩ đến một chuyện liền nói: “Đúng rồi, ca đã kể cho mấy đứa chuyện rất hay này chưa?”

“Chuyện gì chuyện gì?” Phác Xán Liệt lập tức hứng thú, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Kim Tuấn Miên mong chờ.

“Chính là thời điểm Chung Nhân tham gia câu lạc bộ chúng ta. Mấy đứa đoán thử xem lúc điền bản đăng kí, đứa nhỏ đã hỏi ca câu gì?”

Kim Tuấn Miên nhớ tới chuyện trước đây, nhìn nhìn về phía Kim Chung Nhân đang bận rộn lau sàn, liền cười tươi như hoa, “Chung Nhân hỏi, Tuấn Miên ca! Có phải trong câu lạc bộ có một nam sinh tên là Biện Bạch Hiền đúng không?”

Kim Chung Nhân cả người bất ngờ bẹp dí nằm sấp trên sàn nhà không nhúc nhích.

“Ca nói đúng vậy, cậu có biết Bạch Hiền sao? Chung Nhân liền vội vàng bảo không biết không biết. Chỉ là thấy họ Biện* này thực sự rất đặc biệt nên dễ dàng để lại ấn tượng.”

Phác Xán Liệt nhin không được cười phá lên.

Bạch Hiền cả khuôn mặt đều đen lại.

Kim Chung Nhân mặt mày cau có, bụm mặt ngồi bệt trên sàn.

Ngô Thế Huân cười muốn tắt thở. Không cần nghĩ cũng biết Kim Chung Nhân nhất định là chỉ muốn hỏi thăm một chút về Bạch Hiền, nhưng vì ngưỡng chừng không thể nói rõ đành tìm lý do lấp liếm. Kết quả lại bị Kim Tuấn Miên nhất thời hứng khởi nói ra, quả thực chính là ông trời không giúp Kim Chung Nhân a ha ha ha ha ha...

Vì sao càng thấy Kim Chung Nhân đau khổ mình càng thấy phấn khích ha?

Phác Xán Liệt nhìn thoáng qua Bạch Hiền lạnh lùng sập cửa tủ lạnh, lại liếc mắt nhìn Kim Chung Nhân cả người co lại thành một mẩu ngồi chồm hổm trên mặt đất, chẳng hiểu vì sao đột nhiên không thể cười được nữa.

Cảm giác là người biết mọi chuyện thật không dễ chịu chút nào. Phác Xán Liệt lặng lẽ nói với bản thân.

Cứ như vậy đương sự vẫn không thể phát hiện được tình cảm thâm kín kia. Rốt cuộc tới lúc nào mới có thể vén mây mù để thấy trời xanh?

26. Chương 25: Sẽ Không Đi Đâu Cả

Nhạc khúc hoa lệ chấm dứt, người cuối cùng quay lưng về phía khán giả, động tác nắm tay đồng nhất dừng hình, bên dưới liền vang lên tiếng vỗ tay không ngừng. Bạch Hiền thở hổn hển đi đến bên cạnh Phác Xán Liệt theo đội hình cố định, cúi đầu cảm ơn ban giám khảo, sau đó nhanh chóng theo Độ Khánh Thủ lui về phía sau sân khấu.

Việc Kim Tuấn Miên hoàn toàn không tổ chức tuyển chọn liền lập tức đồng ý đưa Ngô Thế Huân vào nhóm khiến Bạch Hiền vẫn cho rằng đây chỉ là một cuộc thi bình thường mà thôi. Nhưng thời điểm lần đầu tiên chứng kiến toàn bộ các nhóm cùng nhau đứng trong khán phòng, Bạch Hiền tựa hồ mới thật sự hiểu được ý nghĩa của cụm từ “giải đấu quốc gia”.

Dường như lúc này, niềm tự hào vinh dự chợt nảy sinh trong lòng một cách rất tự nhiên.

Ồ, đây thực sự là một cuộc đại tranh tài. Sáu người chúng ta nhất định phải cùng nhau cố gắng.

Có lẽ bởi ca khúc nhận được phản hồi rất tốt từ ban giám khảo, nên bước chân Bạch Hiền cũng cảm thấy khoan khoái hơn. Phác Xán Liệt phải kéo tay Bạch Hiền lại để tránh đụng phải người phía trước, nhưng là tâm tình vẫn rất vui vẻ cười vô cùng rạng rỡ.

Phía sau hai người, Kim Chung Nhân đi sát bên Ngô Thế Huân, tay phải tựa hồ vô tình chống hông của mình, đem toàn bộ sức nặng cơ thể chuyển sang người kia.

Ngô Thế Huân mặc cho Chung Nhân dựa vào, nhẹ giọng hỏi: “Chấn thương ở thắt lưng lại tái phát sao?”

Kim Chung Nhân cau mày nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở miệng nói: “Không sao đâu. Chỉ đau một chút thôi”

Ngô Thế Huân biết nếu Chung Nhân đã biểu hiện rõ ràng như vậy thì tuyệt đối không thể nào chỉ là “một chút”, nhưng do dự một thoáng cuối cùng vẫn không nói thẳng ra, chỉ ho khan một tiếng nói tiếp: “Có mang thuốc mỡ không?”

“Có. Tớ nữa về giúp ca bôi một chút.”

Kim Chung Nhân hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế một cơn đau thành linh đi tới. Ngô Thế Huân cũng không biết nên nói gì nữa, vì dù sao những lần Kim Chung Nhân bị như vậy từ lúc sơ trung cũng đã xuất hiện qua rất nhiều lần. Thế Huân nhiều lần khuyên bảo nhưng cậu ta vẫn không nghe, cho nên vết thương ở thắt lưng càng thường xuyên tái phát.

Chung Nhân mới mười sáu tuổi thôi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sau này biết làm sao? Ngô Thế Huân lặng lẽ nghĩ.

Cũng là một người đam mê khiêu vũ, Thế Huân đương nhiên biết, đối với một dancer mà nói, những chấn thương kiểu này chính là đòn trí mạng.

Buổi tối, Độ Khánh Thù cùng Kim Tuấn Miên mang đồ ăn từ cantin trở về. Bạch Hiền và Xán Liệt đang ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà vừa xem TV vừa nháo nhào âm ỉ. Thế Huân cùng Chung Nhân không có trong phòng khách, Kim Tuấn Miên gọi to vài lần mới thấy hai đứa nhỏ đi ra, biểu tình rất khó coi.

“Cãi nhau?” Kim Tuấn Miên vừa chia cặp lồng cơm vừa thuận miệng hỏi.

Ngô Thế Huân lắc đầu, Kim Chung Nhân cũng lắc đầu, bê cặp lồng của cả hai người lên làm bộ phải trở về phòng. Kim Tuấn Miên từ sau gọi lại:

“Này này, ăn cơm thì cũng ngồi ngoài này chứ, vừa ăn vừa xem tivi, đi vào đây làm gì?”

Ngô Thế Huân há miệng thở dốc muốn phân bua liền bị Kim Chung Nhân lườm một cái, đành khép miệng lại, chui vào một góc sofa lấy điện thoại ra bấm bấm.

Quả nhiên là gọi cho Lộc Hàm.

“... Alô? Ạnh, là Thế Huân đây... anh còn đang giúp đỡ thu dọn thiết bị sao?”

“Có cần đến giúp không? Không phiền chút nào... Xong việc có thể đến kí túc xá của bọn em được không?”

“Không được sao?... tiếc quá đi. Lộc ca! Thế này đi, ngày mai nếu rảnh chúng ta cùng nhau ăn cơm thì thế nào?...”

Nhìn Ngô Thế Huân cười đến tít cả mắt, thao thao bất tuyệt, trong thanh âm ngọt đến phát ngấy, Bạch Hiền vòng vo quay lại, cau mày nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân đang chống lưng tựa vào bàn, bị cái nhìn đột ngột của Bạch Hiền làm cho biểu tình lại cứng ngắc.

“Là... có chuyện gì vậy?”

Bạch Hiền không trả lời, neho mắt nhìn Kim Chung Nhân một lúc lâu. Phác Xán Liệt ngồi bên cạnh vốn đang xem tivi, vui sướng vỗ đùi cười đến ngứa tới ngứa lui, lúc này cũng nhận thấy ánh mắt Bạch Hiền liền cùng quay sang.

“Sao vậy sao vậy? Đột nhiên cảm thấy Kim Chung Nhân đẹp trai?” Phác Xán Liệt vô cùng thân thiết ôm lấy cổ cậu hỏi. Bạch Hiền vùng vẫy một hồi vẫn không thoát được, đành để mặc cho cậu ta ôm.

Kim Chung Nhân nín thở chờ Bạch Hiền lên tiếng, kết quả Bạch Hiền chỉ chằm chằm nhìn Kim Chung Nhân một lúc lâu, rồi lại quay người về.

Kim Chung Nhân vừa thất vọng vừa nhẹ nhõm, vội vàng tìm đến cái ghế đệm có chỗ tựa lưng, từ từ ngồi xuống lẳng lẽ ăn cơm.

Độ Khánh Thù đi đổ rác trở về, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Bạch Hiền chạy tới, nắm lấy bả vai mình hỏi: “Cậu có thấy Kim Chung Nhân không?”

Khánh Thù nghĩ nghĩ: “Vừa mới thấy đứa nhỏ đi xuống, chắc là lại đi tập nhảy”

Bạch Hiền đẩy Khánh Thù tông cửa xông ra.

Khánh Thù buồn bực nhìn Bạch Hiền chạy vọt đi mất, vừa quay lưng liền thấy Ngô Thế Huân cười híp mắt đứng ở phía sau, giật mình co rúm lại.

“Sao lại thế này?”

“Không có việc gì, em chỉ là “vô tình” để Bạch Hiền ca nhìn thấy cao dán và thuốc mỡ trên eo Chung Nhân thôi.”

Ngô Thế Huân tâm tình thoát nhìn rất tốt, cười đến đuôi mắt cong cong. Độ Khánh Thù nhìn Thế Huân một lúc lâu, cảm thấy đại khái là bởi vì không quen đệ đệ sơ trung này cho nên không thể nào hiểu được cậu ta đang nói cái gì.

Khánh Thù suy nghĩ một chút đột nhiên mới có phản ứng: “Cao dán của Kim Chung Nhân?”

Ngô Thế Huân neho mắt lại cười rạng rỡ.

Bạch Hiền chạy xuống dưới sân không bao xa, liền thấy được Kim Chung Nhân. Bóng lưng thiếu niên đón ánh hoàng hôn chạng vạng, kéo dài thành một đường trên nền đất.

Bạch Hiền hắng giọng một cái, dùng âm điệu cao vút của mình gọi: “Kim... Chung... Nhân Kim Chung Nhân, quay lại đây ngay “

Kim Chung Nhân đi được nửa đường bỗng nghe thấy có người gọi, cho rằng chỉ là ảo giác. Tiếng thứ hai nghe thấy, còn tưởng là Độ Khánh Thù gọi đi đổ rác, có điểm bắt đắ dĩ xoay người, không rõ ca ca không thân thuộc kia rốt cuộc có việc gì tìm mình.

Kết quả ánh mắt vừa chạm đến bóng người phía xa liền ngẩn ra, sau đó theo phản xạ đem ngón trỏ ngậm vào miệng... dùng sức cắn một cái.

Đau quá!!!

Kim Chung Nhân đứng tại chỗ nhìn Bạch Hiền hướng về phía mình chạy tới, há miệng thở dốc còn chưa kịp nói chuyện thì Bạch Hiền đã mở miệng lời: “Kim Chung Nhân, cậu chỗ nào cũng đừng có đi.”

Kim Chung Nhân ngây dại.

“Có nghe hay không, không được đi tập nhảy, nhanh theo anh quay về ký túc xá.”

Bạch Hiền nhìn xung quanh, thấy không ít các đối thủ cạnh tranh tốp năm tốp ba đi qua, đều đưa ánh mắt tò mò hướng về phía hai người, biểu tình bắt đầu có điểm mất tự nhiên.

Nhưng trước mặt lại thấy Kim Chung Nhân dáng vẻ ngây ngốc nhìn mình, tay trái còn nắm chặt ngón trỏ phải không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Nghe lời anh, đừng đi đâu nữa.”

Bạch Hiền nghĩ nghĩ nên chậm lại ngữ điệu, cho là thanh âm cao vút mãnh liệt của mình đã dọa cho người kia phát khiếp, vốn muốn nói “Thất lưng đã như vậy còn muốn tập luyện gì chứ “, nhưng lại sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Kim Chung Nhân, đành phải nín trở về.

Lúc này Kim Chung Nhân mới hiểu rõ những lời của Bạch Hiền, lặng lẽ nhìn sang, bên khóe miệng không tự chủ mà vẽ thành một nụ cười.

Bạch Hiền nhìn Chung Nhân đột nhiên từ dờ dẫm biến thành cười đến ngây ngốc khoe cả hàm răng, không biết vì sao chợt cảm thấy có điểm không được tự nhiên, chỉ có thể theo bản năng lặp lại: “Cái đó... chỗ nào cũng đừng đi, chúng ta cùng nhau trở về.”

Kim Chung Nhân giật giật khóe miệng, cổ họng không biết tại sao đột nhiên khô khốc, liền hắng giọng một cái, đồng dạng trả lời: “Được, em chỗ nào cũng sẽ không đi...”

Sẽ chỉ đứng bên cạnh anh. Không đi đâu cả.

27. Chương 26: Thiên Triều Tam Kiệt Đột Nhiên Tới Chơi

Sau khi đem cùng một câu hát đi hát lại hơn trăm lần, chỉnh sửa thêm mấy chục lần, Bạch Hiền thô bạo giật tai nghe, vứt chuột nằm phịch xuống giường. Kim Tuấn Miên liền lôi dậy: “Thêm một lần nữa rồi sẽ được nghỉ”

Bạch Hiền hấp hối vươn tay: “Em muốn cùng Xán Liệt hợp tác...”

“Xán Liệt là rapper, em cùng nó hợp tác cái gì? Ca khúc này do ba người chúng ta phụ trách, làm ơn cố gắng một chút, đừng nằm đấy nói nhảm nữa!”

Mấy ngày phải sửa đổi ca khúc đến mất ăn mất ngủ khiến Kim Tuấn Miên rơi vào tình trạng mất kiểm soát. Tuy vẻ ngoài vẫn ôn tồn hòa nhã nhưng toàn bộ bên trong cũng đã đến mức rối bời khó kiểm chế rồi.

Bạch Hiền khổ sở vịn vai Khánh Thù chậm chạp đứng lên, tiếp tục đeo tai nghe ngồi trước máy tính.

Lúc Kim Chung Nhân bước vào, ba người vai kề vai, đeo tai nghe ghé sát vào nhau vô cùng nhập tâm chuyên chú. Chung Nhân đứng từ phía sau nhìn, chẳng biết tại sao chợt cảm thấy ba người họ đặc biệt đáng yêu, nhất là bóng lưng Bạch Hiền lắc lư theo tiếng nhạc.

Chung Nhân bê một đĩa hoa quả đặc biệt hiển lương thực đức đặt trên mặt bàn, hắng giọng một cái muốn mở miệng nói gì đó thì đột nhiên Bạch Hiền gào lên:

“Chúng ta không thể nhìn vào mắt nhau nữa sao? Chẳng thể giao tiếp? Cũng chẳng thể yêu thương?” *

Cánh tay Kim Chung Nhân run lên, thiếu chút nữa thì đem cả đĩa hoa quả quăng xuống đất.

“Ca cảm thấy như vậy là được rồi. Nhìn nhìn lại đoạn dưới xem có chỗ nào cần sửa nữa không?”

Kim Tuấn Miên thì thảo tự nói, bởi vì đeo tai nghe nên Bạch Hiền cùng Khánh Thù cũng không nghe thấy.

Kim Chung Nhân ở bên cạnh ngây ngốc đứng trong chốc lát, cảm thấy không nên quấy rầy tinh thần tập trung của bọn họ, cho nên chần chờ một lúc rồi quyết định ra ngoài. Ai ngờ cánh cửa bỗng dưng bật ra, Ngô Thế Huân hùng hùng hổ hổ lao vào, phấn khích hô to: “Mau mau, tất cả mọi người dừng lại!”

Kim Chung Nhân nhìn cậu ta không nói gì, cảm thấy bản thân tại sao phải dè dặt cẩn thận như vậy? Mình so với Thế Huân đúng là quá nhả nhận lịch sự mà.

Kim Tuấn Miên mờ mịt nhìn Thế Huân: “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Lộc ca của em đến!!!”

“Từ khi nào đã thành Tiểu Lộc ca của cậu vậy?” Bạch Hiền bực mình nói “Rõ ràng là bọn này quen Lộc Hàm ca trước mà.”

Ngô Thế Huân xị mặt xuống, nhưng rồi rất nhanh chóng ngẩng đầu lên, tràn đầy tự tin nói: “Nhưng hiện tại Tiểu Lộc ca là của em!”

“Ai là của cậu hả?”

Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng nhẹ nhàng cùng nhau tiến vào, bám theo sau là Phác Xán Liệt đang cầm tờ giấy trên tay lải nhải: “Phàm ca, bảo cho em chỗ này nên rap thế nào đây?”

Ngô Thế Huân đã thật nhanh vọt qua Ngô Diệc Phàm, Trương Nghệ Hưng cùng Phác Xán Liệt, chạy đến bên Lộc Hàm cười như một đoá hoa.

Kim Chung Nhân rất muốn khinh bỉ cậu ta một chút, nhưng là nghĩ nghĩ Thế Huân dù sao cũng có không ít giá trị lợi dụng, đành ho khan một tiếng quay mặt đi, sau đó vừa vịn gập được... đôi mắt cười rạng rỡ của Trương Nghệ Hưng.

Trong lòng Kim Chung Nhân đột nhiên vang lên một hồi chuông báo động.

Trương Nghệ Hưng đi tới, nhìn nhìn đám người quanh mình rồi đột nhiên ghé sát tai Chung Nhân, ý vị thâm sâu nói:

” Chung Nhân à, trong căn phòng này, ngoại trừ Tuấn Miên và Bạch Hiền ra... thì tất cả đều đã biết tâm tư của cậu rồi phải không?”

Kim Chung Nhân cả mặt đều đen lại.

“Anh nói cậu đúng là giỏi thật nha, cư nhiên có thể làm cho chuyện cả thiên hạ đều biết, chỉ có đương sự là không hay. Thật sự là hiếm có mà.”

Trương Nghệ Hưng tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, nhưng mới rót được một nửa đã bị Diệc Phàm túm cổ kéo trở về.

Liếc trộm về phía Bạch Hiền đang nói chuyện cùng mọi người, Ngô Diệc Phàm bày ra bộ mặt pokerface, nghiêm túc nói:

“Chung Nhân à, kỳ thực có mấy lời ca cũng không phải hiện tại vì vội vã mới nói, nhưng cậu xem tình hình này là sao? Bạch Hiền rõ ràng là người trong cuộc mà cái gì cũng không biết, trong khi chúng ta tất cả đều hay. Bọn tôi cũng không thể thay cậu nói ra, cậu xem, thật là đau lòng a...”

Kim Chung Nhân cảm thấy vị ca ca này chính là sống chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc chân thành kia lại thật sự là không giống, cho nên đành há mồm nhắm mắt tiếp tục nghe Ngô Diệc Phàm dạy bảo.

“Chung Nhân à, nói cho cậu biết, đứa nhỏ Bạch Hiền này rõ ràng là hoa gặp hoa nở, người gặp người thích. Nếu cậu không biết nắm chặt cơ hội thì bọn này cũng đành mặc kệ vậy. Dù sao Bạch Hiền cũng không thiếu người...”

“Đừng đừng đừng!”

Kim Chung Nhân hoảng hốt kêu lên, nhưng sau đó ngay lập tức liền hối hận. Bởi vì khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Diệc Phàm đột nhiên hiện lên một ý cười kì lạ, sau đó quay sang trao đổi với Nghệ Hưng ánh mắt vô cùng mờ ám.

Sao ca ca nào của Bạch Hiền cũng đều gian ác vậy? May ra chỉ có Lộc Hàm ca là còn tốt một chút. Kim Chung Nhân khóc không ra nước mắt.

Từ bên kia Bạch Hiền xem Chung Nhân giống như đã bị Ngô Diệc Phàm và Trương Nghệ Hưng dọa cho sắp khóc, vội vàng chạy tới giải cứu: “Hai người đừng có bắt nạt Chung Nhân nha, Chung Nhân của chúng ta...ôm...” nghĩ nghĩ lại nói tiếp, “Chung Nhân của chúng ta thất lưng không tốt.”

Lộc Hàm đột nhiên “Phì” một tiếng cười khúc khích.

Ngô Thế Huân nghiêng đầu sang nhìn Lộc Hàm. Lộc Hàm mím môi nhịn cười, ánh mắt lấp lánh gian tà: “Thất lưng Chung Nhân không tốt, Bạch Hiền làm thế nào cảm giác được?”

Bạch Hiền ngơ ngác nhìn Lộc Hàm: “Cái này chẳng phải rất dễ nhận ra sao?” Là Thế Huân nói với mình vậy mà.

Kim Chung Nhân chỉ muốn đi tới bịt miệng Bạch Hiền lại, nhưng là rụt rè không dám chạm vào cho nên chỉ có thể lo lắng suông. Trong lòng lặng lẽ nói: Mình thực sự là nhìn nhầm a, một giây trước còn cho rằng nai con ca kia thuần khiết như thiên sứ, ai ngờ...

Khánh Thù trợn to mắt nhìn Trương Nghệ Hưng đang cười vô cùng ám muội. Trương Nghệ Hưng bị ánh mắt đối với thế giới tràn ngập hoang mang cùng tò mò của Khánh Thù làm cho thú vị, vì thế lặng lẽ đi tới gần ghé sát tai mà nói: “Khánh Thù à, thất lưng đối với nam nhân là rất trọng yếu nha.”

“Rất trọng yếu thì rất trọng yếu đi, Nghệ Hưng ca vì sao phải nhấn mạnh hai chữ “Nam nhân” vậy?” Khánh Thù mở miệng hỏi.

“Mình biết mình biết, bởi vì chúng ta ở đây đều là nam nhân thôi.” Phác Xán Liệt tự tin nhanh nhẩu trả lời.

Ngô Thế Huân nhìn thoáng qua Lộc Hàm đang cười đến sắp ngất, lại liếc mắt nhìn một tổ ba người Bạch Hiền Xán Liệt Độ Độ vẻ mặt ngơ ngác, lặng lẽ nghĩ: Thật ngây thơ thuần khiết mà, đúng là một nhóm đại ngốc...

P/S: Có cháu nào không hiểu đoạn ” thất lưng của nam nhân” thì cứ mạnh dạn hỏi nhé =)))

28. Chương 27: Cơ Hội Là Do Con Người Tạo Ra

Thời gian hợp ngủ cuối cùng cũng kết thúc, hay dùng lời của Bạch Hiền mà nói, chính là rốt cuộc cũng được thả ra.

Ca khúc cùng vũ đạo biểu diễn đã đệ trình lên ban tổ chức, trận đấu cuối cùng sẽ diễn ra trong hai tháng tới. Tuy rằng vẫn còn cần luyện tập, nhưng dù sao cũng không phải chịu nhiều áp lực như những ngày sống trong kí túc xá. Cổ họng Bạch Hiền cùng thất lực của Chung Nhân vì thế mà cũng được bảo toàn.

Cuộc sống tựa hồ đã trở lại quỹ đạo ban đầu của nó, ngoại trừ việc Kim Chung Nhân thi thoảng vẫn than thở với Ngô Thế Huân về chuyện bản thân bỏ lỡ cơ hội quý giá mà không thể cùng Bạch Hiền làm bạn cùng phòng. Đến phút cuối, Ngô Thế Huân vô cùng nghiêm túc nhìn Chung Nhân nói:

“Em cảm thấy may mắn hai người không làm bạn cùng phòng. Ngô nhờ thật sự ở trong cùng một căn phòng, ca buổi tối còn ngủ được sao?”

“Tôi thế nào mà không ngủ được?” Kim Chung Nhân nổi giận.

“Ca có dám cam đoan sẽ không ngồi xổm bên giường Bạch Hiền ca cả đêm nhìn người ta ngủ không? Ca không sợ Bạch Hiền ca lúc ngủ có cảm giác ma quỷ nhập vào người sao?” Ngô Thế Huân khinh bỉ nhìn Chung Nhân.

Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, cho nên kinh hãi: “Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì em đã muốn làm vậy với Lộc ca từ lâu rồi.”

Thời tiết càng ngày càng lạnh, đồng phục mặc lên người đã không còn đủ ấm. Vậy nên các học sinh cũng bắt đầu mặc quần áo của riêng mình, áo lông áo bông đủ màu sắc kiểu dáng đều xuất hiện.

Bạch Hiền đi lên tàu điện ngầm, chợt nghe thấy bên cạnh có người gọi mình. Quay đầu nhìn lại thì thấy Ngô Thế Huân đang vẫy vẫy tay, cười đến cảnh xuân xán lạn.

Ở phía sau Ngô Thế Huân, Kim Chung Nhân đang đeo headphone nghe nhạc. Nhận thấy ánh mắt của Bạch Hiền, Chung Nhân há miệng thở dốc tựa hồ muốn chào hỏi, nhưng là tâm trí đột nhiên lại trống rỗng, cuối cùng nhếch môi nở nụ cười ngây ngốc.

Bạch Hiền cảm thấy biểu tình này thật đáng yêu, vừa cười đáp lại vừa chen qua đám đông đi đến bên cạnh hai người.

Kim Chung Nhân vội vàng tháo tai nghe xuống, lặng lẽ nhìn Bạch Hiền. Bạch Hiền có lẽ là rất sợ lạnh, trên người khoác áo len màu trắng rất dày, khăn xám choàng cổ, phía dưới lại mặc thêm quần Jeans bó sát.

Mái tóc đen đối lập với y phục trắng càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bờ môi mỏng hàm răng trắng của Bạch Hiền, làm cho thân hình bỗng trở nên thật mong manh đơn độc.

“Anh hình như gầy đi?” Chung Nhân nhìn chằm chằm Bạch Hiền một lúc lâu rồi đưa ra kết luận.

“Phải không?”

Bạch Hiền không chú ý tới việc Chung Nhân đem hết dũng khí ra mới hoàn chỉnh được câu nói, kéo kéo đồng quần áo, cảm thấy phần thân nặng nề phía trên hoàn toàn không liên quan đến đôi chân, lại cố tình đùa giỡn: “Anh còn nghĩ hai cái đùi này đỡ không nổi sức nặng của quần áo đâu.”

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân đều bị Bạch Hiền chọc cho cười một lúc lâu. Ngô Thế Huân cuối cùng cũng ngưng lại, quay sang vẫn thấy Kim Chung Nhân còn ngốc nghếch hướng về Bạch Hiền cười rất hăng say, bèn nhéo Kim Chung Nhân một cái, nhắc nhở cậu ta không cần dọa người như vậy.

Kim Chung Nhân ý cười vừa mới miễn cưỡng thu hồi, Bạch Hiền đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, ca đang định nói với hai đứa. Sắp tới là sinh nhật Xán Liệt...cậu ta sẽ tổ chức party”

“Chúng ta có thể đi không?”

“Lộc ca có đi hay không?”

Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân đồng thanh hỏi dồn. Bạch Hiền trừng mắt nhìn hai người, cuối cùng lựa chọn trả lời Kim Chung Nhân trước: “Nếu như không sợ phải tiêu tiền mua quà sinh nhật, đương nhiên có thể đi.”

Ngô Thế Huân chớp mắt nhìn Bạch Hiền mong chờ khiến tấm lòng người mẹ của cậu bỗng trào dâng, thuận tay vươn tới xoa đầu đứa nhỏ: “Việc này không bằng hỏi thẳng Lộc ca của em là sẽ rõ sao?”

Ngô Thế Huân vội vàng gạt đầu đồng ý, ngay lập tức từ trong túi lấy ra điện thoại liền bắt đầu gửi tin nhắn.

Kim Chung Nhân từ từ bước đến bên cạnh Bạch Hiền, nhìn chằm chằm tha thiết chờ mong.

Bạch Hiền nhìn bộ dạng cấn ngón tay tội nghiệp của Chung Nhân, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt cậu ta cũng có điệu bộ ngây thơ như thế, Bạch Hiền không nhịn được cười hỏi: “Có chuyện gì?”

“Xán Liệt ca thích quà gì vậy?”

“Cậu ta ư, cái gì cũng đều thích.” Bạch Hiền tự tin trả lời, trong đầu nhanh chóng thảo ra danh sách một loạt đồ yêu thích của Phác Xán Liệt, cuối cùng phát hiện ra cậu ta đúng là cái gì cũng đều thích cả.

Năm ngoái, Độ Khánh Thù tiền tiêu vặt khan hiếm, tìm quanh nhà nhặt được cái hộp đựng tiền tiết kiệm liền đưa cho Xán Liệt, vậy mà cậu ta cũng cầm lấy cười sung sướng như đứa ngốc.

Nghĩ đến đây Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy trong lòng mềm nhũn...

Kỳ thực Phác Xán Liệt không hẳn là vui mừng đâu, chẳng qua chỉ cần là quà bọn họ tặng, cậu ta nhất định sẽ vô điều kiện mà nhận lấy.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền sau một lúc lâu không nói, lại bỗng nhiên cười đặc biệt ôn nhu, liền cảm thấy ủy khuất: “Anh...”

Bạch Hiền giật mình trở lại bình thường, nhún vai nói: “Xán Liệt thật sự cái gì cũng thích.”

Kim Chung Nhân không nói gì, đưa ánh mắt về phía Ngô Thế Huân đang bấm điện thoại.

Hiển nhiên Lộc Hàm nhất định là sẽ đi, bởi vì Ngô Thế Huân khéo miệng đã cong cong cười đắc ý, khiến cậu ta có vẻ đặc biệt dọa người.

Bạch Hiền nắm lấy tay vịn, trong đầu suy nghĩ xem nên chọn đề tài nào để giải quyết tình trạng nhạt nhẽo nhất định xuất hiện mỗi khi mình và Chung Nhân đối thoại. Kim Chung Nhân đột nhiên vòng vo quay sang, ánh mắt sáng quắc Bạch Hiền: “Anh.”

Bạch Hiền thỉnh linh bị ánh mắt đặc biệt khẩn thiết kia làm cho hoảng sợ, liền vội vàng hỏi: “Làm sao?”

“Tuy rằng Xán Liệt ca có thể là cái gì cũng đều thích.. Nhưng chắc chắn phải có gì thực sự thích hơn chứ?”

Bạch Hiền nghĩ nghĩ cảm thấy Chung Nhân nói cũng đúng, liền “Ừ” một tiếng.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền không có phản ứng gì, có chút nóng nảy: “Ca, anh cùng Xán Liệt ca quan hệ tốt như vậy, nhất định biết sở thích của Xán Liệt là gì phải không?”

Bạch Hiền chớp mắt nhìn, lại nói: “Cũng đúng.”

Kim Chung Nhân mong chờ nhìn Bạch Hiền, nhưng cậu lại không nói thêm gì nữa, Kim Chung Nhân đành phải nói tiếp: “Cái đó.. em cùng Xán Liệt ca kỳ thực không thân thiết lắm.. Cho nên thật ra cũng không hiểu rõ...”

“Ừ. Phải ha, hai người không thể tính là thân thuộc được.” Bạch Hiền lên tiếng trả lời.

“Nhưng em vẫn muốn tặng cho Xán Liệt ca một món quà sinh nhật ý nghĩa, dù sao anh ấy đối với em cũng rất tốt..”

Câu đó thốt ra xong Kim Chung Nhân cũng không biết bản thân đang nói cái gì nữa. Lúc nghe tiếng Bạch Hiền cười, Chung Nhân mới nhận ra mình thực sự quá hăm hở, một chút, mặt mày ửng đỏ ngậm miệng lại.

Bạch Hiền nhìn Chung Nhân bộ dáng vô cùng lo lắng lại nói không nên lời, cảm thấy đáng yêu chết mất. Trước khi bản thân ý thức được đã tự động vươn tay vuốt vuốt mái tóc đen của Chung Nhân, bày ra tư thế ca ca: “Tốt lắm tốt lắm, Chung Nhân ngoan. Cứ định thời gian đi, anh cùng em đi mua.”

Kim Chung Nhân trên mặt lập tức ý cười rạng rỡ, cũng không biết là vì Bạch Hiền rút cuộc cũng hiểu được ý tứ của cậu ta, hay vì cảm giác được Bạch Hiền xoa đầu...

Nhưng vừa nở nụ cười được vài giây đã khấn trương bổ sung thêm: “Ý em không phải như này.. Không, em muốn nói, em cũng muốn hỏi anh cùng đi. Nhưng thực ra là.. ý của em là...”

Bạch Hiền chỉ nhìn Chung Nhân cười dịu dàng, không nói thêm lời nào.

Sự ngại ngùng bối rối ở Kim Chung Nhân nhờ nụ cười của Bạch Hiền mà dần dần biến mất, bên tai lại càng lúc càng hồng, lan ra đến cả khuôn mặt bởi vì màu da hơi đen nên có chút không rõ ràng.

Tuy rằng cực kì căng thẳng, nhưng Chung Nhân vẫn cố chấp nhìn vào mắt Bạch Hiền, mặc cho tim mình đập như lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhanh đến cơ hồ khó thừa nhận.

29. Chương 28: Tản Bộ Đêm Đông Ấm Áp

: Ánh trăng nói hộ lòng tôi- Đặng Siêu & Tôn Lệ

Anh hỏi, em yêu anh có sâu đậm không?

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em là thật.

Tình yêu của em là thật.

Có ánh trăng kia nói hộ lòng em...

Em hỏi, anh yêu em sâu đậm đến nhường nào?

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình cảm của anh không đổi thay

Tình yêu của anh là bất biến

Có ánh trăng kia nói hộ lòng anh...

Phác Xán Liệt cảm thấy vô cùng khó chịu a.

Bởi vì rõ ràng hôm nay là sinh nhật mình, mà sao lại giống như bị bỏ rơi, cô đơn lẻ bóng vậy.

Nến đã thổi, canh rong biển cũng uống rồi, bánh gato mọi người cũng đã chén hết, hát mừng sinh nhật hay lời chúc gì đó cũng đều xong xuôi, không phải hiện tại bọn họ nên tụ tập cùng nhau chơi trò nói thật hay gì đó đại loại như thế sao?

Vậy hiện tại một mình mình thộn mặt ngồi trên ghế sofa, chờ đợi nhìn chăm chăm cái tivi là tình huống gì?

Xán Liệt nhìn bên trái, thấy Ngô Thế Huân đang cười như một đóa thực dược, ở bên người Lộc Hàm nhảy tới nhảy lui.

Lại nhìn nhìn bên phải, Kim Chung Nhân thật giống một bông hướng dương dính bên người Bạch Hiền, biểu tình thật ngây ngô.

Phác Xán Liệt đột nhiên thấy quanh mình trăm hoa đua nở, trong lòng một trận mê lương, lại nhìn sang bóng dáng mấy người Độ Khánh Thù, Kim Tuấn Miên, Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng đang ở phía bên kia phòng khách đánh bài rôm rả, bỗng chốc tâm đều tan nát.

Rõ ràng đây là tiệc sinh nhật của mình mà? Vì sao tất cả các người có thể vứt bỏ Xán Liệt này mà chơi vui vẻ vậy?

Trong khi Phác Xán Liệt còn đang âm ức, phía bên kia Bạch Hiền cuối cùng đã nhận ra bằng hữu bị lẻ loi một mình, cả người đều tản ra oán niệm, cho nên nghĩ nghĩ muốn qua bên đó an ủi cậu ta.

Nhưng là thời điểm vừa quay sang liền thấy Kim Chung Nhân lặng yên nhìn mình chăm chăm, hơn nữa theo thói quen lại bắt đầu gặm ngón tay.

“Sao vậy?”

“Anh, thời tiết bên ngoài đẹp lắm.”

Bạch Hiền không nói gì, đưa mắt nhìn bầu trời đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, cảm thấy đúng là như vậy.

Kim Chung Nhân thấy Bạch Hiền gật đầu, tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng một lúc sau nhìn Bạch Hiền đứng lên chuẩn bị bước về phía Xán Liệt, trong lòng chẳng biết tại sao có điểm hoảng hốt, bất ngờ vươn ra tóm lấy cánh tay Bạch Hiền.

Có lẽ vì quá khẩn trương mà Bạch Hiền cảm thấy cánh tay của mình bị Chung Nhân nắm rất đau, lông mày cau lại khẽ “A” một tiếng. Kim Chung Nhân hoảng sợ cuống quýt buông lỏng tay, lúng túng nói: “Xin lỗi...”

“Không sao không sao.” Bạch Hiền nhìn Chung Nhân lại cắn môi dưới, bộ dáng trở nên luống cuống bối rối, đành phải an ủi.

Kim Chung Nhân đóng mở miệng vài lần, cảm thấy hiện tại không ai có thể tới giúp bản thân được, cho nên ho khan một tiếng nhớ lại những lời đảm bằng hữu dặn dò trước khi đi, cuối cùng thu hết can đảm tiếp tục nói: “Cái đó... Bạch Hiền ca. Bên ngoài thời tiết tốt lắm, hay là chúng ta đi tản bộ được không?”

Bạch Hiền sững sốt một chút, trong lòng nói: Chung Nhân à, tuy rằng cậu có thể giữ thói quen đi bộ sau khi ăn để duy trì vóc dáng, mà đúng là hôm nay chúng ta ăn đồ ngọt có hơi nhiều. Nhưng cậu cũng phải nhớ hôm nay là sinh nhật Phác Xán Liệt, nếu xem nhẹ chủ nhân bữa tiệc mà chạy ra ngoài thì ngày mai người bị cậu ta lừa nhai cũng không phải là cậu mà là tôi a...

Chung Nhân đột nhiên đứng lên, hướng về phía Phác Xán Liệt hô một tiếng: “Xán Liệt ca, anh thích ăn đồ ăn vặt gì? Em sẽ cùng Bạch Hiền ca đi mua cho...”

Vừa nghe tới ăn, Phác Xán Liệt mới vừa rồi còn vô cùng sầu muộn ở trong lòng, nháy mắt đã cười thành một đóa hoa.

Nhưng rồi theo tiếng hét to của Kim Chung Nhân, ánh mắt mọi người đều lặng lẽ phóng về chỗ bọn họ.

Bạch Hiền bị ánh mắt kì quái của mọi người khiến cho nổi da gà, liền tự nhủ trong lòng: Không phải chỉ là đi ra ngoài một chút thôi sao? Thế nào mà ai cũng ném đến ánh mắt đăm chiêu mờ ám vậy?

Bạch Hiền còn đang muốn hỏi thêm câu gì thì Kim Chung Nhân đã vội vàng cuống cuống cầm áo khoác của hai người lên, từ phía sau hơi chút đẩy nhẹ lưng Bạch Hiền ra cửa.

Ngón tay vì thân hình quá mức bé nhỏ kia mà đột ngột chạm tới sống lưng. Da thịt ấm áp cách lớp áo sơ mi mỏng manh tựa hồ như muốn đốt cháy bàn tay ấy... Trong giây lát, Kim Chung Nhân chợt thấy như bị điện giật, vội vàng thu tay về.

Chính là cảm giác này.

Cũng là nguyên nhân không dám có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào.

Chỉ cần tới gần sẽ không muốn rời đi.

Chỉ cần chạm đến sẽ không thể buông tay.

Ánh trăng sáng rọi như phủ lên vạn vật một tấm màn bằng bạc tĩnh mịch. Con đường phía trước không nhiều người lắm, đèn đường mập mờ tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, tựa như những đốm sao nhảy múa giữa bầu trời đêm.

Gần nhà Phác Xán Liệt có một siêu thị nhỏ, nhưng hiển nhiên là Kim Chung Nhân nói đi mua đồ ăn chỉ là cái cớ. Bạch Hiền nhìn Chung Nhân lúc này rõ ràng chán chường không muốn hướng thẳng đến siêu thị, nở nụ cười dịu dàng: “Muốn đi đâu tản bộ?”

Kim Chung Nhân ngẩn ra, không hề nghĩ tới Bạch Hiền sẽ hỏi vấn đề này. Thực sự thì Chung Nhân không có để tâm đến việc đi đâu, chỉ là đột nhiên cảm thấy ánh trăng ngoài kia đẹp như vậy, nếu lãng phí cả buổi tối ngồi trong phòng thì thật là ngốc.

Suy nghĩ hồi lâu, Chung Nhân không nói gì giơ tay chỉ chỉ về hướng ngược lại đường tới siêu thị.

Bạch Hiền cười rạng rỡ.

Có lẽ vì cảnh đêm này mà tâm tình Bạch Hiền cũng trở nên đặc biệt ôn nhu vui vẻ. Bạch Hiền đuổi đuổi cánh tay, vươn tới ôm chặt bả vai Kim Chung Nhân, nở nụ cười khoan khoái: “Chung Nhân à, chúng ta cứ đi đi. Em nói quả không có sai nha, ánh trăng đêm nay thật đẹp!”

Kim Chung Nhân bởi vì thân hình cao lớn nên không thể không hơi hơi cúi người phối hợp với Bạch Hiền. Thế nhưng lúc này, toàn bộ tâm trí đã hoàn toàn tập trung nơi cánh tay Bạch Hiền níu lấy cổ mình.

Dưới sắc đèn đường một màu vàng mờ ảo, gò má Chung Nhân trở nên nóng bừng, dù là gió lạnh mùa đông cũng không thể xoa dịu. Trên khóe miệng thiếu niên ý cười từng điểm từng điểm lan tỏa, hạnh phúc như đóa quỳnh nở rộ trong bóng đêm.

Chính là như vậy. Cứ như vậy cả đời sánh bước bên nhau, cho dù là đêm đông giá lạnh cũng thật ấm áp.

30. Chương 29: Đêm Ngược: Người Thứ Hai Không Biết...c Ừng Biến Mất

Để chuẩn bị cho cuộc thi toàn quốc, cả nhóm sáu người sau giờ học đều ở lại luyện tập trong phòng tập lớn nhất của kí túc xá, có được đặc ân này là chính là phải cảm ơn sở trường lấy việc công phục vụ chuyên riêng của đội trưởng Kim Tuấn Miên.

Sau năm sáu lần nhảy đi nhảy lại, Kim Tuấn Miên nhìn thoáng qua mấy đứa nhỏ. Rõ ràng đang giữa mùa đông mà cả đám ai cũng mệt đến đầm đìa mồ hôi, vậy nên quyết định cho bọn họ nghỉ ngơi một chút vẫn là tốt hơn.

Kim Chung Nhân dường như chìm qua ngủ không ngon giấc. Tiếng nhạc vừa dứt, cả người liền co lại một góc, đôi mắt nửa khép nửa mở cũng không biết là đang nghỉ ngơi hay đang ngăn người suy nghĩ.

Bạch Hiền cùng Khánh Thu cầm chai nước lên tu ừng ực. Tuy chỉ là tập vũ đạo, nhưng đối với những người trước giờ chỉ biết đến ca hát thì đây đúng là nhiệm vụ khó khăn nhất.

Ngô Thế Huân lại đang gọi điện thoại. Xem cái bộ mặt hờ hợt xán lạn đến mặt trời còn phải ảm đạm thất sắc kia thì nhất định đầu dây đối diện chỉ có thể là Lộc Hàm.

Rốt cuộc chỉ có thể giới tinh thần thần bí của Phác Xán Liệt là không ai có thể lí giải được. Bởi hiện tại cậu ta đang nằm trên sàn phòng tập lăn qua lăn lại, vừa lăn còn vừa tự đùa giỡn một mình, thanh âm trầm thấp tạo nên tiếng cười quỷ dị vô cùng dọa người.

Bạch Hiền uống xong nước, quay sang thấy Chung Nhân đứng ru rú trong góc. Nhìn tư thế Chung Nhân tựa lưng vào vách tường, không hiểu sao chợt nghĩ đến thương tổn ở hông cậu ta. Chẳng phải tư thế đó không hề tốt đối với thắt lưng sao?

Cuối cùng tình mẫu tử trời dạy, Bạch Hiền nhẹ nhàng ôm bình nước của mình đi qua, ngón tay chọt chọt bả vai Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân tựa hồ đang thực sự nghỉ ngơi, cảm giác có người chạm vào liền mơ mơ màng màng mở mắt, điều chỉnh tiêu điểm nhiều lần mới nhìn rõ Bạch Hiền đứng trước mặt mình, sững sốt một chút chớp chớp mắt vội vàng đứng thẳng người: “A... Anh...”

Thanh âm còn có chút khàn khàn.

“Tối qua không ngủ được sao?” Bạch Hiền thuận tay đưa chai nước cho đứa nhỏ. Kim Chung Nhân mở nắp ra cũng không để ý còn bao nhiêu, hết thấy đổ vào trong miệng.

Từ xa đứng nhìn, Kim Tuấn Miên thật ra không có để ý chuyện “Gián tiếp hôn môi” kia, dù sao chuyện như vậy cũng là rất bình thường giữa các nam sinh trong lớp thể dục, đều là con trai với nhau kỳ thực cũng không phải vấn đề to tát gì...

Nhưng rồi Tuấn Miên vẫn có chút hoang mang, kéo Khánh Thù đang ruồng bỏ Phác Xán Liệt mất thể diện kia lại gần mình.

“Hai người bọn họ từ khi nào mà quan hệ trở nên tốt như vậy?”

Kim Tuấn Miên còn nhớ rõ chiến công vĩ đại của Bạch Hiền, ngay ngày đầu tiên Chung Nhân tham gia câu lạc bộ đã khiến cậu ta phải hạ cánh trong phòng y tế. Tuy rằng về sau quan hệ cũng trở nên hòa hợp hơn nhiều, nhưng không hiểu sao bầu không khí ngưng ngưng kì quái giữa hai người trước đây giống như chưa từng tồn tại. Cứ như vậy hiện tại nhìn bọn họ đứng chung một chỗ đột nhiên lại thấy vô cùng tự nhiên.

“À... cái đó... em cũng không biết.”

Độ Khánh Thù hồ hững trả lời. Trong lòng lại rất muốn nói: Anh lúc nào cũng có quá nhiều chuyện phải quan tâm. Nhìn bộ dạng này là có thể đoán được trong số chúng ta chỉ còn mỗi anh là chưa biết chuyện gì, ngay cả ba người bên trường đại học còn cập nhật hơn anh nha.

“Thắt lưng còn đau không?” Bạch Hiền ngồi xổm xuống trước mặt Kim Chung Nhân, liếc nhìn cậu ta từ trên xuống dưới.

Kim Chung Nhân lắc đầu liên tục, tỏ vẻ bản thân không sao.

Bạch Hiền có chút lo lắng. Cậu còn nhớ rõ ngày đó Ngô Thế Huân cho mình xem đồng thuốc của Kim Chung Nhân, vừa nghĩ tới đã rung cả mình, tựa hồ chính mình cũng đang chịu cơn đau đó.

“Thật sự không sao? Nếu không để anh xem một chút đi.” Nói xong liền tự mình kiểm chứng, xoay người Chung Nhân lại nhìn xem trên lưng đứa nhỏ còn miếng dán nào không.

Đến lúc áo T-shirt suýt nữa thì bị Bạch Hiền kéo lên, Kim Chung Nhân mới nhớ tới việc phản kháng. Kèm theo động tác phản ứng quá đà chính là trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng lên, thanh âm hoảng hốt lắp bắp: “Em em... rất khỏe...Thực, thực sự...”

Bạch Hiền thầm nghĩ chẳng hiểu cậu ta làm sao nữa. Chẳng phải vừa rồi còn rất tốt ư? Sao giờ lại phản ứng dữ dội như vậy?

Nghĩ xong liền từ từ lùi lại, vừa vận dụng phải Phác Xán Liệt vẫn đang lẩn lộn trên sàn.

Phác Xán Liệt đang tự chơi đùa vui vẻ, thấy vậy liền giữ chặt Bạch Hiền lại bắt đầu ý đồ đem cậu áp ở dưới thân ôm ấp. Bạch Hiền liều chết phản kháng, hai người nhào nhào ầm ĩ, ở trên sàn nhà lăn qua lăn lại.

Kim Chung Nhân biểu tình vẫn không chút thay đổi, nhưng lại đột nhiên khiến mọi người xung quanh cảm thấy không rét mà run.

Kim Tuấn Miên nhìn Độ Khánh Thù đau khổ che mặt, lại quay sang thấy Ngô Thế Huân đã nói chuyện điện thoại xong, biểu tình ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, thận trọng hỏi: “Chung Nhân làm sao vậy?”

Khánh Thù thầm nghĩ: Mình rốt cuộc có nên nói cho anh ấy biết tâm tình phức tạp hiện tại của Kim Chung Nhân không?

Kỳ thực Kim Chung Nhân tâm lý đang rối loạn vì thấy Bạch Hiền cùng cái tên Phác Xán Liệt kia đã quên mất sự tồn tại của Kim Chung Nhân mà vui vẻ trình diễn vở kịch “Cậu đè mình, mình đè cậu” Hơn nữa, cậu ta cảm thấy hành vi của bọn họ hết sức trẻ con ngớ ngẩn, mình không thể nào cùng gia nhập được.

Lúc này đột nhiên có cuộc gọi tới, Khánh Thù quyết định nghe điện thoại trước đã.

Đầu dây bên kia là Trương Nghệ Hưng, thanh âm vĩnh viễn luôn có vẻ đặc biệt vui mừng phấn khởi: “Này này, Độ Độ, mấy đứa đang làm gì vậy? Thế nào mà bọn anh gọi điện chả ai chịu nhấc máy vậy?”

“Bọn họ đang ở trên sàn nhà lặn qua lặn lại chơi rất vui vẻ.” Độ Khánh Thù mệt mỏi đáp lại.

Bên kia liền một trận xôn xao, mơ hồ truyền đến tiếng Ngô Diệc Phàm: “Không phải chỉ có ba đứa ở đây à? Còn có những người khác sao?”

Sau đó lại có giọng Lộc Hàm, tại đầu kia trực tiếp trả lời Ngô Diệc Phàm: “Thế Huân cũng ở đó, bọn họ còn đang luyện tập cho cuộc thi...”

Một loạt thanh âm ồn ào tiếp tục vang tới, Trương Nghệ Hưng một lần nữa lại cảm thấy, ở bên kia như thẩm tra tội phạm:

“Này này, như vậy Kim Chung Nhân cũng ở đây hả? Cậu ta thấy Bạch Hiền cùng Xán Liệt động chạm tay chân kịch liệt như vậy có phản ứng gì quá khích không?”

Khánh Thù nghiêm túc hướng về phía Kim Chung Nhân thoáng nhìn, sau đó ghé vào điện thoại nói: “Nếu nét mặt không thay đổi, mắt trợn trừng, vừa nhìn vừa thì thoảng lắc lắc đầu, phồng má, nhú mồm... cũng được tính là phản ứng quá đà, thì nó chính là như vậy.”

“Tiểu tử kia cũng biết kiềm chế nha. Nếu người trong lòng của tôi mà cùng kẻ khác thân mật như vậy thì nhất định tức muốn chết, trước hết cứ mặc kệ, xông lên đánh một trận rồi nói gì thì nói... Á á Ngô Diệc Phàm, sao lại cầu mình? Mình nói sai sao?...”

Bên kia lại bắt đầu nhao nhao ầm ĩ, Tiếng Lộc Hàm chen lẫn trong tiếng ồn ào của Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm loáng thoáng truyền tới: “Khánh Thù à, giúp anh nói với Thế Huân một tiếng bảo nó luyện tập xong cứ ra quán ăn như mọi ngày đợi anh nha. Vừa rồi quên mất chưa nói...”

Khánh Thù qua quýt đáp lại, ánh mắt vô tình đảo đến Kim Tuấn Miên đang đứng ngay bên cạnh, sợ tới mức cả người cứng đờ, điện thoại di động thiếu chút nữa ném xuống đất...

Về mặt vô cùng nghiêm túc lúc này của Kim Tuấn Miên tựa hồ chứng tỏ rằng, những lời vừa rồi Trương Nghệ Hưng nói trong điện thoại, cậu ta đã nghe được rõ ràng rành mạch.

Khánh Thù còn chưa kịp nghĩ xem nên bưng bít chuyện này thế nào thì Kim Tuấn Miên đã đột nhiên ghé sát vào tai nhẹ giọng hỏi: “Việc này mọi người đều biết ư? Thì ra là Chung Nhân thích Bạch Hiền? Thích đã bao lâu rồi?”

Thanh âm vô cùng bình tĩnh cùng thái độ khẳng định nhanh chóng của Tuấn Miên làm Khánh Thù sửng sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, chẳng thèm quan tâm đến việc trả lời Tuấn Miên, ngay sau đó quăng điện thoại ra, bất đắc dĩ xoa tay bưng kín mặt.

Kim Chung Nhân à, anh rất xin lỗi em. Nhưng bí mật của em không còn là bí mật với mọi người xung quanh nữa rồi.

Hiện tại người duy nhất không biết... tựa hồ chỉ còn lại

Bạch Hiền mà thôi

31. Chương 30: Xán Liệt Cùng Độ Độ Nói Khi Nào Mới Không Còn Bị Tra Tấn Nữa Đây?

Một khi tất cả mọi người cùng biết một bí mật, thì bí mật đó sẽ không còn là bí mật nữa.

Kim Tuấn Miên ngồi nghe Ngô Thế Huân cùng Độ Khánh Thù, Phác Xán Liệt ba người thêm mắm thêm muối giải thích: “Chung Nhân ca thích Bạch Hiền ca muốn chết.” “Ánh mắt Kim Chung Nhân lúc nào cũng nhìn theo Bạch Hiền.”, “Chuyện này đến bây giờ Bạch Hiền vẫn chưa phát hiện ra đâu.”

Phía trong góc phòng tập, hai người không hề biết chuyện vẫn đang thì thầm to nhỏ. Bạch Hiền không biết nói gì đó, Kim Chung Nhân lập tức nhếch miệng nở nụ cười. Từ góc nhìn của bốn người kia, nụ cười tươi tắn đó liền trở thành góc nghiêng.

Tuấn Miên vẫy vẫy tay, kéo mấy người ngồi xổm xuống quây thành vòng tròn: “Chuyện này phát sinh đã bao lâu?”

“Bắt đầu từ khi Chung Nhân ca học năm ba sơ trung...” Ngô Thế Huân buột miệng nói ra, sau đó mới đột nhiên phát hiện trước mặt mình chẳng phải mấy người Lý Thái Dân, Hoàng Tử Thao mà chính là bạn bè chí cốt của Bạch Hiền, hơn nữa lại chỉ biết đến kết luận chứ không hề rõ quá trình.

Che miệng cũng không còn kịp rồi, Ngô Thế Huân “Ha ha ha” ngây ngô cười, ý đồ đem vấn đề lấp liếm đi.

“Từ sơ trung?” Khánh Thù ngây người, “Chẳng lẽ không phải thời điểm nhập học à? Trong việc này còn có điểm cổ gì sao?”

“A ha ha ha, vấn đề này em cũng không rõ lắm a ha ha ha...”

Phía bên kia, Kim Chung Nhân còn không biết bản thân đã bị Ngô Thế Huân đem bán mất, lúc này đang gắt gao nhìn chằm chằm bộ dáng hoa chân múa tay vui sướng của Bạch Hiền, cười đến cảnh xuân xán lạn.

Bạch Hiền cảm thấy dường như gần đây Xán Liệt và Khánh Thù luôn nhìn mình với ánh mắt kì lạ, hơn nữa còn toàn nói ra những câu cổ cổ quái quái.

“Bạch Hiền à, tuy mình và cậu quen biết đã lâu, nhưng lần đầu tiên phát hiện mị lực của cậu thì ra lại lớn đến như vậy à.” Xán Liệt nói.

“Bạch Hiền à, cậu có công nhận là cậu rất có sức hấp dẫn với người nhỏ tuổi hơn không?”

“Bạch Hiền à, còn nhớ hồi học lớp mười, trong buổi dạ tiệc chào tân sinh cậu đã hát bài gì không?” Xán Liệt hỏi.

“Bạch Hiền à, mị lực của cậu chính là từ sau đó đột nhiên phát tán phải không?” Khánh Thù lại hỏi tiếp.

Bạch Hiền bị bọn họ hỏi dồn một hồi ừ ừ cạc cạc, cố gắng nhớ lại cảnh tượng sân khấu năm lớp mười, sau đó đặc biệt nghiêm túc trả lời: “À, nhớ ra rồi, lần đấy mình đã hát >”

Xán Liệt cùng Khánh Thù nghĩ Bạch Hiền kia đầu óc rốt cuộc là thế nào. Cư nhiên đã ám chỉ rõ ràng như vậy mà vẫn không hiểu được ý tứ của họ.. Bọn họ.. Bọn họ chính là muốn gợi ý rằng, cậu ta kỳ thực vì tiết mục biểu diễn kia mà sinh ra người ngưỡng mộ.

Bạch Hiền nhớ lại xong liền nghiêng đầu, thấy Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù biểu tình rối rắm đứng bên cạnh nhìn mình chằm chằm, liền giật mình sờ sờ mặt: “Nhìn cái gì? Làm sao vậy? Hay mình nhớ lộn à? Thật ra là hát > phải không?”

Hai người vây xem cảm thấy vô cùng phiền chán, rất muốn gào lên “Kim Chung Nhân thích cậu muốn chết.” nhưng rồi đành ngậm miệng lại vì sợ Kim Chung Nhân sẽ lôi mình ra trả thù. Thế nhưng phải nhìn hai người bọn họ cứ dây dưa mập mờ mãi như vậy khiến khán giả cũng rất ưu sầu a.

Bạch Hiền nhìn hai chiến hữu mặt mày nhăn nhó khổ sở, đột nhiên vỗ tay một cái: “Đúng rồi!”

“Sao sao?”

“Chung Nhân bảo hôm nay cậu ta, mình, Tiểu Lộc ca và Thế Huân sẽ cùng ăn cơm đấy.”

Bạch Hiền lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, “Hình như là Nai con ca nói muốn một lần làm cơm Trung Quốc cho bọn mình ăn. Bất quá mình vẫn tò mò không biết Thế Huân rốt cuộc là mê neho thế nào mà thuyết phục được Lộc ca tự xưng thuần gia môn nhi chưa bao giờ động tay vào nấu ăn kia.”

Xán Liệt lập tức liền ai oán: “Mình cũng muốn được ăn cơm Trung Quốc...”

Khánh Thù yếu ớt nói: “Mình cũng vậy...”

“Ca, nếu hai người muốn ăn thì bảo Diệc Phàm, Nghệ Hưng tiền bối làm cho ý.”

“A a a a... Kim Chung Nhân tiểu tử, cậu từ chỗ quái nào nhoi ra đây, muốn hù chết bọn này sao?”

Không chỉ có Xán Liệt Khánh Thù mà Bạch Hiền cũng nhảy dựng lên hoảng sợ, quay mặt nhìn theo thì vừa vận nhìn thấy Kim Chung Nhân áo khoác đồng phục rộng mở cùng áo đen bó sát bên trong... Trời lạnh như vậy mà cậu ta có thể mặc thế này, thật đúng là không sợ sinh bệnh.

“Kim Chung Nhân, cậu vào phòng học người khác thật tự nhiên nha.” Xán Liệt cảm thấy thấy trong lòng một trận bi thương. “Cậu coi đây là sân nhà tác chiến sao?...Đúng rồi! Cuộc tụ tập tối nay của mấy người anh cũng nhất định phải đi. Minh rõ ràng đã quen Nai con ca lâu như vậy mà chưa bao giờ thấy anh ấy động tay chân làm gì cả...”

Kim Chung Nhân lặng lẽ nhìn Phác Xán Liệt, ánh mắt tối đen, biểu cảm trên mặt cũng tối đen.

Phác Xán Liệt ho khan một tiếng, quay mặt đi chỗ khác: “Ồm, thôi Độ Độ, hay là chúng ta gọi điện cho Phàm ca Nghệ Hưng ca đi...”

Bạch Hiền quay đầu nhìn Kim Chung Nhân đang đứng sau mình. Từ phía dưới nhìn lên, đối phương càng có vẻ cao lớn rắn rỏi. Đường nét của cằm, bả vai, thắt lưng cậu ta khiến Bạch Hiền nhìn một chút liền không nhìn được nữa: Tuy rằng tính cách có điểm kì quái, nhưng thật ra thoát nhìn luôn khiến người bên cạnh có một cảm giác rất an toàn.

“Anh, hôm nay tan học xong em sẽ đến tìm anh.” Kim Chung Nhân sau khi lấy được câu trả lời từ chỗ Phác Xán Liệt liền cúi đầu liếc Bạch Hiền, trong ánh mắt đã ẩn ẩn ý cười. Bạch Hiền ngẩng đầu cùng Chung Nhân đối diện, nhếch miệng cười lộ ra hai hàng răng trắng.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền cười đến ánh mắt cong cong, còn lộ cái răng nanh nhỏ. Vẫn còn muốn cố gắng nhìn một chút, nhưng là động tác đã nhanh hơn lý trí rất nhiều, cho nên tay liền tự động vươn tới, nhẹ nhàng vuốt mái tóc Bạch Hiền.

Tóc Bạch Hiền quả thật rất mềm mại tinh tế như vẽ ngoài. Chung Nhân chỉ là nhẹ nhàng chạm vào mà cả khuôn mặt cũng đã mang theo sắc mặt vui mừng hạnh phúc.

Bạch Hiền không có phản ứng gì, trước khi cảm nhận được thì Kim Chung Nhân đã vội vàng thu tay trở về. Bởi vì đang ngồi nên không thể nào thấy được biểu tình của Kim Chung Nhân, nhưng là hai người Xán Liệt cùng Khánh Thù đều tỏ vẻ mình đã bị chọc mù.

Như vậy hay lắm ư? Ở trước công chúng trình diễn tiết mục kỳ quái như vậy thật sự tốt sao? Chỗ này vẫn là phòng học mà. Kim Chung Nhân, xin cậu làm ơn khắc chế một chút. Còn Bạch Hiền cái gì cũng không biết là tốt sao?

32. Chương 31: Không Khí Rất Tốt Đẹp Liền Không Chế Không Nổi Lời Nói

Thời điểm Lộc Hàm học trung học, bởi vì là người ngoại quốc nên đã cùng Ngô Diệc Phàm, Trương Nghệ Hưng thuê chung một nhà trọ nhỏ. Sau này lên đại học, Lộc Hàm lấy lí do “Chuyện này người ngoài tốt nhất không nên biết”, bản thân chẳng biết tại sao lại chuyển ra ngoài.

Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân đứng ở trước cửa phòng trọ, đã thấy Lộc Hàm ôm Ngô Thế Huân từ xa đi tới.

Về phần hai người kia, rốt cuộc là thế nào mà từ Ngô Thế Huân gắt gao đuổi theo Lộc Hàm biến thành tình huống như keo như sơn hiện giờ, Bạch Hiền không hỏi Lộc Hàm, Kim Chung Nhân cũng không có hỏi Ngô Thế Huân.

Lộc Hàm từ trong túi lục tìm chìa khóa mở cửa trong khi Ngô Thế Huân vẫn ôm chặt cứng. Bạch Hiền đứng ở phía sau lưng túm quay mặt đi, lúc này Kim Chung Nhân đứng ở bên cạnh đột nhiên hỏi: “Anh là thuộc cung gì?”

“Hà? Cái đó... Kim... là chòm sao Kim ngư.”

Bạch Hiền sững sốt một chút mới nói tiếp.

“Ồ... Hôm nay em nghe người ta nói, những người thuộc cung Kim ngư và Ma Kết nếu ở chung sẽ rất ăn ý, là hai chòm sao vô cùng tương hợp.”

Bạch Hiền không hiểu chớp chớp mắt nhìn đứa nhỏ.

Kim Chung Nhân ho khan một tiếng, lúng túng hé miệng nhắm mắt: “A, em chính là muốn nói nói...”

Bạch Hiền nghĩ: Kim Chung Nhân hôm nay ăn phải cái gì vậy? Chẳng lẽ đột nhiên giống mấy nữ sinh theo trào lưu nghiên cứu cung Hoàng đạo sao? Đây không phải là độc quyền của Hoàng Tử Thao ư? Không lẽ cậu ta không nhận thức được cũng bắt đầu mê tín?

Bạch Hiền còn tại kinh ngạc nhìn Kim Chung Nhân không biết tại sao tựa hồ cả người ngứa ngáy không ngừng mà vịn vịn dậm chân thì thanh âm Lộc Hàm đã truyền tới: “Hai người làm gì đó? Còn không mau vào đi.”

Bạch Hiền cảm giác phía sau lưng lại bị đẩy nhẹ nhàng. Kim Chung Nhân ghé vào tai thấp giọng nói: “Anh, vào đi thôi.”

Bạch Hiền tự giác “Ừ...” một tiếng, nói xong liền thầm nghĩ bản thân hôm nay thể nào mà lại ngoan ngoãn như vậy?

Lộc Hàm ôm một cái máy tính tiến vào phòng bếp. Ngô Thế Huân lờ đi Bạch Hiền và Kim Chung Nhân còn đang ngồi trong phòng khách, vui vẻ nhún nhảy đi theo.

Bạch Hiền lặng lẽ nhìn Lộc Hàm đặt máy tính lên cái bàn dài ở phòng bếp sau đó bắt đầu đối chiếu nguyên liệu với công thức trên màn hình, lại nhìn Ngô Thế Huân từ đầu tới cuối căn bản không để ý đến sự tồn tại của hai người bọn họ, trong lòng một trận bi ai.

“Thế Huân vẫn là cái dạng này sao?”

Kim Chung Nhân quay mặt lại hoang mang nhìn Bạch Hiền, biểu tình vẫn là hai mắt mở to, vẻ mặt ngây ngốc như mọi lần.

Bạch Hiền nhìn đứa nhỏ vui vẻ nói: “Chính là điển hình của “trọng sắc khinh hữu”, có Lộc Hàm ca rồi sẽ không thêm quan tâm đến bạn bè nữa?”

Kim Chung Nhân lí nhí đáp lại, không biết vì sao biểu tình có vẻ đặc biệt chột dạ.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng nước “Ào ào”, kèm theo tiếng cười nói trò chuyện rôm rả của Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm. Bạch Hiền nhìn nhìn xung quanh, một hồi vẫn không tìm thấy cái gì có thể ngồi nghịch nên đành quay sang bên cạnh. Kim Chung Nhân trước sau như một ánh mắt lơ đãng cúi đầu gục xuống, xem ra là đang rất buồn ngủ.

Bạch Hiền nhẹ nhàng chột chột.

Kim Chung Nhân hoang mang giương mắt lên nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền ho khan một tiếng nói: “Đừng ngủ nữa. Cùng nói chuyện phiếm đi...”

Sớm biết thế này đã mang Phác Xán Liệt cùng đi, đời mình chỉ có vài lần phải đối mặt với bầu không khí tẻ nhạt, vậy mà tựa hồ đều là lúc bên cạnh Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền nhìn Kim Chung Nhân ngồi thẳng tắp ngay ngắn trên ghế sofa, cảm thấy áp lực rất lớn. Mấy lời muốn nói đều bị tư thế ngồi nghiêm chỉnh của cậu ta biến thành một đồng nhào nhoét, vừa há miệng thở dốc còn chưa kịp nói câu gì, đột nhiên có tiếng nhạc xa xa ở đâu kia vang lên.

“Điện thoại của em sao?” Bạch Hiền nhắc Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân trong nháy mắt đột nhiên nhảy dựng lên xông về cái túi trên bàn, sau đó luống cuống tay chân lấy điện thoại ra, hoảng loạn nhấn nút tắt. Toàn bộ động tác có vẻ rất tự nhiên nhưng lại tỏa ra một cảm giác vô cùng kì lạ.

Bạch Hiền theo dõi cậu ta một lúc lâu, cảm thấy thế nào cũng có chỗ không bình thường.

Kim Chung Nhân lại ngồi xuống, bộ dáng đặc biệt xấu hổ.

Bạch Hiền hí mắt nghĩ nghĩ, đột nhiên trong đầu bật ra một ý. Hai tay liền vỗ mạnh, reo lên phấn khích: “À! Vừa rồi nhạc chuông của em, là baby don’t cry đúng không?”

Kim Chung Nhân khấn trương đến độ lấp bắp:

“A, em, em không, chính là, chính là lần trước chúng ta tập nhảy, quên, quên chưa chỉnh lại... Em không có, không có... Em không có muốn dùng cái này.. này đặc biệt làm nhạc chuông riêng..”

Bạch Hiền nghĩ: Không muốn đặt thì không đặt đi. Sao phải chột dạ cái gì? Thế nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Chung Nhân à, em nói như vậy làm anh rất đau lòng nha.”

Kim Chung Nhân lại càng hoảng hốt: “Em, em không phải ý đó.. Thanh âm của anh hay lắm, rất êm tai. Em... Ý của em là đã dùng cái này làm nhạc chuông, em không muốn, không muốn sửa lại...”

Bạch Hiền nhìn biểu tình khẩn trương của đứa nhỏ, cảm thấy đặc biệt buồn cười, liền vô cùng thân thiết dựa vào ôm lấy bờ vai Chung Nhân, bày ra tư thế đại ca vỗ vỗ vài cái: “Anh biết rồi, không cần lo lắng đâu.”

Kim Chung Nhân bị Bạch Hiền ôm vào trong ngực cứng ngắc, cảm thấy hạnh phúc tới quá mau, trong lúc nhất thời không biết nên tiếp nhận thế nào cho nên vẻ mặt liền trở nên dờ dẩn.

Cứng ngắc một hồi lâu, lại liếc Bạch Hiền vẫn đang cười hì hì tựa hồ cũng không có ý định buông mình ra, Chung Nhân đành cố thu hết dũng khí, cánh tay run rẩy đưa đến trên lưng Bạch Hiền, sau đó dứt khoát kéo xuống.

“Như vậy có phải tốt hơn không? cùng anh xa lạ như vậy làm chi. Lộc ca nói cái gì phát hồ tình chỉ cái gì cái gì đừng có nghe nha.”

Bạch Hiền lại càng bám chặt cổ đứa nhỏ kéo lại gần mình. Kim Chung Nhân bị bắt gập khúc lưng, cả người một tư thế khó chịu nép vào vai Bạch Hiền làm cho tầm mắt hướng xuống chính là chân người kia, ngay lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt bèn vội vàng nhắm mắt lại.

“Anh...” Nín nhịn một lúc lâu Kim Chung Nhân cuối cùng đành phải lên tiếng cầu xin. Bạch Hiền cũng là nhất thời vui vẻ, nhanh chóng buông đứa nhỏ ra rồi cao hứng vỗ nhẹ bả vai Chung Nhân nói “Ngoan”.

“Bạch Hiền ca.. Em không phải là trẻ con...” Kim Chung Nhân lại nhấn mạnh.

“Được rồi được rồi, em không phải trẻ con, em cũng giống Xán Liệt, Khánh Thủ đều là bạn bè tốt của anh, thế được chưa?” Bạch Hiền cảm thấy mỗi lần cường điệu chối bỏ chuyện này, bộ dạng Kim Chung Nhân lại đặc biệt đáng yêu, nghĩ nghĩ đành phải trấn an đứa nhỏ một câu.

Kết quả Kim Chung Nhân quay mặt đối diện với Bạch Hiền, đột nhiên thấp giọng nói: “Anh, em lại không muốn giống như Xán Liệt ca bọn họ.”

33. Chương 32: Nếu Quan Hệ Đây Có Thể Tiến Thêm Một Bước

Lần này Bạch Hiền thật sự là ngây ngẩn cả người.

Một lúc lâu sau mới ngáp ngừng nói: “Chung Nhân à, em không phải là muốn bảo ca kêu em là anh chứ? Cái này... Dù sao tuổi tác cũng khác biệt...”

Kim Chung Nhân vốn đang khấn trương không thôi, lúc này nghe người kia căn bản không hiểu ý của mình, liền chẳng biết tại sao có chút nhẹ nhõm, lại có chút tiếc nuối, nhưng rồi vẫn cắn chặt răng tiếp tục nói:

“Ý em không phải như vậy” Tiếp theo thế nào cũng nói không được nữa, thực sự là “có lòng mà không đủ lực”.

Bạch Hiền quơ quơ tay: “Đứa nhỏ này rốt cuộc là có ý gì a? Mỗi lần đều biến thành rối bởi chẳng biết tại sao, cũng không biết em rốt cuộc đang suy nghĩ gì...”

Kim Chung Nhân lại bắt đầu hoảng loạn, vươn ra tóm lấy cánh tay Bạch Hiền, trong khoảnh khắc đã há miệng muốn nói thì thanh âm khoải trá của Lộc Hàm đột nhiên vang lên: “Cơm chín rồi cơm chín rồi, Thế Huân đến đây, bê mấy cái này ra bàn đi”

Kim Chung Nhân chán nản nhìn người kia. Bạch Hiền tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng tâm tình lại rất tốt, phản công bắt được cánh tay Kim Chung Nhân dắt đứa nhỏ đi đến bàn ăn: “Bạch Hiền ca thông tình đạt lý như vậy sẽ không trách em đâu. Đứa nhỏ này kỳ thực trời sinh đã không thể nói chuyện.”

Kim Chung Nhân lặng lẽ đi theo Bạch Hiền, lúc đi qua còn bị Ngô Thế Huân từ phòng bếp bưng cái đĩa ra ném cho ánh mắt “Đồ ngốc”

Đúng vậy, mình thật là ngu ngốc... Ở trước mặt Bạch Hiền ca... Cái gì cũng đều không nói ra được.

Lộc Hàm làm đồ ăn rất đơn giản, chỉ là cơm trắng ăn cùng trứng xào cà chua và đậu hũ sốt thịt tựa hồ cũng không tệ. Bốn người ngồi vào bàn, mỗi người một chén cơm một đôi đũa một cái thìa, bắt đầu hào hứng ăn.

Bạch Hiền đối với tài nấu nướng Lộc Hàm tỏ vẻ hoài nghi, nháy nháy mắt ý bảo Kim Chung Nhân ném thử trước. Kim Chung Nhân ngoan ngoãn cầm lấy chiếc đũa, ăn một miếng trứng xào cà chua, lại ăn một miếng đậu hũ sốt, vừa cho vào miệng liền đứng bật dậy lao thẳng vào bếp uống một cốc nước, sau đó trở lại cúi đầu bối bối bát cơm trắng.

Bạch Hiền ngay lập tức hiểu được tất cả tâm tình phía sau khuôn mặt bắt đầu đen lại kia của Kim Chung Nhân.

Lộc Hàm đặc biệt triu mến gấp cho Ngô Thế Huân một đũa đầy trứng xào cà chua: “Thế Huân a, ăn nhiều một chút.”

“Hảo!” Ngô Thế Huân vô cùng cao hứng đem chỗ đồ ăn Lộc Hàm gấp cho nhét vào trong miệng. Bạch Hiền nhìn sắc mặt đứa nhỏ tựa hồ hơi đen lại một chút, sau đó ngay lập tức khôi phục trạng thái ban đầu, ánh mắt cong cong, cười đến vô cùng xán lạn:

“Quả nhiên đồ ăn Lộc ca làm là ngon nhất! Em còn muốn ăn nữa!”

Lộc Hàm nghe vậy liền rất vui vẻ, cầm lấy thìa bắt đầu gấp thêm thật nhiều đồ ăn cho Ngô Thế Huân, ngoài miệng cao hứng nói: “Ăn nữa đi, ăn nhiều một chút”.

Bạch Hiền nhìn Ngô Thế Huân từng miếng từng miếng ăn hết chỗ kia, trong lòng nghĩ: Thế Huân à, sao phải tự làm khổ mình vậy? Em hết lời khen ngợi Lộc Hàm ca như vậy làm cái gì? Đợi lát nữa anh ấy ném thử sẽ biết ngay em là đang đem nước mắt trộn vào đồ ăn mà nuốt vào bụng a!

Kim Chung Nhân cùng Bạch Hiền gió cuốn mây tan đem bát cơm tẻ trước mặt mình đánh sạch bách, sau đó ăn ý đứng lên vì không muốn đối mặt với biểu cảm của Lộc Hàm sau khi tự ném đồ ăn mình làm: “Cám ơn ca vì đã mời nha. Giờ bọn em phải đi đây”

“Sao nhanh vậy?” Lộc Hàm sững sờ nhìn hai người. Bạch Hiền liền thoáng đáp “Nai con ca, bọn em còn phải về nhà làm bài tập.” rồi vội lấy áo khoác xốc túi lên, kéo tay Kim Chung Nhân lập tức bỏ trốn.

Bên ngoài tuyết đang rơi.

Bạch Hiền bước bên cạnh Kim Chung Nhân, đứng trước bậc thềm nhà trọ của Lộc Hàm nhìn những bông tuyết bay lất phất, im lặng không nói gì.

“Hay chúng ta quay vào nhà đi?” Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ, hỏi ý kiến Bạch Hiền.

Bạch Hiền cảm thấy nếu giờ quay lại thì không biết sẽ còn đối mặt với cái gì nữa, bèn lựa chọn lắc lắc đầu rồi chỉ vào bậc thềm nói: “Chúng ta ngồi đây một lúc, chờ tuyết ngừng một chút rồi về nhà được không?”

Kim Chung Nhân lại bắt đầu một trận khản trương, dường như chỉ cần được cùng một chỗ với Bạch Hiền sẽ khiến bản thân vô cùng lo lắng. Nhưng lập tức cảm thấy cơ hội như vậy nhất định phải nắm chắc, cho nên suy đi nghĩ lại, tuy rằng biểu cảm trên mặt vẫn hờ hững lạnh lùng, trên thực tế trong lòng đã thiên hồi bách chuyển rối loạn, các thể loại ý niệm tà ác lẫn lộn kỳ quái đều vụt qua trong đầu.

Bạch Hiền thấy đứa nhỏ lại chẳng biết tại sao biến thành trạng thái ngây ngốc không nói một lời, cũng không quan tâm Chung Nhân nghĩ thế nào, nhanh chóng kéo cậu ta lại, bản thân ngồi xuống bậc thang trước.

Kim Chung Nhân lập tức ngoan ngoãn ngồi theo.

Tuyết rơi thật sự lớn. Tuyết trắng đối lập với sắc đen của bầu trời càng lộ vẻ vô cùng chói mắt. Tuy rằng tuyết rơi rất nhiều, nhưng dường như lại không hề cảm thấy lạnh. Bạch Hiền duỗi duỗi cánh tay, thoải mái lắc lư thân mình: “Chung Nhân a, có thấy ngồi như này tâm tình cũng tốt hơn không? Có cảm giác đột nhiên muốn hát to lên?”

“...” Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ, khoe miệng giật giật rồi quyết định không nói lời nào.

Bạch Hiền cũng không để ý cậu ta nghĩ gì, miệng hơi mở trực tiếp bắt đầu lớn tiếng hát lên: “MAMA xin người hãy cho con biết. Tại sao con người lại đổi thay như vậy? Chẳng phải đã từng tồn tại quãng thời gian thật đẹp sao?...”

Kim Chung Nhân nhỏ giọng nhắc nhở: “Bên trong sẽ nghe thấy đó?”

Tiếng hát Bạch Hiền lập tức im bặt đình chỉ.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền trong nháy mắt trở nên ủ rũ bèn rất muốn an ủi người kia một chút, nhưng là thật sự không biết nên làm gì, cho nên chớp mắt, rồi lại chớp mắt, cứ thế lặng lẽ nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền ngồi được một lúc thấy thực sự nhàm chán, bèn vươn tới cầu véo mặt Kim Chung Nhân.

Chung Nhân vốn bình thường sẽ rất ngượng ngùng lo lắng, thế nhưng ngón tay lạnh buốt của Bạch Hiền đã đem sự chú ý của cậu chuyển rời đi: “Bạch Hiền ca, tay thế nào mà lại lạnh như vậy?”

Nam sinh hẳn là thuần dương, Kim Chung Nhân nhớ được đã đọc qua cuốn sách nào có nói hầu như chỉ có con gái mới có thể bị như vậy vào mùa đông.

Bạch Hiền lơ đãng nói: “Anh chính là như vậy... bất kể lúc nào điều hòa trong phòng cũng phải để mức cao nhất. Em không thấy thời điểm hợp ngủ trước kia Xán Liệt mỗi ngày đều phải ngủ trên ghế sofa sao? Phòng hai đứa biến thành nhiệt độ rất cao, cậu ta chịu không nổi đành chạy ra bên ngoài.”

“Sáng sớm bước vào còn tưởng đang ở trong nhà tắm hơi...” Kim Chung Nhân nho nhỏ nói thầm.

Bạch Hiền ha ha cười rộ lên: “Nếu biết người ta sợ lạnh liền đối tốt với anh một chút đi, có được không Chung Nhân?”

Chung Nhân im lặng nhìn Bạch Hiền, nghĩ nghĩ rồi nói: “Là anh sức khỏe không tốt phải không?” Trước khi Bạch Hiền kịp đáp lại liền bổ sung nói, “Anh rất gầy, hẳn là nên ăn nhiều một chút.”

Bạch Hiền lại duỗi cánh tay ra nắm lấy bờ vai Chung Nhân, dùng sức lắc lắc: “Em đem thất lực mình bảo vệ cho tốt thì anh cũng sẽ cố gắng ăn nhiều hơn.”

Lúc nói chuyện bờ vai hơi hơi nhô lên, ánh mắt cong cong, lộ ra hàm răng trắng muốt, ánh mắt lại trong veo phản chiếu ánh trắng, biểu tình mềm mại cùng ý cười trong suốt.

Trái tim Kim Chung Nhân bởi vì nụ cười kia mà trở nên mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Khoe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười, cứ như vậy thuận theo cái ôm của Bạch Hiền mà hơi nghiêng mình tựa vào đối phương.

Chung Nhân ngẩng đầu lên nhìn màu tuyết trắng bay bay trong nền trời đêm, không tiếng động mấp máy môi.

Mình rất thích Bạch Hiền ca.

Thật sự, rất thích rất thích.

34. Chương 32-2: Ngoại Truyện 2: Tôi Thích Người Ấy (kim Chung Nhân)

Kim Chung Nhân thích người ấy.

Vóc dáng không cao, đối với nam sinh mà nói thì thân hình có chút nhỏ nhắn yếu ớt. Nhưng mỗi lần cất lên tiếng hát, thanh âm lên cao cũng không chới tai, giống như một dải lụa hoa lệ mềm mại vuốt ve da thịt khiến người nghe cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Tóc đen, làn da rất trắng. Đôi mắt không lớn, nhưng lại trong veo lấp lánh như ánh sao.

Chỉ cần nhìn cũng biết không thể xếp vào hàng đẹp trai đến kinh diễm, thậm chí gương mặt còn có vẻ bình thường một màu trắng trong thuần khiết.

Nhưng mỗi khi cười ánh mắt lại cong cong, khóe miệng nhếch lên lộ ra hàm răng trắng muốt.

Mi thanh mục sáng, lúc cười rõ lên tựa như ánh mặt trời rực rỡ. Nhưng chính trong nụ cười chói lóa đó, lại ẩn giấu nét dịu dàng ôn nhu không dễ dàng phát giác.

Mà ánh mắt trong suốt giống như là hồ nước nhộn nhạo.

2

Người ấy tên là Biện Bạch Hiền.

3

Kim Chung Nhân là người có tính cách hơi chút chất phác, không hề giỏi biểu đạt, cho dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ đều nói không nên lời cái nguyên do vì sao. Từ nhỏ đến lớn bằng hữu bên cạnh cũng không nhiều, đếm một chút cũng chỉ có Ngô Thể Huân, Hoàng Tử Thao, Lý Thái Dân cùng Kim Văn Khuê bốn người mà thôi.

Bạch Hiền thì hoàn toàn ngược lại.

Bắt đầu từ lúc sáng sớm bắt đầu mở mắt, miệng liền liên thoảng không ngừng, mãi đến khi buổi tối đi ngủ mới khép lại được.

Bạch Hiền lúc nói chuyện, mặt mày giãn ra khoan khoái, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, còn kèm theo các loại biểu tình hoa chân múa tay vui sướng. Tựa như tia sáng chói lóa đến cực điểm, trong nháy mắt khiến cho con mắt Kim Chung Nhân đau nhói.

Kim Chung Nhân cảm thấy, được nhìn Bạch Hiền cứ như vậy nói nói cười cười, cũng chính là hạnh phúc của mình.

4

Biện Bạch Hiền bị Phác Xán Liệt như là ham muốn chiếm hữu, lời kéo cánh tay đi khắp nơi.

Biện Bạch Hiền vô cùng thân thiết ôm lấy bả vai Độ Khánh Thù trên đùa.

Biện Bạch Hiền có thể hòa đồng với bất kì ai.

Biện Bạch Hiền ca hát rất tốt.

Biện Bạch Hiền đôi khi bị người nhóm cho rằng tranh cãi quá mức ầm ĩ.

Biện Bạch Hiền thường xuyên xem nhẹ ánh mắt của Kim Chung Nhân.

Biện Bạch Hiền cũng không hề hoàn mỹ.

Vô luận Biện Bạch Hiền là người thế nào, thì trong lòng Kim Chung Nhân vẫn luôn là một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, tựa như ánh mặt trời rọi sáng cuộc đời Chung Nhân.

5

Tất cả cũng đều vì Kim Chung Nhân rất thích Biện Bạch Hiền.

35. Chương 33: Bạch Hiền Ca Là Không Giống Như Vậy

Lúc Bạch Hiền bước vào phòng tập, những người khác đều còn chưa tới, chỉ có Kim Chung Nhân một mình ở trong phòng ôn lại vũ đạo.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Kim Chung Nhân liếc mắt nhìn về hướng Bạch Hiền, sau đó lại tiếp tục tập trung vào điệu nhảy.

Bạch Hiền biết thời điểm Kim Chung Nhân khiêu vũ mà có thể phân cho mình một ánh mắt thì đã là lúc cậu ta đối với vũ đạo không chuyên chú nhất, cho nên cũng liền lặng không tiếng động đi đến một góc, tìm một cái ghế ngồi xuống xem.

Kim Chung Nhân nhảy xong một khúc, vừa lau mồ hôi vừa đi tới chỗ Bạch Hiền. Bạch Hiền đứng lên lấy từ trong balô ra chai nước đưa cho đứa nhỏ, nghĩ nghĩ thế nào lại lấy thêm một cái khăn chìa ra.

Kim Chung Nhân ngạc nhiên nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền khó chịu nói: “Làm sao?”

Kim Chung Nhân yếu ớt hỏi: “Anh, khăn này là dùng làm gì?”

“Của Xán Liệt đấy.” Bạch Hiền không chút để ý nói, “Máy giặt nhà cậu ta hỏng rồi, lại lười giặt tay nên bảo anh mang về giặt giúp. Cũng không sao đâu, dùng tạm lau mồ hôi cũng được.”

Kim Chung Nhân nắm chặt cái khăn in hình nhân vật hoạt hình sắc sỡ kia, cảm thấy trong lòng rất khó tiếp nhận. Đây là khăn của Phác Xán Liệt sao? Nghĩ xong liền đột nhiên xoay người đi về chỗ balô của mình, lôi từ trong ra cái áo sơmi đồng phục đưa cho Bạch Hiền.

“Cái gì vậy?” Bạch Hiền ngạc nhiên.

“Anh cũng giúp em giặt cái áo sơmi này đi.” Kim Chung Nhân bướng bỉnh nói.

Bạch Hiền lần này là thật sự giận dữ: “Kim Chung Nhân! Cậu coi tôi là cái máy giặt à? Sao tôi phải giặt áo hộ cậu?”

Kim Chung Nhân bĩu môi, cúi đầu trầm mặc một hồi mới nói: “Đây là khăn của Xán Liệt ca...”

“Ừ?”

“Em lại chỉ muốn dùng khăn của Bạch Hiền ca...”

Bạch Hiền bật cười vì biểu tình cùng thanh âm ầm ục của đứa nhỏ, cười cười nhún vai nói: “Chung Nhân à, không phải đều giống nhau sao? Làm sao phải phân biệt như vậy? Xán Liệt nếu biết em ghét bỏ cậu ta, nhất định sẽ tức giận đến nhảy dựng lên đấy.”

Kim Chung Nhân càng cúi đầu thấp hơn, chỉ giương mắt lên ai oán nhìn Bạch Hiền, môi mấp máy nói: “Không đồng dạng như vậy.”

Bạch Hiền sững sốt một chút, không nghe rõ cậu ta nói gì, liền đến gần vài bước ngập ngừng hỏi: “Em nói cái gì?”

“Em nói không đồng dạng như vậy! Bạch Hiền ca cùng Xán Liệt ca ở trong lòng em là không giống như vậy!”

Kim Chung Nhân không biết là bị biểu tình ngây ngốc mờ mịt của Bạch Hiền hay chính cảm xúc của mình bức bách, đầu vừa ngẩng lên thanh âm bỗng nhiên cất cao thêm vài phần. Bạch Hiền hoảng sợ vội vàng lui về phía sau vài bước, lúc này mới nhớ tới việc phân tích kĩ càng câu nói kia.

“Chung Nhân, em nói “không giống như vậy” nghĩa là sao?” Bạch Hiền nhìn về mặt ủy khuất của Chung Nhân, chợt loáng thoáng như cảm giác được cái gì đó, câu hỏi vừa mới ra khỏi miệng tựa hồ đã có điểm hội tụ. Nhưng chính xác là hội tụ về điều gì?

Kim Chung Nhân vừa mới hé miệng, Bạch Hiền đột nhiên hoảng hốt ngắt lời: “Được rồi. Chung Nhân, đừng nói nữa, mau luyện tập đi.”, chợt thấy dường như là không muốn biết đáp án, tựa hồ nếu đối phương nói ra câu trả lời thì sẽ phát sinh một chuyện khó xử.

Bạch Hiền chưa bao giờ thấy mình có dự cảm chuẩn xác, nhưng thực sự lần này cậu quả thật có cảm giác mình không thể để cho Kim Chung Nhân nói tiếp được.

Kim Chung Nhân vì bị Bạch Hiền chặn lại giữa chừng, đột nhiên có thêm dũng khí, không chịu dừng lại, thanh âm cứ nhiên tăng thêm vài phần, gần như là ở hăng giọng hô to:

“Em nói Bạch Hiền ca là không giống như vậy! Không giống Xán Liệt ca Khánh Thù ca Tuấn Miên ca, không giống với Thế Huân Thái Dân Tử Thao, cùng Lộc Hàm ca Phàm ca Nghệ Hưng ca cũng không giống với!”

Độ Khánh Thù buông bàn tay ngưng động trên nắm cửa bỗng rớt thu về, cảm giác vô cùng kinh hãi.

Tại sao mình lại đồng ý khi Phác Xán Liệt nói để cậu ta ở lại dọn dẹp vệ sinh còn mình đến đây trước? Mình tới sớm như này là để xem phim thần tượng sao?

Phòng tập trở nên vô cùng yên tĩnh. Bạch Hiền ngơ ngác nhìn Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân tựa hồ cũng bị cơn bộc phát của bản thân dọa đến, đứng tại chỗ thở hổn hển, biểu tình cũng mờ mịt nhìn Bạch Hiền.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Không đồng dạng như vậy.. Nơi nào... Nơi nào không giống với? Vì sao.. Không giống với?

Bạch Hiền cũng không dám nghĩ nhiều, kích động vội vàng đổi đề tài: “Chung Nhân a, chớ nói nhảm nữa. Anh giúp em giặt cái áo này là được chứ gì? Chỉ vì muốn giặt đồ miễn phí... mà cái gì cũng nói được sao...”

Kim Chung Nhân buồn bã quay người lại đưa lưng về phía Bạch Hiền, bờ vai vô lực hạ xuống, cả người đột nhiên có vẻ chán chường mà cam chịu.

Bạch Hiền nhìn chăm chú vào bóng lưng của đứa nhỏ, há mồm lại không biết nên nói cái gì, trong lòng không hiểu bản thân cụ thể vì cái gì mà hoảng loạn.

Không khí trở nên quá mức ngưng trệ. Bạch Hiền chợt thấy mình nên nói gì đó để cứu lấy tình huống này, vì dù sao mình và Kim Chung Nhân kỳ thực đã lâu không còn tồn tại bầu không khí ngại ngùng như vậy.

“Chung Nhân này...” Bạch Hiền nhỏ giọng gọi một tiếng.

Kim Chung Nhân nghe được, nhưng vẫn không ngoảnh lại, dốc một ngụm nước lớn trong khi tay còn lại gắt gao nắm chặt cái khăn của Phác Xán Liệt.

Bạch Hiền nhìn ngón tay cậu ta trở nên trắng bệch, đột nhiên cảm thấy lo lắng cho số phận của chiếc khăn kia.

Tựa hồ qua một lúc lâu, Bạch Hiền nghe thấy giọng Kim Chung Nhân có chút khàn khàn, thanh tuyến tận lực đè thấp.

“Anh.. có hiểu em nói “không giống với” nghĩa là gì không?”

Nếu hiện tại chân của mình khả năng nhúc nhích, Bạch Hiền nhất định lựa chọn tông cửa xông ra, nhưng rốt cuộc chân như là mọc rễ trên đất, thế nào cũng không di chuyển được, chỉ có thể ngơ ngác đứng nghe thanh âm Kim Chung Nhân từng tiếng từng tiếng rót vào tai.

“Không muốn bị anh coi là nhóc con, không thích nhìn anh cùng Xán Liệt ca bọn họ quá mức thân mật, không muốn anh xem nhẹ sự tồn tại của em. Rất muốn được nghe anh nói lời động viên, cố nỗ lực không tới gần anh, như vậy liền sẽ không muốn nhìn anh mọi lúc, cố gắng tới gần anh là sẽ chỉ muốn bên cạnh không rời.”

Kim Chung Nhân chợt như bùng nổ, dào dạt không ngừng đem toàn bộ tâm tình trong lòng đều nói ra, “Cảm giác như thế anh có hiểu không?”

Bạch Hiền sắc mặt ngây ngốc nhìn chăm chú vào bóng lưng trước mặt.

Kim Chung Nhân không quay đầu lại, cho nên Bạch Hiền không thấy được vẻ mặt của cậu ta, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay Chung Nhân siết chặt thêm.

“Anh ở trong lòng em luôn là không đồng dạng như vậy, anh có biết không?”

Thanh âm Kim Chung Nhân chợt nhỏ dần, giống như chán nản mà muốn buông xuôi “Mặc kệ anh nghĩ thế nào, tâm tình em chính là như vậy. Tuy rằng trước đây chưa bao giờ nói ra, nhưng tình cảm này luôn luôn, luôn luôn là như vậy, chưa một lần thay đổi.”

Bạch Hiền cảm thấy nếu là lúc bình thường mà đột nhiên nghe được Kim Chung Nhân nói ra nhiều lời như thế, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nhưng lúc này chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nửa chữ cũng phun không ra, cả người đều cứng đờ.

Thì ra... Vốn dĩ mình đã khác biệt như vậy...

36. Chương 34: Ờ Sao Lại Thích Anh?

Bạch Hiền cảm giác mình chưa bao giờ hoang mang đến thế này.

Sau khi nghe Kim Chung Nhân một hơi nói ra câu nói dài nhất từ trước đến giờ, Bạch Hiền vô thức thấy bản thân dùng thanh âm xa lạ hỏi: “Kim Chung Nhân, có phải em đang nói, em thích anh?”

Bả vai Kim Chung Nhân chợt run lên một cái, nhưng vẫn không nói gì.

Cũng không phủ nhận.

Kim Chung Nhân cho rằng, sau khi bản thân ầm ầm nói ra một chuỗi dài như vậy, Bạch Hiền nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần thậm chí còn tông cửa chạy, hận không thể cả đời tránh mặt nhau... đương nhiên không nghĩ tới Bạch Hiền còn sẽ hỏi lại mình.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Chung Nhân do dự một chút, nhịn không được quay sang nhìn về phía Bạch Hiền.

Bạch Hiền không có chạy trốn, cũng không có đến gần, chỉ là tìm đến cái góc xa nhất, ôm đầu gối chậm rãi ngồi xuống.

Kim Chung Nhân ngơ ngác nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền dường như vẫn chú ý tới ánh mắt của người kia, lại còn ngẩng mặt lên cười cười.

“Để anh... sắp xếp rõ ràng lại một chút đã.” Không cự tuyệt, cũng không phải đáp lại, nhưng biểu tình hiện tại của Bạch Hiền thật mờ mịt, khiến Kim Chung Nhân nhìn không ra đối phương rốt cuộc đang suy nghĩ gì, thở hắt ra một hơi, mới nhận thấy được bản thân cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Chung Nhân vô thức lấy cái khăn trên tay lau mồ hôi, lau một hồi mới đột nhiên nhớ ra đó là khăn của Phác Xán Liệt.

Kim Tuấn Miên đứng ở ngoài cửa vô lực phát phát tay, quay sang Xán Liệt cùng Khánh Thu biểu tình đang chờ dẫn nói: “Chúng ta về trước đi, buổi tập hôm nay hủy bỏ...”

“Vậy bọn họ làm sao bây giờ?”

“Đó là vấn đề của bọn họ.”

Bầu không khí trong phòng tập vẫn hết sức căng thẳng.

Kim Chung Nhân đứng trân trân tại chỗ, trên tay vẫn nắm chặt cái khăn của Phác Xán Liệt.

Bạch Hiền vẫn như trước ngồi ở góc tường, ôm đầu gối biểu tình thờ ra mà mờ mịt.

Kim Chung Nhân cảm giác cả người run run, thấy Bạch Hiền không nói lời nào trong một phút đồng hồ mà cảm giác như đã qua một thế kỷ.

Sau đó Bạch Hiền đứng lên.

Kim Chung Nhân càng run bần bật.

Bỗng nhiên cảm nhận được bả vai của mình chùng xuống... thì ra Bạch Hiền đã đem hai tay khoát lên bờ vai Kim Chung Nhân, sau đó đem cả người kia kéo lại gần.

Những lời vốn muốn nói đột nhiên đều mắc kẹt trong cổ họng, Bạch Hiền một câu cũng không nói ra được.

Ánh mắt Kim Chung Nhân đen lại, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, cả khuôn mặt bởi vì khẩn trương mà trở nên trắng bệch, đôi môi mím chặt cố kiềm chế.

Vẻ mặt như thế mà có thể xuất hiện ở Kim Chung Nhân thì Bạch Hiền biết, đã là lúc người kia căng thẳng đến mức không thở nổi rồi.

Hơn nữa bả vai dưới lòng bàn tay mình còn đang run nhè nhẹ.

Đột nhiên trong lòng liền đau xót – Kim Chung Nhân, anh rốt cuộc như thế nào, mà có thể khiến em trở nên như này?

Kim Chung Nhân không nói lời nào, ánh mắt cứ như vậy nhìn thẳng vào Bạch Hiền. Bạch Hiền nhìn lại cậu ta, đôi mắt vẫn trong suốt như mọi ngày, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Chung Nhân, em nói thích anh, rốt cuộc là thích ở điểm nào?”

Kim Chung Nhân kinh ngạc nhìn Bạch Hiền.

“Em nói thích anh, là vì sao lại thích?”

Kể từ cái ngày định mệnh nhìn thấy Bạch Hiền tay đặt trước ngực, nhắm mắt hòa mình vào bài hát kia, những hình ảnh của Bạch Hiền bỗng vụt qua trước mắt.

Vô luận là mỉm cười hay cười rộ lên, bình tĩnh hay buồn rầu, lúc nghịch ngợm cũng như lúc mệt mỏi, những kí ức về Bạch Hiền từ những ngày Chung Nhân còn âm thầm đứng phía sau lúc này chợt hiện lên trong đầu như là ảnh chụp, từng tấm một chậm rãi rửa ra. Trong từng bức ảnh tất cả đều là gương mặt khiến bản thân bao đêm không ngủ mà đứng ngồi không yên, là gương mặt mà mình ngày đêm mong nhớ.

Kim Chung Nhân thông thả chớp chớp mắt, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy, sau đó chậm rãi mở miệng nói chuyện.

Bả vai vẫn run run như trước, nhưng là gần từng tiếng, thanh âm tuy vô cùng kiên định mà mềm nhẹ.

“Em thích anh thời điểm nhập tâm vào âm nhạc, em thích bộ dáng anh lúc cùng Xán Liệt ca Khánh Thù ca bọn họ đùa giỡn vui đùa, em thích điệu bộ nghiêng đầu nhún vai cười tủm tỉm. Em thích anh không có lúc nào là không thao thao bất tuyệt nói chuyện vui vẻ, em thích bộ dáng anh đứng tại bến tàu điện đeo balô ăn bánh mì. Em thích anh lúc đeo tai nghe nắm lấy tay vịn tàu điện ngằm đung đưa, thích thái độ nghiêm túc học tập dù bản thân không am hiểu vũ đạo. Em thích anh bộ dáng ảo não lo lắng khi chui xuống gầm bàn, thích anh thời điểm yên lặng thần thờ suy nghĩ đến ngày ngày.”

Bạch Hiền cảm giác mình lại còn có tâm trí nhàn nhã trí nghĩ nghĩ: Không ngờ Kim Chung Nhân lại có năng lực nói ra một tràng dài không nghỉ như vậy. Ai dám nói cậu ta không có tài ăn nói chứ?

Kim Chung Nhân thật sâu thở ra một hơi, chậm rãi mỉm cười: “Vô luận là cười rộ lên hay im lặng, vô luận là mỉm cười với em hay là với người khác, tất cả em đều thích.”

“Em thích anh.”

“Hoặc là nói, em yêu anh.”

“Rất thích rất thích.”

“Thật yêu thật yêu.”

“Tuy anh không hề biết đến những ngày kia...”

Anh không hề biết rằng, anh đối với em mà nói, chính là ánh mặt trời duy nhất.

Em cũng không biết, nếu gặp được anh sớm hơn, liệu anh có phải là điều tồn tại duy nhất xuyên suốt cuộc đời em.

37. Chương 35: Trả Lời Lập Lờ Nước Đồi Như Đây Là Ý Gì?

Lúc Ngô Thế Huân nhận được điện thoại từ Kim Chung Nhân, di động của Lộc Hàm cũng đồng thời vang lên... nhưng không phải Bạch Hiền, mà là Phác Xán Liệt.

“Nai con ca nai con ca nai con ca!!!!!!” Phác Xán Liệt ở đầu bên kia điện thoại không biết là khóc là cười, khiến Lộc Hàm chưa từng thấy qua có người cư nhiên có thể đem màn kịch “Dở khóc dở cười” diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn như vậy.

“Xán Liệt à, sao vậy?” Quay đầu nhìn qua Ngô Thế Huân cũng đang nhận điện thoại, Lộc Hàm xoay người hỏi Phác Xán Liệt.

Phác Xán Liệt vẫn như cũ bày ra giọng điệu vừa sầu khổ quá mức vừa phần khích không chịu nổi: “Ca! Kim Chung Nhân đã thổ lộ với Bạch Hiền!”

“Thế Huân, anh đã thổ lộ với Bạch Hiền ca.”

Bên này trong điện thoại Ngô Thế Huân, thanh âm Kim Chung Nhân lại quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Ngô Thế Huân có cảm giác Kim Chung Nhân giống như là đang nói “Thế Huân, hôm nay tan học xong không phải ở lại câu lạc bộ.”

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân đồng thời ngưng trệ năm giây, sau đó chậm rãi hít vào, đồng thanh bật ra một hơi: “Cái gì???? Nhanh vậy sao????!!!!!!”

“Để em nói cho mà nghe. Em cùng Khánh Thủ chờ Tuấn Miên ca vừa đi khỏi liền lên quay lại lần nữa. Kết quả là đã nghe được toàn bộ lời tỏ tình của Kim Chung Nhân...” Phác Xán Liệt vung cánh tay dài ngoằng, hoa chân múa tay vui sướng trong khi Độ Khánh Thủ đứng bên cạnh ngửa mặt lên trời thở dài.

Lộc Hàm lặng lẽ nghĩ: Thế này quả nhiên là tác phong của hai người các cậu.

1

“Lộc Hàm ca, anh không muốn biết Kim Chung Nhân rốt cuộc thổ lộ thế nào à?” Phác Xán Liệt đột nhiên cười khoe cả hàm răng trắng muốt.

Lộc Hàm nhìn hai người thần bí lắm lắm, đành nói: “Ca cũng muốn biết, nhưng là...” Chưa kịp dứt câu thì Độ Khánh Thủ đã từ trong túi lấy ra một cái máy ghi âm đặt lên bàn, sau đó điềm tĩnh nói, “Cái này... Tuy rằng cách lớp cửa nên có chút không rõ ràng lắm, nhưng là cụ thể nói gì đó vẫn có thể nghe thấy hết..”

Lộc Hàm cảm giác mình thật muốn quỳ dưới chân họ. Hai người kia thật sự là bạo gan nha, dám thu lại lời tỏ tình của người khác. Hành động như trong phim thần tượng như vậy thật sự tốt sao? Nhưng rồi tay đã

buông điện thoại di động ra: “Này này hai đứa, chờ một chút ca gọi Ngô Diệc Phàm và Trương Nghệ Hưng bọn họ lại đây cùng nhau nghe...”

Trong khi đó, Ngô Thế Huân đi vào tiệm gà rán mà năm người bọn họ thường xuyên tụ tập, vừa bước đến đã thấy Kim Chung Nhân ngồi ru rú một mình trong góc tối. Nghe tiếng bước chân của Thế Huân, Kim Chung Nhân ngẩng đầu lên nhìn đối phương, trên mặt...không chút cảm xúc.

Ngô Thế Huân dè dặt cẩn thận ngồi xuống trước mặt Chung Nhân.

“Đã gọi cho bọn Thái Dân, Tử Thao chưa?” Trước tiên vẫn là nên chọn một câu hỏi an toàn đã.

Kim Chung Nhân lắc lắc đầu.

Ngô Thế Huân từ trên mặt người kia nhìn không ra rốt cuộc là cái kết quả gì, bởi vì trên mặt thật sự không chút biểu tình, vì thế lại dè dặt cẩn thận hỏi: “Vậy hôm nay em xin nghỉ để đi gặp Lộc ca là đã bỏ lỡ màn thổ lộ của ca sao?”

Kim Chung Nhân lại lắc đầu, trả lời: “Chỉ có hai người bọn anh ở đó.”

Ngô Thế Huân nghĩ: Như này không tốt a, ngay cả thanh âm này đều nghe không ra hỉ nộ ái ố. Kim Chung Nhân ca đã đánh mất giác quan rồi sao?

Còn nữa, ca thật sự tin rằng chỉ có hai người các người ở đó ư? Em xin lấy nhân cách Lý Thái Dân mà thề, Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù bọn họ nhất định đã đem lời tỏ tình của ca ghi lại rồi..

Chờ em trở về sẽ bảo bọn họ bật cho nghe.

“Vậy thì...” Ngô Thế Huân nhớ tới cách đây đã lâu mình cùng Kim Chung Nhân có lần đùa giỡn thỏa thuận với nhau, nếu tỏ tình thành công thì Kim Chung Nhân sẽ đãi một bữa, còn ngược lại nếu không thành công thì là Ngô Thế Huân mời, liền thử thăm dò hỏi, “Bữa này là ca đãi? Hay là em mời?”

Kim Chung Nhân giương mắt lên nhìn Ngô Thế Huân. Ngô Thế Huân bị cậu ta nhìn xem cả người không được tự nhiên, giống như kỳ thực người tỏ tính chính là mình.

“Không biết..”

“Có nghĩa là Bạch Hiền ca... không tỏ thái độ?” Ngô Thế Huân xem biểu tình rối rắm của Kim Chung Nhân liền cảm giác biểu tình trên mặt mình nhất định cũng thật đau khổ.

Nếu nói ai là nhân chứng số một trong kiếp sống hơn một năm thâm mến của Kim Chung Nhân, nhất định đáp án Ngô Thế Huân là không sai. Hiện tại Kim Chung Nhân đã bày tỏ rồi, mình cũng liền khẩn trương không kém.

“Bạch Hiền ca.. ồm anh một chút, sau đó rời đi...” Kim Chung Nhân mặt không thay đổi nói.

Ngô Thế Huân chìa tay ra nhéo mặt người đối diện, miệng nói: “Không tỏ thái độ? Không tỏ thái độ ca cũng không cần trưng ra cái bộ mặt này đi? Cũng không phải bị cự tuyệt a, làm sao phải thần thờ như vậy Chung Nhân ca?”

Kim Chung Nhân úp mặt vào lòng bàn tay rên rỉ: “Sao mình lại đi thổ lộ chứ?”

Ngô Thế Huân ngây ngốc nhìn cậu ta.

“Tại sao mình lại thiếu kiên nhẫn mà thổ lộ chứ? Ngộ nhớ Bạch Hiền ca vạn nhất không thèm để ý đến mình thì phải làm sao đây? Biết rất rõ ràng là nói ra thì sẽ không thể thành công, thế nào liền âm mưu mà vội vàng tỏ tình a?”

Lúc Chung Nhân ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đều nhăn nhó, hai cái tay thuận thế liền bưng kín hơn phân nửa cái khuôn mặt, tâm trạng đau khổ tột cùng.

“Không phải là không có cự tuyệt ca sao?” Ngô Thế Huân nỗ lực an ủi Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân im lặng không nói gì, nhưng Ngô Thế Huân cơ hồ có thể đoán được người kia đang suy nghĩ gì: Không chấp nhận cũng đã nói lên là muốn cự tuyệt mà thôi. Chẳng qua Bạch Hiền ca lòng dạ mềm yếu, không đành lòng làm tổn thương mình thôi...

Thậm chí ngay trong tình huống này Chung Nhân vẫn tuyệt đối muốn bảo vệ Bạch Hiền...

Thế Huân nghĩ nghĩ, đành phải lấy điện thoại di động ra gọi cho Lộc Hàm. Sự việc này mà không giải quyết được, Kim Chung Nhân nhất định sẽ không cho mình về nhà..

Đầu dây bên kia lại chính là Trương Nghệ Hưng nhắc máy, lại thêm một loạt tiếng người nhao nhao ầm ĩ. Ngô Thế Huân cao giọng nói: “Nghệ Hưng ca sao? Đưa điện thoại cho Lộc ca đi- - “

“Lộc ca của cậu nghe xong lời tỏ tình của Kim Chung Nhân liền vô cùng cảm động, hiện tại đang gục xuống bàn xót xa đâu.” Trương Nghệ Hưng trả lời.

Ngô Thế Huân trợn tròn mắt: “Xót xa?”

“Kim Chung Nhân tiểu tử kia thổ lộ thật khiến người ta vô cùng cảm động...” Trương Nghệ Hưng ở đối diện cảm thán, “Nếu như là ca, cho dù không thích cũng không nỡ lòng cự tuyệt. Mấy lời đùa nhỏ đó dùng.. thật sự rất ôn nhu thâm tình.. Cậu mà nghe được thì...”

Ngô Thế Huân sợ hãi, chỉ lo Kim Chung Nhân biết được lời tỏ tình của mình đã bị rất nhiều người chia sẻ, thậm chí còn post lên twitter truyền bá tin tức khắp nơi, đề lại ông nghe tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ.. bên đó thế nào rồi ca?”

Lộc Hàm giật lấy điện thoại gào lên: “Thế Huân à... Dù thế nào trước hết cứ an ủi Chung Nhân cho tốt nha? Chuyện tình của hai người bọn họ chúng ta không nên nhúng tay vào...! Nhưng Kim Chung Nhân này năng lực rồi loạn kích động thật quá mạnh mẽ. Thế Huân, Lộc ca thật muốn khóc a!”

Ngô Thế Huân nghe đối diện bên kia Lộc Hàm đột nhiên rít gào, lại lặng lẽ nhìn lướt qua Kim Chung Nhân đang vật vờ, sầm mi khổ kiếm nói: “Đã hiểu rồi, Lộc ca, em sẽ..”

Bất quá Lộc ca, nếu muốn khóc nhất định phải đến trong lòng em mà khóc, đừng tùy tiện ở bên Trương Nghệ Hưng, Ngô Diệc Phàm, Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thù.

Cúp điện thoại nhìn sang Kim Chung Nhân cho dù uể oải như trước, nhưng trên gương mặt hoa hướng dương vẫn tràn ngập mấy chữ “Bạch Hiền ca tốt nhất, Bạch Hiền ca là tốt nhất”, Ngô Thế Huân đột nhiên cảm giác mình gánh nặng đường xa. Nhưng là vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cũng chỉ có thể tiếp tục liều mình xả thân...

38. Chương 36: Đây Là Hai Tầng Lửa Băng Trong Truyền Thuyết

Ngày hôm sau, khi Kim Chung Nhân đi vào phòng học, mang theo một đám mây đen trên đầu, làm cho cả phòng học trong nháy mắt đều tràn ngập bầu không khí u ám kì dị.

Các nữ sinh thậm chí không dám giống như ngày thường đối với cậu ta lời kéo gào thét chói tai, mấy nam sinh thân thiết cũng đột nhiên không còn dũng khí tiến đến vỗ vai chào hỏi...

Bởi vì rõ ràng, Kim Chung Nhân tâm tình không tốt.

Vô cùng không tốt.

Tuy rằng ánh mắt kia vẫn như quanh năm không có tiêu cự, bộ dáng đi đường lão đạo mơ hồ, nhưng là ai cũng có thể nhìn ra, chung quanh cậu ta mây đen bao phủ mù mịt.

Chung Nhân không biết rốt cuộc buồn bực vì Bạch Hiền không cho mình một câu trả lời, hay là đang nổi cáu với bản thân nhất thời bị ma xui quỷ khiến bỗng dưng đi thổ lộ.

Biết rất rõ ràng việc này sẽ không hề thành công, nhưng tâm tình bởi vì thời gian thăm mền đã lâu mà trở nên có điểm vội vàng xao động, không tự chủ được liền đem lời trong tim hết thảy nói ra.

Cứ như vậy liều lĩnh tỏ tình, thật sự sẽ không hề có hi vọng giành phần thắng.

Bây giờ nên làm gì đây? Thế Huân khuyên cậu ta suốt một buổi tối cuối cùng bị Lộc Hàm lôi đi, ra đến cửa vẫn còn cố với theo: “Chung Nhân ca người cứ thế này mà từ bỏ sao? Làm ơn nghĩ lại một chút tất cả những việc ca đã làm trước đây. Cho dù sẽ không cảm thấy có lỗi với bản thân, thì cũng phải thấy có lỗi với em chứ?”

Từ năm ba trung học, mỗi ngày Ngô Thế Huân đều đi theo mình lượn quanh trung học bộ phận vô số vòng, cũng chỉ để nhìn trộm người mình yêu thích.

Thời điểm mình ở bến tàu điện ngầm không có nổi dũng khí nói chuyện mà lại ra vẻ lạnh lùng, cũng là Thế Huân mang theo nụ cười bước về phía Bạch Hiền.

Lúc bản thân không tìm nổi lý do muốn cùng đối phương ra ngoài, vẫn là Thế Huân sống chết lôi kéo Bạch Hiền, bịa ra lý do “Ca muốn mời ăn cơm” vô số lần tạo ra cơ hội “Hẹn hò”.

Cho dù cảm thấy thực có lỗi với thời gian thăm mền kia, lại cũng phụ lòng Ngô Thế Huân nhọc công trợ giúp như vậy. Còn thêm Thái Dân, Tử Thao cùng Văn Khuê, sau khi biết được tình huống liền liên tiếp gọi điện nhắn tin oanh tạc suốt từ đêm qua.

Tuy rằng cuộc gọi nào cũng không nhận, tin nhắn cũng không thềm nhìn qua.

Xung quanh im lặng như tờ, Kim Chung Nhân cúi đầu, ánh mắt chỉ dám nhìn xuống bàn chân, nhớ lại chuyện hôm qua.

Tựa hồ thời gian trôi qua cực kỳ lâu, lâu đến mức Kim Chung Nhân cho rằng người đối diện đã đi rồi.

Đột nhiên thân thể tiếp xúc gần gũi khiến Chung Nhân hơi hoảng hốt, còn không kịp nghĩ nhiều thì cả người đã bị Bạch Hiền ôm vào trong lòng.

Hai bàn tay Bạch Hiền ở trên sống lưng của mình vỗ nhẹ nhẹ, rồi đột ngột buông lỏng ra.

Sau đó, Chung Nhân nghe thấy được tiếng bước chân Bạch Hiền, tay vặn nắm cửa “Cạch” một tiếng.

Bạch Hiền đi rồi.

Một câu cũng chưa nói, chỉ lưu lại một cái ôm lập lờ nước đôi, cùng một Kim Chung Nhân vô cùng hoang mang.

Mặc dù Thế Huân đã tốn bao nhiêu công sức để thuyết phục Chung Nhân tin tưởng rằng cái ôm kia không phải ý nghĩa “cái ôm cảm thông cho tình yêu đơn phương đau đớn”, hơn nữa bản thân suốt cả đêm qua cũng tự động viên mình tin tưởng vào điều đó, nhưng là hiện tại lại đột nhiên tan thành mây khói.

Thực ra, mình còn chưa hiểu rõ con người Bạch Hiền.

Tuy rằng thoát nhìn mi thanh mục sáng, nói cười riu rít, tựa hồ vô cùng dịu dàng ôn nhu, nhưng Bạch Hiền thực sự là người như thế nào, kỳ thực bản thân tuyệt không sáng tỏ đi?

Rốt cuộc ẩn giấu bên trong nụ cười kia, là tồn tại một Bạch Hiền thế nào?

Bình tĩnh đến gần như lạnh lùng?

Kim Chung Nhân cảm giác bị rơi vào cái vòng lẩn quẩn tự trói buộc bản thân, làm cho mình không thở nổi.

Bàn tay đầm mồ hôi chạm đến di động trong túi áo nhưng rốt cuộc vẫn không dám mở ra xem. Mặc dù biết đối phương sẽ không cho mình bất cứ tin tức gì, Chung Nhân cũng không có nổi cam đảm bấm cái dây số bản thân đã khắc cốt ghi tâm kia.

Thật xin lỗi Thế Huân, ca thật sự đành phải tạm thời nói lời xin lỗi em.

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù nhìn Bạch Hiền đi vào trong phòng học, thiếu chút đem trông mắt muốn rớt ra ngoài.

Thái độ lạnh nhạt thản nhiên như vậy là sao?

Cậu chẳng lẽ không có nhận ra ngày hôm qua được người ta tỏ tình sao?

Chẳng lẽ không biết bộ dáng đứng đưng kia thật làm người ta cảm thấy khiếp sợ sao?

Lời tỏ tình nồng nàn tới hôm qua bọn mình bật đi bật lại rất nhiều lần khiến Lộc Hàm ca cảm động rơi nước mắt thật sự là dành cho cậu ư?

Bạch Hiền đem balô đặt lên bàn sau đó ngồi xuống, ném cái nhìn vô tội về phía Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù: “Có chuyện gì?”

Hai người lúc này mới nhớ tới trong nhận thức của Bạch Hiền, bọn họ đều hẳn là hoàn toàn không biết chuyện, liền vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, nhưng ánh mắt vẫn là liếc trộm về phía gương mặt bình tĩnh của Bạch Hiền.

Bạch Hiền bị bọn họ nhìn chằm chằm đến run cả người, nghĩ nghĩ mới hỏi: “Sao vậy? Hôm nay có bài kiểm tra gì sao? Hay hai người bọn cậu chưa làm xong bài tập về nhà?”

Phác Xán Liệt bị phẫn.

Độ Khánh Thù cũng bị phẫn.

Loại thái độ quá mức bình tĩnh này của đương sự làm cho người ta vì sao cảm thấy đặc biệt khó chịu đâu! Theo suy đoán của bọn họ, Bạch Hiền không phải sẽ khí phách tinh thần sa sút, biểu tình buồn rầu, tâm tình phiền chán rồi rầm thậm chí còn có khả năng hôm nay sẽ trốn học không đến sao?

Này này, mấy người chắc đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều lắm phải không? Vô cớ trốn học, loại chuyện này Bạch Hiền mình làm không được.

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù vô cùng thất vọng, đành vừa lặng lẽ ở dưới ngăn bàn gửi tin nhắn cho tổ ba người bên đại học, vừa quan sát Bạch Hiền suốt hai tiết khóa. Kết thúc tiết học thứ ba, Bạch Hiền đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tường, sau đó quay sang hỏi Phác Xán Liệt: “Tiết sau là giờ tự học đúng không?”

Phác Xán Liệt còn chưa kịp điều chỉnh biểu tình, vội vàng bịt mắt gật đầu.

Bạch Hiền đứng lên.

“Này này cậu, cậu đi đâu thế?” Độ Khánh Thù thấy vậy liền vô cùng kinh ngạc, vội vàng lấp bắp hỏi.

“Đi tìm Kim Chung Nhân một chuyện.”

Bạch Hiền nói xong câu đó, liền lạnh nhạt mà bình tĩnh bước ra ngoài, bỏ lại ở trong phòng học Độ Khánh Thù hoang mang cùng Phác Xán Liệt ra sức cấp tốc gửi tin nhắn cho bọn Lộc Hàm.

39. Chương 37: Cảm Ơn Em Đã Thích Anh

Bạch Hiền đứng ở cửa lớp học của Kim Chung Nhân, liếc mắt liền nhìn thấy người kia giống như con cá chết nằm sấp ở trên bàn, cả người tản ra oán khí nồng nặc, Bạch Hiền thậm chí còn có thể thấy được hắc khí theo đỉnh đầu cậu ta chậm chậm tỏa ra.

Bạch Hiền hít một hơi, đi đến cửa sổ phòng học, gấp khúc ngón tay gõ hai lần.

Tuy rằng không có thu hút đến ánh mắt Kim Chung Nhân, nhưng ngược lại các bạn học trong lớp chẳng biết tại sao lại vô cùng phấn khởi. Tựa hồ Bạch Hiền chính là đấng cứu thế của Kim Chung Nhân, chỉ cần cậu ta xuất hiện thì tâm trạng u ám của Kim Chung Nhân cùng bọn họ sẽ liền được cứu vớt.

Cảm nhận được tình huống kích động xung quanh, Kim Chung Nhân cuối cùng cũng ý thức được bầu không khí trong lớp đột nhiên thay đổi, nâng mí mắt hướng về phía cửa sổ nhìn thoáng qua.

Sau đó lập tức cả người nhảy dựng lên, một tiếng “Loảng xoảng” đem cả cái bàn cùng toàn bộ sách vở, hộp bút, balô hất xuống đất.

Bạch Hiền yên lặng không nói gì nhìn Kim Chung Nhân luống cuống tay chân nâng dậy cái bàn, nhặt đại mọi thứ vớ được dưới đất nhét vào trong ngăn bàn, trong lòng nghĩ: Cậu ta rốt cuộc là có bao nhiêu kích động mới có thể một phát hất đổ cái bàn luôn khiến mình ngã lăn ra đau ê ẩm mỗi lần đụng phải vậy?

Mình có nên đi vào hỗ trợ hay không? Nếu tiến vào liệu có sinh ra tác dụng phụ lớn hơn chẳng?

Thậm chí là đứng ở cửa, cho dù là Kim Chung Nhân có điếm tối, cho dù là Kim Chung Nhân nhanh chóng đem đầu của mình vùi sâu trong ngực, Bạch Hiền vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt người kia đã hồng nhanh như muốn nhỏ máu tới nơi.

Kim Chung Nhân phía bên kia cuống cuống đem đồng hồ đồng dưới đất toàn bộ chỉnh lý xong, sau đó liền ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Bạch Hiền. Dường như vì không chắc chắn Bạch Hiền liệu có phải đến tìm mình không, cho nên hai chân phía dưới không dám nhúc nhích, đôi mắt mở to, tay chân kỳ thực đều như nhũn ra.

Bạch Hiền nhìn bộ dáng của đứa nhỏ, đột nhiên thấy trong lòng một cảm xúc nhu hòa, nghĩ nghĩ một lúc rồi đi vào bên trong.

Cũng không để ý đến mọi người xung quanh, Bạch Hiền từng bước một đến gần, trong tầm mắt càng rõ Kim Chung Nhân đang chân tay luống cuống, mặt đỏ lên lo lắng.

Bạch Hiền cố nở một nụ cười, kéo kéo cánh tay Kim Chung Nhân.

“Chung Nhân, anh muốn cùng em nói chuyện.”

Bạch Hiền tuy rằng ngoài miệng nói muốn cùng Kim Chung Nhân nói chuyện, kết quả đi đến cửa phòng học, nhìn đồng hồ đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, cho nên lại dừng bước xoay người nhìn Kim Chung Nhân: “Chờ một chút, Chung Nhân à, tiết bốn là học gì vậy?”

Kim Chung Nhân vốn đang căng thẳng, Bạch Hiền vừa quay mặt lại đột nhiên nói chuyện khiến cậu ta cả người đều cứng ngắc, chớp chớp mắt nhìn người kia, biểu tình đại ra vừa sợ vừa kinh ngạc.

Bạch Hiền nghĩ: Cậu ta sao nhìn giống Khánh Thù lúc bị mình cùng Xán Liệt bắt nạt vậy? Cái bộ dạng trợn to hai mắt này thật phi thường giống.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn kiên nhẫn hỏi thêm một lần nữa.

“Âm, khụ khụ, âm nhạc.” Kim Chung Nhân gượng gạo phát ra một tiếng, kết quả phát hiện cổ họng mình khản đặc, đành phải lúng túng hắng giọng một cái tiếp tục nói chuyện.

“A... Vậy thì vào mượn một chút cũng sao.” Bạch Hiền tự quyết định rồi lôi kéo Kim Chung Nhân tiếp tục đi.

Kim Chung Nhân chưa bao giờ tỏ ra ngoan ngoãn như vậy, hay nói cách khác, Kim Chung Nhân ở trước mặt người khác chưa từng nghe lời như vậy...

Bạch Hiền dắt tay Chung Nhân, đứa nhỏ liền ngoan ngoãn đi theo phía sau. Hai người một trước một sau dưới bao nhiêu con mắt tò mò cùng băng qua hành lang, lên lầu, sau đó đến sân thượng của trường học.

Vừa lên sân thượng Bạch Hiền liền hỏi hận.

Này cái gì mà ở trên sân thượng giữa mùa đông thật lạnh mạn a! Đã lạnh buốt lại còn gió to như vậy... Thì ra xem trong phim truyền hình, nhân vật chính hề không có việc gì làm là lại trèo lên sân thượng nằm, loại chuyện này quả nhiên trong thực tế là không hề khả thi đi!

Kim Chung Nhân không chú ý tới tâm trạng rầu rĩ của Bạch Hiền, từ đầu tới cuối hồi hộp đến căn bản không phát hiện được thay đổi gì quanh mình nữa.

Thôi quên đi... Bạch Hiền quyết định mặc kệ hoàn cảnh chung quanh rốt cuộc là cái gì, hít một hơi thật sâu xoay người nhìn Kim Chung Nhân.

Thiếu niên cao lớn trước mặt thoạt nhìn tựa hồ so với mình đều trưởng thành hơn, nhưng trong ánh mắt vẫn còn sót lại chút ngây ngô.

“Chung Nhân, những lời ngày hôm qua... anh đã về suy nghĩ thật lâu.” Bạch Hiền trong lòng nói: Sao lời đạo đầu này thế nào cứ khuôn sáo như vậy? Mình rồi cuộc đã từng cùng Độ Độ xem qua cuốn tiểu thuyết hay phim truyền hình nào cũng có tình tiết tương tự phải không?

Lời vừa ra khỏi miệng, cảm giác Kim Chung Nhân vốn người đã cứng ngắc lại càng nghiêm túc hơn, hiện tại cậu ta cơ hồ là lấy tư thế nghiêm chào cờ mà đối diện với Bạch Hiền.

Bạch Hiền lại hít một hơi, cảm thấy tim mình đập loạn cả lên.

“Anh nghĩ... Dù có nói đồng ý hay là không tiếp nhận, thì đối với em đều sẽ là không công bằng.”

Kim Chung Nhân dường như không nghĩ tới Bạch Hiền sẽ nói ra những lời này, trợn mắt lên kinh ngạc nhìn đối phương.

Bạch Hiền lại hít một hơi. Vì sao bản thân lại cũng lo lắng như Kim Chung Nhân vậy? Lúc trước thật không dự liệu được mình sẽ trở nên thế này.

“Anh cảm thấy, Chung Nhân à, em có lẽ cho rằng mình đã rất hiểu anh, nhưng là anh thấy.. bản thân còn chưa hiểu rõ về em.”

Bạch Hiền nhìn ánh mắt ngỡ ngàng của Kim Chung Nhân rồi nói tiếp, “Nhưng dù thế nào đi nữa. Chung Nhân, cảm ơn em.”

“Cảm ơn em đã thích anh, ở trong tất cả những ngày anh không hề biết.”

Là ý tứ cự tuyệt sao? Kim Chung Nhân ngỡ ngàng, không hề nghĩ được Bạch Hiền đối với mình lại nói lời cảm ơn.

“Anh nghĩ, em có thể hay không, cho anh một ít thời gian?” Bạch Hiền lại hít một hơi dài, cảm giác mình sắp khó thở mà chết.

Ánh mắt Kim Chung Nhân khiến người đối diện cảm thấy vô cùng áp lực, làm cho Bạch Hiền cảm thấy từng từ nói ra đều cần cân nhắc kỹ càng.

“Anh muốn biết, ngày hôm qua nghe được em nói những lời này, tình cảm ảm áp trong lòng anh khi đó, rốt cuộc là bởi vì cảm động hay là vì thực sự thích.”

Bạch Hiền tự thấy mình hẳn là nên thành thực một chút. Không thể phủ nhận cảm giác trong lòng của bản thân khi nghe được lời thổ lộ của Kim Chung Nhân, tuy rằng chính mình cũng không biết cái cảm giác này rốt cuộc thực sự tới từ đâu.

“Cho nên Chung Nhân à, hãy để anh cẩn thận suy nghĩ lại, có được không?”

Kim Chung Nhân nhìn thẳng vào Bạch Hiền.

Đối phương ở trước mắt mang theo một nụ cười ôn nhu, thanh tú, tựa hồ có một chút bất an. Vô luận người ấy nói cái gì, thì đối tượng nhận được nụ cười dịu dàng ấy chỉ có mình, duy nhất mình mà thôi.

Hơn nữa, có lẽ bản thân không thể vì lời tỏ tình liêu lĩnh kia mà sớm chấp nhận thất bại thảm hại.

Cơ mặt căng thẳng ở Chung Nhân từ từ giãn ra lại, ánh mắt hơi cong cong, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên mà nở nụ cười: “Nếu như là chờ anh, bao lâu cũng có thể.”

40. Chương 38: Có Một Người Thích Mình Chân Thành Như Vậy

Kim Tuấn Miên thở hổn hển với tay tắt đi cái loa, quay sang nhìn năm người còn lại mồ hôi vã ra như mưa, cuối cùng nhân từ vẫy tay tuyên bố: “Nghỉ 20 phút.”

Phác Xán Liệt kéo tay Độ Khánh Thù còn đang uống nước, dắt cậu ta tới chỗ Ngô Thế Huân nghỉ ngơi trong góc tường, ba người xúm lại bàn luận xôn xao.

“Kim Chung Nhân có nói cậu ta và Bạch Hiền hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?” Phác Xán Liệt cố hết sức đè thấp giọng nói.

Ngô Thế Huân lặng lẽ nhìn thoáng qua Kim Tuấn Miên vẫn đang ôn tập lại động tác, lại liếc mắt nhìn Bạch Hiền đang lau mồ hôi cùng Kim Chung Nhân dính ở bên cạnh cười toe toét, lắc lắc đầu: “Chưa nói gì.”

“Cái kia... có coi là đã thành công không?” Độ Khánh Thù như sắp bị hai người kia làm cho mù mắt, lại hạ thấp tiếng nói xuống một chút.

“Cảm giác không giống như bọn họ đang cùng một chỗ.” Ngô Thế Huân lý trí khách quan trả lời.

“VẬY... chẳng lẽ là thất bại?” Phác Xán Liệt lấy tay che miệng khe khẽ hỏi.

“Thất bại là loại tình huống này sao?” Ngô Thế Huân nhìn nhìn khinh bỉ.

“VẬY rốt cuộc là đồng ý rồi hay là không đồng ý a? Chẳng lẽ cứ như vậy mập mờ không giải quyết?”

Vò đầu bứt tai vĩnh viễn đều là quần chúng, nhân vật chính tuyệt đối sẽ không biết những người vậy xem muốn biết được chân tướng sự tình đến phát điên thế nào.

Bạch Hiền ngồi ở trên sàn nhà nhỏ giọng luyện tập lại phần hát của bản thân, Kim Chung Nhân nửa quỳ ngồi ở bên cạnh cậu, kéo áo lên quạt quạt qua lại. Không khí hài hòa giữa hai người lúc này khiến mọi người tròn tròn mắt.

Bất thành linh Bạch Hiền đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Kim Chung Nhân, Kim Chung Nhân lập tức quay sang đáp lại.

“Wow...” Không chú ý tới tiếng kêu rên của tổ ba người đang ngồi trong góc quan sát, Bạch Hiền có điểm buồn rầu hỏi: “Cái động tác vặn hông ở đoạn điệp khúc kia, vì sao em cùng Thế Huân nhảy cảm giác rất mạnh mẽ, còn anh làm đi làm lại vẫn không được vậy?”

Kim Chung Nhân chớp chớp mắt, còn chưa kịp nói gì thì Bạch Hiền đã hỏi tiếp: “Còn có, em làm thế nào mà nhìn thật sự như tóm lấy được thế vậy?”

“Tóm lấy cái gì?” Kim Chung Nhân hoang mang hỏi.

“Động tác xoay hông, sau đó chộp lấy quần ấ.” Bạch Hiền thần nhiên trả lời, “Em nghĩ anh đang nói cái gì?”

Nói xong liền phát hiện khuôn mặt Kim Chung Nhân đỏ bừng lên, mặt mũi nhăn nhó lại. Chỉ còn thiếu nước bưng tay ôm mặt liền hoàn toàn là biểu cảm thời điểm Kim Chung Nhân xấu hổ nhất.

Bạch Hiền cảm giác mình tựa hồ đã nói sai, lập tức vội vã khoát khoát tay: “A, ý anh không phải như vậy. Chung Nhân, lúc em làm động tác này, mọi người không phải đều nói thật gọi cảm sao? Còn có cả động tác vượt môi nữa... thậm chí đến Xán Liệt cũng nói lần nào xem đều thấy xao xuyến.”

Kim Chung Nhân cắn cắn môi, dường như muốn nói gì.

Bạch Hiền sớm đã quen thuộc với cảm xúc kì quái của đứa nhỏ, cho nên chỉ ung dung chờ người kia mở miệng.

“VẬY còn anh...” Giọng nói của Kim Chung Nhân lại càng thấp hơn, “cũng cảm thấy... gọi cảm sao?”

Bạch Hiền gãi gãi đầu nghĩ: Mình có nên nói thật không? Hay là lập lờ nước đôi trả lời một chút? Thế nhưng quay sang nhìn ánh mắt khẩn trương chờ mong của Kim Chung Nhân lại quyết định thành thật.

“Đương nhiên là gọi cảm rồi. Chung Nhân của chúng ta bộ dạng đẹp trai, vóc người rất đẹp, vũ đạo lại vô cùng giỏi, đúng là hoàn toàn hoàn mỹ gọi cảm nha.”

Kim Chung Nhân nở nụ cười, tuy rằng đã cố gắng ngăn chặn làm cho mình không cần cười đến rất khoái trá, nhưng là ý cười nơi chân mày khóe mắt rốt cuộc không thể che giấu được, để lộ ra tâm tình “sướng phát điên”.

Bạch Hiền không nghĩ tới một câu nói của bản thân lại có thể làm cho đứa nhỏ cao hứng như vậy, sững sờ một chút nhớ lại mấy lời đồn đại về Kim Chung Nhân thời điểm mới nhập học.

... Cậu ta á, tuy rằng lớn lên đẹp trai lại cái gì cũng đều rất lợi hại, nhưng đối với người khác đều lạnh như băng.

... nữ sinh mà đến gần thổ lộ, cậu ta cũng không thèm nhìn một cái.

... Thật không biết ngoại trừ vũ đạo ra cậu ta còn thích cái gì không nữa?

Nghĩ tới nghĩ lui, Bạch Hiền liền nhìn Kim Chung Nhân bật cười.

Người ưu tú như vậy thì ra lại thích mình.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền chẳng biết tại sao bỗng nhiên nở nụ cười liền sờ sờ mặt mình, không biết người kia rốt cuộc tại sao lại bật cười, tuy rằng thích thú nhưng có vẫn có điểm bất an.

“Chung Nhân, em có biết mình rất nổi tiếng không?” Bạch Hiền hỏi.

Kim Chung Nhân tròn tròn mắt, môi run run một chút cho rằng Bạch Hiền mất hứng, vội vàng xua tay lắc đầu hoảng sợ vạn phần: “Em, em không có hứng thú! Em không biết! Anh, anh phải tin tưởng em!”

Bạch Hiền nhìn bộ dáng kích động này cảm thấy vô cùng đáng yêu lại ngốc nghếch, trong lòng nói: Quả nhiên đứa nhỏ này rất thật thà, mình nói cái gì cũng đều khẩn trương. Thấy người kia chân tay luống cuống nhìn mình, vẻ mặt lúng túng cuống quýt, Bạch Hiền không hiểu sao trào dâng cảm giác thật sự hạnh phúc.

Bạch Hiền hơi hơi há miệng, lại nói không nên lời.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền biểu tình muốn nói lại thôi, nhất thời toàn thân đổ đầy mồ hôi.

“Bạch Hiền ca, em cái gì cũng đều chưa có. Anh phải tin tưởng em...”

Bạch Hiền vừa cười vừa nghĩ, khía cạnh này của Kim Chung Nhân, có lẽ ngay cả bọn Ngô Thế Huân chắc cũng chưa từng nhìn thấy đi?

Khẩn trương, lo lắng không yên, nhưng là một Kim Chung Nhân chân thành.

Bạch Hiền liền ôn nhu nở nụ cười: “Chung Nhân?”

“A.. ừm?” Kim Chung Nhân vội vàng đến mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, lập tức quay sang lên tiếng trả lời.

Bạch Hiền nhếch môi cười với người kia: “Tuy rằng đã nói qua một lần, nhưng bỗng nhiên muốn nói lại lần nữa xem...”

Kim Chung Nhân sửng sốt, không biết bởi vì nụ cười hay thanh âm đột nhiên nhu hòa của Bạch Hiền.

“Cảm ơn em đã thích anh.”

Biết được có một người thích mình chân thành đến như vậy, cảm giác thật là tốt...

*Cái động tác gây hiểu nhầm của em nhỏ đây ==)) Tút TUTT chộp chộp ==))

41. Chương 39: Nếu Đã Như Thế, Vậy Cùng Một Chỗ Thử Xem Sao

Kim Chung Nhân kinh ngạc nhìn nụ cười của Bạch Hiền, bất giác vô thức vươn tay ra.

Không biết là muốn nhẹ nhàng vuốt ve một chút khuôn mặt Bạch Hiền, hay chỉ là muốn chạm vào nụ cười xinh đẹp mà bản thân luôn mong đợi được nhìn thấy kia.

Ngón tay gấp lại một chút, cuối cùng vẫn là ngại ngùng rút trở về.

Kim Chung Nhân cắn cắn môi tự chế giễu bản thân, ngón tay ở bên hông co lại nắm chặt. Nói cho cùng mình đúng là kẻ nhất gan đi.

Bạch Hiền cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay nắm chặt của đối phương, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng ngập ngừng đưa tay ra, tóm lấy tay đứa nhỏ.

Cảm nhận những ngón tay của Kim Chung Nhân trong lòng bàn tay mình run bần bật, Bạch Hiền chẳng biết tại sao cũng thấy vô cùng hồi hộp.

Trái ngược với đôi tay thon nhỏ trắng nõn luôn lạnh buốt của Bạch Hiền, bàn tay Kim Chung Nhân rõ ràng không có tinh tế như vậy. Khớp xương so với Bạch Hiền cũng lớn hơn nhiều, lòng bàn tay ấm áp, nắm ở trong lòng bàn tay không hiểu vì sao sinh ra một loại cảm giác vô cùng chờ mong.

Kỳ thực...

Kỳ thực...

Bạch Hiền cũng thực sự thích mình phải không?

Thật sự thích, trong lòng mới có thể thoải mái được như vậy. Nếu đơn giản chỉ là thương hại, nhất định sẽ không làm được thế phải không?

“Chung Nhân...” Bạch Hiền nghĩ nghĩ rồi tiếp tục nói: “Nếu như vậy, liền thử xem sao.”

Kim Chung Nhân ngây người.

Cảm nhận được bàn tay bị Bạch Hiền nắm lấy có điểm lạnh lẽo, ánh mắt bỗng mất đi tiêu cự.

Bên tai Chung Nhân bỗng dưng ù đi, cảm giác mình đã nghe được lời nói của Bạch Hiền. Nhưng rồi lại nghĩ mình có thể là đang nằm mơ chẳng, theo phản xạ muốn cắn ngón tay một cái để xác nhận cảnh trước mắt là trong mơ hay hiện thực.

Nhưng vừa đưa tay lên, lại giật mình phát hiện bàn tay còn đang được Bạch Hiền nắm lấy.

“Anh... anh nói gì cơ?” Chung Nhân mờ mịt há miệng hỏi.

Bạch Hiền lẳng lặng nắm lấy bàn tay đối phương, nhẹ giọng lặp lại: “Nếu như vậy, Chung Nhân, chúng ta cùng một chỗ thử xem sao.”

Kim Chung Nhân phải mất một thời gian rất lâu mới xác nhận mình không phải đang nghe lầm. Rõ ràng trước mặt chính là Bạch Hiền thật sự tồn tại, sau đó lại từng tiếng từng tiếng một lần nữa phân tích. Bạch Hiền nói ra câu kia rốt cuộc là có ý gì.

Như vậy, coi như là... đã tiếp nhận mình rồi sao?

Kim Chung Nhân đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay, tựa hồ lập tức sẽ tuôn trào nước mắt bèn vội vàng xoay mặt đi. Cậu ta không những tay đang run, mà cả người đều run lẩy bẩy. Hạnh phúc tới quá bất ngờ, khiến Chung Nhân nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Nhớ lại hồi năm ba sơ trung, khi lần đầu tiên nổi lên dũng khí đi đến trung học bộ phận. Dựa vào tin tức thu thập được, đi đến bóng cây bên hồ nước là thấy được Biện Bạch Hiền.

Cùng Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù bên cạnh nói chuyện, tựa hồ nói đến cái gì rất thú vị, mặt mày liền giãn ra bỗng nhiên cười vui vẻ...

Ánh mắt cong cong, nhếch miệng lên, gương mặt trắng trong thuần khiết trong phút chốc rực rỡ đến loá mắt.

Giống như ánh sáng mặt trời duy nhất chiếu vào sinh mệnh Kim Chung Nhân

“Đừng tưởng rằng đó chỉ là ảo ảnh Kim Chung Nhân.” Cậu ta lặng lẽ đối với mình nói, “Ngươi xong rồi.”

Lại nhớ tới lần tạm biệt Bạch Hiền ở bến tàu điện, cùng Lộc Hàm đến quán gà chiên. Chủ quán theo lời thỉnh cầu của Lộc Hàm mà bật một ca khúc nhạc Hoa rất nổi tiếng.

Lộc Hàm mang theo nụ cười trên người từng câu từng chữ dịch lại cho Chung Nhân nghe. Cậu vẫn còn nhớ rõ mấy ca từ linh hoạt kỳ ảo trong làn điệu du dương kia.

“Chỉ vì giữa biển người kia chợt nhìn thấy em, rốt cuộc lại không thể nào quên được gương mặt ấy. Mơ ước ngẫu nhiên có thể có một ngày gặp lại, từ đây anh bắt đầu cô đơn hoài mong.”

Lộc Hàm nói:

“Ca biết, Bạch Hiền thực ra không chỉ có bộ dáng khoan khoái, trong sáng, đôi khi nghịch ngợm quá đà như cậu thấy. Đứa nhỏ này kỳ thực rất ôn nhu mà cũng rất tinh tế. Tuy rằng thoát nhìn tính tình trẻ con, trên thực tế suy nghĩ đôi khi lại vô cùng chín chắn. Đối với điều mình muốn thì trong lòng đều hiểu rõ ràng.”

Lộc Hàm còn nói: “Nếu như là việc chính Bạch Hiền đã suy nghĩ rõ ràng, cẩn thận rồi đưa ra quyết định, thì đó nhất định là quyết định thận trọng, tuyệt sẽ không vì nhân tố khách quan khác mà thay đổi.”

Kim Chung Nhân lặng lẽ nghe, không nói một lời.

Bây giờ Bạch Hiền rất thân thiết với Lộc Hàm kia, đang đứng ở trước mặt nói cười riu rít, ôn nhu đối với mình nói: “Vây cùng một chỗ thử xem sao.”

Cho nên, đây chính là quyết định thận trọng của đôi phương. Một khi nói ra sẽ không bao giờ thay đổi phải không?

“Anh...” Chung Nhân hiện tại không biết nên mừng rỡ như điên hay nên chảy nước mắt vì hạnh phúc bất ngờ này, lúng ta lúng túng há miệng. Cuối cùng, cậu nói lại nghẹn ở cổ họng không nên lời, chỉ có thể nhìn thẳng vào Bạch Hiền mà ngẩn người.

Bạch Hiền bị đứa nhỏ nhìn chằm chằm có điểm thẹn quá thành giận, trên tay buông lỏng lực đạo vừa muốn rời khỏi tay Kim Chung Nhân thì người sau phản ứng mau lẹ đã cầm ngược trở về, gắt gao nắm lấy.

Bạch Hiền thử giằng một cái, nhưng vẫn không rút ra được.

“Đây là phòng tập mà!” Bạch Hiền đột nhiên nhớ tới, cả người trong nháy mắt bối rối. Kim Chung Nhân cầm lấy tay Bạch Hiền, liếc mắt nhìn sang bốn người đang đứng ở cửa lặng lẽ quan sát.

Chú ý tới ánh mắt của bọn họ, Phác Xán Liệt ngẩng mặt lên, hai dòng nước mắt lưng tròng.

“Con lớn vừa xuất giá...”

“liền vội vàng chàng chàng thiếp thiếp.”

“Chẳng lẽ không ý thức được đây là nơi công cộng sao...”

Phác Xán Liệt đột nhiên xoay người lại, tóm lấy cánh tay Độ Khánh Thu: “Độ Độ, tuy rằng mình biết con mình thanh xuân hoạt bát lại đáng yêu, nhưng là... Mình không nghĩ tới nhanh như vậy đã biến thành tát nước ra ngoài!”

Độ Khánh Thu đẩy cậu ta: “Muốn diễn kịch thì tự đi mà diễn. Mình không biết, không có quen cậu.”

Phác Xán Liệt lập tức đổi vai, tiến đến đem Bạch Hiền đoạt khỏi tay Kim Chung Nhân: “Không công bằng! Cậu nữ lòng nào quên chúng ta đã từng ở trong quán gà chiên, trước hoa dưới trăng thề non hẹn biển sao? Chúng ta cầm tay nhìn nhau hai mắt đắm lệ, ngẩng đầu thấy bóng hoàng hôn, ở dưới ngọn đèn tàn mà thề rằng đâu có gà chiên, sẽ cùng nhau ăn cả đời!”

Ngô Thế Huân nhỏ giọng than thở: “Ca học mấy cái thơ cổ Trung Hoa kì quái này ở đâu vậy?”

Kim Chung Nhân không nói lời nào đi qua, lặng lẽ đem Bạch Hiền từ trong lòng Phác Xán Liệt kéo về phía mình.

Phác Xán Liệt trừng mắt nhìn đối phương, Kim Chung Nhân cũng không chút yếu thế nhìn sang, khóe miệng hơi nhếch lên:

“Xán Liệt ca, từ giờ Bạch Hiền ca là của em.”

42. Chương 40: Kim Chung Nhân Tuyên Bố Quyền Sở Hữu Đối Với Bạch Hiền

Lúc Bạch Hiền đi lên tàu điện ngầm thì nhận được điện thoại của Kim Chung Nhân, cầm lên vừa nói một tiếng “A lô” đã nhìn thấy Kim Chung Nhân đứng cách đó không xa hướng về phía mình vẫy vẫy tay.

Balô trên lưng nảy tung tung, Bạch Hiền nhảy chân sáo đi tới, đôi mắt cười cong lên chào hỏi: “Chung Nhân.”

“Anh...” Kim Chung Nhân vẫn như mọi lần, cứ nhìn thấy Bạch Hiền là lại hồi hộp căng thẳng, hơi cúi đầu cắn môi một cái, nhưng trên nét mặt đều là ý cười.

Bạch Hiền người đầy hàn khí từ từ bước đến bên cạnh Kim Chung Nhân, thở ra một làn khói trắng, xoa xoa đôi tay rõ ràng đã đeo găng tay nhưng vẫn còn rất lạnh, oán giận nói: “Ôi, sao mãi vẫn chưa hết mùa đông vậy? Quả thực lạnh muốn chết...”

Kim Chung Nhân nhìn nhìn Bạch Hiền quần áo khoác dày như con gấu nhỏ, lại nhìn nhìn bộ đồng phục học sinh mỏng manh trên người mình, lặng không tiếng động chìa tay kéo Bạch Hiền vào trong ngực mình.

Bạch Hiền đặt cằm trên bờ vai người kia, lắc lắc thân mình, hướng bốn phía nhìn nhìn.

“Này này, chỗ đông người...”

Bạch Hiền xoay người giật ra, lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào bụng Kim Chung Nhân.

Nhưng Kim Chung Nhân chỉ cười, rõ ràng không chịu buông tay.

Bạch Hiền nhìn xung quanh thấy ánh mắt mọi người đều đã phóng tới, oán hận đá Kim Chung Nhân một phát.

“Tôi hôm qua ngủ có ngon không?” Kim Chung Nhân tuy bị đá nhưng vẫn cười cười cúi đầu hỏi. Bạch Hiền nhắc tới chuyện này lại xì lông, “Là lỗi tại ai? Trễ như vậy không ngủ còn gọi điện thoại, hại người ta sáng nay dậy không nổi!”

“Xin lỗi nha.” Kim Chung Nhân ngoài miệng nói có lỗi, nhưng trên mặt thật không có chút ý tứ nào là hối hận cả.

Bạch Hiền nhìn vẻ mặt của đứa nhỏ liền cảm giác mình lúc trước vội vàng nói ra cái câu “Vây thử cùng một chỗ xem sao” quả thật là sai lầm lớn nhất cuộc đời, bĩu môi vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên bị Kim Chung Nhân chọc chọc nhẹ vào mặt.

Đại khái là cảm thấy không đã ghiền, lại nhéo thêm một chút.

Ngón tay ấm áp tiếp xúc với làn da lạnh lẽo của Bạch Hiền khiến cho sau lưng không hiểu vì sao nổi cả da gà. Bạch Hiền bả vai run run hét lên: “Này! Kim Chung Nhân! Lại làm cái gì thế?”

Hai bàn tay Kim Chung Nhân đã áp lên khuôn mặt Bạch Hiền.

Mặt Bạch Hiền thật nhỏ... đại khái một bàn tay Kim Chung Nhân cũng có thể ôm gọn.

Bất thành linh được nguồn nhiệt bao phủ, Bạch Hiền cảm thấy vô cùng thoải mái, ngay trong lòng bàn tay Chung Nhân cọ xát một chút, mang theo một điểm rất nhỏ làm nũng.

“Không phải là người hàn thể chất thật hạnh phúc...” Bạch Hiền nhỏ giọng lầm bầm, cũng không để ý đang đứng giữa tàu điện ngầm, trong mũi hừ hừ vài tiếng.

Kim Chung Nhân đang ôm mặt Bạch Hiền, nhìn đối phương khịt khịt mũi ư hử, trong chốc lát cảm thấy tim mình tan chảy.

Đến trường học rồi, Kim Chung Nhân nhất định muốn đưa Bạch Hiền đến tận cửa phòng học còn Bạch Hiền lại chết sống không chịu. Hai người đứng trước cổng trường xô xô đẩy đẩy, tuy rằng thật ra đang rất nghiêm túc tranh chấp nhưng trong mắt một số người thì lại không phải là chuyện như vậy.

“Mới sáng sớm tinh mơ, hai người các người vẫn còn triền miên ân ái chưa đủ sao?”

“Ôi mẹ ơi, mắt con mù mắt rồi!”

Cánh tay Bạch Hiền thúc phía sau lưng Kim Chung Nhân chợt dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua.

Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng khí thế bức người đứng ở phía sau, rõ ràng so với hai người bọn họ thì còn thu hút ánh mắt của các học sinh xung quanh hơn.

“Hai người tại sao lại ở đây?” Bạch Hiền đặc biệt tức giận nhìn hai tiền bối.

Trương Nghệ Hưng cười tủm tỉm nhảy tới, vừa muốn chìa tay ôm lấy bả vai Bạch Hiền thì đột ngột bị Kim Chung Nhân tay mắt lanh lẹ kéo Bạch Hiền về bên cạnh, chặn lại đường tiến của Trương Nghệ Hưng.

Trương Nghệ Hưng tuyệt không ngoài ý muốn hướng về phía Ngô Diệc Phàm nhú mào, sau đó lén lút đẩy Kim Chung Nhân, đặc biệt lên mặt hỏi: “Này này, kỳ thực từ lần gặp mặt trong chương trình nghệ thuật trước đây, lúc Bạch Hiền bị mọi người chúng tôi kéo đến trong ngực xoa tới xoa lui, cậu cũng đã vô cùng khó chịu phải không?”

Kim Chung Nhân cắn môi dưới nhìn người kia một cái: “Nghệ Hưng tiền bối cũng biết ư?”

“Cả người đều tản ra hắc khí, ai có thể không nhìn ra?” Ngô Diệc Phàm lạnh lùng tiếp lời, “Hiện tại cậu đã bắt cóc Tiểu Bạch Hiền của chúng tôi, lại còn có thể trắng trợn tảo bạo ngăn không cho bọn này tiếp xúc với đứa nhỏ trong phạm vi một thước phải không?”

Bạch Hiền định nháy nháy mắt ra hiệu, kết quả ánh mắt chưa kịp phát đi thì Kim Chung Nhân đã đặc biệt nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy.”

Không đợi Ngô Diệc Phàm nói thêm, Chung Nhân lại bổ sung: “Bạch Hiền ca là của em.”

Trương Nghệ Hưng nháy mắt liền muốn quỳ gối trước ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của Kim Chung Nhân...

Theo lời đồn đại, thời điểm tên nhóc này năm ba sơ trung liền bắt đầu thích Bạch Hiền. Vậy thế nào mà lại chịu được Phác Xán Liệt tựa hồ lúc nào cũng phải ngã vào người Bạch Hiền mới có thể có cảm giác an toàn cùng Độ Khánh Thù mà Bạch Hiền thích nhất bắt nạt?

Bạch Hiền từ phía sau chợt Kim Chung Nhân một cái, đỡ bưng cả khuôn mặt, chỉ thiếu điều từ lỗ tai toát ra hơi nước.

“Mình mù mình mù rồi. Ngô Diệc Phàm cậu phải cứu mình...”

Trương Nghệ Hưng bưng mặt trốn sau lưng Ngô Diệc Phàm. Diệc Phàm lặng lẽ chợt chợt lúm đồng tiền của Nghệ Hưng, phiên muộn nói: “Mình cứu không được cậu. Chúng ta chẳng qua là muốn đến xem náo nhiệt, tại sao lại phải nhìn cái cảnh ngọt như mật này khiến lòng thêm sinh buồn bực?!”

“Thậm chí hai người Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân ở chung cũng chưa có cái không khí cổ quái như vậy!” Ngô Diệc Phàm càng rầu rĩ.

“Hai người vốn ngưỡng chừng giờ đột nhiên như keo như sơn, còn chưa cho chúng ta giai đoạn thích ứng kịp, đây coi như là cái gì?” Trương Nghệ Hưng lòng đầy căm phẫn.

“Nhưng đáng hận nhất chính là đệ đệ đáng yêu cùng người khác ở cùng một chỗ, vậy mà chưa thèm nói cho chúng ta một tiếng, may mà nhờ Xán Liệt bọn mình mới nhận được tin tức!”

“Á à, trọng sắc khinh hữu.”

“Á à, con trai gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”

“Thật là tội nghiệp cho Xán Liệt Độ Độ của chúng ta...”

Bạch Hiền nghe xong thái dương liền nổi gân xanh, từ sau túm chặt lấy cánh tay Kim Chung Nhân, co cẳng bỏ chạy.

“Ồ ơ? Anh? Anh?” Kim Chung Nhân bị người kéo chạy, khuôn mặt liền đại ra.

“Còn đứng đây mà thất thần. Lần sau nhìn thấy hai người kia, lập tức xoay người bỏ chạy ngàn vạn lần không được do dự, hiểu chưa?”

Bạch Hiền vừa chạy vừa dạy dỗ Kim Chung Nhân, “Hai người bọn họ cộng thêm cả Lộc Hàm thiên sứ đều không phải là người tốt lành gì, đừng có dại mà động vào biết không?”

“Ừ...” Kim Chung Nhân nắm chặt bàn tay Bạch Hiền, khoe miệng lén lút nhếch lên.

43. Chương 41: Mười Ngón Đan Xen

Mất thấy thời điểm cuộc thi âm nhạc toàn quốc sắp tới gần, Kim Tuấn Miên nghiêm khắc ra lệnh cấm Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân có hành vi nửa đêm gửi các thể loại tin nhắn tán tỉnh cho Biện Bạch Hiền và Lộc Hàm.

Ngô Thế Huân cười cong cong ánh mắt, ngoài miệng đáp lời nhưng thực tế đã vào tai nọ ra tai kia.

Kim Chung Nhân so với cậu ta cũng không phối hợp hơn là bao nhiêu. Tuy trên mặt không chút biểu tình im lặng lắng nghe, nhưng ánh mắt thì đã chạy theo Bạch Hiền rồi, căn bản là không thể nào nghe lọt câu nào nữa.

Kim Tuấn Miên vô cùng đau đớn: “Lam nhan họa thủy a lam nhan họa thủy*! Ngô Thế Huân còn chưa nói, Kim Chung Nhân cậu mỗi ngày đều cùng Bạch Hiền gặp mặt. Liệu có phải hận không thể mang đứa nhỏ về nhà nuôi không vậy?”

Kim Chung Nhân nhìn Tuấn Miên, miệng giật giật tựa hồ muốn nói “Làm sao ca biết?”.

Kim Tuấn Miên vì cái bộ mặt thành thật kia mà thở ngắn than dài.

Bạch Hiền ở bên cạnh nghe được rất bất mãn: “Em thế nào mà lại là lam nhan họa thủy! Đội trưởng không được dùng từ bừa bãi nha! Bọn em rõ ràng luyện tập đều rất nghiêm túc mà...”

“Nếu mấy đứa không mải mê yêu đương, chắc chắn sẽ còn nghiêm túc hơn.” Kim Tuấn Miên tỏ vẻ rất không hài lòng, “Kim Chung Nhân! Cậu có thể một khắc đem ánh mắt của mình trên mặt Bạch Hiền thu hồi lại không? Có biết cậu vừa nhìn chăm chăm Bạch Hiền vừa cười trông rất giống một thằng biến thái không?”

Kim Chung Nhân gãi đầu đi qua một bên, Kim Tuấn Miên nhìn bộ dáng lười nhác đờ đẫn kia chợt cảm thấy đặc biệt đau đầu, vung tay phẫn nộ nói: “Mấy đứa nhãi ranh này, lần nào cũng đều gây bao nhiêu rắc rối... Ngay trước cuộc thi lớn lại bắt đầu yêu đương, thật sự là muốn làm phản à?”

“Tuấn Miên ca, cái này dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến anh phải không?” Xán Liệt nhẹ nhàng nói đỡ cho Bạch Hiền.

“Cái đó! Cái đó...”

Thừa dịp Kim Tuấn Miên cùng Phác Xán Liệt nói chuyện, Bạch Hiền ở bên tai Kim Chung Nhân nhẹ giọng hỏi: “Thất lưng thế nào rồi?”

Kim Chung Nhân che lưng lại, muốn nói một tiếng “Không có việc gì”, Bạch Hiền nhéo đứa nhỏ một cái, ngầm có ý uy hiếp nói: “Còn dám nói không có việc gì, anh đều nhìn thấy vết mặt khổ sở ban nãy của em lúc luyện tập rồi.”

Kim Chung Nhân há miệng thở dốc lại im lặng, một lúc sau nhìn chăm chăm Bạch Hiền ngoan ngoãn trả lời: “Có đau một chút.”

“Ngộ nhỡ càng trầm trọng hơn thì sao?” Bạch Hiền nghĩ nghĩ, còn có chút lo lắng, “Lại đây, để anh xem vết thương thế nào rồi.”

Khuôn mặt Kim Chung Nhân trong nháy mắt liền bắt đầu đỏ bừng lên.

Bạch Hiền nhìn đứa nhỏ ngượng ngùng, mồm định quát lên “Đều ở cùng một chỗ còn che che giấu giấu gì nữa” nhưng nghĩ nghĩ vẫn là không nói ra, cương quyết tiến đến vén áo Kim Chung Nhân lên.

Kim Chung Nhân cố né tránh nhưng không thành. Biết rằng kháng cự là vô ích, đành chỉ có thể ngượng ngùng quay lưng lại cho Bạch Hiền vén áo lên một nửa.

Dáng người tuyệt đối là rất đẹp, da thịt phần lưng màu nâu bóng loáng nhẵn nhụi, nhưng lại dãn đầy miếng găm đau lớn nhỏ các loại. Bạch Hiền không hiểu sao có điểm tức giận, vỗ vỗ vài cái, đem cái áo kéo xuống từ phía sau hừ nhẹ: “Em nhìn xem...”

Được phân nửa lại ghen hòng không nói được nữa, sau đó tóm lấy cánh tay Kim Chung Nhân đặc biệt quyết đoán nói: “Đi bệnh viện!”

“Không..”

Kim Chung Nhân vẫn như trước có ý đồ phản kháng, nhưng vừa chạm đến ánh mắt Bạch Hiền liền ủ rũ cúi xuống, cắn môi dưới gật gật đầu ngoan ngoãn nghe lời.

Bạch Hiền kéo tay Kim Chung Nhân rời khỏi phòng tập. Tuấn Miên ở phía sau réo vài tiếng cũng không chịu trở lại, chỉ có thể từ bỏ. Vừa quay mặt sang nhìn thấy Độ Khánh Thù trợn to hai mắt liền giận chó đánh mèo: “Nhóc con Bạch Hiền này, càng ngày càng lớn lối! Cả cậu nữa!”

Độ Khánh Thù vô tội rúc vào lưng Phác Xán Liệt.

Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân sánh vai đi trên đường.

Thói quen của hai người mỗi lần đi cạnh nhau vẫn thật khó thay đổi...

Kim Chung Nhân đi ở bên trái sau lưng Bạch Hiền. Đối phương bởi vì chấn thương ở thắt lưng của Chung Nhân mà mặt mũi dăm chiêu không nói lời nào, làm cho Kim Chung Nhân cũng không dám nói nhiều.

Chung Nhân cúi đầu nhìn xuống, thấy tay trái của Bạch Hiền ở phía trước gần sát với cánh tay phải mình. Những ngón tay ấy thật thon dài và nhỏ nhắn. Chung Nhân khép mở năm ngón tay, rất muốn vươn tới chạm vào cánh tay Bạch Hiền, nhưng rốt cuộc lại không dám di chuyển.

Lúng túng vặn xoắn tay mình, bàn tay nắm chặt lại mở ra, khấn trương tới mức như bị chứng co giật.

Bạch Hiền cảm giác người bên cạnh dường như đang vô cùng bất an, liền quay lại liếc nhìn Kim Chung Nhân một cái, đứa nhỏ lập tức cúi đầu cắn môi.

Đây vốn là biểu cảm quen thuộc của Kim Chung Nhân mỗi lần lo lắng.

Bạch Hiền làm sao có thể không phát hiện được thái độ căng thẳng hồi hộp của Kim Chung Nhân? Chẳng qua vì Kim Chung Nhân không có động thái gì, nên cậu cũng quyết định im lặng.

Kim Chung Nhân ở phía sau thấp thỏm lo lắng theo sát, vừa mặc niệm vừa âm thầm cổ vũ bản thân.

Nếu như đã ở cùng một chỗ, cầm tay cũng đâu có phải vấn đề gì to tát. Chỉ là nắm một chút, nắm một chút là tốt rồi...

Bạch Hiền cảm giác nắm tay của người phía sau nhẹ nhàng đụng phải bàn tay mình, sau đó bộ dáng tựa hồ là muốn vòng tay ôm lấy vai, nhưng rồi bàn tay kia còn chưa lưu lại trên bả vai mình đến một cái chớp mắt đã vội vàng lặng lẽ theo lưng tuột xuống.

Bạch Hiền bất đắc dĩ run rẩy bả vai, cảm giác bàn tay Kim Chung Nhân lướt qua lưng mình còn lưu lại ở trên người, bỗng nhiên biến thành một cảm xúc mơ hồ.

“Bạch Hiền ca, chúng ta thật sự tới bệnh viện sao?” Kim Chung Nhân ở phía sau nhẹ giọng lúng túng mở miệng hỏi.

Bạch Hiền quay đầu lườm đứa nhỏ một cái: “Vậy cậu cho là đi đâu? Đi dạo phố? Ca hát? Hay mua sắm?”

Kim Chung Nhân quyết định không nên cùng người này tranh luận là tốt hơn, cho nên vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, tiếp tục dồn toàn bộ tâm trí suy nghĩ làm sao để có thể cầm được tay Bạch Hiền...

Rõ ràng không phải là chuyện rất khó. Mà nếu mình có cầm tay Bạch Hiền hẳn là đối phương cũng sẽ không cự tuyệt, nhưng để tiến một bước dài như vậy thực sự là vô cùng khó khăn....

Bạch Hiền cảm giác tay mình bị người kia lén lút đụng một cái, sau đó xác nhận không có phản ứng gì lại giật mình rụt trở về... Dừng lại trong chốc lát, lại bị đụng một cái.

Cậu hơi hơi nghiêng mặt, ánh mắt chạm được cái tay không an phận của Kim Chung Nhân, không biết tại sao lại cảm thấy rất thú vị.

Nhưng nhìn sau một lúc lâu, Kim Chung Nhân vẫn không hề có ý định tiến tới, Bạch Hiền liền nổi giận: “Này! Có muốn nắm thì cũng mau nắm đi, còn làm gì đó?”

Kim Chung Nhân ngẩn ra, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, còn thiếu nước muốn khom lưng cúi rạp người nói xin lỗi.

Bạch Hiền nhìn vẻ mặt của đứa nhỏ cảm thấy vô cùng đáng yêu, nghĩ nghĩ một lúc rồi chìa tay đưa tới trước mặt: “Đây”

“A? A?” Kim Chung Nhân sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Bạch Hiền quơ quơ tay, lạnh lùng nói, “Thế có nắm không? Không nắm người ta sẽ thu lại đấy.”

“Có!”

Kim Chung Nhân chìa tay vươn tới bàn tay Bạch Hiền ở trước mặt rồi run rẩy nắm chặt.

Bạch Hiền nhin không được muốn bật cười, nhưng đành phải kìm nén, kéo kéo Kim Chung Nhân về mặt vẫn còn đang hoảng hốt, ý bảo cậu ta tiếp tục đi về phía trước.

Kim Chung Nhân vội vàng đuối theo, trên tay độ mạnh yếu nhin không được gia tăng cho đến lúc siết chặt lấy bàn tay Bạch Hiền.

Bạch Hiền khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Đi tới đi lui, Kim Chung Nhân lại bắt đầu không an phận giật giật. Bạch Hiền cảm thấy ngón tay đối phương ngập ngừng lướt qua mu bàn tay mình, lồng vào khe hở ở năm ngón tay, sau đó gắt gao nắm chặt.

44. Chương 42: Sinh Nhật Gì Gì Đó, Như Vậy Thật Sự Tốt Sao?

“Sắp đến sinh nhật Kim Chung Nhân rồi phải không?”

Lúc Độ Khánh Thù cùng Phác Xán Liệt đồng thanh lên tiếng, Bạch Hiền cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Các cậu sao lại biết sinh nhật Chung Nhân?”

“Vừa rồi Nai con ca đặc biệt gọi điện thoại nói cho bọn mình, sinh nhật Kim Chung Nhân là ngày mười bốn tháng một, bảo bọn mình nhất định phải nhắc nhở Bạch Hiền chú ý, nếu không Kim Chung Nhân sẽ khóc chết mất...”

Phác Xán Liệt cầm cái kẹo mút nhét vào trong miệng vừa ăn vừa trả lời, “Mà giờ mình mới nghĩ ra, Kim Chung Nhân đúng là một Ma Kết điển hình nha.”

“Ma Kết?” Bạch Hiền đột nhiên quay sang nhìn về phía bằng hữu.

Phác Xán Liệt bị ánh mắt đột nhiên trở nên sáng lấp của Bạch Hiền chiếu đến, neho mắt lại nhếch miệng cười: “Đúng vậy, ngày mười bốn tháng một, Ma Yết điển hình... rồi loạn lại trầm lặng...”

“Ồ... Hôm nay em nghe người ta nói, những người thuộc cung Kim ngưu và Ma Kết nếu ở chung sẽ rất ăn ý, là hai chòm sao vô cùng tương hợp.”

Bạch Hiền đột nhiên nhớ tới câu nói của Kim Chung Nhân khi ở nhà Lộc Hàm, lúc này mới hiểu được khi đó Kim Chung Nhân căng thẳng nhìn mình nói ra câu nói kia là có ý gì.

Bạch Hiền bất chợt nở một nụ cười, khóe mắt chẳng biết tại sao có điểm ướt ướt.

Chòm sao vô cùng tương hợp sao..?

“Cậu định tặng Kim Chung Nhân quà gì?” Phác Xán Liệt nhìn bộ dáng xúc động vụn vặt của Bạch Hiền, liền thuận miệng hỏi một câu.

“Không biết nữa...” Bạch Hiền cảm thấy rất khó xử. Kỳ thực biết dù mình tặng Kim Chung Nhân cái gì thì đứa nhỏ đều sẽ thích, nhưng chính vì như vậy mới càng thấy áp lực.

Bạch Hiền trong giây lát chợt nhận ra mình đã thích cái bộ dáng vui sướng cùng nụ cười của Kim Chung Nhân mất rồi. Mỗi lần nụ cười trẻ con ấy lộ ra trên gương mặt trưởng thành kia liền trở nên lóa mắt, khiến cho Bạch Hiền cảm giác khi nhìn vào, tim mình liền tan chảy.

“Cậu có muốn mua một cái hộp lớn, sau đó trốn bên trong rồi đưa cho cậu ta?” Độ Khánh Thù ở bên cạnh gợi ý, “Mình cảm thấy Kim Chung Nhân kia nhất định sẽ sướng đến ngất đi, trực tiếp đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

“Ý tưởng tuyệt vời!” Phác Xán Liệt cũng cảm thấy biện pháp này rất tốt, “Cậu ta thích cậu đến như vậy, cậu cũng nên đối tốt một chút...”

“Vậy trước giờ mình không đối tốt với Chung Nhân sao?” Bạch Hiền gật gật đầu, lại cảm thấy lời nói này của Phác Xán Liệt không đúng, “Đứa nhỏ này cả ngày ngượng ngùng đến kì quặc, bắt tay một cái cũng do dự mất nửa giờ...”

“Thì ra cậu là đang mong chờ skin ship hả?” Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù nhìn nhau cười gian xảo.

“Cái đó và skin ship không quan hệ!” Bạch Hiền vội vàng chối bỏ, đột nhiên cũng cảm thấy chột dạ, “Nhưng là nếu ở cùng một chỗ, cái đó...Mình tuy rằng chưa có yêu đương bao giờ, nhưng dù sao cũng biết nếu là người yêu thì nên làm cái gì...”

“Vậy cậu thử chủ động một chút đi.” Phác Xán Liệt đề nghị.

Bạch Hiền nghĩ nghĩ, cảm thấy cậu ta nói cũng có điểm đúng, nhưng rồi lại thấy vô cùng khó hiểu: “Các cậu nói xem tại sao lại vậy chứ? Vì sao Kim Chung Nhân từ lúc mới quen đã không bao giờ dám chạm vào mình? Mặc cỡ ngại ngùng.. giống như bọn con gái ý?”

“Bởi vì cậu ta rất thích cậu.” Lần này là Độ Khánh Thù tiếp lời, biểu tình đặc biệt nghiêm túc.

“À?” Bạch Hiền không nghĩ tới Khánh Thù lại thẳng thắn nói được như vậy, sững sờ một lúc lâu mới phun ra một chữ.

“Eh. Xem ra cậu còn chưa biết?” Độ Khánh Thù vừa nói xong bản thân chẳng biết tại sao thấy thật ngượng ngùng, xoa xoa gáy lại tiếp tục nói, “Ngô Thế Huân đã kể với bọn mình sự tình của Chung Nhân. Cậu ta không phải là đã để ý cậu từ buổi tiệc mừng tân sinh thời điểm chúng ta học lớp mười sao?”

“Cái gì? Thật không?” Bạch Hiền đối với việc này đúng là không rõ ràng lắm. “Buổi dạ tiệc mừng tân sinh năm lớp mười? Lần đó mình hát baby don't cry ?”

“Đúng vậy, sau đó vẫn trầm lặng thích cậu cho đến khi lên trung học” Độ Khánh Thù liếc nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Bạch Hiền đã cảm thấy bi ai... Kim Chung Nhân không giỏi ăn nói cũng có điểm thái quá đi. Ôm ấp tình cảm tình cảm thâm mến khổ sở như vậy, Bạch Hiền ngay cả cụ thể rốt cuộc là thích thể nào đều hoàn toàn không biết.

“Nhưng là...” Bạch Hiền còn muốn nói điều gì, lập tức bị Khánh Thù ngắt lời: “Bạch Hiền, mình cảm thấy Kim Chung Nhân thật sự rất thích rất thích cậu. Cũng là bởi vì rất thích cậu cho nên đối với việc cậu chấp nhận lời tỏ tình, cậu ta đã cảm thấy như là giấc mộng. Cũng là vì cảm thấy rất không hiện thực, rất quý trọng cậu, mới có thể cái gì cũng không dám làm...”

Bạch Hiền chớp chớp mắt.

Độ Khánh Thù thật vất vả đem mấy lời quá mức buồn nôn không phù hợp với phong cách mình do đã thảo luận trước với Phác Xán Liệt nói cho hết, sau đó hít sâu một hơi, len lén quan sát phản ứng của Bạch Hiền.

Điều an ủi chính là biểu tình ngu ngơ hiện tại của Bạch Hiền, bộ dáng tựa hồ là hoàn toàn bị xúc động, rơi vào trạng thái trầm tư.

“Chúng ta thật đúng là tấm lòng cha mẹ lao tâm khổ trí...” Độ Khánh Thù lặng lẽ thì thào với Phác Xán Liệt.

“Vì hạnh phúc của Bạch Hiền, còn vì cái tên Kim Chung Nhân không biết tại sao qua miệng Ngô Thế Huân lại trở nên thật đáng thương...” Phác Xán Liệt cảm giác mình vừa làm một chuyện đặc biệt vĩ đại, cho nên bản thân cũng cần được ngợi khen.

“Cùng là cung Ma Yết, mình lại không có phức tạp như cậu ta!” Độ Khánh Thù nói.

“Cậu mà gặp được người trong mộng, nói không chừng Kim Chung Nhân cũng không bằng.” Phác Xán Liệt cười nhạo.

Độ Khánh Thù kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Thật á? Sao cậu lại nghĩ vậy?”

“...Mình thuận miệng nói nói, đừng coi là thật, mình cũng không biết nữa...” Phác Xán Liệt vò vò mái tóc, “Dù sao cũng có sách nào từng viết, nếu bạn gặp được người mình thích, sẽ trở nên vô cùng ngu ngốc..”

“Là vậy sao?” Thấy hai người chuyển đề tài từ vấn đề giữa Bạch Hiền và Kim Chung Nhân sang “Gặp được người trong lòng rất cuộc sẽ có thay đổi gì”, Bạch Hiền nhún vai, nắm hai bàn tay lại.

Có lẽ bản thân hẳn là nên quan tâm tới đối phương nhiều hơn một chút mới đúng...

45. Chương 43: Anh Nghĩ Đối Với Em Nên Quan Tâm Hơn Một Chút

Bạch Hiền chính là tuýp người muốn đến liền đi.

Nghĩ đến việc đối với Kim Chung Nhân nên quan tâm một chút, nói được thì nhất định sẽ làm được.

Tuy rằng tạm thời còn chưa nghĩ ra nên làm cái gì, nhưng vấn đề này cũng không ngăn cản sự nhiệt tình bất thành linh của Bạch Hiền.

“Hả! Đến nhà chơi?!”

Kim Chung Nhân nghe thấy câu nói kia của Bạch Hiền liền trong nháy mắt sợ tới mức nhảy dựng lên, cả người đều trôi bèo bồng, các thể loại ý niệm “Ra mắt bố mẹ, ra mắt bố mẹ, ra mắt bố mẹ ” cứ như vậy chạy loạn trong đầu.

Kim Chung Nhân đành phải nỗ lực lắc lắc đầu làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó cùng Bạch Hiền ở đầu điện thoại bên kia xác nhận.

Tới nhà Bạch Hiền, loại chuyện này mới chỉ dám ở trong lòng yên lặng suy nghĩ một chút, tuyệt đối không dám đề xuất. Nhưng là Bạch Hiền cư nhiên chủ động mời, Kim Chung Nhân không thể không vì thế mà suy nghĩ lung tung.

Hơn nữa các loại ý niệm kỳ quái quỷ dị ở trong óc cứ liên tục xuất hiện, càng làm cho Kim Chung Nhân cảm thấy nếu mình không biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì nhất định sẽ phát điên mất.

Nhưng hiển nhiên Bạch Hiền chưa cho cậu ta biết nguyên nhân rõ ràng, bởi vì lần đầu tiên Kim Chung Nhân thấy được Bạch Hiền phá lệ đứng dựa ở cửa phòng học đứng chờ mình.

Đeo balô, mặc áo len màu đen căng phồng, cả người đứng ở hành lang đều không an phận mà đung đưa qua lại, tựa hồ như vậy có thể giảm nhẹ một chút gió lạnh.

Hoảng hồn vì được đắc sủng, Kim Chung Nhân lúng túng cầm lấy balô chạy ra cửa, thấy Bạch Hiền cười tủm tỉm nhìn mình chăm chăm, lập tức theo phản xạ cả người nghiêm lại, thân thể thẳng tắp đến cứng ngắc.

Bạch Hiền tùy tiện ở trên lưng người kia vỗ một cái, sau đó nghĩ nghĩ, rồi lại vươn tay ra ý bảo nắm lấy.

Kim Chung Nhân ngay lập tức nắm lấy tay Bạch Hiền, bộ dáng ngốc nghếch ngược ngùng thoát nhìn đặc biệt đáng yêu. Bạch Hiền nhìn đứa nhỏ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, kéo tay nói: “Đi thôi đi thôi, em chưa đến nhà anh bao giờ phải không? Nhanh nào...”

Nói được phân nửa lại nghĩ ra điều gì, Bạch Hiền đưa tay lục trong balô một lúc lâu, lấy ra một cái dây buộc tóc đưa cho Kim Chung Nhân. Kim Chung Nhân nhận lấy, mờ mịt nhìn Bạch Hiền.

“Thời điểm tập nhảy nếu ngại tóc mái vướng bận, có thể đem tóc cột lên.” Bạch Hiền giải thích, biểu tình có điểm xấu hổ...

Tuy rằng hẳn là đối với Kim Chung Nhân nên quan tâm một chút, nhưng đột nhiên biểu hiện ra bản thân quan tâm đến đối phương như vậy chẳng biết tại sao lại có cảm giác bối rối.

Kim Chung Nhân ngơ ngác nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền kéo một cái thật mạnh vẫn không có phản ứng.

“Lại làm sao hả?” Bạch Hiền nổi giận.

Kim Chung Nhân run rẩy nói: “Bạch Hiền ca vì sao lại đối với em tốt như vậy?”

Bạch Hiền ghen lời.

Thật sự chỉ muốn chỉ thẳng vào mũi Kim Chung Nhân mà mắng:

Như thế mà cũng gọi là đối tốt à?

Không phải chỉ là mua cho cậu cái dây buộc tóc sao?

Không phải chỉ là mời đến nhà chơi thôi sao?

Nhà của to cũng không phải cái gì thánh địa, Phác Xán Liệt Độ Khánh Thủ cùng Lộc ca bọn họ đều đến mòn cả dép rồi.

Không phải chỉ là nghĩ đối với cậu quan tâm một chút sao?

Lại nói nếu đã ở cùng một chỗ, chẳng lẽ không thể đối tốt với nhau? Cậu mắc chứng tự ngược à?

Nhưng rồi Bạch Hiền đột nhiên nhớ đến lời nói của Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thủ về câu chuyện thời gian thăm mền của Kim Chung Nhân, lửa giận trong lòng đang muốn dâng lên đành hãm lại.

Nghĩ vậy, tâm trạng cũng trở nên trấn định ôn hòa hơn, Bạch Hiền dùng lực nhéo lòng bàn tay Kim Chung Nhân, ra vẻ bực bội nói: “Chúng ta cùng một chỗ, không đối tốt với em thì còn ai nữa?”

Kim Chung Nhân lúng túng lên tiếng, lúc giương mắt lên về mặt lại đều là ý cười. Bạch Hiền bị nụ cười kia làm cho sưng sốt một chút, chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút xót xa.

Để che giấu tình cảm không giải thích nổi trong lòng kia, Bạch Hiền ho khan một tiếng sau đó lôi tay Kim Chung Nhân đi: “Cười thế đủ rồi, đồ ngốc. Đi nhanh lên nào.”

Bố mẹ Bạch Hiền không có nhà. Đại khái nếu bố mẹ có ở đây, Bạch Hiền cũng không dám đem Kim Chung Nhân về nhà, vì dù sao thân phận Kim Chung Nhân cùng bọn Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thủ cũng khác biệt.

Kim Chung Nhân thay đôi dép ở trước cửa, sau đó vừa nhìn quanh bốn phía vừa theo Bạch Hiền đi vào phòng.

Phòng Bạch Hiền so với phòng một nam sinh thì sạch sẽ hơn rất nhiều lần trong tưởng tượng. Rèm cửa màu trắng, ga trải giường cũng trắng, cánh tủ mở rộng có thể nhìn thấy quần áo bên trong phần lớn tập trung ở ba màu “Trắng đen xám”. Cho dù là con trai, cũng đã thấy vô cùng mộc mạc.

Trên mặt bàn xếp một chồng sách vở thật dày, đại khái là sách giáo khoa ở trường, còn có thêm tập vở cùng hộp đựng bút. Mũ lưỡi trai treo trên tường, ở góc bàn còn bày một khung hình nho nhỏ, bên trong là bức ảnh của bảy người: Bạch Hiền, Xán Liệt, Khánh Thù, Tuấn Miên, Lộc Hàm, Trương Nghệ Hưng cùng Ngô Diệc Phàm.

Bảy người hướng về phía ông kính với đủ mọi tư thế, biểu tình vô cùng xán lạn.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền bởi vì chiều cao chênh lệch mà như một con chim nhỏ nép vào bờ vai Ngô Diệc Phàm, liền há miệng thở dốc. Không biết mình hẳn là tỏ vẻ ghen tị một chút hay cười nhạo chiều cao của Bạch Hiền.

Bạch Hiền quay sang thấy Kim Chung Nhân ngẩn người nhìn cái khung ảnh, đi tới cười nói: “Ảnh chụp hồi năm lớp mười đó, như thế nào? Ca có phải đặc biệt đẹp trai?”

Kim Chung Nhân quyết định tốt nhất không nên châm chọc Bạch Hiền bé nhỏ mà lại đứng bên cạnh Ngô Diệc Phàm cao lớn, nhanh chóng chuyển đề tài, thanh âm có vẻ rầu rĩ không vui: “Ca, vì sao không đem ảnh của em đặt ở đây?”

Bạch Hiền sững sốt một chút, sau đó phì cười, hướng về Kim Chung Nhân vẫy vẫy tay: “Đến đây...”

Kim Chung Nhân vừa đi qua, Bạch Hiền liền vòng tay qua cổ đứa nhỏ, từ trong túi móc ra điện thoại di động: “Vây trước tiên chụp một tấm, sau đó sẽ rửa ra đặt trên bàn là được rồi.”

Kim Chung Nhân không nghĩ tới người kia lại có thể đồng ý nhanh chóng như vậy, chờ Bạch Hiền “Tách” một tiếng xong xuôi, biểu tình ngây ngốc trên mặt mới hơi giảm bớt vài phần.

Bạch Hiền nhìn chằm chằm ảnh chụp hai người trên màn hình, hài lòng gật gật đầu: “Tuy rằng ảnh này nhìn em có điểm ngốc. Nhưng không sao hết, anh sẽ không kì thị em...”

Kim Chung Nhân giật giật khóe miệng, vừa muốn nói cái gì đó, biểu tình liền có điểm đại ra.

Bạch Hiền nhìn bộ dáng lại chẳng biết tại sao chân tay luống cuống của đối phương, đột nhiên vừa sầu muộn vừa cảm động. Một mặt cảm thấy Kim Chung Nhân như vậy chính là càng quan tâm tới mình. Nhưng mặt khác, nếu như đối phương cứ tiếp tục thế này thì bản thân cũng sẽ cảm thấy có điểm áp lực đi?

Một cảm xúc mềm mại len lỏi nắm chặt lấy trái tim, Bạch Hiền hơi nâng cằm nhìn thẳng vào Kim Chung Nhân, tâm huyết dâng trào nói: “Đừng nhúc nhích.”

“A? Ách? A...” Kim Chung Nhân sững sốt một chút, ngoan ngoãn đứng tại chỗ bất động.

Bạch Hiền đánh giá một chút chênh lệch chiều cao giữa hai người, buồn bực phát hiện khả năng rất lớn là sẽ tự sỉ nhục bản thân, liền phiên não nhăn mũi lại.

Kiểu kiếng đầu ngón chân lên như các nữ sinh, mình nhất định sẽ không làm!

Bản tính ngạo kiều chẳng biết tại sao bỗng dưng nổi lên, Bạch Hiền dứt khoát một phen đề nghị bả vai Kim Chung Nhân, đặc biệt thô bạo hơi nghiêng mặt qua, ở chỗ vừa vạm vỡ ngang tầm môi mình, ngay tại yết hầu của Kim Chung Nhân qua loa hôn vội một cái.

Kim Chung Nhân thân mình run lên. Bạch Hiền thấy yết hầu của người kia giật giật vài lần, biểu tình trở nên có điểm khổ sở.

Nếu Ngô Thế Huân ở đây, nhất định sẽ hảo hảo châm chọc hành động này thật sự là quá mức khiêu khích...

Thực ra Bạch Hiền cũng không có suy nghĩ gì nhiều. Lý do duy nhất làm như vậy chẳng qua vì cảm thấy chỗ yết hầu này là thích hợp nhất... không cần xoay người cũng không cần kiêng chân mà thôi.

Nhưng là Bạch Hiền không biết, hoặc đã hoàn toàn quên mất, chỗ yết hầu này... trên thực tế có bao nhiêu mẫn cảm.

46. Chương 44: Phải Thừa Nhận Tình Cảm Của Bản Thân

Lúc Kim Chung Nhân cả khuôn mặt đều biến thành đỏ rực, Bạch Hiền mới bắt đầu có phản ứng.

“Bạch Hiền ca...” Kim Chung Nhân thì thào. Bạch Hiền muốn nói cái gì, kết quả bị bất ngờ bị Kim Chung Nhân tóm lấy lấy bả vai.

Bạch Hiền nhìn Kim Chung Nhân đứng trước mình sắc mặt đỏ ửng, hơi thở dồn dập liền chột dạ đưa tay tóm lấy gáy, bởi vì cảm thấy dường như mình đã làm sai chuyện, hơn nữa khuôn mặt bản thân giờ cũng biến thành đỏ rực không kém.

Đúng là chiều cao quá khác biệt nên tạo thành bi kịch!

Bạch Hiền gượng gạo xoay người nghĩ tốt nhất cứ chuồn trước đã, thì thành linh thất lạng bị Kim Chung Nhân từ phía sau ôm lấy kéo về phía mình.

Bạch Hiền cảm giác cánh tay Kim Chung Nhân chưa bao giờ như vậy kiên định siết chặt hông của mình. Đối phương lại gia tăng vài phần lực độ, cả người Bạch Hiền đều bởi vậy mà nằm gọn trong lồng ngực Kim Chung Nhân.

Phía sau lưng đặt trước ngực của người kia. Nhịp tim đập thành thịch trong lồng ngực xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh truyền đến trên người, nhiệt độ nóng bỏng của đối phương dường như muốn thiêu đốt sống lưng Bạch Hiền.

Hơi thở ầm ập cứ như vậy không chút nào che giấu phả vào gáy, khiến Bạch Hiền nhịn không được muốn co vai rụt cổ lại.

Bạch Hiền đột nhiên liền khấn trương run rẩy cả người.

Trên thực tế, mỗi lần ở bên cạnh Kim Chung Nhân, cảm giác khấn trương như vậy cũng ít khi thấy, bởi vì Kim Chung Nhân lúc nào cũng là người hồi hộp ngại ngùng hơn.

Bả vai đột nhiên cảm giác nặng nề, Kim Chung Nhân đem cảm đặt trên vai Bạch Hiền, thanh âm có chút buồn buồn truyền đến bên tai.

“Bạch Hiền ca...”

Giọng nói có điểm khàn khàn, mang theo ý tứ làm nũng. Kim Chung Nhân cọ nhẹ khuôn mặt vào tai Bạch Hiền nói tiếp: “Bạch Hiền ca, em thích anh...”

Bạch Hiền bị lời bày tỏ bất ngờ kia làm cho hoảng hốt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn thoáng qua cái đầu xù ở trên vai mình kia.

Kim Chung Nhân hồi lâu không thấy đối phương đáp lại, tựa hồ đột nhiên cảm thấy hơi uể oải, cánh tay lại nắm chặt vài phần, thanh âm có chút trẻ con giận dỗi: “Thôi, chỉ cần em thích anh là đủ rồi...”

Khoảng cách gần như vậy, chẳng phải đã đủ vừa lòng rồi sao? Chung Nhân tự an ủi mình.

Bạch Hiền nghe thanh âm của người kia mang theo cảm xúc ngọt ngào chua xót, đột nhiên cảm thấy mình có cái gì đó còn chưa làm rõ ràng. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho Kim Chung Nhân luôn luôn bất an, dè dặt cẩn trọng.

Tất yếu mình phải giải thích điều này.

Bạch Hiền từ từ nắm lấy tay Kim Chung Nhân vòng qua người, chậm rãi tựa vào phía sau.

“Chung Nhân.” Bạch Hiền sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một chút, sau đó nhẹ nhàng bắt đầu trần thuật, “Anh cũng không phải bởi vì cảm động hay vì cái gì khác mới đồng ý muốn cùng em cùng một chỗ.”

Kim Chung Nhân tựa hồ không hiểu được đối phương muốn nói gì, ậm ừ vài tiếng, nhưng vẫn không chịu buông Bạch Hiền ra.

Bạch Hiền cố gắng giải thích ý nghĩ của chính mình: “Chung Nhân, nếu anh lựa chọn cùng em cùng một chỗ, như vậy chính là đương nhiên anh cũng thích em... Còn câu nói “Thử xem”, đó không phải là đối với

tình cảm của anh chưa xác định được, mà chỉ là vẫn chưa chắc chắn về tương lai của chúng ta mà thôi. Em có hiểu ý anh không?”

Kim Chung Nhân lúc này mới tựa hồ là giác ngộ được rốt cuộc Bạch Hiền đang muốn nói điều gì, cho nên chậm rãi bắt đầu từng câu từng chữ phân tích, phân tích được một nửa thì đột nhiên ngập ngừng hỏi: “Anh...cũng thích em?”

Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy thừa nhận chuyện này trở nên dị thường khó khăn. Hơi thở Kim Chung Nhân còn chậm rãi phả bên tai, mà bản thân còn không biết là vì nguyên nhân gì khiến cả người từ đầu đến chân đều đỏ rực như con cua hấp.

Nếu không phải phía sau lưng còn kề sát trước ngực Kim Chung Nhân, Bạch Hiền nhất định sẽ cho rằng người kia đã biến mất. Bạch Hiền chờ đợi thật lâu vẫn không có động tĩnh gì, không thể không quay về sau nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Kết quả nhìn thấy một gương mặt ngây ngốc cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt.

“Anh cũng thích em? Anh cũng thích em đúng không? Vừa rồi ca nói chính là ý này phải không?”

Kim Chung Nhân tuân một tràng truy vấn khiến cho dũng khí Bạch Hiền biến mất không còn gì, nỗ lực muốn biểu đạt suy nghĩ của mình nghẹn ngào ở trong cổ họng phun không ra.

Trên thực tế, Bạch Hiền chính là kiểu người chẳng phải dễ dàng thừa nhận tình cảm, bộc lộ cảm xúc của mình như vậy.

Sau khi nổi lên dũng khí nói ra nhiều lời như vậy mới phát hiện cấp độ da mặt mỏng như mình sẽ không chịu nổi lần thứ hai thừa nhận, vì thế Bạch Hiền giữ vững trầm mặc.

Kim Chung Nhân cũng không có ý định muốn nghe lại đáp án, bởi vì cậu ta đã rơi vào trong ảo tưởng của chính mình vô pháp tự kiềm chế. Bạch Hiền cảm thấy nếu người kia còn tiếp tục cười ngớ ngẩn như vậy thì chẳng mấy chốc nước miếng sẽ chảy đầy lên áo mình mất.

Bạch Hiền thở dài một hơi, cảm giác tư thế hiện tại của mình cùng Kim Chung Nhân có điểm khó chịu, liền vỗ vỗ mu bàn tay Kim Chung Nhân ý bảo buông ra.

Kim Chung Nhân ngoảnh mặt làm ngơ vươn cánh tay ra siết chặt hai tay Bạch Hiền lại. Thời điểm đối phương vừa muốn chống cự, Kim Chung Nhân đã đem môi mình nhấn lên cổ Bạch Hiền.

Mạch máu xanh nhạt ẩn hiện dưới làn da trắng nõn.

Môi Kim Chung lướt nhẹ trên cổ Bạch Hiền, chạm vào da thịt ấm áp, tựa hồ có thể cảm giác được mạch đập hơi nảy lên.

Nhớ lại thời điểm trước đây, khi đó trên sân khấu cảm ơn hội diễn văn nghệ bế mạc thành công, Phác Xán Liệt đã từng túm lấy một dải kim tuyến màu vàng rơi xuống, sau đó thuận tay thắt lên cổ Bạch Hiền.

Khi đó Chung Nhân đứng ở bên cạnh Bạch Hiền, lặng lẽ nhìn màu vàng chói mắt kia càng làm nổi bật cái cổ trắng nõn mịn màng của Bạch Hiền, nỗ lực ngăn chặn cảm giác thôi thúc muốn kề sát lại chạm vào cùng sự ghen tị với Phác Xán Liệt trong sâu thẳm.

Đại khái là bởi vì ngứa, Bạch Hiền hơi hơi rứt cổ lại một chút, nhưng cũng không có bài xích động tác của Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền không thể không thừa nhận rằng bản thân thật sự thích những động chạm gần gũi một chút như vậy, giống như việc không thể không thừa nhận tình cảm của mình dành cho Kim Chung Nhân.

Kỳ thực không biết tình cảm ấy rốt cuộc từ bao giờ bắt đầu nảy sinh, có lẽ chính là tại đường sắt lần đó...

Thiếu niên mơ màng đội mũ trùm đầu đeo tai nghe, xuyên thấu qua vành mũ nhìn về phía mình. Trong đôi mắt đen ẩn giấu những cảm xúc không cách nào đoán được, kỳ thực đã đóng đầy tình cảm của đối phương.

Bạch Hiền nghĩ: Có lẽ trên thế giới này thực sự tồn tại cái gọi là “yêu từ cái nhìn đầu tiên”, tỷ như Kim Chung Nhân, tỷ như Biện Bạch Hiền.

47. Chương 45: Dù Em Là Người Thế Nào

Vốn ban đầu hai người muốn thử một lần cùng nhau làm bữa tối. Nhưng thực tế đã chỉ ra rằng, nếu bạn không có tài năng nấu nướng thiên bẩm như mama Độ Khánh Thù, hơn nữa lại không có bất kỳ kinh nghiệm vào bếp nào, thì tuyệt đối không thể đạt tới cái gọi là tiêu chuẩn căn bản.

Bạch Hiền còn hoài nghi bọn họ thậm chí còn không bằng với Lộc Hàm ngày hôm đó...

Nghe nói lần đó Ngô Thế Huân vì dám ăn hết đồng đồ ăn Lộc Hàm làm cho nên ngày hôm sau phải nghỉ học đi cấp cứu...Cậu ta bị đau bụng, nôn mửa không thôi, cuối cùng đành phải tới bệnh viện tiếp nước.

Thống khổ hơn chính là, tuy cảm giác bất an ban đầu của Kim Chung Nhân đã được cải thiện, nhưng hiện tại đối phương lại rơi vào tình trạng rối loạn “mùng như điên”, khiến cho Bạch Hiền cảm thấy thật đau đầu.

Đầu óc của cậu ta giống như đã bị đem ra nhúng xuống bồn cầu tự hoại nhà Phác Xán Liệt tẩy sạch một lần...

Mà tại sao lại là bồn cầu tự hoại nhà Phác Xán Liệt? Bởi vì Xán Liệt có một vị tỷ tỷ sở thích quái đản, đó là làm cho bồn cầu nhà bọn họ cứ giặt nước là lại xả ra màu hồng.

Cuối cùng Bạch Hiền đầu hàng, ngồi trên ghế sofa phòng khách, vô lực chỉ đạo Kim Chung Nhân: “Gọi điện thoại kêu đồ ăn ở ngoài đi, chúng ta ăn mì sốt tương đen là được rồi...”

Kim Chung Nhân cơ hồ là bay đến cái điện thoại, nhắc ống nghe lên gọi đồ ăn, rồi lại dạt trở lại bên người Bạch Hiền ngồi xuống.

“Nước miếng chảy kia” Bạch Hiền nhìn đứa nhỏ vừa ngẩn ngơ vừa vui sướng chợt thấy dở khóc dở cười, cũng không biết là nên buồn bực bản thân cư nhiên cao hứng đem tình cảm của mình ra thừa nhận hay là đang phiền não Kim Chung Nhân làm ra vẻ mặt như thế.

Kim Chung Nhân mơ màng đưa tay lên chùi khóe miệng, ngây ngốc hướng về phía Bạch Hiền nhìn say đắm.

Bạch Hiền gơ tay bưng kín mặt, cảm thấy rất ưu sầu.

Kim Chung Nhân đã kết thúc trạng thái háo sắc, quay mặt sang mờ mịt nhìn Bạch Hiền, hỏi ra vấn đề đặc biệt ngốc: “A? Sao đồ ăn chúng ta đặt còn chưa tới vậy?”

Bạch Hiền không nói gì nhìn cậu ta.

Kim Chung Nhân đi tới gần nhếch miệng cười: “Ca, vì sao lại thích em?”

Bạch Hiền rất muốn đánh đứa nhỏ một cái, bởi vì hần như là tên đàn độn. Nhưng chợt nghĩ trước mặt chính là người mình thích thì lại vu tâm không đành lòng, chỉ có thể chìa tay nhéo khuôn mặt kia, đem kéo tới lui qua trái qua phải.

“Anh tại sao lại thích em?”

Kim Chung Nhân lại truy vấn hỏi thêm một câu, bởi vì mặt đang bị Bạch Hiền nhéo, cho nên thanh âm có điểm quỷ dị.

Bạch Hiền nghĩ: Vì sao nhất định phải hỏi vấn đề mình không hề muốn trả lời? Tại sao lại thích em ư? Mình làm sao mà biết được tại sao?

Cho dù em lớn lên đẹp trai lại gợi cảm, hơn nữa khiêu vũ còn rất tuyệt. Nhưng có biết rằng mỗi lần ở trước mặt ca thời thời khắc khắc đều giống như là tên đàn độn? Nếu nói ca thích em bởi vì bộ dáng có vẻ đặc biệt ngốc nghếch này, như vậy chẳng phải quá nhảm nhí hay sao?

Dù sao đi nữa, cho dù Kim Chung Nhân người chính là đứa ngốc thì ca cũng đã lỡ thích em rồi.

Đột nhiên nhớ tới ngày đó Phác Xán Liệt nửa đêm thần bí gửi một cái email cho mình. Bạch Hiền tải xuống rồi mở ra, không biết bọn họ làm thế nào mà dùng máy ghi âm ghi lại lời thổ lộ của Chung Nhân được.

Bạch Hiền đem đoạn tỏ tình kia nghe đi nghe lại. Tuy rằng máy ghi âm hiệu quả không tốt, vẫn còn xen lẫn nhiều tạp âm, nhưng là không biết vì sao, mỗi lần nghe lại dâng lên một cảm giác khó có thể dùng ngôn từ biểu đạt.

Không chỉ bởi vì bản thân đã biết có một người thích mình một cách chân thành, nỗ lực như vậy, mà còn vì...

Nói rõ ràng hơn, có lẽ là vì biết có một người thích mình một cách chân thành, nỗ lực như vậy, mà người ấy lại đúng là người mình yêu thích.

Bạch Hiền nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân, tựa hồ nếu mình không nói lời nào thì sẽ bám riết không tha cứ như vậy hỏi tiếp. Bạch Hiền liền xoay người, nghiêm túc đề bả vai người kia xuống, nhìn thẳng vào mắt trả lời:

“Chung Nhân. Nghe này, anh cũng không biết vì sao mình lại thích em. Anh chỉ biết, vô luận là em lúc ngăn người nghe nhạc ở trong tàu điện ngầm, cắn ngón tay bước đi lảo đảo, trong ánh mắt không có tiêu cự. Là em lúc nào cũng dụi mắt ngái ngủ, em khiêu vũ vô cùng hoàn mỹ nhưng ca hát lại không thể tốt như khi nhảy, lúc hồi hộp không thể nói ra lời, có nụ cười ngây ngô nhưng lại rất rối loạn...Dù em là người thế nào, anh cũng vẫn thích em.”

“Có lẽ thời gian anh chú ý đến em không thể bằng quãng thời gian dài em thích anh, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến lời anh muốn nói. Anh cũng như vậy...”

“Rất thích rất thích em.”

Bản thân không biết lấy đâu ra nhiều dũng khí như thế, đưa tay túm lấy áo Kim Chung Nhân kéo lại gần mình.

Kim Chung Nhân vẫn còn chưa tỉnh táo lại sau lời thổ lộ của Bạch Hiền, khó khăn cắn chặt môi, biểu tình mờ mịt nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền thấy vẻ mặt của người đối diện đột nhiên cảm thấy tức giận, bản thân nói ra một tràng dài xúc động như vậy, thế mà Kim Chung Nhân lại không thêm đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Ánh mắt vẫn còn dừng ở bờ môi dày của Kim Chung Nhân, hiện tại đột nhiên bị tức giận, liền bất ngờ ngửa mặt lên cắn cắn Chung Nhân một cái thật mạnh.

“Đau...” Kim Chung Nhân hít vào một ngụm lạnh khí, trên cằm lưu lại hai hàng dấu răng rõ ràng của Bạch Hiền.

Chung Nhân nhìn Bạch Hiền chăm chăm trừng trừng mắt như là tiểu động vật xù lông, liền đưa cánh tay ôm người kia vào trong ngực. Không để ý tới Bạch Hiền đang cau có dùng sức giãy giụa, cúi xuống cắn lấy chóp mũi.

“A! Tiểu tử thói này!” Bạch Hiền tức giận ôm cái mũi bị cắn, sau đó dùng sức nhéo eo Kim Chung Nhân, nhưng là thắt lưng kia một chút thịt thừa cũng không có khiến Bạch Hiền càng thêm bức mình.

Kim Chung Nhân mặc cho đối phương nhéo mình, nhìn Bạch Hiền đỏ cả mặt đỏ lên, thích thú muốn đem cả người xoa đến trong ngực giở trò.

Vừa lúc đó chuông cửa vang lên.

“Kính coong”

Đồ ăn vốn đã đợi từ lâu cuối cùng cũng tới rồi.

48. Chương 46

Khi chỉ số gần gũi giữa người bạn thân nhất của bạn cùng bạn trai cậu ấy gia tăng theo cấp số nhân, bạn nên làm cái gì bây giờ?

-- mặc kệ bọn họ?

-- chúc bọn họ hạnh phúc?

-- sau đó ở cách xa xa?

Trên khán đài tầng hai sân thể dục, Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù hai người đứng ở lan can, trên tay cầm một cái ống nhòm rất to.

“Tay Kim Chung Nhân vòng qua eo Bạch Hiền!”

“Kim Chung Nhân nhéo mũi Bạch Hiền một cái!”

“Hai người cười như là hai đứa ngốc nhất quả đất!”

“Ê.. Không hiểu sao bỗng dưng yên lặng quá, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra..”

-- sau đó tìm đến một góc kín lén lút theo dõi và bình luận?

Phác Xán Liệt lòng dạ bất bình buông ống nhòm xuống, chống nạnh trừng mắt nhìn Độ Khánh Thù oán giận: “Hắc! Hai người kia chẳng lẽ không biết vốn bọn họ bình thường đã rất nổi bật rồi. Cứ như vậy dính lấy nhau cùng một chỗ thì còn ai tập trung mà học thể dục được chứ...?”

Độ Khánh Thù không nhúc nhích, ngoài miệng nói: “Ê..., Tuấn Miên ca đang đi về phía hai người kia. Sao anh ấy lại ra đây nhỉ?”

Phác Xán Liệt lại giơ ống nhòm lên theo dõi tình hình.

Bạch Hiền còn đang thao thao bất tuyệt nói.

“Chung Nhân, em quả thực không thể tin nổi hôm nay đi học đã có chuyện gì đâu! Lên lớp được nửa tiết thì thầy giáo nói cổ họng đau nên bảo Độ Độ đi lên giảng bài thay. Kết quả Độ Độ ngủ gà ngủ gật, sau đó bắt ca đi lên, nhưng cổ họng quý báu của ca dùng để luyện thanh, tại sao có thể lãng phí mà giảng toán được...”

Kim Chung Nhân nghe người kia nói, cười đến sung sướng hạnh phúc. Người khác mà nhìn thấy nhất định sẽ hoài nghi cậu ta rốt cuộc nghe lọt được bao nhiêu, bởi vì bộ dáng hiện tại vô cùng giống đứa ngốc.

Trên thực tế, thời điểm Kim Chung Nhân mà đã ở cạnh Bạch Hiền thì vĩnh viễn đều giống như là đứa ngốc.

Một lúc sau, Kim Tuấn Miên từ xa chạy tới.

“Có nhìn thấy Ngô Thế Huân không?” Kim Tuấn Miên vội vã hỏi.

“Ở sơ trung bộ phận, năm ba ban A.” Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ, lặng lẽ chỉ chỉ về phía trường sơ trung.

Kim Tuấn Miên lắc đầu liên tục nói: “Ca biết, nhưng là Lộc Hàm nói đã mấy ngày không liên lạc được với Ngô Thế Huân nên nhờ ca hỏi Kim Chung Nhân xem có gặp đứa nhỏ không?”

Kim Chung Nhân chợt dạ ho khan một tiếng: Ở phương diện trọng sắc khinh hữu, mình và Ngô Thế Huân quả thực tương xứng. Mấy ngày nay vẫn bạn cùng Bạch Hiền gọi điện thoại gửi tin nhắn, bản thân cơ hồ còn sắp quên mất Ngô Thế Huân còn tồn tại trên đời...

Đương nhiên cũng không bài trừ Chung Nhân tự mình an ủi: “Dù sao cậu ta còn có cửa Nai con ca”.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Hiền ngây người hỏi.

“Có vẻ là xảy ra chút vấn đề, nhưng ca không biết là gì.” Kim Tuấn Miên mờ mịt nói, “Hơn nữa cũng không hiểu rõ vì sao Lộc ca lại tới tìm ca trước tiên, rõ ràng tìm Ngô Thế Huân không phải nên tìm Chung Nhân trước mới đúng sao?”

Bạch Hiền lạnh lùng giúp Kim Chung Nhân trả lời: “Đúng vậy, hướng hồ Nai con ca cùng Chung Nhân rất thân thiết...”

Kim Chung Nhân tự động đem câu nói lập lờ kia cho rằng Bạch Hiền đang ghen, liền vòng tay ôm eo Bạch Hiền cười đến càn sung sướng, khiến ngay cả Kim Tuấn Miên cũng cảm giác mình sắp mù ...Thật sự, trước khi bọn họ chính thức hẹn hò, Kim Chung Nhân liền vẫn đối với Bạch Hiền làm vẻ mặt như thế, khi đó mình tại sao lại không cảm thấy kỳ lạ nhỉ?

Kim Chung Nhân từ trong túi lấy ra điện thoại di động, đầu dây bên kia vang lên vài tiếng. Thật bất ngờ, Ngô Thế Huân lại nhận điện thoại.

Thế nhưng trong điện thoại chỉ có tiếng im lặng, Ngô Thế Huân không nói lời nào, thậm chí ngay cả tiếng thở đều không thể nghe thấy.

“Thế Huân?” Kim Chung Nhân liếc sang thấy Bạch Hiền cùng Kim Tuấn Miên đang nhìn mình chằm chằm, đối với đầu bên kia nhẹ giọng thử thăm dò một tiếng.

Ngô Thế Huân vẫn không lên tiếng.

“Thế Huân? Làm sao vậy?” Kim Chung Nhân sửng sốt một chút, ở trong ấn tượng của mình, Ngô Thế Huân chưa bao giờ có biểu hiện như vậy.

Bạch Hiền liền giật lấy điện thoại, gào lên một tràng: “Thế Huân à, Bạch Hiền ca của em đây! Em làm sao mà lại không nói chuyện vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Có việc gì cứ nói với ca, ca sẽ giúp em nghĩ cách được không?”

Dường như nghe thấy thanh âm của Bạch Hiền, Ngô Thế Huân mới an tâm hơn. Sau một lúc lâu giọng nói ngọt ngào mềm yếu của Ngô Thế Huân chậm rãi truyền tới: “Bạch Hiền ca.. Lộc ca không cần em.. Bạch Hiền ca.. Em nên làm gì bây giờ?”

“Cái gì? Thế Huân em nói gì vậy? Lộc ca như thế nào?” Bạch Hiền vội vã hỏi dồn dập. Nhưng Ngô Thế Huân nhất định không chịu nói gì nữa. Một lúc lâu sau, Bạch Hiền tựa hồ nghe thấy tiếng thút thít nhỏ nhỏ.

Kim Chung Nhân lại đem di động từ trong tay Bạch Hiền cầm trở về, tiếp tục nói: “Thế Huân rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đang ở nhà sao? Hôm nay không đi học à? Hai người làm sao vậy?”

Ngô Thế Huân vẫn như trước không trả lời, yên lặng cúp điện thoại.

Bạch Hiền đại ra vài giây, xoay mặt nhìn Kim Tuấn Miên ngẩn người. Kim Tuấn Miên cũng kích động nhìn người kia, hai người đưa mắt nhìn nhau nửa ngày. Kim Chung Nhân đành vội vàng ấn điện thoại.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta cứ tìm Lộc Hàm ca hỏi rõ mọi việc đã...”

Lộc Hàm nhận điện thoại rất nhanh, giống như là đã chờ cuộc gọi này từ lâu rồi. Bên kia truyền đến thanh âm thoảng có điểm mỗi một, hoang mang mà bất đắc dĩ.

Sau khi Bạch Hiền lải nhải một hồi, Lộc Hàm cuối cùng mới chịu mở miệng nói chuyện.

“Bạch Hiền.. Em có biết nguyên nhân chuyện này là gì không?”

Bạch Hiền sửng sốt một chút.

Bởi vì vô tình bật loa ngoài mà thanh âm Lộc Hàm tuy rằng trầm âm u nhưng lại rất rõ ràng.

“Thế Huân hỏi ca là thích Chung Nhân hơn hay là Thế Huân hơn.”

Bạch Hiền không tự chủ nhìn Kim Chung Nhân liếc mắt một cái, mà Kim Chung Nhân cũng đã cứng ngắc, biểu tình trên mặt đại ra đến cực điểm.

“Ca nói, ca thích Chung Nhân hơn.”

49. Chương 47: Chẳng Lẽ Là Đây Là Tứ Giác Tình Yêu Như Lời Đồn?

Đây là lần thứ hai Kim Tuấn Miên trực tiếp xuất hiện tại hiện trường, nhưng hiển nhiên còn gặp phải áp lực lớn hơn rất nhiều so với Độ Khánh Thù và Phác Xán Liệt, bởi vì một câu nói kia của Lộc Hàm, chính là liên lụy đến cả hai cặp đôi.

Tuấn Miên sáng suốt xoay mặt, làm bộ như không nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của Bạch Hiền và Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền hít một hơi thật sâu, nói với đầu bên kia: “Lộc ca, chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp, ca bây giờ đang ở đâu?”

Đi theo Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân, Kim Tuấn Miên ở phía sau cảm thấy rất phiền muộn, bỗng nhiên nghĩ mình hẳn là nên gọi điện thoại báo tin cho Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù, nhưng rồi lại cảm thấy nếu như nói ra, chuyện này sẽ dính dáng đến rất nhiều người.

Trong lúc đấu tranh suy nghĩ, bọn họ đã tới quán gà rán đám bằng hữu của Kim Chung Nhân thường xuyên tụ tập.

Lộc Hàm đang ngồi một mình ở một cái bàn lớn, chống cằm ngẩn người. Người trước mặt mặc cái áo rực rỡ, đội mũ len trắng ấm áp, gương mặt nhìn nghiêng thật bình yên mà xinh đẹp, cảm giác giống như một thiên thần...tuy rằng thoáng qua có chút hơi mệt mỏi tiêu tụy.

Bạch Hiền kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Lộc Hàm. Ánh mắt Lộc Hàm lướt qua Kim Tuấn Miên, Kim Chung Nhân, cuối cùng tựa hồ có điểm áy náy dừng lại trên mặt Bạch Hiền.

“Nai con ca, không sao chứ?” Bạch Hiền làm bộ như không chú ý đến ánh mắt của người kia, chìa tay ôm lấy bả vai Lộc Hàm. Lộc Hàm hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu: “Không có việc gì, chẳng qua ca đã nói sai mà thôi.”

“Thế Huân nói ca không cần cậu ấy.” Kim Tuấn Miên thử thăm dò hỏi.

Lộc Hàm lại không nói gì.

“Giữa hai người rốt cuộc là như thế nào?” Bạch Hiền kéo kéo tay áo Lộc Hàm hỏi tới.

Kim Chung Nhân căn bản không dám nói lời nào. Tuy rằng chuyện này cùng Ngô Thế Huân có liên quan, hơn nữa bản thân cũng rất quan tâm, nhưng sự tình lại có liên quan đến mình vậy nên tốt nhất nên làm bộ như không có mặt ở hiện trường.

“Đơn giản mà nói...” Lộc Hàm nâng cằm lên hướng về phía Bạch Hiền, “Chính là lúc đó Thế Huân cẩu kỉnh, sau đó hỏi ca thích hơn ai. Ca nhất thời giận dữ, nói rằng thích Chung Nhân hơn. Cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này.”

Kim Chung Nhân hận không thể đem đầu mình vùi xuống đất.

“Vì sao Thế Huân lại hỏi cái này?”

“Ngô Thế Huân chết tiệt, tiểu tử thối này thật sự muốn làm phản mà. Nó cả ngày nhao nhao ầm ĩ. Vậy mà ca chỉ thuận miệng nói một câu thế mà đã nghiêm trọng hóa vấn đề là sao?” Lộc Hàm đột nhiên liền bắt đầu gầm thét.

Không ai hiểu được cậu ta dùng tiếng Trung đang gào thét cái gì.

“Thế Huân tại sao lại hỏi cái này?” Bạch Hiền hỏi lại lần nữa.

Lộc Hàm lại không nói.

Xem vẻ mặt của Lộc Hàm, tựa hồ bộ dáng có chuyện thầm kín khó nói, Kim Tuấn Miên đột nhiên nói: “Nai con ca, nguyên nhân của vấn đề này, có người không thể nghe sao?”

Lộc Hàm giật mình hơi ngược mắt, biểu tình có điểm ngạc nhiên nhìn Kim Tuấn Miên, dường như đã khẳng định suy đoán của Kim Tuấn Miên là chính xác.

Bạch Hiền ngậm ngẩn cả người nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân, nghĩ nghĩ mới hỏi: “Là chuyện tuyệt đối em sẽ để ý sao?”

Lộc Hàm cười khở.

Bạch Hiền nhìn Kim Chung Nhân liếc mắt một cái.

Không biết tại sao Bạch Hiền chợt nhớ tới thời điểm ngày trước, khi muốn chạy tới đưa trả túi quần áo luyện tập cho Kim Chung Nhân thì thấy cảnh tượng Chung Nhân cùng Lộc Hàm thân thiết đi vào quán, lúc đấy mình đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất trong lòng.

Quan hệ đặc biệt tốt không thể giải thích nổi giữa Lộc Hàm và Kim Chung Nhân vẫn khiến Bạch Hiền cảm thấy hoang mang cho đến tận bây giờ. Kỳ thực hai người kia ở lần đầu tiên gặp mặt rõ ràng một chút trao đổi đều không có. Hiện tại họ đột nhiên trở nên thân thiết, có vẻ cũng không phải vì Ngô Thế Huân đứng ở giữa.

Kim Tuấn Miên thực sự muốn lập tức xoay người rời đi, tự hỏi bản thân tại sao bỗng nhiên lại bị kéo vào chuyện tình bốn người này a?

Chẳng lẽ lập tức sẽ phát triển trở thành tứ giác tình yêu như lời đồn sao?

Trên thực tế, Tuấn Miên cảm thấy Ngô Thế Huân đối với Bạch Hiền mức độ quan tâm cũng rất cao. Hình như ở nơi nào còn gặp qua Ngô Thế Huân dứt Bạch Hiền ăn khoai tây chiên rồi thì phải?

Nhưng nếu giờ mà bỏ đi thì mọi chuyện sẽ trở nên quá rõ ràng sao. Tuấn Miên không còn lựa chọn nào khác ngoài kiên nhẫn ngồi ở chỗ cũ, nhìn Lộc Hàm trầm mặc không nói gì, biểu tình nghiêm túc của Bạch Hiền, còn có Kim Chung Nhân hận không thể đem cả khuôn mặt vui trong lòng bàn tay.

Cho nên bây giờ mình đang thay thế vị trí Ngô Thế Huân sao?

Mình có nên phỏng đoán nếu Ngô Thế Huân mà ở đây thì sẽ có biểu tình gì, sau đó tạm thời đóng giả một chút để tô đậm bầu không khí không?

Kim Tuấn Miên cảm thấy rất phiền muộn, nhưng phiền muộn nhất đương nhiên phải là Kim Chung Nhân.

Cái ánh mắt kia của Bạch Hiền khiến Chung Nhân trong lòng rất lo lắng, nhưng vì có Lộc Hàm ở đây khiến cậu lại không thể tùy tiện giải thích, cho nên đành không tự chủ ưỡn thẳng lưng, cố gắng làm cho mình có vẻ chẳng chột dạ chút nào.

Lộc Hàm chậm rãi cúi đầu: “Bạch Hiền, Chung Nhân ở trong lòng em, là không đồng dạng như vậy phải không? Ca còn nhớ rõ thời điểm Chung Nhân nói lời tỏ tình, hai đứa đối với nhau đều rất đặc biệt. Vậy chẳng lẽ, đối với ca Thế Huân cũng giống như những người khác sao?”

“Vậy sao ca không nói điều đó cho Thế Huân biết?” Bạch Hiền cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Lộc Hàm nở nụ cười khở, nhìn nhìn ba người xung quanh: “Thế Huân nói ca rất đặc biệt với cậu ấy. Nhưng rốt cuộc có thể duy trì bao lâu? Rốt cuộc có thể thích đến bao lâu? Rốt cuộc có nên hay không tin tưởng? Đứa nhỏ kia.. mới chỉ học năm ba sơ trung, mới mười sáu tuổi thôi...”

Không phải bởi vì không tin tình cảm hiện tại Thế Huân dành cho mình, mà chỉ là Lộc Hàm không thể xác định được tình cảm như vậy có thể duy trì bao lâu. Nói cho cùng, Lộc Hàm không thể tin tưởng vào những cảm xúc non nớt của Ngô Thế Huân, một người mới lên năm ba trung học, cùng mình chênh lệch đến bốn tuổi, ở trong mắt mình kỳ thực vẫn còn con nít.

Bởi vì không xác định, cho nên mới sợ hãi hứa hẹn.

50. Chương 48: Tình Yêu Trẻ Dại

Không biết có phải vì nảy sinh sự đồng cảm, hay là trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn về Lộc Hàm cùng Kim Chung Nhân, mà Bạch Hiền trên đường trở về bỗng nhiên dị thường trầm mặc.

Kim Tuấn Miên đã sớm lấy cớ phải đi gặp thầy giáo rồi nhanh chóng chuồn mất, chỉ còn lại Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân hai người ở bến tàu điện ngầm.

Lúc này không phải giờ tan tầm nên tàu điện vô cùng vắng vẻ, cơ hồ không có ai. Hai người ngồi cạnh nhau, bầu không khí bỗng đột nhiên trở lại ngưng ngừng như những ngày trước.

Kim Chung Nhân muốn mở miệng giải thích một chút, nhưng rốt cuộc lại há miệng thở dốc không biết bản thân hẳn là nên giải thích cái gì.

Nhìn Bạch Hiền có vẻ tâm sự nặng nề, biểu tình phức tạp đến mức Kim Chung Nhân tuyệt nhiên không hiểu được người kia đang suy tư gì nữa.

Không khí cứ như vậy giăng co cực kỳ lâu, cho đến khi Kim Chung Nhân cuối cùng nhin không được phải lên tiếng: “Ca.. Em.. Lộc ca cùng em không phải quan hệ đó...”

Bất ngờ chính là, Bạch Hiền quay mặt lại nhìn Chung Nhân, hướng về phía đối phương mỉm cười: “Ca biết.”

“A?” Cứ nghĩ Bạch Hiền nhất định sẽ chất vấn hoặc trách móc mình, vậy nên lúc này Kim Chung Nhân tròn mắt, nhìn chằm chằm ánh mắt của Bạch Hiền muốn xác nhận liệu đối phương có thật sự nghĩ vậy hay không.

Nhưng là ánh mắt trong veo của Bạch Hiền đã nói cho Chung Nhân biết, rõ ràng người bên cạnh không có để tâm nhiều đến việc này.

“Cái đó...” Vậy ca rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Vì sao lại thẫn thờ như vậy?

“Chỉ là đang suy nghĩ mấy câu nói kia của Lộc ca thôi...”

Kim Chung Nhân ngẩn ra, nhớ lại lời Lộc Hàm trong quán ăn: “Về chuyện rốt cuộc có nên tin tưởng Thế Huân hay không?”

“Ừm..”

“Thế Huân thật sự rất thích Lộc ca!” Kim Chung Nhân có điểm nóng nảy, “Em biết Thế Huân, Thế Huân cậu ta...”

Bạch Hiền vỗ nhẹ bờ vai đứa nhỏ, biểu tình vẫn trầm tư: “Ca biết Thế Huân thật sự thích Lộc ca, việc này Lộc ca đương nhiên cũng biết. Nhưng điều Lộc ca sợ hãi không phải Thế Huân rốt cuộc có thích mình hay không, mà là sợ hãi Thế Huân làm ra hứa hẹn.. Dù sao.. Thế Huân mới đầu năm ba sơ trung...tuổi nhỏ như vậy... tình yêu trẻ dại này.. Rốt cuộc có thể duy trì bao lâu?”

Kim Chung Nhân bộ dáng thoát nhìn có điểm không hiểu.

Bạch Hiền thở dài một hơi... Tuy rằng chỉ thua kém nhau một niên cấp, nhưng dù sao thì vẫn là chênh lệch gần hai tuổi, Kim Chung Nhân có lẽ vẫn không hiểu được những lời mình muốn nói đi.

“Không phải Nai con ca lo lắng về hiện tại, mà là tương lai.”

Kim Chung Nhân chậm chạp phân tích thật lâu mới tựa hồ tỉnh ngộ liền chớp chớp mắt: “A, Bạch Hiền ca là nói, Lộc ca cảm thấy Thế Huân tuổi quá nhỏ, cho nên không biết cậu ta đối với mình có thể thích liên tục đến bao lâu.. Là ý tứ này sao?”

Bạch Hiền gật gù đầu: “Thế Huân mới chỉ có mười sáu tuổi a..”

Một cảm giác xót xa ẩn trong tiếng thở dài rất nhẹ, Bạch Hiền thấy mình hoàn toàn hiểu được nỗi băn khoăn của Lộc Hàm, “Cậu ấy nói “Thích”, nhưng chẳng qua cứ như vậy liều lĩnh thích mà thôi. Nếu tin vào loại tình cảm đó, thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Kim Chung Nhân đột nhiên không nói gì.

Lúc Bạch Hiền nhìn về phía Chung Nhân, ánh mắt người kia có điểm bất an nhìn lại: “Anh...”

“Sao vậy?” Bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi thật sự làm cho Bạch Hiền cảm thấy mình vừa làm sai chuyện gì.

“Em cũng vậy.. từ đầu năm ba sơ trung bắt đầu.. thích anh...”

Kim Chung Nhân chần chờ thật lâu cuối cùng vẫn lựa chọn đem tâm sự nặng trĩu trong lòng nói ra, “Anh cũng sẽ cho là như thế sao? Hoài nghi tương lai của chúng ta rồi cuộc là cái gì? Cũng như Lộc ca hoài nghi tình cảm của Thế Huân?”

“Anh...”

Bạch Hiền lúc này mới đột nhiên phản ứng kịp. Thật ra, lúc đó căn bản không có nghĩ tới tình cảm của Kim Chung Nhân dành cho mình cũng bắt đầu khi bằng tuổi Thế Huân mà đến, chẳng qua cảm xúc nhất thời mới nói ra những lời như vậy...

Kim Chung Nhân dường như vô cùng lo lắng, nhưng lại không biết bắt đầu thế nào, thanh âm bất giác mang theo một điểm hết sức căng thẳng:

“Anh... Thế Huân thật sự biết rõ tình cảm của cậu ấy... Còn có... Em thật sự đã suy nghĩ rất nghiêm túc, em cảm thấy.. Ý của em là..”

Bạch Hiền biết Chung Nhân lại bắt đầu suy nghĩ phức tạp.

“Chung Nhân, anh không hề hoài nghi tình cảm của em rồi cuộc có thể duy trì bao lâu, bởi vì anh biết rằng mấy thứ này không đáng để lo lắng.”

Bạch Hiền hướng về phía Kim Chung Nhân, nghiêm túc nói, “Chung Nhân, thật sự không cần suy nghĩ nhiều về chuyện này đâu. Em lúc nào cũng lo được lo mất cái gì, chẳng lẽ là anh khiến cho em có cảm giác không an toàn đến vậy sao?”

Kim Chung Nhân kinh ngạc nhìn Bạch Hiền, sau đó cất lực lắc đầu.

Bạch Hiền nở nụ cười: “Chung Nhân, nếu như đã quyết định cùng một chỗ, thì cho dù toàn bộ thế giới đều hoài nghi, chúng ta cũng không thể đánh mất niềm tin. Cho dù toàn bộ thế giới đều lựa chọn buông tay, chúng ta cũng không hề hối tiếc.”

Kim Chung Nhân ngây ngốc nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền ca.. thực sự là ôn nhu như vậy, thông minh như vậy...

Tựa hồ thoát nhìn tính cách có vẻ kì quái, nhưng thực ra mỗi khi Chung Nhân lo lắng hay sợ hãi, Bạch Hiền đều mỉm cười rạng rỡ, ôn nhu khuyên giải, thậm chí có thể thẳng thắn bộc lộ tình cảm suy nghĩ với đối phương. Một Bạch Hiền như vậy, thật sự là một ca ca đáng tin cậy.

Nếu mình suy nghĩ quá nhiều, bởi vì rất thích cho nên luôn luôn chỉ để ý đến việc sẽ đánh mất người kia, như vậy bản thân thực ra sẽ càng làm Bạch Hiền ca cảm thấy áp lực phải không?

Chung Nhân chợt mỉm cười hạnh phúc, gương mặt nhu hòa giang cánh tay kéo Bạch Hiền ở bên cạnh vào trong ngực.

Có đôi khi em thật sự không thể không tán thưởng ánh mắt mình, ở giữa biển người mênh mông liếc mắt một cái có thể tìm thấy anh. Có đôi khi em cũng thật sự không thể không thừa nhận bản thân may mắn, kiếp trước rồi cuộc tài đức gì mà giờ có thể ôm anh vào lòng.

51. Chương 49: Không Chỉ Là Vấn Đề Tuổi Tác

Về vấn đề giữa Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân, liệu có phải chỉ thời gian mới chứng minh được tình cảm của Ngô Thế Huân không phải bởi vì tuổi trẻ bông bột mà nhất thời nảy sinh rung động?

Tuy rằng ngoài miệng nói lời an ủi Kim Chung Nhân, nhưng tình cảm không xác định của Lộc Hàm đối với Bạch Hiền vẫn gây ra một chút tác động.

Lộc Hàm là ca ca vô cùng thân thiết, Ngô Thế Huân cũng là đệ đệ rất yêu quý. Quan hệ giữa hai người này vô luận ra sao, cũng không thể không ảnh hưởng đến suy nghĩ của Bạch Hiền.

Tương lai bọn họ rốt cuộc sẽ thế nào đây?

Lúc trước, khi Ngô Thế Huân dính chặt lấy Lộc Hàm, Bạch Hiền kỳ thực cũng nghĩ như Lộc Hàm, cho rằng Ngô Thế Huân chỉ vì hình ảnh thiên thần kia mà nhất thời say nắng thôi, thật không ngờ rằng tình cảm đó lại ăn sâu trong lòng Ngô Thế Huân đến vậy.

Việc này thực ra bọn họ đều là không có tư cách để ý, nói cho cùng đây đều là chuyện riêng của hai người. Dù sao ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng việc bỏ mặc không quan tâm lại căn bản là chuyện không thể nào.

“Haizzz...” Bạch Hiền bắt đầu từ buổi sáng đã không biết thở dài lần thứ bao nhiêu nữa, cuối cùng cũng hấp dẫn thành công ánh mắt giả bộ không biết của Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù.

“Cậu rốt cuộc moi từ đâu ra lắm chuyện phiền lòng vậy?”

Phác Xán Liệt nổi giận. Máy người đang yêu căn bản có thể hiểu được nỗi thống khổ của những người độc thân sao? Cậu vì sao cứ than ngắn thở dài vậy? Chuyện tình của cậu thì còn có cái gì đáng để buồn rầu nữa?

Bạch Hiền nhìn hai cái người hoàn toàn không biết sự tình, cảm thấy một trận bi thương.

Người không biết chuyện gì thật sự là quá hạnh phúc..

“Các cậu nói xem... Nếu, mình nói là nếu nhé, có một đệ đệ nhỏ hơn bốn tuổi thích cậu, vậy cậu rốt cuộc có nên tin tình cảm của người đó là thật không?” Bạch Hiền quyết định trước tiên hỏi một chút quan điểm của hai người bạn thân.

Phác Xán Liệt há hốc miệng: “Nhỏ hơn bốn tuổi? Vậy là mười bốn tuổi? Nghĩa là mới chỉ học năm nhất sơ trung ư?”

Độ Khánh Thù nghiêm túc nói: “Bạch Hiền, cậu tại sao có thể giả thiết như vậy? Chẳng lẽ cậu gần đây tâm thần bất định nguyên nhân là vì lại được một tiểu bằng hữu nhỏ hơn nhiều tuổi như vậy thăm mền?”

“A.. Bạch Hiền, cậu thật đúng là có.. ờm.. mị lực hấp dẫn niên hạ nha...”

Phác Xán Liệt nghe Độ Khánh Thù nói như vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ, thật sự tưởng rằng chính là nguyên nhân này, cho nên cả người nháy mắt liên hồi bởi.

“Làm gì có chuyện đó!” Bạch Hiền nổi giận, “Hai người các cậu đừng có suy đoán lung tung được không?”

Độ Khánh Thù thận trọng suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu: “Mình dù sao cũng sẽ không tin tưởng. Năm nhất sơ trung ư? Nhóc con như vậy thì biết cái gì a. Người bình thường đều sẽ cảm thấy hản chỉ tiểu hài tử ngây ngô vô lo vô nghĩ phải không?”

Phác Xán Liệt tỏ vẻ mình cũng không thể tin tưởng: “Năm nhất sơ trung thì đúng là quá nhỏ...”

“Cái đó, ví dụ như.. ờm.. cậu học đại học năm nhất, còn đối phương là sơ trung năm ba?” Bạch Hiền nghĩ nghĩ tiếp tục thăm dò.

“Năm ba sơ trung?” Lần này Độ Khánh Thù có điểm do dự, “Nếu nói vậy...tựa hồ có thể coi như sắp là người trưởng thành rồi?”

“Nhưng nếu như mình là năm thứ nhất đại học, thì năm ba sơ trung có phải vẫn quá nhỏ đúng không? Khoảng cách không chỉ là bốn tuổi, mà còn kéo dài qua toàn bộ phạm vi sơ trung, trung học cùng đại học a.” Phác Xán Liệt cân nhắc phân tích, “Cái này không chỉ là vấn đề tuổi tác, đây là vấn đề về sự từng trải.. Bạch Hiền, rốt cuộc cậu hỏi cái này để làm gì?”

Bạch Hiền làm bộ như không nghe thấy lời chất vấn của người kia, tiếp tục rơi vào trầm tư.

Quả nhiên.. Không chỉ có Lộc Hàm nghĩ như vậy mà Phác Xán Liệt Độ Khánh Thù.. cũng nghĩ thế sao?

Chênh lệch bốn năm, giống như là Phác Xán Liệt vừa nói, không chỉ là cách biệt về tuổi tác. Nếu suy nghĩ sâu xa, xét trên góc độ cách cư xử giải quyết mọi việc thì có lẽ đều trở nên bất đồng, đây là còn chưa kể đến sự nghiêm khắc trong việc rạch ròi giữa quan hệ tiền bối- hậu bối ở văn hóa Hàn Quốc.

Lấy chính mình cùng Kim Chung Nhân làm ví dụ. Sở dĩ trường hợp của mình khác với hai người bọn họ, là vì Bạch Hiền và Chung Nhân chỉ cách nhau gần hai tuổi, xét về niên cấp thì chỉ thua kém một bậc.

Huống hồ đối với Kim Chung Nhân mà nói, rất ít khi để tâm đến phương diện đó. Hơn nữa Bạch Hiền trời sinh đã có gương mặt trẻ thơ, còn Kim Chung Nhân so với tuổi thực tế thoát nhìn còn già dặn hơn nhiều..

Lộc Hàm đáng vẻ trẻ con đương nhiên không thể nghi ngờ, nhưng Ngô Thế Huân kia gương mặt trắng nõn, cũng có cảm giác ngây thơ thuần khiết như vậy.

Có lẽ Lộc Hàm không xác định, cũng bởi vì Ngô Thế Huân không có khiến cho người ta một cảm giác trưởng thành chẳng?

Càng nghĩ thì càng thấy đứng ngồi không yên, Bạch Hiền bèn lấy điện thoại ra, nghĩ nghĩ trước tiên gửi tin nhắn cho Kim Tuấn Miên cập nhật tình hình, sau đó lại nhắn Kim Chung Nhân sau khi tan học cùng mình tới sơ trung bộ phận một chuyến.

Vô luận như thế nào, Ngô Thế Huân rốt cuộc nghĩ về vấn đề này ra sao là vô cùng quan trọng.

Kim Chung Nhân cùng Bạch Hiền hai người ở tầng dưới thư viện của sơ trung bộ phận tìm được Ngô Thế Huân đang nằm trên cái ghế dài. Ngô Thế Huân đem một quyển sách che ở trên mặt, giãn tay chân nằm dài tựa hồ đang ngủ say.

Kim Chung Nhân nhẹ nhàng đẩy một chút, đem quyển sách trên mặt người kia lấy ra mới phát hiện Ngô Thế Huân cũng không có ngủ. Ngược lại, lập tức nhắm chặt mắt vì bị mặt trời chiếu vào đột ngột, sau một lúc lâu mới một lần nữa mở to đôi mắt ngập nước.

Bạch Hiền nhìn gương mặt tiều tụy kia, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả. Trước khi Thế Huân kịp có phản ứng gì, thì Bạch Hiền đã vươn cánh tay ra đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng.

Ngô Thế Huân bị ánh mắt áp bức của Kim Chung Nhân làm cho giật nảy cả người, nhất thời thanh tỉnh.

“A.. Hai người sao lại tới đây?..” Thế Huân xoa xoa hốc mắt đỏ ngầu ngồi xuống hỏi.

“Bọn ca mà không đến, chắc em sẽ cứ mơ mơ màng màng ở đây cả ngày...” Bạch Hiền cảm thấy đặc biệt tức giận, túm cổ áo đem Ngô Thế Huân kéo lại gần, “Đã đến đây rồi, em nhất định phải làm rõ mọi chuyện, đem sự tình nói rõ cho ca nghe...”

52. Chương 50: Em Dựa Vào Cái Gì Để Khiến Người Kia Tin Tưởng?

Ngồi ở trong cantin sơ trung bộ phận, Bạch Hiền cảm thấy bọn họ lựa chọn nơi này thật tuyệt đối là một sai lầm.

Nhìn nhìn chung quanh đột nhiên có rất đông học sinh, lại thấy Ngô Thế Huân đang vô cùng khó chịu cùng Kim Chung Nhân im lặng không nói gì, Bạch Hiền cảm thấy rất sâu muộn.

Cậu thật sự không thích cảm giác bị nhiều người vây quanh chỗ như vậy a!

“Hai người rớt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Thế Huân không trả lời, trực tiếp đem mặt mình vùi vào trong cánh tay.

Sắc mặt Kim Chung Nhân bỗng trở nên có chút khó coi. Trên thực tế, từ khi quen biết Ngô Thế Huân suốt mấy năm nay, Chung Nhân chưa từng thấy người kia khí phách tinh thần sa sút như vậy...

Ở trong mắt Chung Nhân, Ngô Thế Huân luôn cười rộ lên ánh mắt cong cong. Mỗi khi bọn họ gặp phải vấn đề gì rắc rối thì đều theo thói quen đi tìm Ngô Thế Huân nghĩ biện pháp. Căn bản không tưởng tượng nổi Ngô Thế Huân cũng sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng là Chung Nhân không biết nên làm cái gì bây giờ.

Không có khả năng nói những lời hay ý đẹp an ủi, chỉ có thể yên lặng nhìn Ngô Thế Huân với khuôn mặt bất đắc dĩ, đau lòng nhưng lại nói không nên lời, câu nói dở đành mắc kẹt ở trong cổ họng, thế nào cũng nhả không ra nửa phần.

May mắn bên cạnh còn có Bạch Hiền.

Bạch Hiền nháy mắt với Kim Chung Nhân rồi ngồi xuống bên cạnh Thế Huân, đưa tay ở trên sống lưng đứa nhỏ vỗ về.

“Thế Huân à.. nếu em không muốn nói, vậy cứ ngồi nghe ca nói được không?”

Thanh âm Bạch Hiền thật ôn nhu, ôn nhu đến mức cho dù Kim Chung Nhân biết Ngô Thế Huân lúc này cần rất nhiều sự an ủi khuyên giải, nhưng vẫn hơi cảm thấy có điểm khó chịu.

Ngô Thế Huân không hề nhúc nhích, nhưng Bạch Hiền biết đối phương vẫn đang lắng nghe.

“Thế Huân, có những vấn đề em không thể hỏi, tỷ như em hỏi Nai con ca rằng giữa Chung Nhân và em, Nai con rớt cuộc thích ai.” Bạch Hiền sắp xếp một chút tìm từ rồi nói tiếp, “Vấn đề này giống như là hỏi ca, em cùng Chung Nhân thì ca thích ai hơn... Nhưng là em phải biết rằng, trong lòng mỗi người, hai đứa đều khác nhau.”

“Ca thích em vì Thế Huân là một đệ đệ rất khả ái và tốt bụng, nhưng ca thích Chung Nhân..”

Bạch Hiền liếc thoáng qua Kim Chung Nhân vẫn đang nhìn mình chằm chằm, không biết tại sao bắt giác đỏ mặt, “Ca thích Chung Nhân, cũng như cảm giác em thích Nai con ca vậy”

“Hai loại tình cảm này không thể so sánh nổi, cũng không thể đặt cùng một chỗ, Thế Huân em có hiểu không?”

Ngô Thế Huân ngẩng mặt giơ lên, biểu tình uể oải: “Bạch Hiền ca, em hiểu, chỉ là...nhất thời khó chịu..”

Bạch Hiền đưa tay vuốt nhẹ tóc đứa nhỏ, mỉm cười nói tiếp: “Ca biết, Nai con ca cũng biết, anh ấy nói ra thích Chung Nhân hơn, chẳng qua chỉ vì lúc đấy bị em chất vấn nên mới tức giận thôi..”

Ngô Thế Huân thoát nhìn tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Hiền thử thăm dò nói tiếp: “Điều mà ca muốn nói là.. vì sao em lại cảm thấy...ừm, Nai con ca ” không cần em nữa?”

Ngô Thế Huân nghe được cái đề tài này liền không chớp mắt nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền trong lòng thầm suy nghĩ: Nai con ca, ca thực sự nên tới nhìn biểu tình này của Thế Huân. Nếu ca thấy được, chắc chắn sẽ không thể nói cậu ấy căn bản vẫn chưa xác định rõ tình cảm của mình.

“Thế Huân, em sinh năm 1994, đúng không?”

Ngô Thế Huân mở miệng gật gật đầu.

“Nai con ca sinh năm 1990, hai người lại cùng sinh vào tháng tư, cho nên tổng thể mà nói, chính là chênh nhau bốn tuổi đúng không?”

Ngô Thế Huân lại gật đầu một cái.

“Thế Huân, em có biết đối với nai con ca mà nói, em còn quá nhỏ, nhỏ đến mức nếu nai con ca coi em là một tiểu đệ đệ thì cũng là điều hoàn toàn có thể?”

Ngô Thế Huân không nói gì.

“Đương nhiên, nai con ca không có cư xử với em như một đệ đệ mười sáu tuổi, anh ấy thực sự rất thích em... Nhưng là...” Bạch Hiền dừng lại một chút, làm bộ không phát hiện sắc mặt vui mừng của Ngô Thế Huân, “Nhưng là Thế Huân, em mới chỉ có mười sáu tuổi, hơn nữa đây không chỉ là vấn đề tuổi tác...”

“Mà còn là vấn đề về trải nghiệm”

“Khoảng cách giữa sơ trung cùng đại học, bây giờ em vẫn chưa thể hình dung được hết đâu. Đó chính là sự khác nhau giữa những người chưa biết đến và những người đã trải qua quãng thời gian trung học... Bởi vì ai cũng hiểu, giai đoạn trung học là giai đoạn vô cùng quan trọng trong quá trình trưởng thành của con người. Vô luận là bạn rất thân hay là người trong lòng, rất nhiều tình huống đều xảy ra lúc đó, mà em.. vẫn chỉ là học sinh sơ trung mà thôi.”

“Bạch Hiền ca em...” Ngô Thế Huân vội vàng muốn nói điều gì nhưng lại bị Bạch Hiền ngắt lời.

“Thế Huân, ca biết em muốn nói gì. Không ai hoài nghi tâm ý của em, chẳng qua nai con ca vẫn chưa thể xác định mà thôi. Dù cho anh ấy có thích em đến thế nào, cũng không thể dễ dàng tin tưởng hứa hẹn với một người nhỏ hơn mình bốn tuổi. Tương lai luôn thay đổi, em có hiểu được ý ca không?”

Ngô Thế Huân gật gật đầu.

Đứa nhỏ này vốn là một người thông minh như vậy, làm sao có thể không rõ ý tứ của Bạch Hiền, chẳng qua chỉ là luôn luôn cự tuyệt, không muốn hiểu thấu đáo mà thôi.

Nhưng đến giờ phút này, hiện thực đã bắt đầu buộc Thế Huân không thể không suy tư về vấn đề đó.

“Thế Huân, em nhất định cũng biết, nhưng lại biết chưa đủ... Nói hơi khó nghe một chút, Nai con so với em lớn hơn bốn tuổi, kinh nghiệm sống cũng đều phong phú hơn, vậy em dựa vào đâu để khiến đối phương dễ dàng tin tưởng lời hứa hẹn của mình?”

Bạch Hiền cảm thấy cùng Ngô Thế Huân nói chuyện là rất thuận lợi cũng thật dễ dàng, bởi vì Ngô Thế Huân vô cùng thông minh, hơn nữa năng lực phân tích và linh hoạt cũng thật xuất sắc.

So với hài tử gốc Kim Chung Nhân đúng là hoàn toàn bất đồng.

Đáng tiếc người mình thích lại chính là Kim Chung Nhân gốc ghêch này.

Thở dài một hơi, Bạch Hiền tiếp tục nói: “Thế Huân, kỳ thực cái từ “mãi mãi” này chính là một từ hào huyền nhất. Một khi đã nói ra miệng “hứa hẹn” rồi, liệu em có tin tưởng mình sẽ hoàn toàn mang lại những điều thật sự đáng đáng sau nó đến cho Lộc ca được không?”

53. Chương 51: Tặng Anh Cho Em

Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân gọi điện thoại cho Lộc Hàm và Ngô Thế Huân mời tới dự party sinh nhật, hai người ở đầu bên kia điện thoại cùng đồng thanh hỏi một câu:

“Nai con ca có đi không?” “Thế Huân có đi không?”

Sau khi nhận được câu trả lời xác nhận, hai người bỗng nhiên rơi vào trạng thái trầm mặc kì lạ. Cuối cùng vẫn là lựa chọn đồng ý vì dù sao đây cũng là tiệc sinh nhật Chung Nhân, bọn họ đương nhiên không thể vắng mặt được.

Bạch Hiền cảm giác mình thật sự vô cùng bận rộn.

Vốn tháng một số lượng bài kiểm tra chẳng biết tại sao đặc biệt nhiều, hơn nữa sinh nhật Kim Chung Nhân lại sắp tới gần. Sự kiện này được Bạch Hiền khoanh một vòng tròn đỏ rực khổng lồ ở trên lịch, bên cạnh còn tô thêm năm ngôi sao biểu thị ý nghĩa quan trọng.

Huống hồ còn có mối quan hệ giữa Ngô Thế Huân và Lộc Hàm cần phải quan tâm. Mặc dù nói đây là chuyện giữa hai người bạn họ, nhưng hiển nhiên là Bạch Hiền không thể cứ thế khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vì quá mức bận rộn cộng thêm áp lực nặng nề mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Bạch Hiền bỗng phá lệ trôi lên một hạt đậu đậu*, khiến cho Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù cười nhạo suốt mấy ngày.

Kim Chung Nhân đương nhiên sẽ không trêu chọc. Cậu ta nhìn đậu đậu hồng hồng trên má Bạch Hiền rồi cười vô cùng ngớ ngẩn. Lúc Bạch Hiền tức giận hỏi người kia cười cái gì, Chung Nhân chỉ toét miệng trả lời nói: “Bạch Hiền ca, sao ngay cả đậu đậu cũng thật đáng yêu vậy.”

Bạch Hiền nghĩ: Đứa nhỏ này thật sự là “yêu ai yêu cả đường đi” Sao có thể dùng từ “đáng yêu” để miêu tả một cái đậu đậu vậy...

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Bạch Hiền chẳng biết tại sao vẫn cảm thấy đỏ bừng cả mặt.

Địa điểm tổ chức party sinh nhật chính là tại nhà Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền đã tới nhà Kim Chung Nhân vài lần, so với tưởng tượng thì cũng không có khác biệt gì lớn, nhất là phòng của Chung Nhân. Trên tường dán những poster của các vũ công hàng đầu thế giới, bài trí cũng rất đơn giản. Tủ quần áo đại bộ phận đều là T-shirt, ngay cả mũ áo cùng quần Jeans cũng chủ yếu là màu xanh, màu đen, thoạt nhìn nơi thoải mái nhất chính là cái giường.

Quả nhiên người thích ngủ như Kim Chung Nhân sẽ đem giường của cậu ta biến thành thoải mái nhất. Thoạt trông đã cảm thấy mềm mại, được nằm trên đó lăn lộn nhất định sẽ vô cùng dễ chịu.

Buổi chiều ngày mười bốn tháng một, sau khi tan học, Kim Chung Nhân như thường lệ đứng trước cửa lớp chờ Bạch Hiền cùng về, kết quả người không đợi được, lại trực tiếp bị Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù nghênh diện chặn đường.

“Bạch Hiền phải tới gặp thầy giáo nên bảo bọn tôi cùng cậu về nhà bày biện trước. Cậu ấy xong việc sẽ lập tức đến ngay...”

Độ Khánh Thù cảm giác mình vừa dứt lời, áp khí bên cạnh lập tức chột thấp xuống mấy độ. Cậu ta làm bộ như không phát hiện sắc mặt Kim Chung Nhân đột nhiên tối sầm lại, sau đó ra hiệu cho Phác Xán Liệt gia tăng tốc độ...

Nếu Bạch Hiền không nhờ thì ai thêm đi cùng cậu a? Ngoại trừ đối với Bạch Hiền ra, cái tên này đối với ai cũng bị bại liệt cơ mặt hết.

Lý Thái Dân, Hoàng Tử Thao, Kim Văn Khuê, Trương Nghệ Hưng, Ngô Diệc Phàm, Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thù, Kim Tuấn Miên và Ngô Thế Huân, mọi người đều đã có mặt.

Ngô Thế Huân thoạt nhìn so với thời gian trước tâm trạng có khá hơn một chút, nhưng tựa hồ khuôn mặt vẫn có vẻ u sầu, tinh thần không phấn chấn, nhất là thời điểm phát giác Lộc Hàm không xuất hiện thì biểu tình lại càng khó coi.

May nhờ Trương Nghệ Hưng cùng Ngô Diệc Phàm tìm mọi cách cam đoan Lộc Hàm nhất định sẽ tới, sắc mặt đứa nhỏ mới hơi chút dịu lại.

Đã 20 phút trôi qua mà Bạch Hiền và Lộc Hàm vẫn chưa xuất hiện, cho nên lúc chuông cửa vang lên, Kim Chung Nhân và Ngô Thế Huân gần như đồng thời nhảy dựng lên xông về phía cửa lớn.

Ngô Thế Huân dẫn đầu tiến đến trước. Đứng ở cửa là Lộc Hàm mỉm cười bên lên, bên cạnh còn có một người mặc đồng phục nhân viên bưu cục cùng một hộp quà rất to đặt dưới chân.

“Này Chung Nhân, tới kí nhận đi...” Lộc Hàm chỉ chỉ vào hộp quà, lại chỉ chỉ sang nhân viên bưu cục nhắc nhở. Kim Chung Nhân uể oải đi tới ký nhận, nhìn thoáng qua tính danh người phát kiện.

“Nai con ca, nếu như là quà sinh nhật của ca, vậy trực tiếp mang tới là được rồi, sao phải chuyển phát làm gì?” Kim Chung Nhân mở miệng không hiểu bèn mở miệng hỏi.

Lộc Hàm còn chưa kịp trả lời thì đã bị Ngô Thế Huân khẩn cấp kéo đi, ngay cả một câu cũng thốt ra được.

Kim Chung Nhân cúi đầu nhìn cái hộp khổng lồ dưới chân, trong lòng thầm suy nghĩ: Lộc Hàm này thật đúng là khó mình mà. Cái hộp lớn như vậy, rốt cuộc làm thế nào chuyển vào nhà đây... Hay là cứ bóc luôn ở đây đi?

Vừa nói Chung Nhân vừa chìa tay bắt đầu cởi dải ruy băng màu hồng phía trên.

Cái hộp cũng có vẻ không được bọc kĩ càng lắm, Kim Chung Nhân chỉ cần tháo dải băng và xé lớp giấy bọc là đã mở ra được rồi.

Chung Nhân không chút để ý hướng vào bên trong nhìn thoáng qua, sau đó lập tức tròn mắt.

Bạch Hiền ngồi xếp bằng ở trong hộp, mái tóc đen mềm mại phủ xuống che lại cái trán, trên người còn mặc cái áo len lông xù màu trắng, đầu đội chiếc bờm tai thỏ xinh xắn, trên tay đang cầm một cái bánh gato.

Thời điểm bốn mắt giao nhau, Bạch Hiền liền nhoẻn miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắng muốt.

“Chung Nhân à, sinh nhật vui vẻ nha!”

Nhưng vừa nói xong câu chúc, biểu tình trong nháy mắt liền trở nên dữ tợn:

“Nai con ca đâu rồi? Thật là! Khiêng người ta cũng phải cẩn thận một chút chứ, ta ở trong này ngồi ngả trái ngả phải, bánh ngọt thiếu chút nữa thì đổ vào người. Ít ra thì ở trên cái hộp cũng phải đâm thêm nhiều lỗ, suýt nữa thì ngạt thở đây này. A a a a.. mẹ ơi, chân cũng tê rần cả rồi...Sao lại khổ sở thế này?...”

Sao mình có thể nghe theo gợi ý ngu xuẩn của Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù thật sự đem bản thân biến thành quà tặng vậy? Lại còn mặc cái áo và cái bờm tai thỏ dọa người này nữa chứ. Người quả thực chính là đồ ngốc Biện Bạch Hiền à.

Tự oán trách bản thân một hồi xong, Bạch Hiền đột nhiên nhận thấy Kim Chung Nhân từ đầu đến cuối một câu cũng chưa thốt ra, bèn kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ người kia, mới phát hiện Chung Nhân hai mắt ngậy ngậy nhìn mình chăm chăm, trên mặt biểu tình phức tạp đến mức khó lấy dùng ngôn ngữ hình dung.

“Chung Nhân? Chung Nhân?”

Kim Chung Nhân lúc này mới có phản ứng, vươn tay đem cái bánh sinh nhật trên tay Bạch Hiền thả trên bậc thềm ở ngưỡng cửa, sau đó cúi người, cánh tay mạnh mẽ đem Bạch Hiền cả người từ trong hộp nhấc ra.

Bạch Hiền bất thành linh ở trong tay người kia bị nâng lên vẫn còn sợ run, cho đến khi hai chân chạm đến mặt đất mới hiểu được Kim Chung Nhân vừa làm cái gì. Nhìn xung quanh liền thấy mọi người vây xem bỗng nhiên tròn tròn mắt, trong chốc lát cảm thấy vô cùng xấu hổ...

Sau đó một cái bóng phủ tới, Kim Chung Nhân gắt gao đưa Bạch Hiền ôm chặt trong lòng.

Chung Nhân hơi hơi khom người, đem cằm đặt trên vai Bạch Hiền, nhân lúc mọi người chưa kịp nhìn tới, bỏ môi liền nhẹ nhàng hôn lên vành tai Bạch Hiền.

Hơi thở nóng hổi từng chút từng chút phả qua gáy, tiến vào lỗ tai Bạch Hiền, ngứa một chút lại tê tê, khiến Bạch Hiền nhịn không được rụt cổ lại giống như là tiểu động vật. Nhưng là cho dù như vậy, đối phương cũng không hề có ý muốn cự tuyệt ý nguyện ôm ấp này của Kim Chung Nhân.

Chung Nhân cứ ôm chặt như vậy, cánh tay gắt gao siết chặt lấy hông Bạch Hiền đến mức cảm giác có chút khó thở.

Phía sau truyền đến một trận thanh âm ồn ào, tiếng hoan hô xen lẫn tiếng huýt sáo của Ngô Diệc Phàm, tiếng cười hào hứng của Phác Xán Liệt cùng tiếng vỗ tay của Lý Thái Dân, nhưng Kim Chung Nhân đều bỏ tất cả ngoài tai.

Cậu chỉ gắt gao ôm chặt Bạch Hiền, giống như ôm toàn bộ thế giới của mình trong tay, mãi mãi không xa rời

54. Chương 52: Nếu Người Trong Lòng Ở Trước Mặt Mình Ngủ

Trên thực tế, Kim Chung Nhân cảm giác mình cơ bản không biết tiệc sinh nhật sẽ phải diễn ra như thế nào.

Đại khái... cũng chỉ là thổi nến, ăn bánh ngọt rồi chơi trò chơi linh tinh đi?

Bởi vì cậu ta cả buổi tối nội tâm đều bị rơi vào trạng thái cực độ phức tạp.

Bạch Hiền còn ngồi ở bên cạnh Chung Nhân trên sofa, cùng Phác Xán Liệt và mấy người kia nói giỡn. Cái áo len trắng lông xù đã cởi bỏ, chỉ còn mặc một áo T-shirt màu trắng mỏng manh. Hộp quà khổng lồ đã bị vứt vào một xó, mà cái bánh gato Bạch Hiền tặng cũng vào bụng của mọi người hết rồi.

Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân không còn ở đây, sau khi ăn qua bánh ngọt chơi mấy vòng trò chơi xong, hai người liền không biết chạy đằng nào mất.

Lúc những người khác rủ Kim Chung Nhân chơi trò chơi, cậu ta liền xua tay. Điều duy nhất Chung Nhân muốn làm chính là ngồi ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Bạch Hiền, cứ như vậy nhìn người kia là tốt rồi, sau đó ở trong lòng âm thầm tự nói với mình:

...Chung Nhân, mày có thấy không? Con người so với thái dương còn lóa mắt này, thực sự thuộc về mày đấy.

Vốn đang hưng phấn, tất cả mọi người đều muốn chơi đùa cả đêm, nhưng đáng tiếc vì ánh mắt áp bức Kim Chung Nhân ban tặng nên cả những người không biết điều nhất cũng phải rút lui trước mười hai giờ, phòng ngừa bị chọc mù mắt.

Nói đến những người không biết điều chính là ám chỉ Trương Nghệ Hưng cùng Phác Xán Liệt.

Lúc Trương Nghệ Hưng bị Ngô Diệc Phàm sống chết tóm cổ lôi khỏi nhà Kim Chung Nhân, nhóm người cuối cùng của bữa tiệc sinh nhật cuối cùng cũng rời đi.

Bạch Hiền vốn còn đang rất cao hứng, cả người đều nằm gọn ở trong ghế sofa, sắc mặt đỏ ửng, biểu tình khoan khoái kèm theo hoa chân múa tay vui sướng thao thao bất tuyệt: “Chung Nhân a, tại sao nói thế nào cũng không chịu chơi trò chơi vậy? Tuy rằng em đúng là vua trò chơi, nhưng cũng không cả đêm nhìn mọi người chơi đúng không?...”

Tóc của Bạch Hiền gần đây hơi dài, mỗi lần cúi xuống tóc mái lại rủ vào mắt, đường kẻ mắt thời điểm chơi trò chơi bị Lý Thái Dân vẽ lên còn chưa có lâu...

Đầu nắm phối hợp với mắt cười cong cong sáng lấp lánh khiến Kim Chung Nhân nhìn xem đáng yêu muốn chết, bèn vươn tay qua đem Bạch Hiền kéo vào trong ngực, vén cái tóc mái lên rồi xoa bóp khuôn mặt, cầm những ngón tay kia như món đồ chơi bẻ tới bẻ lui.

Bạch Hiền có lẽ đã quá mệt mỏi, chỉ làm bầm vài tiếng, bị người kia qua lại giằng co một chút cũng đều không phản kháng, một lúc sau mới híp mắt than thở: “Chung Nhân a, anh mệt quá, nằm luôn trên ghế sofa này ngủ một giấc nha?”

Nói xong bản thân liền cuộn tròn lại nằm gọn trong lòng Kim Chung Nhân.

Yết hầu Kim Chung Nhân có chút khô, không thể không ho khan một tiếng hắng giọng, sau đó gượng gạo thì thào: “Bạch Hiền ca... Khụ khụ, kẻ mắt còn chưa có lâu, đừng ngủ vội...”

Bạch Hiền hàm hồ lẩm bầm vài tiếng tỏ vẻ mắt hừng.

Kim Chung Nhân lại gọi thêm vài lần nhưng Bạch Hiền vẫn không trả lời, chằm chằm nhìn một lúc lâu mới phát hiện người kia đã nhắm mắt ngủ thiếp đi mất rồi, biểu tình ngây thơ giống như một đứa nhỏ.

Vô số ý niệm bắt đầu gào thét chạy loạn trong đầu Kim Chung Nhân, trong đó đủ các loại suy nghĩ vượt quá ranh giới mà bình thường còn không dám tưởng tượng ra. Nhưng cuối cùng, rốt cuộc Chung Nhân cũng không dám làm cái gì.

Một lúc sau, Chung Nhân dè dặt cẩn trọng ôm lấy Bạch Hiền, nhón chân rón rén đặt lên giường trong phòng ngủ, sau đó đi vào toilet tìm khăn ướt, từng chút từng chút một nhẹ nhàng lau lớp eyeliner quanh mắt Bạch Hiền.

Chung Nhân vốn chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này, cho nên hiển nhiên kỹ thuật không đủ thành thạo, lại sợ chân tay vụng về làm Bạch Hiền tỉnh giấc. Vậy nên lóng ngóng một lúc lâu cuối cùng mới xong, sau đó lại mở một cái khăn mới ra lau mặt cho Bạch Hiền.

Kỳ thực cũng muốn giúp Bạch Hiền thay quần áo ngủ cho thoải mái, nhưng là căn bản không dậy nổi dũng khí, nên đành chỉ có thể từ bỏ.

...Nếu người trong lòng ở trước mặt ca ngủ, ca sẽ làm cái gì?

Kim Chung Nhân đột nhiên liền nhớ lại trước đây Ngô Thế Huân có thần bí lắm nhắm hỏi mình vấn đề này. Khi đó, Chung Nhân biểu tình mờ mịt ngẩn người nhìn Ngô Thế Huân, nghĩ thế nào cũng không ra tình huống ấy, bởi vì cái từ “người trong lòng” hoa mỹ kia ở trong đầu căn bản không thể tưởng tượng ra đối tượng thích hợp.

Cuối cùng Ngô Thế Huân đành phải trợn mắt đi đến bên kia hỏi mấy người Lý Thái Dân.

Thực ra, thời điểm người trong lòng thật sự ở trước mặt mình ngủ, bản thân chính là được nhìn khuôn mặt ôn nhu không hề phòng bị (?) kia, đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, gò má thanh tú Bạch Hiền tựa nhẹ trên chiếc gối màu trắng. Mấy sợi tóc lòa xòa ở trên trán, cặp mắt nhắm lại như đang cất giữ ánh sao, ngũ quan tinh xảo nhu hòa mà yên tĩnh, hai phiến môi mỏng hồng hồng vẫn còn hơi nhếch lên, có lẽ trong giấc mơ vẫn đang tiếp tục trò chơi khoái trá.

Thỉnh thoảng đột nhiên giật mình xoay người, từ trong khoang mũi phát ra tiếng nức nở như là con cún nhỏ, thanh âm “Ấn ần” mềm mại truyền đến bên tai giống như đang kéo dài giọng làm nũng, mà gò má còn vô thức cọ nhẹ tới lui ở trên gối.

Kim Chung Nhân ngồi ở bên giường ngơ ngác nhìn Bạch Hiền, bàn tay không chủ định chỉnh lại góc chăn liên tục, ngón tay vài lần rất vụng tới muốn lướt nhẹ qua gương mặt người kia, nhưng vì sợ đánh thức Bạch Hiền, nên đành chỉ có thể ở nửa đường thu hồi lại.

Chung Nhân cảm thấy bản thân mình lúc này thật quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cảm giác sợ hãi đến một ngày nào đó đột nhiên tan thành mây khói, giống như lạc vào trong giấc mơ quá hoàn mỹ, cuối cùng vẫn đến lúc phải tỉnh dậy.

Chung Nhân âm thầm nắm chặt ngón tay, chậm rãi hướng về phía Bạch Hiền cúi người xuống.

Từng điểm từng điểm tới gần, đột nhiên còn có điểm lo lắng tiếng tim đập càng lúc càng dồn dập sẽ khiến Bạch Hiền bừng tỉnh.

Cho đến khi khoe miệng nhẹ nhàng kề sát đôi mắt khe khẽ rung động của Bạch Hiền.

Dưới mí mắt mỏng manh, tựa hồ con người vẫn thỉnh thoảng nhẹ nhàng chuyển động một chút. Lòng mi cong dày dính sát vào khoe miệng miễn cưỡng, theo hơi thở của Bạch Hiền mà hơi hơi run rẩy.

Môi Kim Chung Nhân yên tĩnh đặt ở trên mí mắt Bạch Hiền dừng lại vài giây, sau đó chậm rãi rời xuống.

Hai bờ môi ấm áp mềm mại kề sát nhau, dè dặt cẩn trọng, lướt qua nhẹ nhàng.

Chung Nhân đột nhiên ngẩng đầu, trái tim ở lồng ngực nhảy lên đến không thở nổi, trong lỗ tai “Ừ ừ” rung động. Tất cả suy nghĩ đột nhiên trở nên trống rỗng, chính mình cũng khó có thể tưởng tượng bản thân lại có dũng khí như vậy.

Vỗ vỗ hai gò má đã nóng bỏng đến phát sốt, Kim Chung Nhân đứng bật dậy, lập tức bỏ chạy xông về phía phòng tắm.

Đêm nay đối với Kim Chung Nhân, nhất định lại là một đêm không ngủ.

55. Chương 53: Buồng Điện Thoại Thì Ra Còn Có Tác Dụng Như Vậy

Bạch Hiền cảm thấy gần đây rất kì lạ.

Chính là Kim Chung Nhân luôn nhìn mình với ánh mắt chột dạ, nhưng rốt cuộc trong lòng cậu ta đang nghĩ gì thì Bạch Hiền hoàn toàn không có cách nào hiểu nổi.

Thành thật mà nói, Bạch Hiền tuyệt đối sẽ không tin Kim Chung Nhân có khả năng “thay lòng đổi dạ” gì đó, đến bây giờ cậu đã có thể cảm giác được Kim Chung Nhân thực sự yêu quý và quan tâm đến mình nhiều đến mức nào.

Vậy thì cái ánh mắt thấp thỏm bất an kia rốt cuộc có ý tứ gì?

Đúng đúng đúng, chính cái ánh mắt hiện tại! Vụng trộm liếc đến lại vụng trộm thu trở về!

Kim Chung Nhân, cậu rốt cuộc trong đầu đang suy nghĩ gì vậy?

Bạch Hiền bất ngờ quay người lại, khiến Chung Nhân đang yên lặng đi theo phía sau không kịp thu hồi ánh mắt, vừa vụng trộm nhìn cùng Bạch Hiền.

Sau đó.. Kim Chung Nhân bắt đầu đỏ mặt.

Bạch Hiền cảm giác mình thật sự là muồn mủ, rõ ràng Kim Chung Nhân từ sau buổi tiệc sinh nhật liền cư xử vô cùng khó hiểu...

Chẳng lẽ là do mình ngủ mơ lảm nhảm chuyện gì đó không nên nói sao? Nhưng rõ ràng Xán Liệt nói mình không có tật nói mê mà...

“Chung Nhân.” Bạch Hiền nghĩ nghĩ, cuối cùng mạnh mẽ đem hai tay đặt lên vai Kim Chung Nhân, biểu tình nghiêm túc mà lạnh lùng, “Nói thật đi, em đã làm chuyện gì có lỗi với ca ca phải không? Là lại cùng Nai con ca đi ăn cơm, hay là em lại để Thế Huân lên giường ngủ lúc đứa nhỏ trốn nhà đi chơi?”

Kim Chung Nhân kinh hãi, trong lòng nghĩ: Chuyện lần đó Thế Huân trốn nhà rồi hai chúng ta ngủ cùng một giường rốt cuộc là ai đã búp xép vậy? Thật sự chỉ là ngủ thôi mà! Thậm chí Thế Huân lúc ngủ còn kéo hết chăn khiến hôm sau mình bị cảm...

Còn thêm chuyện Nai con ca kia.. Mình rõ ràng chỉ là thỉnh giáo Nai con ca làm thế nào để theo đuổi đối phương. Ca ấy đối với ta ân cần khuyên bảo, thế nào qua miệng Bạch Hiền ca thành ra mờ ám như vậy..

“Không có.. Em, em chưa bao giờ.. Ý em là...”

Trong lòng quỳnh lên, miệng Kim Chung Nhân không còn kiểm soát được, vậy nên nói hươu nói vượn nửa ngày cũng xả không đến điểm quan trọng. Mắt thấy Bạch Hiền biểu tình càng ngày càng bất đắc dĩ, Chung Nhân cuối cùng vội nắm lấy tay Bạch Hiền gắt gao đặt lên ngực mình.

“Bạch Hiền ca, trong trái tim này chỉ có anh thôi!”

Kim Chung Nhân gào cái câu như trong tiểu thuyết ngôn tình này xong chính mình cũng trợn tròn mắt, nhìn sang thấy Bạch Hiền vẫn còn đang choáng váng, khiến gương mặt Kim Chung Nhân lại vọt lên một mảng màu hồng.

“Chung Nhân a..” Bạch Hiền thật vất vả mới lấy lại tinh thần sau cơn bùng phát của Kim Chung Nhân, biểu tình đặc biệt bình tĩnh kéo bàn tay đứa nhỏ về phía mình, mỉm cười nói: “Tuy rằng em giữa ngã tư đường gào lên thổ lộ làm anh rất khó xử, nhưng sao lại đem tay người ta đặt ở ngực phải vậy, chỗ này còn cách xa tim lắm. Em dốt sinh học đến thế à?”

Tay Kim Chung Nhân liền cứng đờ lại.

Mắt thấy Kim Chung Nhân biểu tình vừa khổ sở mà ảo não, Bạch Hiền đành lại phải an ủi: “Thôi được rồi, đùa một chút thôi mà, anh còn có thể không tin em sao? Nhưng là.. Ách.. Gần đây vì sao luôn kỳ quái như vậy?”

Tuy nhiên ánh mắt Kim Chung Nhân lúc này chỉ dán chăm chăm vào đôi môi hé mở của Bạch Hiền.

“Chung Nhân? Chung Nhân?”

Kim Chung Nhân cảm giác mình sắp không cứu được rồi. Nếu sớm biết thế này, tối hôm đó nhất định không nên vụng trộm hôn người ta, như vậy bây giờ cũng sẽ chẳng đưa ánh mắt không tự chủ bay tới môi Bạch Hiền rồi..

Mình quả thực rất giống một tên biến thái mà...

Bạch Hiền đương nhiên không biết Kim Chung Nhân trong đầu đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, vươn tay vịn vào bả vai Chung Nhân quơ quơ, cố gắng thu hút sự chú ý của đối phương: “Chung Nhân, nếu không nói thật, anh sẽ giận thật đó!”

Kim Chung Nhân lại hoảng, tuy rằng nhìn ánh mắt tinh nghịch của Bạch Hiền liền biết đối phương chỉ là tùy tiện đùa giỡn, nhưng đối với mỗi câu nói của Bạch Hiền, Chung Nhân cũng không thể không để ở trong lòng.

Chung Nhân nhìn nhìn xung quanh, thấy ven đường có buồng điện thoại công cộng nằm ở chỗ khuất, liền bất chấp tất cả dắt Bạch Hiền đi về phía đó. Bạch Hiền vừa bị cậu ta dắt đi vừa ngẩn người, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đứa nhỏ Chung Nhân này, dường như có đôi khi mẫn cảm quá đáng, có đôi khi lại trì độn không hiểu nổi.

Chui vào trong buồng điện thoại, Kim Chung Nhân một tay nắm lấy bả vai Bạch Hiền đẩy vào, một tay nhanh chóng đóng cửa lại. Bạch Hiền còn chưa kịp hỏi câu gì thì Kim Chung Nhân đã bất chợt quay người lại, đưa tay nâng cằm người kia lên.

Khoan đã, chờ một chút, loại hành động này chẳng phải là đang cưỡng hôn sao?

Bạch Hiền ngẩn mặt, cảm bị đối phương nắm chặt đến đau nhức, vẻ mặt ngây ngốc chờ Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân nhìn biểu tình mờ mịt đáng yêu muốn chết của Bạch Hiền liền đột nhiên hoảng loạn. Thực sự, cậu cũng không biết bản thân muốn làm gì, lại còn bỗng dưng chui vào cái buồng điện thoại không người nữa.

Bạch Hiền chỉ xem vẻ mặt là đã biết cậu ta đang nghĩ gì, lông mi nhú một chút đưa tay nắm lấy cổ áo Chung Nhân khiến cho đối phương cúi gập thắt lưng, sau đó qua loa kề môi hôn một cái.

Nhưng bởi vì động tác quá vội vàng, khiến cho mũi của hai người đập mạnh vào nhau, đau đến mức Bạch Hiền phải vội buông tay, nước mắt chảy ràn rụa, chỉ có thể ôm cái mũi gào khóc thảm thiết.

Kim Chung Nhân vốn bị Bạch Hiền thành linh tiến sát biến thành bộ mặt biểu tình không khống chế được, nhưng vừa nhìn thấy Bạch Hiền bị như vậy liền vội vàng đưa tay tới giúp cậu xoa cái mũi.

Bạch Hiền cảm thấy bức mình, sống chết không chịu cho Chung Nhân lại gần.

Nhìn người kia đột nhiên giận dữ, Kim Chung Nhân hận không thể đem tiểu động vật đặt lên tay vuốt ve, cũng không để ý Bạch Hiền có bài xích hay không, liền đưa tay tới ôm gọn người ta vào trong ngực.

Bạch Hiền nghĩ rằng: Người ta đã chủ động như thế cậu còn muốn nói gì nữa? Dường như cho dù chúng ta cùng một chỗ, tất cả đều là mình chủ động. Cậu ta rối loạn đến mức nào thì cũng phải có giới hạn chứ?

Vừa rồi tự nhiên lại chủ động đi hôn Kim Chung Nhân, mình thật sự là rất ngốc a. Bạch Hiền càng nghĩ càng ảo não, càng nghĩ càng sâu khổ, lặng lẽ lấy tay bịt mắt.

Kim Chung Nhân đem tay Bạch Hiền gỡ ra liền thấy được bộ dạng uất ức xấu hổ của đối phương, bản thân vội nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tuyết kia lên, nhìn chăm chú cái miệng xinh đẹp một lúc lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí cúi người xuống.

Bạch Hiền sống chết đẩy Chung Nhân ra nhưng không có tác dụng, miệng nức nở vài câu không thành tiếng, trong đầu nhin không được gào lên căm phẫn: “Nụ hôn đầu của mình tại sao lại phát sinh ở trong buồng điện thoại? A a! Bạch Hiền này làm sao mà chịu nổi!”

Bạch Hiền à, nụ hôn đầu tiên của cậu từ lúc ở nhà Kim Chung Nhân kỳ thực đã không còn rồi...

56. Chương 54

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù thiếu chút nữa muốn rớt tròng mắt.

Bởi vì bây giờ quyển sách đang bị Bạch Hiền vớt trên cái bàn trước mặt, rõ ràng tựa đề là một trăm chiêu thức kỹ xảo hôn môi.

Phác Xán Liệt run rẩy vươn một ngón tay, chỉ vào cuốn sách kia, thanh âm có chút nghe không rõ: “Này này này.. Bạch Hiền.. Cậu thế này là muốn làm cái gì?”

Bạch Hiền liếc quyển sách một cái, lạnh nhạt nói: “Học tập một chút.”

“Học, học tập.. Học tập? Cái đó.. Chẳng lẽ.. Kim Chung Nhân không được?”

Phác Xán Liệt nghĩ: Nhìn cậu thế nào cũng không giống tuýp người chủ động trong việc này. Chẳng lẽ cậu phải học tập là bởi vì Kim Chung Nhân không đủ trình độ sao?!

Độ Khánh Thù phun nước miếng phì phì: “Cậu xuyên tạc lời nói của người khác mà còn dám đường đường chính chính lớn tiếng như vậy!”

Bạch Hiền cau mày nhìn chằm chằm Phác Xán Liệt: “Không, chỉ là muốn quay về tìm lại vị trí chủ động của mình mà thôi.”

“Quả thực chính là thụ mà cũng học đòi làm công a!” Phác Xán Liệt trợn tròn mắt một lúc lâu, đột nhiên ngửa mặt lên thở dài một tiếng, sau đó bị Bạch Hiền nhặt quyển sách phang vào giữa trán. Cuối cùng đành phải sàu khỏ ôm lấy tay Độ Khánh Thù, bĩu môi đối với thái độ của bằng hữu thân thiết.

Bạch Hiền không thềm để ý đến cậu ta nữa, nhanh chóng ngồi xuống mở sách bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Kết quả vừa đọc được vài tờ đã đã mắt đỏ tía tai rồi quăng xuống, phần nộ hướng về phía hai người hô to: “Đây là ai? Viết ra cuốn sách lưu manh như vậy! Lại còn có thể bán ra ngoài chứ!”

Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù cũng không lấy làm ngạc nhiên. Người này từ khi bắt đầu yêu đương sau liền trở nên thần thần thao thao...

Đương nhiên, Bạch Hiền kỳ thực vẫn còn là bình thường, càng không bình thường nhất chính là Kim Chung Nhân. Mỗi lần nhìn đến người khác đều là bộ dáng lạnh buốt miễn cưỡng lại gần, vậy mà vừa thấy Bạch Hiền thì gương mặt liền cười đến toàn nếp nhăn. Đúng là phân biệt đối xử!

Bạch Hiền cơn giận còn sót lại chưa tan, trên mặt vẫn còn có chút hồng trừng mắt nhìn cuốn sách kia. Độ Khánh Thù đi tới mở vài tờ nhìn thoáng qua, cũng đặc biệt ngưng ngừng đem sách gấp lại, lặng lẽ nói: “Cậu lấy cái sách này ở đâu vậy?”

“Phàm ca cho mình mượn..”

Cả hai người cùng tưởng tượng lại gương mặt anh tuấn như nhân vật chính trong các bộ truyện tranh của Ngô Diệc Phàm, liền sợ run cả người: “Phàm ca làm sao có thể mua loại sách này? Đối với người nào dùng vậy? Chẳng lẽ là Nghệ Hưng ca?”

“A a a thật là tà ác..”

—
“Cái gì! Đến nhà em?”

Tiếng nhạc trong phòng tập vừa mới ngừng lại, mọi người liền nghe thấy Kim Chung Nhân bởi vì không kiềm chế được ngạc nhiên mà gào toáng lên, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Một lúc sau, Kim Tuấn Miên ho khan một tiếng: “Cái đó...mấy đề tài nhảy cảm kia về nhà hãy nói, chỗ này còn có học sinh cấp hai đấy.”

Ngô Thế Huân đang bận rộn gửi tin nhắn, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Không sao, em cái gì cũng chưa nghe thấy. Hai người cứ tự nhiên trao đổi”

Bạch Hiền hừ lạnh: “Mấy người chỉ giỏi suy nghĩ đen tối này nọ.”

Độ Khánh Thù liếc Bạch Hiền một cái...Cũng không biết là ai hôm nay cầm một quyển sách kỳ quái muốn học tập, hiện tại còn ra vẻ ngoan ngoãn tử tế như vậy, thật đúng là..

Nhà Kim Chung Nhân vẫn yên tĩnh như mọi ngày. Bố mẹ cậu ta đi công tác dài ngày trên thực tế tạo điều kiện rất thuận lợi cho Bạch Hiền thường xuyên đến chơi.

“Ngồi xuống.” Bạch Hiền vỗ vỗ cái ghế sofa, đảo khách thành chủ ý bảo Kim Chung Nhân lại gần.

Kim Chung Nhân không rõ đầu đuôi ngồi xuống, nhìn Bạch Hiền cấp tốc chạy qua một bên lấy balô mình mở ra, sau đó lục tới lui một hồi lấy ra một quyển sách thật dày rồi lại vội vã chạy về. Trên đường vọt vào phòng bếp uống một hộp nước lớn, một lần nữa trở lại trước mặt Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân cúi đầu muốn liếc xem cuốn sách kia là gì, liền lập tức bị Bạch Hiền chặn lại.

“Ca?”

Bạch Hiền phát phát tay ý bảo cậu ta đừng nói chuyện, bản thân cúi đầu lật lại vài tờ, trên mặt chẳng biết tại sao còn có điểm phấm hồng.

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền vừa lật sách vừa quay sang quan sát mình giống như là đánh giá hàng hóa, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy rùng mình. Thế nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, Bạch Hiền đã một tay cầm sách một tay chống vào sofa cúi người tiến đến.

Đợi chút?! Đây, đây là chuyện gì vậy?! Bóng Bạch Hiền đã phủ xuống tới, Kim Chung Nhân chợt cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Thấy Kim Chung Nhân mở to hai mắt hoảng sợ nhìn mình, Bạch Hiền dừng động tác, từ trên cao nhìn xuống ra lệnh cường chế: “Nhắm mắt!”

Kim Chung Nhân khấn trương đến độ lắp bắp: “Bạch Hiền, Bạch Hiền ca, anh muốn làm gì?”

“Mau nhắm mắt lại!” Bạch Hiền nhìn đối phương không chịu phối hợp như vậy, biểu tình có chút khó chịu, “Nghe lời đi, chẳng lẽ anh còn có thể hại em sao?”

Kim Chung Nhân nhìn người ngay sát mặt mình, trực giác tự nói với bản thân nếu như ngoan ngoãn nhắm mắt tuyệt sẽ không có kết quả gì tốt đẹp. Nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Bạch Hiền, cuối cùng vẫn nhanh chóng quả quyết khép hai mắt lại.

Bạch Hiền hít một hơi thật sâu, tiếp tục cúi người.

Kim Chung Nhân chỉ cảm thấy hơi thở Bạch Hiền cách mình vô cùng gần, một luồng nhiệt khí phả vào mặt, khiến cho làn da ngứa một chút, tim cũng đập mạnh một chút, nhưng là thủy chung vẫn không dám mở mắt nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Sau một lúc lâu cũng không cảm giác đối phương có động tĩnh nữa, Kim Chung Nhân cuối cùng không kiềm chế được hơi hơi hé mắt ra, vừa vặn đối diện với gương mặt đỏ bừng phóng đại trước mặt của Bạch Hiền, liền sợ tới mức vội vàng một lần nữa nhắm tịt lại.

Rõ ràng biết Bạch Hiền muốn làm gì, tuy rằng không hiểu được người kia vì sao tâm huyết dâng trào như vậy, nhưng bởi vì vô cùng phấn khích, cho nên nhịn không được liền chờ đợi thêm một chút.

Mới Bạch Hiền cuối cùng cũng chạm vào.

Giống như con mèo nhỏ đùa giỡn, mềm yếu, nhiệt nhiệt dính vào khoe miệng Kim Chung Nhân. Da thịt mẫn cảm ở bờ môi bởi vậy kéo theo một trận run rẩy, hô hấp cơ hồ ngừng lại không dám quấy nhiễu động tác Bạch Hiền.

Nhưng Bạch Hiền sau đó vẫn không tiến hành bước tiếp theo.

Cảm giác khoe miệng bị người kia nhẹ nhàng liếm một chút, lại liếm một chút, giống như là vuốt mèo gãi ngứa, khiến cho Kim Chung Nhân cả người không được tự nhiên, rốt cuộc nhịn không được nữa mở to mắt ra.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy Bạch Hiền dứt khoát quăng quyển sách sang một bên, hiện tại còn cặm cụi thăm dò, kỳ thực cũng giống đang ăn kem tuyết liếm tới liếm lui. Kim Chung Nhân vừa bực mình vừa buồn cười chìa tay ra ôm lấy eo Bạch Hiền, đem tiểu động vật ấn xuống ghế sofa.

Này không khoa học! Rõ ràng là mình muốn học tập kỹ xảo chủ động như trong sách mà. Vậy tình huống hiện tại là thế nào đây?

Bạch Hiền tức giận cổ giãy giụa, miệng vẫn gào thét ồn ào: “Kim Chung Nhân, dừng lại ngay.. Ta muốn luyện tập, mau ngoan ngoan làm đối tượng luyện tập cho ta..”

Kim Chung Nhân căn bản cũng không rảnh để ý đến Bạch Hiền, nhanh chóng đề hai cái tay không an phận lại, cạy đôi môi vẫn đang liên thoảng kia ra rồi tiếp tục đi xuống thăm dò.

“Cái tên Kim Chung Nhân này...” Bạch Hiền hung hăng đá người kia vài phát cũng không thể ngăn cản sự việc tiếp tục phát triển, đành bị phần mặc cho tình huống ở trong buồng điện thoại tái diễn lần nữa.

Kim Chung Nhân dừng lại một chút ở trên khoe miệng Bạch Hiền cắn nhẹ một cái, thanh âm khàn khàn đáp lại: “Chỉ cần em biết là tốt rồi. Anh luyện tập hay không cũng đều không vấn đề..”

57. Chương 55: Khi Đó Anh Còn Chưa Thuộc Về Em

Nhận được tin vô địch cuộc thi vũ đạo toàn quốc, Kim Tuấn Miên kích động trực tiếp vọt vào phòng học của Bạch Hiền, Xán Liệt cùng Khánh Thù, sau đó lại nhanh chóng lui ra ngoài cúi đầu xin lỗi thầy giáo trên bục giảng.

So với Kim Tuấn Miên thì Độ Khánh Thù còn càng phần khích hơn, tâm trạng vui sướng giống như trúng số độc đắc, suốt cả một ngày miệng cũng chưa khép lại được, kết quả bị Phác Xán Liệt ghét bỏ.

Lớp của Kim Chung Nhân tan học trước, cho nên theo thường lệ đứng trước cửa phòng học chờ Bạch Hiền, do đó cũng như mọi ngày hấp dẫn sự chú ý của cả lớp.

Thời tiết tuy rằng đã hơi ấm lên một chút, nhưng thực ra vẫn còn khá lạnh. Kim Chung Nhân không biết tại sao không có mặc áo khoác đồng phục, chỉ mặc một áo sơmi dài tay phối hợp quần dài màu đen, khoác cặp sách dựa vào lan can, nổi bật lên thân hình cao ngất.

“Tuy rằng mình đã nói rất nhiều lần, nhưng dù sao vẫn muốn lặp lại lần nữa..Tiểu tử Kim Chung Nhân này mới lên lớp mười mà đáng người cứ như vậy, thật là không khoa học nha!”

Phác Xán Liệt ở giữa các nữ sinh xôn xao, lặng lẽ tiến đến bên cạnh Độ Khánh Thù ghé tai nói.

Độ Khánh Thù nhìn nhìn cái thân hình chân dài vai rộng thắt lưng hẹp kia, gật đầu nhất trí, sau đó liếc về phía Bạch Hiền.

Bạch Hiền vốn đang gục xuống bàn ngáp một cái, đột nhiên cảm giác phía sau có người nhìn mình, liền uốn éo mặt nhăn mũi lại: “Sao vậy?”

Phác Xán Liệt hắt hắt đầu về phía cửa sổ.

Bạch Hiền nhìn thoáng ra bên ngoài. Kim Chung Nhân cũng đang nhìn vào trong, bắt gặp ánh mắt Bạch Hiền khoe miệng lập tức nhếch lên lộ ra nụ cười, gương mặt nguyên bản không chút thay đổi trong nháy mắt sáng bừng lên.

Bạch Hiền hướng về phía đứa nhỏ chép miệng, cau mày thì thào tự nói: “Sao lại mặc ít như thế? Áo khoác thế nào cũng không mặc?”

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù vốn đang định nói: “Ăn mặc ít như vậy thực sự cũng bắt mắt nha”, câu nói mắc kẹt trong cổ họng chưa kịp thốt ra nhưng vì lời của Bạch Hiền mà liền mặc cảm... Tình cảm thì ra đều không thể xếp cùng một cấp độ. Nhìn Bạch Hiền kia, đúng là dư thừa quan tâm.

Sau đó, Độ Khánh Thù lại sâu mi khổ kiếm nói: “Mình từ trước tới giờ mùa đông mặc ít một chút vậy mà Bạch Hiền cũng không bao giờ để ý a.”

Phác Xán Liệt xoa xoa đầu đứa bạn an ủi.

Mắt thấy toàn thể cả lớp ở bên trong đứng ngồi không yên, thầy giáo trên bục giảng nhìn nhìn Kim Chung Nhân đứng bên ngoài, lại nghĩ tới ban nãy Kim Tuấn Miên vọt vào phòng học, cảm thấy đại khái là mấy học sinh này giành giải thưởng lớn cho trường, chắc muốn tổ chức tiệc chúc mừng gì đó. Vậy nên do dự một chút, cuối cùng nhân từ ý bảo bọn họ có thể ra về.

Bạch Hiền vừa nghe tuyên bố “Tan học ” liền nhanh như chớp xông ra ngoài, túm lấy cánh tay Kim Chung Nhân.

“Ca?” Kim Chung Nhân mờ mịt nhìn biểu hiện giận dữ của Bạch Hiền.

“Mặc ít như thế còn đứng ở đầu gió, đồ ngốc!” Bạch Hiền không nói lời gì dắt Kim Chung Nhân đi vào. Chung Nhân bị dắt tay đi, đợi đến khi vào lớp mới triện hiểu được ý tứ Bạch Hiền, vội vàng nói: “Không lạnh mà..”

“Áo đồng phục đâu?” Bạch Hiền chìa tay kéo cặp sách của người kia.

“Hôm nay lúc ở sân thể dục không biết bị ai cầm đi mất rồi..”

Thực ra phải nói là không biết bị ai cướp đi rồi, bởi vì lúc trở lại thì thấy mấy nữ sinh cầm của áo khoác đồng phục của mình lôi kéo giằng co qua lại. Chung Nhân vừa nhìn thấy cảnh này liền đau đầu, chỉ có thể lập tức chuẩn mất ngay cả áo khoác cũng không cần.

“Đã dặn bao nhiêu lần là áo khoác không được ném loạn ở sân thể dục. Mọi người thường xuyên mất đồ ở đây. Xán Liệt, Nai con ca, Phàm ca bọn họ đều hay quăng quần áo khăn mặt đi linh tinh, cho nên mỗi lần học thể dục anh tuyệt đối sẽ không cởi áo khoác..”

Bạch Hiền căn vốn không nghĩ tới nếu nói “quăng mất” thì có thể là có người lạng lẹ đem quần áo cầm đi, vừa nói vừa từ trong ngăn kéo lấy ra một cái áo khoác nhét vào tay Chung Nhân.

“Anh không có đồng phục lớp mười, may còn dư cái áo này, mặc tạm vào đi.”

Kim Chung Nhân ngoan ngoãn đem áo đồng phục của Bạch Hiền khoác lên người... Tuy rằng cái áo này có hơi ngắn khiến Chung Nhân không quen, nhưng khoe miệng đã nhếch lên tỏ rõ tâm tình lúc này vô cùng tốt.

“Đúng rồi Xán Liệt ca, Khánh Thù ca – -” Kim Chung Nhân đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền nghiêng đầu gọi hai người đang rón rén đi về hướng cửa phòng học: “Tuấn Miên ca nói được muốn mở tiệc ăn mừng, bảo em tới gọi mọi người cùng đi.”

“Cậu đi cùng Bạch Hiền là tốt rồi, nói cho bọn này biết địa chỉ, tự chúng ta đi...” Khánh Thù nhìn Kim Chung Nhân, lại không biết tại sao càng nhìn càng cảm thấy chiều cao chênh lệch giữa Bạch Hiền và Kim Chung Nhân khi đứng cạnh nhau lại vô cùng hài hòa, về mặt đau khổ trả lời.

Thấy ánh mắt Kim Chung Nhân tất cả đều là tán thưởng câu nói “Hai người đi nhanh đi, đi nhanh đi”, Khánh Thù càng khẳng định lựa chọn của mình thật chính xác, chỉ tiếc còn đi chưa được mấy bước đã bị Bạch Hiền gọi lại: “Gấp như vậy làm gì? Cùng đi với nhau đi.”

Kim Chung Nhân vẻ mặt đau khổ nhìn thoáng qua Bạch Hiền, Bạch Hiền làm bộ như không phát hiện.

Thấy Bạch Hiền khoác cái balô thoát nhìn bên trong có rất nhiều đồ, Kim Chung Nhân dường như đột nhiên nhớ tới cái gì liền giật nhẹ tay Bạch Hiền.

“Sao vậy?”

“Ừm... Cũng không có gì...” Kim Chung Nhân do dự một chút cuối cùng nói tiếp, “Chỉ là hồi sơ trung em có nhìn thấy anh hay đeo cái balô này nhún nhảy lên xuống vui vẻ. Em lúc ấy đã nghĩ, anh không cảm thấy nó nặng sao.. Kết quả về sau lại phát hiện thì ra trong này kỳ thực Bạch Hiền ca cũng không để nhiều thứ lắm..”

“A? A... Cái balo này ca dùng đã lâu rồi.. Dùng được nhiều đồ lắm đấy..”

Kim Chung Nhân lại như là nhớ ra những chuyện khác, tiếp tục bổ sung nói: “Còn có, lúc mới vào học lớp mười, thời điểm tham gia câu lạc bộ văn nghệ, Bạch Hiền ca phụ trách phỏng vấn, khi ấy em ngồi cách Khánh Thù ca Xán Liệt ca và anh một cái bàn...”

“Ừ?” Bạch Hiền mơ hồ có chút ấn tượng. Hôm đó tâm tình của mình rất tốt, cùng Phác Xán Liệt bọn họ đùa giỡn thật lâu.

“Lúc đó em nhìn thấy Bạch Hiền ca đang uống nước, đột nhiên lại muốn biến thành cái bình nước kia..”

Lời nói chân thành thẳng thắn của Kim Chung Nhân khiến Bạch Hiền có điểm ngượng ngùng, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “A..., vậy sao em không ước biến thành thỏi son dưỡng môi? Hoặc là cái đĩa anh hay dùng..?”

Kim Chung Nhân mặc kệ người kia, vẫn còn tiếp tục nói chuyện.

“Ừm... Còn có lần đó, trong thời gian ở kí túc xá, Tuấn Miên ca đứng giữa hai người chúng ta. Lúc anh ấy nói chuyện em vẫn đang cố nhìn anh, nhưng mà anh có vẻ chẳng bao giờ để ý...”

Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ rồi kéo chặt một chút cái áo khoác trên người, nhẹ giọng nói: “Khi đó.. Bạch Hiền ca còn chưa thuộc về em.”

Bạch Hiền trong lòng nghĩ: Sao tự nhiên lại nói mấy lời sến súa như vậy? Là muốn nói cho mình hiểu rõ tình cảm thâm mến trước đây sao?

Mình rốt cuộc nên phản ứng thế nào cho thích hợp đây? Nhưng dường như suy nghĩ của Bạch Hiền vĩnh viễn không theo kịp động tác, trước khi kịp phản ứng gì thì bản thân đã chìa tay ra ôm chặt bả vai Kim Chung Nhân.

“Bạch Hiền ca của em... sẽ không thuộc về bất kì ai khác...”

Chợt thấy vẻ mặt Kim Chung Nhân nháy mắt trở nên có điểm xót xa, Bạch Hiền thở dài một hơi, cọ nhẹ hai gò má vào cằm đứa nhỏ, lại đưa tay xuống ở trên lưng Chung Nhân nhéo một cái: “Cho nên hãy cảm thấy may mắn đi Chung Nhân. Vì em thích anh nhiều như vậy, vậy hiện tại anh thuộc về em là tốt rồi.”

58. Chương 56: Kỳ Thực Em Là Một Người Ôn Nhu Như Vây

Đại khái là bởi vì buổi tiệc ăn mừng mà ngày hôm sau Bạch Hiền liền ngã bệnh, hơn nữa đến tiết học thứ hai mới cảm giác được triệu chứng.

“Rõ ràng mình không uống rượu, sao lại mệt thế này...”

Bạch Hiền hữu khí vô lực nằm sấp ở trên bàn, bộ dáng mềm nhũn, trên khuôn trắng nõn nổi một tầng phấn hồng mỏng manh, đôi mắt cũng uể oải rũ xuống.

Phác Xán Liệt cảm thấy bộ dáng Bạch Hiền lúc bị ôm thật sự vô cùng đáng yêu, nhưng là đặc biệt sợ Kim Chung Nhân đột nhiên từ cái góc nào đó xô ra, đành chỉ có thể xoa xoa bàn tay của mình, buồn rầu gào khóc kêu: “Mình rất muốn rất muốn đem Bạch Hiền thu nhỏ lại bỏ vào túi a! Lúc không có việc gì làm liền mang ra xoa nắn vuốt ve, khi đói bụng thì cho một viên đường dụ ăn...”

Độ Khánh Thù cảm thấy cậu ta thật là biến thái, quay sang làm bộ như chưa nghe thấy gì.

Bạch Hiền ở trên bàn nằm trong chốc lát, uống xong cốc nước ấm Phác Xán Liệt đưa và viên thuốc của Độ Khánh Thù, lại lần nữa hỗn loạn gục xuống.

Cho nên thời điểm Kim Chung Nhân giữa trưa xuất hiện tại ban C cấp hai, chính là thấy một cái phần hồng mềm yếu nằm sấp ở trên bàn, đỉnh đầu còn đang không ngừng toát ra hơi nước màu trắng.

Thật đáng yêu a...

Kim Chung Nhân còn chưa kịp đem ánh mắt háo sắc thu hồi lại thì Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù liền một tả một hữu xuất hiện ở bên cạnh vỗ vỗ vai.

“Bạch Hiền hình như là bị cảm rồi”

“Cho tới trưa đều uể oải không phần chán – – “

“Cậu ấy đã uống thuốc rồi...”

“Nhớ phải chăm sóc cậu ấy thật cẩn thận nha...”

Kim Chung Nhân cả kinh: “Bạch Hiền ca bị ốm? Sao lại không nói cho em?”

“Nói cho cậu biết để cậu tâm thần bất định suốt cả buổi sáng sao?” Phác Xán Liệt ghét bỏ đẩy tay đứa nhỏ, “Kia, chạy nhanh vào đi”, ở trong lòng cắn khấn lắm nhảm: Mình muốn nuôi Bạch Hiền, mình muốn nuôi Bạch Hiền...

Độ Khánh Thù vừa ai oán nắm cổ áo Phác Xán Liệt dắt đi xa, Kim Chung Nhân liền vội vàng vàng chạy vào trong phòng học, ngồi xổm phía trước bàn học nhìn chăm chăm Bạch Hiền.

Bạch Hiền cảm giác có người tới gần, chớp chớp mắt ngẩng đầu lên, gò má đỏ bừng: “A.. Chung Nhân, đến rồi à? Đang là giờ nghỉ trưa phải không?”

Kim Chung Nhân đưa tay sờ sờ mặt người đối diện, lại áp lên trán của mình, biểu tình có chút cứng ngắc: “Bị sốt rồi.”

“A.. A..... Không sao.. Thường xuyên bị thế này mà...” Bạch Hiền phất phất tay, nâng người dậy ngồi ngay ngắn, “Chỉ là ốm vặt thôi mà. Không sao đâu”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền rõ ràng đã mệt mỏi đến cực điểm vậy mà vẫn ngoan cố chịu đựng, liền đưa tay vừa đỡ vừa ôm từ chỗ ngồi kéo lên: “Hay là về nhà đi, em đưa anh về.”

“Không muốn về đâu...” Bạch Hiền lay lay cánh tay Chung Nhân, “Ở nhà buồn chán chết mất, ở trường học thú vị hơn.. Xán Liệt Độ Độ bọn họ khá ái như vậy..”

Kim Chung Nhân nghĩ: Mình có nên ghen tị một chút không? Nhưng bây giờ mà nói ra thì có vẻ không đúng lúc lắm. Vậy nên vẫn là duy trì trầm mặc, vừa dìu Bạch Hiền ra ngoài cửa vừa nhẹ nhàng an ủi: “Bạch Hiền ca, không sao đâu. Hay là em về nhà cùng anh? Bị ốm thì nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại có thể tiếp tục đi học...”

“Không cần về mà...”

Kim Chung Nhân mặc kệ lời kháng nghị kia, nhất quyết đưa Bạch Hiền ra khỏi lớp.

Những học sinh khác đi ngang qua chưa một lần thấy qua biểu tình ôn nhu như thế ở Kim Chung Nhân, làm cho người ta cảm giác của gương mặt của người này ấm áp đến tan chảy, lại nhìn nhìn Bạch Hiền không tình nguyện nằm gọn trong lồng ngực, liền cảm thấy quả thực họ đúng là dành cho nhau.

Lúc ra đến cổng trường, trời bỗng dưng đổ mưa.

Bạch Hiền hữu khí vô lực được Chung Nhân giúp đứng tựa dưới mái hiên ở cửa phòng bảo vệ, cảm thấy rất phiền muộn: “Cái cảm giác này chẳng biết tại sao như đang xuất hiện trên phim truyền hình vậy?”

Kim Chung Nhân lặng lẽ nhìn đại thúc phòng bảo vệ, đại thúc cũng lặng lẽ nhìn bọn họ, chần chờ một lúc lâu mới từ trong ngăn kéo rút ra một cái ô đưa cho Kim Chung Nhân, nhú mảy căn dặn: “Ngàn vạn đừng làm hư, biết chưa? Ngày mai nhớ trả lại ngay đây...”

Kim Chung Nhân cúi đầu cảm ơn rồi nhìn ra màn mưa bên ngoài, lại nhìn một chút Bạch Hiền ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy quãng đường đến bến tàu điện ngầm thật xa xôi.

Nghĩ nghĩ một lúc, Chung Nhân nhét cái ô vào trong tay Bạch Hiền, sau đó cúi người xuống. Bạch Hiền có lẽ vẫn còn hồ đồ vì cơn sốt, cho nên chỉ mở mắt nhìn Kim Chung Nhân, ánh mắt ngập nước, biểu tình thật đờ đẫn.

Kim Chung Nhân nhìn vẻ mặt mơ hồ khó gặp ở Bạch Hiền, lại liếc mắt sang thấy đại thúc kia cũng bắt đầu ngó chăm chăm hai người. Cuối cùng hơi nhăn mặt, chỉ có thể ngại ngùng đem Bạch Hiền công đến trên lưng mình, khẽ khàng nói: “Cầm ô nhé. Em công anh ra bến tàu điện ngầm. Nhớ bám chặt vào...”

Bạch Hiền ngỡ ngàng cầm lấy cán ô, che phủ cho cả hai người, vô cùng ngoan ngoãn tựa vào tấm lưng vững chãi kia. Kim Chung Nhân đứng thẳng người, chậm rãi bước xuống từng bậc thềm.

Mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, tạo thành những vũng nước nhỏ trên mặt đất, trong không khí tràn ngập một mùi ngai ngái của hơi nước ẩm. Bạch Hiền ở trên lưng động đậy, đem cằm tựa trên vai Chung Nhân, vô thức cọ tới cọ lui.

“Anh.. Ô không thẳng nữa rồi.” Cũng vì bị nghiêng hẳn qua một bên, Kim Chung Nhân bước đi cũng không vững chắc, chỉ có thể yếu ớt nhắc nhở một tiếng.

“A....” Bạch Hiền ở trên lưng người kia giật mình, một lần nữa điều chỉnh lại, cái ô to màu đen què mùa hoàn toàn che kín hai người.

Khóe miệng Kim Chung Nhân hơi nhếch lên mỉm cười, lại nâng Bạch Hiền xóc nhẹ lên.

“Chung Nhân à..” Thanh âm của Bạch Hiền giữa tiếng mưa rơi có chút mơ hồ không rõ, Kim Chung Nhân nhẹ nhàng đáp lại: “Ừ?”

“Trước đây... anh không biết..”

“A?”

“Kỳ thực em là một người ôn nhu như vậy...” Bạch Hiền thì thầm nghiêng đầu, “Bắt quá tại sao luôn theo thói quen trưng ra bộ mặt lạnh lùng với mọi người vậy?”

“Em không có..” Chỉ là không biết đối với người khác nên biểu lộ cảm xúc thế nào thôi.

“Nhưng mà không sao hết...” Thanh âm mềm yếu của Bạch Hiền truyền tới, “Không sao...Chung Nhân đối với một mình anh ôn nhu là đủ rồi.. Người khác.. không quan trọng..”

“Ừ?” Kim Chung Nhân cảm giác mình có lẽ nghe lầm.

Bạch Hiền không nói thêm lời gì nữa. Mặc kệ Kim Chung Nhân truy vấn thế nào, đối phương vẫn thủy chung im lặng.

Chẳng lẽ là đang ngủ sao? Nhưng phía trên đỉnh đầu, chiếc ô kia vẫn đang đứng thẳng, lặng lẽ che chở mưa gió cho hai người.

... Kỳ thực em là một người ôn nhu như vậy.

...Đúng vậy, vốn em cũng nghĩ, chỉ cần đối với một mình anh ôn nhu mà thôi.

59. Chương 57

“Bốp – – “

Một quyển sách từ bụi giảng bay ra ngoài, nện thật mạnh ở trên đỉnh đầu Kim Chung Nhân, kèm theo tiếng gầm rú gầm rú tức giận của lão sư số học: “Kim Chung Nhân! Lại ngủ trong lớp nữa rồi!”

Mơ mơ màng màng dụi mắt ngồi thẳng dậy, Kim Chung Nhân mờ mịt nhìn lão sư trên bụi giảng, sau đó lại nhìn toàn bộ bạn học cùng lớp đang quay đầu ngó về phía mình, liền gãi đầu đứng lên, híp mắt lại.

“A...em xin lỗi.”

“Tôi hôm qua cậu không ngủ sao? Thế nào..”

Lão sư vốn muốn hỏi “Thế nào lại trưng ra cái bộ dạng chưa tỉnh ngủ này?”, nhưng là đột nhiên nhớ tới tên nhóc kia kỳ thực vẫn luôn trong trạng thái đó, đành đổi lại câu hỏi, “Tôi nghe các giáo viên khác nói, trong tất cả các tiết hôm nay cậu đều nằm ngủ.”

Kim Chung Nhân đặc biệt vô tội chớp chớp mắt.

“Có nghe thấy tôi hỏi gì không hả? Tôi hôm qua chẳng lẽ cậu không ngủ sao?”

Ngữ khí của lão sư rõ ràng là đang cường điệu chất vấn, nhưng Kim Chung Nhân lại vô cùng thật thà trả lời: “Vâng, tôi hôm qua em không ngủ.”

“Cậu! Cậu làm cái gì mà không ngủ được? Chẳng lẽ là làm bài tập sao?” Lão sư không nghĩ tới tên nhóc này lại trả lời dễ dàng đến như vậy, nhưng nhìn Kim Chung Nhân khuôn mặt chân thành đại ra, cuối cùng vẫn cố kiềm chế, nuốt cơn giận xuống.

“Không phải, mà là chiều cổ bệnh nhân ạ.” Kim Chung Nhân lại đặc biệt chân thành trả lời.

“Cái gì, ai mà cần cậu thức trắng đêm chăm sóc?” Lão sư nghĩ: Trong hồ sơ chẳng phải có ghi bố mẹ Kim Chung Nhân thời gian này đều ra nước ngoài công tác sao? Vậy cậu ta rốt cuộc là phải chăm sóc ai trở nên như thế?

“Là người rất trọng yếu ạ.”

Trong phòng học năm hai ban C, giữa giờ tự học, Bạch Hiền lại hắt hơi một cái.

“Cậu thế này còn học cái gì!” Phác Xán Liệt trách móc, “Sao không ở nhà nghỉ cho khỏe hẳn rồi hãy tới trường?”

“Mình chỉ là uống thuốc hạ sốt nên bị tác dụng phụ buồn ngủ thôi..” Bạch Hiền lắc đầu qua lại cho tỉnh táo, “Vô cớ trốn học không phải là tác phong của mình.”

“Cậu lúc nào chả viện cớ này nọ” Độ Khánh Thủ dùng bút chọc chọc sau lưng Bạch Hiền, “Hôm qua Kim Chung Nhân đưa về à?”

“Mình nhớ là bố mẹ cậu đều không có nhà mà, phải không?” Phác Xán Liệt nghĩ tới trọng điểm.

“Mình không về nhà...” Bạch Hiền lại xụi lơ trở về, “Mình tới nhà Chung Nhân...Tại dễ quên chìa khóa ở trong ngăn kéo.. Đến bến tàu điện ngầm mới phát hiện ra...”

“Cậu qua đêm ở nhà Kim Chung Nhân?!”

Phác Xán Liệt vừa gào lên, lập tức toàn bộ mọi người trong phòng học liền quay đầu lại, các thể loại ánh mắt đầy hàm ý phóng về phía Bạch Hiền, khiến Bạch Hiền cảm thấy rất muốn nhặt cái gì đó lên mà nện thẳng vào đầu để cậu ta ngậm miệng lại.

“Vì sao chuyện gì qua mồm cậu đều trở nên không bình thường như vậy? Mấy thứ đen tối đòi trụ trong đầu cậu tòi ở đâu ra mà nhiều thế?” Độ Khánh Thù ghét bỏ Phác Xán Liệt, sau đó nhanh chóng chuyển hướng về phía Bạch Hiền, “Vậy cậu ngủ ở trên giường cậu ta?”

“Ừ đúng vậy, ngủ trên giường Chung Nhân.” Bạch Hiền nghĩ nghĩ mới trả lời, “Nhưng mà lúc ý mình đều mơ mơ màng màng..”

“Vậy sáng nay ai giúp cậu thay quần áo đồng phục? Tối qua cậu mặc cái gì đi ngủ?”

Vốn Phác Xán Liệt chỉ là tò mò thuận miệng hỏi một câu, không kỳ vọng biết được đáp án, ai ngờ liếc mắt một cái nhìn sang Bạch Hiền cư nhiên lại đang đỏ mặt?

“Chẳng lẽ là cậu ta giúp cậu thay quần áo? Chẳng lẽ cậu ta giúp cậu tắm rửa? Chẳng lẽ..”

Bạch Hiền tức điên lên, cuối cùng cũng quyết định thực hiện kế hoạch ban đầu của mình, chính là đập cho Phác Xán Liệt một cái thật mạnh.

“Đỏ mặt rồi kìa...”

Độ Khánh Thù đồng tình nhìn thoáng qua Phác Xán Liệt đang ôm đầu gục xuống bàn kêu la thảm thiết, lại nhìn về phía Bạch Hiền rõ ràng đang đỏ mặt sát khí nhưng cả người đều tỏa ra hơi nước. Bạch Hiền lấy tay che gò má giận dữ nói: “Là do sốt mà!”

“Nhưng mình thật sự rất muốn biết tối hôm qua hai người đã xảy ra chuyện gì nha.” Độ Khánh Thù bám riết không tha, “Mình nhất định không tin Kim Chung Nhân kia đứng trước cậu phát sốt tới mơ mơ màng màng, cả người đều là màu hồng thì cái gì cũng chưa làm đâu.”

Bạch Hiền đập bàn một cái đứng lên.

“Bọn mình cái gì cũng không làm! Mình bị sốt đến hồ đồ như vậy còn có thể làm gì. Chung Nhân chỉ là cho mình ăn một chút, giúp mình thay quần áo một chút, lau người một chút kia, cái đó cũng vì mình bị ra rất nhiều mồ hôi nên dễ cảm lạnh...”

Càng nói thanh âm càng nhỏ dần.

“Vậy chẳng phải cái gì nên xem thì cũng đã xem, cái gì cần sờ thì đều đã sờ qua rồi phải không...?” Phác Xán Liệt quên cả cơn đau nhảy lên kêu to khiến Độ Khánh Thù vì sợ Bạch Hiền lại nổi dóa lên mà lập tức đem cậu ta đè xuống.

“Ờm.. Cũng có thể nói ...nói như vậy...đi...” Bạch Hiền ấp úng đáp lại.

Dù sao trong suốt quá trình cũng không hiểu rốt cuộc là vì rất mệt hay ngượng ngùng mà người luôn mềm nhũn bám vào Kim Chung Nhân. Tuy rằng trong ý thức cũng biết được đối phương đang làm gì, nhưng trên thực tế vẫn theo bản năng kiên quyết bài xích nhớ lại tình huống tối hôm qua.

Vì sao càng nói cảm giác lại càng kỳ quái vậy?

“Kim Chung Nhân liệu có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Độ Khánh Thù lại nghĩ tới mấy điều kỳ quái.

“Đúng vậy, cậu ta có giở trò đòi bại gì không?” Phác Xán Liệt lập tức hòa cùng.

Bạch Hiền bưng khuôn mặt chẳng biết tại sao giờ nóng bừng như cái bánh nướng, đau khổ gục xuống bàn.

“Em cái gì cũng chưa làm thưa Xán Liệt ca, Khánh Thù ca..”

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù bị tiếng nói thình lình vang lên kia làm cho sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, hơi ngược mắt liền thấy Kim Chung Nhân lại một lần nữa không mời mà đến, đứng ở trước bàn của Bạch Hiền, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người...

Tuy rằng đã tập mãi cũng thành thói quen.

“Lớp cậu chẳng phải đang có giờ học ư? Sao đến đây làm gì?” Độ Khánh Thù chợt nghĩ liệu Bạch Hiền có phải có cái bùa triệu hồi linh thú gì đó, thế nào mà mỗi lần vừa nhắc đến Kim Chung Nhân thì cậu ta sẽ đột ngột trời lên vậy?

“Em ngủ trên lớp... bị thầy giáo đuổi ra ngoài..” Kim Chung Nhân ra vẻ ủy khuất trả lời, nhớ tới nguyên văn lời lão sư là: “Cậu ra ngoài cửa đứng chờ tôi, khi nào tỉnh ngủ thì vào.” Nếu lát nữa lão sư phát hiện mình trực tiếp bỏ chạy đến chỗ này, liệu có nổi một trận lôi đình không nhỉ?

Vừa nói Chung Nhân vừa hí mắt nhìn Bạch Hiền, bên khóe miệng theo thói quen nhếch lên thành một nụ cười ngớ ngẩn.

Lại tới rồi lại tới rồi! Cái này thật giống điện áp cường đại mười vạn volt nha! Ánh mắt kia của cậu ta còn có thể béo ngậy hơn sao!

Bạch Hiền ngẩng đầu lên, hữu khí vô lực mặc cho Chung Nhân nắm lấy hai tay, sau đó cúi người蹭蹭 vào trán của mình, hài lòng cười cười nói: “Hết sốt rồi...”

Độ Khánh Thù bật dậy quay lưng bước đi... Sao mình có thể sống nổi khi nhìn thấy cái cảnh này được? Hai người kia cho rằng mọi người trong phòng này đều mù hết rồi à? Phép lịch sự của các người ném hết xuống đất rồi sao? Làm ơn kiềm chế một chút được không? Nếu bị người khác bắt gặp thì biết làm gì đây?

Sau đó thuận tay lôi đi Phác Xán Liệt còn đang chuẩn bị lách người vào hóng hớt xem kịch.

“Bạch Hiền ca, hôm qua anh giống như là không có xương cốt vậy.. Cả người đều mềm nhũn.. Sốt thật là lợi hại..” Liếc nhìn Bạch Hiền bộ dáng còn có chút uể oải không phấn chấn, Kim Chung Nhân lôi cái ghế đến ngồi bên cạnh, ý đồ muốn chọc cho người kia vui vẻ trở lại.

Bạch Hiền vốn đang ngoan ngoãn tựa đầu vào vai Kim Chung Nhân, lúc này cả người chợt bùng nổ. Kim Chung Nhân cảm giác đối phương trong lòng bàn tay mình nhéo một cái thật đau: “Còn dám nói nữa à!”

60. Chương 58: Ngủ Lại Rốt Cuộc Sẽ Phát Sinh Chuyện Gì?

Quay trở lại thời điểm Kim Chung Nhân đưa Bạch Hiền về nhà mình tối hôm đó.

Mưa còn không có ngừng, ngược lại càng lúc càng lớn. Kim Chung Nhân đứng ở cửa nhà, đón lấy cái ô từ trên tay Bạch Hiền vẫn đang nằm trên lưng mình, run rẩy bầy vì nước mưa, bắt đầu khó khăn sờ soạng khắp người tìm chìa khóa.

“Liệu có phải cũng dễ quên ở trường không vậy?” Thanh âm Bạch Hiền mơ hồ truyền tới, “Chẳng lẽ chúng ta hôm nay phải ăn ngủ ngoài đường sao..?”

Kim Chung Nhân tiếp tục tìm kiếm, nhưng là trên lưng còn có Bạch Hiền, mà một tay vẫn phải cầm ô che nên hiển nhiên sẽ không thật dễ dàng.

Bạch Hiền ở trên lưng Chung Nhân động đậy, tay bắt đầu sờ soạng xuống phía dưới ý muốn giúp cậu ta tìm kiếm chìa khóa. Kim Chung Nhân cảm giác tay người kia theo hông mình hướng thẳng xuống đến đùi, sau đó tại trên bắp đùi tiếp tục lần mò vào túi quần.

“Anh, anh...” Kim Chung Nhân giống như van nài, quăng cái ô xuống để lại tay Bạch Hiền, “Em tự tìm là được rồi...”

“Ừm...” Bạch Hiền miêng than thở vài câu rồi lại nằm im. Kim Chung Nhân đỏ bừng mặt cố kiềm chế trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực, thật vất vả mới tìm được chìa khóa để mở cửa, sau đó Bạch Hiền liền tự động từ trên lưng tuột xuống sàn nhà.

“Anh đi trước đi.. Ừ.. Nằm trên giường em ý. Em mang ô ra ban công đã..”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền yên lặng tựa vào cửa, nuốt nước miếng một cái rồi lập tức xoay người bỏ chạy. Bạch Hiền thấy bóng lưng chẳng biết tại sao chật vật mà chạy kia, lăm bằm một câu rồi lảo đảo tìm đến phòng của Chung Nhân, cầm đầu gối quỳ lên chiếc giường vô cùng mềm mại.

Lúc Kim Chung Nhân quay trở lại phòng, thì Bạch Hiền đã ngủ rồi.

Cả người nằm hoàn toàn về hướng ngược lại với đầu giường, lại còn co rúc ở chính giữa, cuộn tròn thành một quả bóng nhỏ.

Kim Chung Nhân đột nhiên lại nghĩ tới tình huống ngày sinh nhật hôm đó.

Hít một hơi thật sâu, Kim Chung Nhân đi qua định đem Bạch Hiền xoay lại, kết quả đối phương nức nở vài tiếng vẫn không tỉnh, cả người đều hướng về trong lòng Kim Chung Nhân nhích lại gần, như là tìm được nguồn nhiệt.

Rõ ràng bản thân đang còn phát sốt, vậy mà còn dùng sức hướng tới nơi ấm áp dựa vào, quả nhiên là bản tính của Bạch Hiền.

Kim Chung Nhân chỉ hảo ngồi ở trên giường, ngắm Bạch Hiền nằm gọn trong lòng mình, chợt cảm thấy như có vài ngọn đuốc đồng thời bùng cháy.

Chung Nhân cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng rực của Bạch Hiền, thấy đối phương chốc chốc lại cắn môi dưới một cái. Đến cuối cùng thật sự nhịn không được, liền cúi mặt ghé sát lại, đem cánh môi Bạch Hiền ngậm vào trong miệng, tinh tế hút, dây dưa đầu lưỡi vô thức.

Đại khái là cảm giác được thiếu dưỡng khí, Bạch Hiền trong cổ họng vô thức phát ra mấy tiếng nức nở, hai tay lay lay cánh tay Chung Nhân bắt đầu giằng co. Kim Chung Nhân đời nào chịu dừng lại, nhanh chóng đem người kia ôm vào trong lòng, càng hôn càng sâu.

Bạch Hiền đang sốt đó, Kim Chung Nhân!

Người ta nóng bừng lên mà mày còn dám hôn. Mày muốn làm người ta càng thiếu dưỡng khí hay muốn cho mình cũng bị lây bệnh?

Đến khi Bạch Hiền tỉnh lại, thì cả người đã ướt đầm mồ hôi.

Kim Chung Nhân đang cầm một bát cháo ngồi ở bên giường, thấy Bạch Hiền dụi dụi mắt ngồi dậy liền nhanh chóng ghé sát vào: “Ca, bây giờ cảm giác như thế nào?”

Bạch Hiền mơ mơ màng màng nói: “Mềm nhũn.. Không muốn cử động gì hết.. Cả người đều là mồ hôi..”

Kim Chung Nhân đem nước cùng viên thuốc đặt ở cái bàn đầu giường: “Ca, ăn một ít cháo đã, sau đó uống thuốc, xong rồi.. Ờm... Tắm rửa một chút rồi ngủ một giấc nha..”

Bạch Hiền xua tay khó chịu: “Không muốn ăn.. Phiền chết.. Còn muốn ngủ nữa cơ...”

Kim Chung Nhân thật vất vả mới đỡ được người kia ăn một chút. Bạch Hiền chật vật mới húp được nửa bát cháo rồi lại uống thuốc, sau đó lập tức lại muốn nằm lăn ra giường. Chung Nhân đỡ lấy Bạch Hiền, sờ sờ mái tóc và quần áo bởi vì phát sốt mà đều đầy mồ hôi, lại dịu dàng nói.

“Trước đi tắm đã...”

Bạch Hiền dùng chân đá đối phương, thanh âm mềm yếu mang theo ý tứ làm nũng: “Àm ĩ chết đi được. Tên Kim Chung Nhân hỗn đản này.. Ta muốn đi ngủ ta muốn đi ngủ...”

Mấy cú đá hoàn toàn không có lực độ kia đối với Kim Chung Nhân không chút nào ảnh hưởng. Cậu ta bắt đầu đến cực điểm vượt trán một cái, đem Bạch Hiền từ trên giường đến ôm vào trong ngực, tiến thẳng về phía phòng tắm.

Chung Nhân đột nhiên liền nghĩ đến trong nhà vốn có nuôi mấy con chó, mỗi lần tắm rửa thì bọn chúng đều ở trong ngực giãy giụa không tình nguyện, cuối cùng bản thân phải cố gắng vỗ về để tránh tắm rửa xong chúng xù lông cáu kỉnh với mình.

Nhưng cái đó hiển nhiên so với Biện Bạch Hiền là hoàn toàn bất đồng, bởi vì Chung Nhân cần giúp đối phương cởi hết y phục xuống, đem thả đến trong bồn tắm, giúp tắm rửa, sau đó phải mang ra ngoài lau khô mặc quần áo, cuối cùng lại đem thả lên giường đắp chăn.

Thật là cả một quá trình dữ dội gian nan..

Mỗi lần giúp Bạch Hiền cởi một món y phục, Kim Chung Nhân đều phải uống một cốc nước đá thật to để bình ổn thân thể nóng rực của mình, tránh bản thân đối với Bạch Hiền đang bị ôm mà làm ra cái chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Bạch Hiền rất trắng. Chung Nhân nhớ được nguyên bản có lần Hoàng Tử Thao đọc tiểu thuyết võ hiệp nào đó đã từng nói đến cái từ “Băng cơ ngọc cốt”. Trên thực tế cái từ này giống như là tả cơ thể Bạch Hiền mà ra.

Cổ, cánh tay, eo, chân, so với một nam sinh thì hoàn toàn nhỏ nhắn hơn, hơn nữa cùng bàn tay lại hết sức tinh xảo xinh đẹp.

Nhưng mà...

Chung Nhân thà rằng phải hát khản cổ cả một ngày cũng không muốn phải chịu đựng loại dày vò ngọt ngào này. Đã có người nào nói mình là một thiếu niên khỏe mạnh bình thường đang trong thời kỳ thanh xuân chưa? Hơn nữa, mình còn phải phòng ngừa trường hợp Bạch Hiền sau khi tỉnh táo lại sẽ xù lông tức giận.

Bạch Hiền trong cơn mơ màng cảm giác có người đang chạm nhẹ vào mình, cảm thấy dòng nước chảy qua thân thể rất thoải mái, những ngón tay lùa vào tóc cũng thật ôn nhu, liền ngoan ngoãn không phản kháng nữa, cả người mềm nhũn..

Lại ngủ mất rồi.

61. Chương 59

Ngô Thế Huân: “Vậy là ca kỳ thực cái gì cũng chưa làm?”

Lý Thái Dân: “Vậy là cậu thật sự chỉ là giúp Bạch Hiền ca tắm rửa một chút, thay đổi quần áo rồi để người ta ngủ?”

Hoàng Tử Thao: “Vậy là dưới tình huống đó cậu lại còn có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?”

Kim Văn Khuê: “Cái gì gọi là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?”

Trong quán gà chiên, phá lệ không có Bạch Hiền và Lộc Hàm đi cùng, Kim Chung Nhân và Ngô Thế Huân cùng với ba người khác lại tụ tập.

Kim Chung Nhân nghe thấy nhóm bạn tốt chất vấn, chỉ có thể yếu ớt kháng nghị: “Khi đó Bạch Hiền ca đang bị bệnh..”

“Sinh bệnh rõ ràng là cơ hội tốt nhất cần nắm lấy!” Ngô Thế Huân lòng đầy căm phẫn, “Làm sao mà phải sợ! Tình huống tốt nhất lúc ấy chính là... lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Tạch! làm xong hãy nói!”

Lý Thái Dân khinh bỉ nhìn cậu ta: “Chính cậu cũng không khá hơn chút nào đâu? Có muốn tôi nhắc lại chuyện ngày trước không? Cậu khi đó sầu mi khổ kiểm, bộ dáng phiến muộn vạn phần rối rắm..? Sau đó còn gọi điện thoại cho Bạch Hiền ca đòi an ủi..”

Kim Chung Nhân yên lặng nhìn thoáng qua Ngô Thế Huân khiến đối phương không rét mà run, vội vàng làm sáng tỏ: “Em chỉ là muốn hỏi một chút Bạch Hiền ca xem Nai con ca yêu thích cái gì.. Thuận tiện thỉnh giáo một chút phương pháp nội tâm trở nên mạnh mẽ hơn..”

“Chúng ta còn nhỏ..”

“Phi, đừng có điều. Cậu ở trong lòng không biết đã bao nhiêu lần có ý dâm đối với Bạch Hiền ca, vậy mà giờ còn không biết xấu hổ đường đường chính chính nói mình còn nhỏ..” Lý Thái Dân nhìn nhìn khinh bỉ, lại thêm Hoàng Tử Thao và Kim Văn Khuê ở bên cạnh liếc mạng gật đầu đồng ý.

Kim Chung Nhân sầu muộn nhìn nhóm hảo hữu chỉ sợ thiên hạ không loạn, trong lòng như là một ấm nước đốt lên, không ngừng mà sôi trào, toát ra bóng nước xình xịch.

Nói không nghĩ cái gì, đương nhiên là không thể nào.

Nhưng là đúng như Chung Nhân vừa nói, bản thân thực tế vẫn cảm thấy là không thích hợp. Mình mới chỉ có mười bảy tuổi – –

Dựa theo cách tính của Trung Quốc mà nói, chính là mười sáu tuổi mà thôi, còn Bạch Hiền, mười chín tuổi trên thực tế cũng chỉ là mười tám tuổi. Bọn họ còn ít tuổi như vậy, vô luận làm cái gì, thì vẫn cần thận trọng suy tính.

Dù có muốn, nhưng là vẫn chưa sẵn sàng.

Tuy rằng Bạch Hiền chẳng phải nữ nhi, cũng không cần quan tâm đến vấn đề “chịu trách nhiệm” gì đó, thế nhưng ở trong lòng Kim Chung Nhân, vẫn không đủ chín chắn cùng hứa hẹn. Chuyện này là không thể tùy tiện làm, nếu không, liền sẽ trở thành một loại khinh nhờn.

Chính vì rất trân trọng đối phương, cho nên mới không thể dễ dàng vội vàng thay đổi. Tuy không biết Bạch Hiền trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng Chung Nhân biết chính mình một khi suy xét đến vấn đề này, sẽ chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên lúng túng.

Đối với mối quan hệ hiện tại đã vô cùng mãn nguyện rồi, tạm thời còn chưa dám nghĩ đến việc tiến xa hơn.

Bạch Hiền thông minh hiển nhiên cảm giác được Kim Chung Nhân có tâm sự nặng nề, nhưng không biết người kia vì sao đột nhiên lại bắt đầu trở nên kì quái như vậy. Kỳ thực Bạch Hiền ở trong lòng đã lặng lẽ đem hành động này coi như: “Hàng tháng đều có như vậy vài ngày”.

Cho nên cuối cùng vẫn lựa chọn không gặng hỏi, dù sao Kim Chung Nhân đến thời điểm sẵn sàng nhất định sẽ nói ra thôi.

“Anh..?”

Bạch Hiền nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân, cười dịu dàng: “Muốn nói gì à?”

“Anh nghĩ thế nào về.. ờm.. về cái kia..ờm về việc “làm chuyện đó” ở tuổi chúng ta?”

Kim Chung Nhân ấp a ấp úng nói, một lúc lâu cũng nói không xong câu hoàn chỉnh.

“Cái gì gọi là “làm chuyện đó”...?” Bạch Hiền nghe như lọt vào trong sương mù.

“Chính là.. ờm.. Chính là cái đó.. cái này hơi có chút.. ý em là “chuyện nhạy cảm”...”

“Chuyện nhạy cảm?”

Bạch Hiền cuối cùng cũng hiểu rõ Kim Chung Nhân đang căng thẳng đến chết rồi cuộc là vì cái gì. Trên thực tế thời điểm nghe được câu hỏi của đối phương bản thân cũng đột nhiên tồn tại cảm giác vô cùng bối rối...Chết tiệt, tại sao bỗng dưng bọn họ lại đi thảo luận vấn đề đó?

“Sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện này?” Bạch Hiền không phát hiện mặt mình đã đỏ bừng lên, “Tại sao phải thảo luận về cái đó? Đây không phải vấn đề tuổi chúng ta nên quan tâm hơn nữa chúng ta còn có nhiều chuyện trọng yếu như vậy cần suy xét em cứ nhiên quan tâm đến chuyện đấy liệu có cảm giác..”

Kim Chung Nhân biết Bạch Hiền chỉ có ở thời điểm vô cùng lúng túng mới có thể nói thao thao bất tuyệt không mang theo một cái dấu chấm nào như vậy.

Bạch Hiền thật vất vả cố tình lắng sang chuyện khác nhưng thất bại, chỉ biến thành bản thân họ khan liên tục, lại phát hiện Chung Nhân hoàn toàn vẫn cố chấp chờ đợi câu trả lời, gương mặt không khỏi như đưa đám.

“Vì sao muốn biết anh nghĩ như thế nào a? Thế còn em?” Bạch Hiền ý đồ đảo khách thành chủ.

“Em cảm thấy thời điểm này vẫn chưa thích hợp, bởi vì sẽ thể hiện sự không tôn trọng.” Kim Chung Nhân đặc biệt nghiêm túc trả lời.

Bạch Hiền tức giận: “Nếu em đã có chính kiến của mình rồi còn hỏi anh làm gì nữa? Chẳng lẽ nhìn anh rất giống có hứng thú với chuyện này sao?”

Kim Chung Nhân lại còn chân thành tha thiết nghĩ nghĩ mới trả lời: “Chỉ vì em cảm thấy, suy nghĩ của anh đối với em rất quan trọng.”

Bạch Hiền liền bật cười: “Thế nào? Vậy nếu anh nói không để ý, cảm thấy không có vấn đề gì chẳng lẽ em liền chuẩn bị làm một lần?”

Đến khi ý thức được bản thân vừa nói gì, khuôn mặt Bạch Hiền trong nháy mắt đỏ bừng lên, làm Kim Chung Nhân cũng phản ứng như vậy, sau đó bắt đầu nói quàng xiên lung tung: “Không...ý anh ta không phải như vậy.. Thực ra là.. Kỳ thực anh cũng muốn biết.. Nhưng là, nhưng cũng không phải lấy suy nghĩ của em để quyết định...”

Bạch Hiền quay người lại, hừ một tiếng bước đi.

Kim Chung Nhân vội vàng đuổi theo, nghe thấy từ bóng lưng càng chạy càng nhanh của Bạch Hiền truyền tới một thanh âm miễn cưỡng rất nhỏ: “Cái chuyện đó, chỉ cần thuận theo tự nhiên là được rồi...”

Advertisements

62. Chương 60: Về Hình Mẫu Lý Tưởng

Cuối học kỳ sau, trường học đột nhiên có thêm một môn học mới, tâm lý học.

Giáo viên bộ môn này là một nam tử trẻ tuổi tên là Kim Chung Đại, nghe nói là sinh viên bộ phận đại học tới trường để thực tập.

Kim Chung Đại thoát nhìn nho nhả mà thanh tú, vừa thấy đã biết là kiểu người xuất xứ từ dòng dõi thư hương, gia giáo nghiêm khắc, hơn nữa lúc cười lộ lên bộ dáng đàn ông lại có mị lực, nháy mắt liền mê đảo vô số nữ sinh trong trường.

Kim Chung Nhân vẫn như thường lệ ở trong lớp nằm ngủ.

Tuy rằng ngủ như vậy nhưng vì thành tích coi như không tệ, các giáo viên phát giác không quản được cậu ta, liền lựa chọn nuôi thả.

Cho nên thời điểm Kim Chung Đại đi đến trước bàn, vỗ nhẹ lên đầu Chung Nhân, cả lớp đều bị hành động này của thầy giáo mới làm cho kinh ngạc.

Kim Chung Nhân mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn một lúc lâu mới chậm chậm đứng dậy chào hỏi: “A. Thầy giáo..”

“Tối hôm qua ngủ không ngon? Hay là ngủ quá muộn?” Kim Chung Đại thiện ý mỉm cười, nhưng Kim Chung Nhân im lặng không nói gì.

Nhìn đối phương hình như không có ý định muốn trả lời câu hỏi của mình, Kim Chung Đại lắc lắc đầu, vẫn như cũ mỉm cười: “Vậy bạn học Kim Chung Nhân, em có thể nói một chút về hình mẫu lý tưởng của mình được không?”

Kim Chung Nhân ngẩn ra, không hiểu được ý tứ của người đối diện.

Trong lớp đã có tiếng bàn luận xôn xao của mọi người, Kim Chung Nhân mơ hồ nghe thấy được mấy tiếng “Bạch Hiên” “Biện Bạch Hiên”, khéo miệng chẳng biết tại sao liền nhếch lên mấy độ, thái độ cũng ôn hòa một điểm.

“Hình mẫu lý tưởng của em.. cái này..”

Tuy rằng không rõ vì sao đối phương lại hỏi mình vấn đề đó, nhưng Chung Nhân vẫn thận trọng suy tư một chút sau đó trả lời, “Ừm.. Không cần cao.. Gầy một chút.. Vẻ ngoài trắng một chút, thanh tú một chút.. Lúc cười lộ lên ánh mắt sẽ cong cong, có răng nanh thật đáng yêu.. Ừm.. Hoạt bát một chút, cởi mở một chút, nhưng thực ra nội tâm có thể rất chín chắn và mạnh mẽ..ờm..”

Mặc dù là đang tự thuật, nhưng trên cả khuôn mặt đều tràn ngập “Mình đang nói Biện Bạch Hiên, mình đang nói Biện Bạch Hiên, mình đang nói Biện Bạch Hiên “

Kim Chung Đại đột nhiên liền nở một nụ cười mờ ám.

Chung Nhân liếc qua lại cho rằng đó là ảo giác. Đến khi nhìn kỹ thì phát hiện người kia đã khôi phục bộ dáng nghiêm túc, khiến càng thêm khẳng định nụ cười đó là do bản thân còn ngái ngủ hoa mắt gây ra.

Vốn nghĩ thầy giáo còn sẽ tiếp tục hỏi các bạn học khác về hình mẫu lý tưởng, ai ngờ Kim Chung Đại quay người lại bước lên bục giảng, lưu lại Kim Chung Nhân đột nhiên cảm thấy mình bị đùa bỡn, đứng tại chỗ á khẩu không nói gì được.

Phác Xán Liệt từ phía sau dùng sức chọc ngang lưng Bạch Hiên khiến cậu nổi giận dùng dùng quay đầu lại nhìn. Xán Liệt chỉ vào bục giảng rồi dè dặt thanh âm xuống: “Thầy giáo mới này thật sự đẹp trai nha, cậu có thấy thế không?”

“Cậu vì sao luôn lộ vẻ háo sắc đối với nam nhân vậy? Nếu muốn tìm người đẹp trai thì soi gương xem chính mình không được sao?” Bạch Hiên vặn lại, Độ Khánh Thù ở bên cạnh đã mặc kệ hai người tranh luận, gục xuống bàn đánh ngáp.

“Biện Bạch Hiên!”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi tên khiến Bạch Hiên sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vừa quay đầu lại thì thấy Kim Chung Đại đứng ở trước bàn nhìn mình chăm chú, trên mặt là nụ cười ảm áp vô cùng tao nhã.

“Vâng, thưa thầy.” Bạch Hiên lập tức vội vàng đứng dậy.

Kim Chung Đại cười híp mắt ý bảo cậu ngồi xuống, sau đó chống hai tay xuống mặt bàn cúi người về phía Bạch Hiền, hào hứng hỏi: “Bạn học Bạch Hiền, em có thể nói cho cả lớp biết, hình mẫu lý tưởng của mình là như thế nào được không?”

Bạch Hiền nghĩ: Chẳng lẽ đây chính là bảo mình miêu tả Chung Nhân sao? Nhưng nếu cứ như vậy nói ra không phải có điểm quá mức rõ ràng à? Mà vì sao thầy lại muốn hỏi mình loại chuyện này nhỉ? Mình có quen người này ư? Tại sao nụ cười kia lại cảm giác kỳ quái như thế? Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào?

“Bạn học Bạch Hiền? Không cần phải căng thẳng, tùy tiện nói là được rồi.” Kim Chung Đại đem Bạch Hiền từ trong suy tư tỉnh lại. Bạch Hiền sững sốt một chút mới ngập ngừng nói: “Ừm... khá cao... Mất to...hai mí.. Không cần phải trắng... Không cần quá hướng ngoại.. So với em nhỏ tuổi hơn cũng được...”

Phác Xán Liệt ở phía sau lặng lẽ bưng kín mặt.

Cậu cứ như vậy bắt đầu trần trụi miêu tả Kim Chung Nhân, chẳng phải sẽ làm cho không người nào có thể không thừa nhận à?

Cậu không thấy cả lớp cũng bắt đầu che mặt bàn luận xôn xao sao?

Có phải cậu rất muốn đem Kim Chung Nhân kéo vào lớp học, sau đó chỉ vào cậu ta mà nói với mọi người rằng: “Đúng vậy, đúng vậy, đây chính là hình mẫu lý tưởng của mình, các cậu cảm thấy thế nào?”

Kim Chung Đại đột nhiên phá lên cười.

“Bạch Hiền, em có biết không? Em so với hình mẫu lý tưởng của một bạn học năm nhất tên là Kim Chung Nhân có vẻ rất tương đồng, mà mẫu người lý tưởng của em, so với cậu ta, hình như cũng giống nhau như đúc..”

Bạch Hiền yên lặng nhìn Kim Chung Đại cười đến thật cao hứng, sau đó lại nhìn nhìn cả lớp bởi vì cậu nói này mà đột nhiên trở nên phấn khích, cuối cùng noi theo thói quen của Kim Chung Nhân đem mặt mình vùi trong lòng bàn tay.

Thầy giáo, thầy từ đâu tới vậy? Định chơi em một vỏ sao! Rốt cuộc thầy làm sao mà biết được quan hệ của hai bọn em?

Độ Khánh Thù nhìn Kim Chung Đại đang quay trở lại bực giảng cười vô cùng đắc chí hài lòng, bỗng dưng cảm thấy...Người này, cùng với ai đó, còn cả ai nữa.. phong cách... thật giống hệt nhau.

Chẳng lẽ là vậy sao?

63. Chương 61

Sự thực đã chứng minh, dự cảm của Độ Khánh Thù thật mức chuẩn xác. Cho nên thời điểm cậu thấy Trương Nghệ Hưng cùng Ngô Diệc Phàm âm thầm vào văn phòng của Kim Chung Đại, cũng chỉ là lặng lẽ trừng mắt nhìn một lúc lâu, sau đó bịt miệng Phác Xán Liệt đang định há mồm kêu lên kéo trở về.

Tim của Khánh Thù đã sớm bối vì một loạt tiểu thuyết tình yêu của Biện Bạch Hiền mà luyện mãi thành thép, trở nên bất khuất.

“Vậy thực ra Kim Chung Đại lão sư là bạn học của bọn Nghệ Hưng ca?” Sau khi đi ra thật xa, Độ Khánh Thù mới lạnh nhạt buông lỏng bàn tay bởi vì Phác Xán Liệt giãy giụa nói chuyện mà tràn đầy nước miếng, ở trên người cậu ta chúi chúi.

“Thảo nào vừa lên lớp liền hỏi hình mẫu lý tưởng của Bạch Hiền! Thì ra chỉ là đến bát cháo thôi!” Phác Xán Liệt lớn tiếng ồn ào.

“Chẳng lẽ bọn họ đã có dự mưu?” Độ Khánh Thù khẽ vuốt cằm suy xét.

Cùng lúc đó trong văn phòng, ba người đã bỏ lăn ra cười.

“Nói cho các cậu biết, tên nhóc Kim Chung Nhân kia quả thực chính là ngây thơ cụ. Tôi vừa hỏi, cậu ta không cần suy nghĩ liền bắt đầu trả lời, rõ ràng là đem bộ dạng tính cách của Biện Bạch Hiền nói một lèo... Còn Biện Bạch Hiền tuy có cảnh giác một chút, nhưng cuối cùng vẫn nói ra. Cậu ta cũng cố nói lập lờ, nhưng ai nghe mà chả biết đang tả người nào...cái gì mà mắt to hai mí, không cần trắng, không cần hướng ngoại, so với mình nhỏ tuổi hơn cũng được! Hai đứa nhóc này thật sự là không coi ai ra gì a ha ha ha ha..”

Tao nhả ôn hòa Kim Chung Đại lão sư cười đến ngả nghiêng.

“Thấy chưa? Hồi trước tôi đã bảo cậu chỗ này đúng là địa điểm thực tập tốt nhất có phải không?”

Ngô Diệc Phàm chống thắt lưng cười đến ngứa tới ngứa lui, chốc chốc vẫn phải đỡ lấy Trương Nghệ Hưng sắp cười đến ngã sắp xuống.

“Cậu lần sau còn có thể tới sơ trung bộ phận thực tập một chút, nhìn xem tên nhóc Ngô Thế Huân kia hình dung như thế nào về mẫu người lý tưởng của nó. Cam đoan càng có nhiều trò vui để xem...”

“Các cậu không biết lúc Kim Chung Nhân nói đầu, rõ ràng là đang tả Biện Bạch Hiền, đứng trước mặt thầy giáo còn phải cố gắng che giấu nhưng mà biểu tình khuôn mặt đều đã bán đứng cậu ta ... Mà Biện Bạch Hiền tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn là phẩm chất ăn ngay nói thật tốt bụng. Chúng ta đùa giỡn bọn họ thật là vui nha...” Kim Chung Đại vẫn tiếp tục hoa chân múa tay vui sướng.

“Như vậy sẽ không bị phát hiện sao? Tiểu tử Bạch Hiền thông minh phết đấy..” Ngô Diệc Phàm nghĩ nghĩ lại cảm thấy có điểm nguy hiểm.

“Yên tâm đi, chỉ cần tôi còn là thầy giáo, bọn họ cũng không dám làm gì...” Kim Chung Đại nghĩ nghĩ nói, “Mà nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ lập tức đổ lên đầu các cậu...”

Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng đều vô cùng phần nộ. Ngay tại thời điểm hai người bọn họ chuẩn bị xông vào tiến hành tấn công Kim Chung Đại, thì cửa văn phòng bất ngờ bật mở.

Kim Chung Nhân sắc mặt không chút biểu cảm đứng ở cửa, cầm trên tay một chồng bài thi thật dày, lạnh nhạt đi tới, nhìn thoáng qua Ngô Diệc Phàm Trương Nghệ Hưng đang cứng đờ, lại liếc nhìn Kim Chung Đại xoay mặt làm bộ như đang nhìn vào màn hình máy tính, chậm rãi nói: “Em tới đưa bài thi “

“A? Ồm.. Cứ để ở chỗ kia đi, để chỗ kia đi..” Kim Chung Đại nỗ lực duy trì biểu tình bình tĩnh nhưng thật sự đã hoàn toàn thất bại.

Kim Chung Nhân lạnh nhạt bước qua Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm, đem bài thi đặt ở trong tay Kim Chung Đại, sau đó từ từ nhìn thoáng qua đối phương.

Cả người Kim Chung Đại tóc gáy đều dựng đứng lên.

“Phàm ca, Nghệ Hưng ca.” Thanh âm Kim Chung Nhân đè thấp lại bình thản. Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng khuôn mặt quần bách, chỉ có thể lúng túng giơ tay lên chào hỏi: “A Hi! Chung Nhân, có khỏe không? Đã lâu không gặp..”

“Vâng, đã lâu không gặp. Em sẽ đi nói cho Bạch Hiền ca biết hai người ở trong này, bảo anh ấy đến chào hỏi.” Kim Chung Nhân trả lời, nói xong xoay người rời đi.

“Xong rồi.” Nhìn bóng lưng rõ ràng cao ngất lại có vẻ lạnh lùng kia, Trương Nghệ Hưng cảm thấy rất tuyệt vọng, “Cậu ta mà nói cho tiểu tử Bạch Hiền kia, đứa nhỏ đó nhất định sẽ xù lông, chắc chắn sẽ xù lông...”

“Nhất định sẽ nháo chết..” Ngô Diệc Phàm cũng cảm thấy vô cùng đau khổ.

Trên thực tế Kim Chung Nhân cảm thấy thật là cao hứng.

Cậu ta hận không thể chiêu cáo với cả thiên hạ rằng Biện Bạch Hiền là người của Kim Chung Nhân, hảo cam đoan không có người sẽ thêm nhỏ dãi Bạch Hiền. Thực sự, cậu ta cảm thấy an toàn của mình bị thiếu hụt nghiêm trọng. Đại khái là vì quá thích Bạch Hiền, mà cho rằng toàn bộ thế giới không trừ người nào, bất kể nam nữ cũng đều là địch nhân của mình...

Cho nên khi biết được hình mẫu lý tưởng Bạch Hiền tả chính là mình, Chung Nhân cảm thấy tâm tình hoàn toàn kích động. Tuy rằng chuyện này dường như chỉ là một trò đùa của đám người Ngô Diệc Phàm bày ra, nhưng bất kể thế nào Kim Chung Nhân đối với điều này cũng không hề bất mãn, nhưng còn Bạch Hiền...

Bạch Hiền quả nhiên bùng nổ.

Trước mặt cả lớp người, Kim Chung Nhân không thể không đem người kia ôm chặt lấy, chặt vật ngăn cản Bạch Hiền hoa chân múa tay giãy giụa ý đồ nhằm tiến thẳng về phía văn phòng. Sau đó Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù bắt đầu vỗ tay dẫn dắt bạn học cả lớp hoan hô ồn ào bắt hai người bọn họ ở trước mặt mọi người hôn một cái.

Kim Chung Nhân mắt thấy thế nào cũng đều không thể ngăn cản hành động của Bạch Hiền, trong lòng quỳnh lên xoay vai Bạch Hiền hôn lên miệng một cái.

Bạch Hiền ngừng nói.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù tròn tròn mắt.

“Mình chỉ là.. Tùy tiện ồn ào.. đâu có ý gì a..”

“Cậu ta hôn thật kia...”

Ở trong không khí bất ngờ yên lặng, Bạch Hiền cuối cùng tạm thời quên mất bản thân còn muốn đi tìm ai tính sổ, nhảy lên dùng sức bóp cổ Kim Chung Nhân, cả khuôn mặt đều bởi vì quẫn bách mà đỏ bừng lên. Kim Chung Nhân mặc kệ người kia, khoái trá cảm giác được tuy rằng Bạch Hiền tư thế rất hùng hổ, nhưng lực đạo ngón tay bóp ở trên cổ mình lại cũng không hề lớn.

Vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì mà căn bản không dùng lực, Kim Chung Nhân cũng không muốn quan tâm.

Vậy nên cuối cùng Chung Nhân chỉ duỗi tay đem tiểu động vật còn đang nhảy nhót ở trước mặt kéo xuống khép lại vào trong ngực, trong một trận hoan hô còn to hơn trước của các học sinh khác lộ ra nụ cười.

Bạch Hiền nhìn đến nụ cười ngây ngô của đứa nhỏ liền âm thầm lấy cùi chỏ thúc một cái, bĩu môi ghét bỏ.

“Anh..” Kim Chung Nhân lại mềm nhũn bắt đầu cầu xin tha thứ. Cậu ta biết tính cách Bạch Hiền ăn mềm không ăn cứng, mà Bạch Hiền cũng đang xác nhận ý nghĩ của đối phương là chính xác, lại lặng lẽ chọc một cái xem như đã bỏ qua.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm.

“Biện Bạch Hiền, Kim Chung Nhân, hai cậu đi ra ngoài cho tôi!”

Mọi người hào hứng nghiêng đầu nhìn ra, vừa vặn thấy thầy chủ nhiệm trẻ tuổi Kim Mân Thạc đứng bên ngoài cửa sổ, đang tròn mắt há hốc mồm mà nhìn vào tình huống trong phòng học, miệng vẫn còn duy trì trạng thái chưa khép lại được.

Xem bộ dáng thì hẳn là vừa vặn đi ngang qua, bị tiếng hoan hô kia hấp dẫn trở lại.

Hơn nữa.. Hiền nhiên đã bị vô cùng kinh ngạc...

64. Chương 62: Kim Chung Đại Và Kim Mân Thạc Đều Là Hảo Lão Sư

Lúc này, trong văn phòng thầy chủ nhiệm là một bầu không khí quỷ dị tĩnh mịch.

Kim Chung Nhân cùng Bạch Hiền sổng vai đứng ở trước bàn làm việc. Phía sau cái bàn chính là Kim Mân Thạc- giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi nhất trong lịch sử trường học, đang ngồi ngay ngắn, biểu tình nghiêm túc mà lạnh nhạt nhìn hai người.

“Có gì muốn nói không?” Kim Mân Thạc khuôn mặt bánh bao trắng nõn bắt đầu chậm rãi mở miệng.

Bạch Hiền thật muốn nói gì đó, tỷ như thừa nhận sai lầm không nên ở nơi công cộng thân mật quá mức, nhưng là lại không biết vừa rồi hành vi của bọn họ đã bị thầy giáo thấy được bao nhiêu, cho nên cuối cùng quyết định sáng suốt bảo trì trầm mặc là tốt nhất.

“Không có gì muốn nói.”

Vốn Bạch Hiền đang định nhắc nhở Chung Nhân một tiếng, ai ngờ đối phương đã ở bên cạnh mình lạnh lùng mở miệng, làm cho cậu ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

Vì thế Bạch Hiền nhanh chóng mà chuẩn xác đập Kim Chung Nhân một cước, nhưng Kim Chung Nhân chỉ nhướn mày, rồi lại mờ mịt quay trở về.

Bạch Hiền cảm thấy cậu ta chính là tên đần độn, đành phải sầu khổ cố gắng giải thích: “Thưa thầy... Ý Chung Nhân không phải như vậy đâu. Xin thầy đừng hiểu lầm. Đứa nhỏ này không biết cách ăn nói. Bọn em.. ừm.. thực ra...quả thực cũng không có gì muốn nói ạ..”

Trên thực tế, ai rơi vào tình huống này cũng sẽ chết không thừa nhận. Bạch Hiền cảm thấy tuy rằng trong nội quy trường học cũng không có rõ ràng viết ra quy định “Học sinh không được phép yêu đương” gì đó, nhưng ngộ nhờ thầy chủ nhiệm cao hững lập ra điều lệ mới, thì tuyệt đối sẽ không phải là chuyện tốt...

Kim Mân Thạc lập tức trừng mắt nhìn, Bạch Hiền chỉ kính cẩn cúi đầu.

“Giữa ban ngày ban mặt ở trong phòng học chằng chằng thiếp thiếp áp áp ôm ôm, hai người các cậu còn có thể càng kiêu ngạo sao!”

Kim Mân Thạc nghiêm túc đập bàn đầy cảm phẫn, “Nơi này là trường học! Không phải là nhà mình! Hai người ở nhà muốn làm cái gì tôi cũng không để ý, nhưng mà các cậu coi đây là chuyện gì hả?”

Bạch Hiền nghĩ nghĩ chợt cảm thấy có điều không đúng, giương mắt lên vừa vặn nghe được Kim Mân Thạc tiếp tục đập bàn nói: “Chuyện tình nổi tiếng của hai người tôi đã nghe qua rất nhiều ở trường. Nhưng nói cho các cậu biết, loại hành vi hơi chút là động tay động chân này nhất định phải nghiêm túc ngăn lại, bằng không sẽ ảnh hưởng đến môi trường sư phạm...”

Đợi chút.. Đợi chút, thế nào càng nghe càng không được bình thường vậy!

Vừa lúc đó, cánh cửa văn phòng chủ nhiệm bị một người đẩy ra.

Xuất hiện tại cửa rõ ràng là Kim Chung Đại.

Người kia tới đây làm cái gì? Trong đầu mọi người, bao gồm cả Kim Mân Thạc, đều nhanh chóng hiện ra câu hỏi này,.

“Mân Thạc ca, đã lâu không gặp!” Kim Chung Đại cười đến đặc biệt nhu hòa, “Nghe nói anh ở đây nên em vừa đến liền tới thăm này – – Ô kìa? Bạn học Biện Bạch Hiền, bạn học Kim Chung Nhân, hai em thế nào mà đều ở đây nhỉ?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Bạch Hiền lặng lẽ nhìn bộ dạng giả bộ kinh ngạc của Kim Chung Đại, lạnh nhạt nói: “Chào Kim Chung Đại lão sư ạ. Đã lâu không gặp, thầy càng ngày càng đẹp trai nha..”

Kim Chung Nhân im lặng ngăn người nhìn Bạch Hiền nói hươu nói vượn.

“Đâu có đâu có!” Kim Chung Đại vẫy tay vui vẻ đáp lại, “Bạn học Bạch Hiền cũng càng ngày càng đáng yêu!”

Kim Mân Thạc nhin không được mắt trợn trắng gào lên: “Hai tiểu tử này ở ngay giữa lớp học ôm ôm ấp ấp bị tôi nhìn thấy. Kim Chung Đại, cậu là giáo viên mới của trường, vậy cậu nói xem nên xử lý bọn chúng như thế nào đi.”

Kim Chung Đại phá lên cười: “Ai nha, cái này thì dễ thôi! Bạn học Biện Bạch Hiền, bạn học Kim Chung Nhân, lại đây! Hai đứa diễn lại một chút cho thầy xem rốt cuộc ở trong phòng học ôm ấp nhau như thế nào thì thầy mới biết đường xử lý chứ...”

Kim Mân Thạc nổi giận, nhặt một quyển sách lên đập tới: “Cậu còn có thể vô sỉ hơn được nữa à?”

Kim Chung Đại quay người lại tận tình khuyên nhủ: “Hai đứa này! Chẳng trách được sao thầy chủ nhiệm lại tức giận như vậy nha! Các em tại sao có thể vô tâm đến vậy chứ? Các em không biết thầy chủ nhiệm của mình còn độc thân à? Các em làm như vậy không biết là sẽ đâm nát trái tim nhỏ bé của thầy ấy ư?”

Kim Mân Thạc đập bàn một cái đứng lên: “Kim Chung Đại, thế là đủ rồi! Cậu lúc nào cũng cười nhạo tôi không tìm được bạn gái bạn trai từ năm thứ nhất đại học đến tận bây giờ! Cậu rốt cuộc là muốn thế nào hả? A? Cậu cảm thấy bản thân mình tốt hơn sao? Thế cậu đã tìm được chưa?!”

“Mân Thạc ca xin bớt giận. Em đang dạy dỗ học sinh. Sao thầy lại đem chuyện yêu đương bất lực của mình tự động khai ra vậy!”

Kim Mân Thạc tức giận chỉ thẳng vào đối phương nói không nên lời: “Cậu! Tôi! Tôi! Tôi nói thế khi nào..”

Kim Chung Đại một lần nữa chuyển hướng về phía Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân: “Các em thấy chưa? Nếu kéo dài việc không thể tìm được người yêu, sẽ làm cho thời kỳ mãn kinh tới sớm, nội tiết mất cân đối, tính tình nóng nảy dễ tức giận tựa như thầy giáo Kim Mân Thạc của các em vậy. Cho nên yêu đương là một hành vi rất tốt, chẳng qua nhất định phải nắm rõ tình huống! Nếu cho người khác xem phim thần tượng miễn phí có phải rất lỗ không? Ít nhất cũng phải thu một chút phí hay cái gì đó chứ?”

Bạch Hiền yếu ớt trả lời: “Thầy nói rất đúng ạ.. Em xin thỉnh giáo...”

“Nếu đã hiểu rồi vậy trở về đi, lần sau ngàn vạn đừng cho Kim Mân Thạc lão sư thấy nha, thầy ý chịu không nổi loại đả kích này đâu..”

Kim Chung Đại âm thầm nháy mắt ý bảo bọn họ đi ra ngoài. Kim Chung Nhân vừa thấy vậy lập tức nắm lấy tay Bạch Hiền xoay người rời đi... liền bị Kim Mân Thạc từ phía sau gọi lại.

“Hai đứa không có gì muốn nói nữa sao?”

Nhìn biểu tình dữ tợn của Kim Mân Thạc, Kim Chung Nhân vẫn duy trì trạng thái dờ dẩn, mặt không chút thay đổi, mà Bạch Hiền ở bên cạnh lại tựa hồ yên lặng suy tư trong chốc lát, cuối cùng nhếch miệng lộ ra nụ cười mang tiêu chuẩn Bạch Hiền.

“Kim Mân Thạc lão sư, thầy cùng Kim Chung Đại lão sư đều là những giáo viên rất tốt ạ.”

Kim Mân Thạc ngẩn ngơ, gương mặt bánh bao trắng noãn nháy mắt đỏ bừng lên, những lời vốn muốn nói ra khỏi miệng giờ một câu cũng không thốt lên được.

Kim Chung Nhân nhìn cái biểu tình kia, liền biết rất rõ ràng là đang nịnh nọt lại vô cùng đáng yêu khiến lòng mọi người đều phải hòa tan, tâm can đều mềm nhũn, sau đó lập tức kéo tay Bạch Hiền, lôi đối phương bước đi.

“Chắc chắc, bạn học Kim Chung Nhân thật cường đại ham muốn chiếm hữu a..” Mơ hồ nghe thấy truyền đến thanh âm Kim Chung Đại mang theo nụ cười, Bạch Hiền dừng bước đối với phía sau cười cười.

“Kim Chung Đại lão sư, thầy tốt nhất đừng nên giao du với Nghệ Hưng ca và Phàm ca nữa.. Bằng không thầy sẽ rất nhanh liền biến thành gian ác giống như bọn họ đấy.”

Kim Chung Đại á khẩu không trả lời được.

Chờ hai người ra đến cửa văn phòng, Kim Chung Nhân quay người lại, giơ tay lên bắt đầu bẹo má Bạch Hiền.

“A hỗn đản! Vì sao nhéo mặt ta!” Bạch Hiền phẫn nộ.

Kim Chung Nhân xem nhẹ sự phản kháng của người kia, càng vằn vò làn da mềm mại dưới những ngón tay, lộ ra nụ cười đắc ý mà thỏa mãn: “Kỳ thực vừa rồi em rất muốn nói.. Bạch Hiền ca, thật đáng yêu mà – – “

“A a đừng tưởng anh không dám đánh em nha!”

65. Chương 63: Nếu Không Có Anh Ở Bên, Em Biết Làm Thế Nào Bây Giờ?

Tiếng ve kêu tập âm của mùa hạ dần biến mất trong không khí khô nóng. Bạch Hiền đã lên lớp mười hai, Kim Chung Nhân lên lớp mười một, còn Ngô Thế Huân cũng thuận lợi vào trung học bộ phận năm nhất, trở thành học đệ của hai người.

“Bạch Hiền ca, suốt kỳ nghỉ hè không thấy mặt, anh thế nào cũng không rám đen một chút vậy?” Trở về từ chuyến đi sang Trung Quốc cùng Lộc Hàm, Ngô Thế Huân mặc đồng phục trung học chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đứng ở cửa trường học châm chọc Bạch Hiền.

Bạch Hiền đắc ý ngẩng đầu: ” Bạch Hiền ca của em trời sinh đã vậy, phơi thế nào đều không hắc, ghen tị cũng không có ích gì đâu!”

“Thế Chung Nhân ca sao lại thế này? Rõ ràng mỗi ngày cùng Bạch Hiền ca cùng một chỗ, vì sao ca biến thành đen nhiều như vậy?” Ngô Thế Huân lờ Bạch Hiền đi, quay sang bắt đầu trêu chọc Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân mặt không thay đổi nhìn đứa nhỏ: “Nai con ca vẫn còn cách người rất xa, hẳn là rất buồn phải không?”

Bạch Hiền xem hai người bọn họ đùa giỡn lẫn nhau cảm thấy rất cao hứng, nhưng là nếu bọn họ cứ đứng mãi ở cổng trường như vậy thật sự sẽ lại có rất nhiều người vây xem...

Ngô Thế Huân qua một kỳ nghỉ hè dường như đột nhiên trưởng thành hơn nhiều, mái tóc vuốt cao lộ ra cái trán mày kiếm đẹp trai bức người.

Nhìn nhìn cái đầu nấm của Kim Chung Nhân ở bên cạnh, Bạch Hiền chìa tay vén tóc mái thật dày kia lên cao thấp đánh giá.

Kim Chung Nhân hoang mang nhìn Bạch Hiền: “Ca?”

Bạch Hiền thả cái tóc mái kia xuống, suy nghĩ xem khi nào thì dẫn đứa nhỏ đi tới tiệm cắt tóc thay đổi kiểu đầu...chắc chắn Chung Nhân mà vuốt ngược lên thì cũng sẽ thật đẹp trai thôi..

Bất quá cái đầu nấm này cũng rất biết điều a..

Bạch Hiền trong đầu các loại mơ mộng hoàn toàn không chú ý tới mình là ví dụ điển hình của “Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi”, đang miên man suy nghĩ thì có một vòng tay ôm từ sau lưng, trên bờ vai nhất trọng, Kim Chung Nhân tựa cằm lên hỏi nhẹ, thanh âm có điểm ủy khuất:

“Lại đang suy nghĩ gì vậy?”

Ngô Thế Huân chẳng muốn quan tâm đến hai cái người không lúc nào là không dính đến nhau này, cảm giận vung cặp sách, đem mặt mình xoay về hướng khác.

“Suy nghĩ xem em hợp nhất kiểu tóc gì..” Bạch Hiền trả lời.

“Vậy cảm thấy em thích hợp nhất với kiểu nào? Em lập tức đi cắt.” Kim Chung Nhân cười cong lên ánh mắt nịnh nọt.

Ngô Thế Huân ở bên cạnh nghe, cảm thấy cho dù Bạch Hiền nói một câu “Anh thích nhất em cạo trọc”, nói không chừng Kim Chung Nhân cũng sẽ không chút do dự mà đi cắt.

Đàn độn phần thật sự là đáng sợ! Minh rớt cuộc cũng hiểu được nỗi lòng của Xán Liệt ca và Khánh Thù ca...

Ngô Thế Huân trợn mắt ở trong lòng vừa lặng lẽ châm chọc, vừa uất hận mình và Lộc Hàm cách nhau đến mấy tuổi liền, bằng không ta cùng Nai con ca cũng sẽ làm cho các người mù mắt!

“Ayo what’s up everyone?” Đang ở trong lòng thở dài thở ngắn, liền từ rất xa đã nghe thấy một tiếng hét lớn khoái trá, chính là Phác Xán Liệt nhảy tưng tưng vui mừng phấn khích tiến tới.

Không biết tại sao rõ ràng đều là đồng phục học sinh cùng niên cấp giống Bạch Hiền, vậy mà Phác Xán Liệt mặc vào người hiển nhiên vô cùng không hài hòa, thân thể cao gầy phối hợp tay chân dài ngoằng, khiến cho lúc nhảy lên đại khái bởi vì quá cao mà có điểm không thăng bằng.

Đây là suy nghĩ trong đầu Kim Chung Nhân.

Trên thực tế, khi Phác Xán Liệt từ rất xa chạy tới, trên người đã dán liền tiếp những ánh mắt ái mộ, nhưng lúc thấy động tác cậu ta lao tới muốn ôm Bạch Hiền, thì tất cả đều thất kinh thu ánh mắt kia trở về.

Kim Chung Nhân mặt đen kịt đem cánh tay dài của Phác Xán Liệt từ trên người Bạch Hiền giăng ra.

Ngô Thế Huân cảm giác cư nhiên cùng người kia ở một trường học, thật sự là một sự sỉ nhục đối với chỉ số thông minh cùng tình cảm của mình.

Khu nhà của các khối không cùng một chỗ, cho nên lúc đi đến lối vào, bốn người liền không thể không mỗi người một ngã.

Kim Chung Nhân lưu luyến đem Bạch Hiền từ trong lòng ngực kéo ra, cẩn thận mỗi bước đi đều quay lại chào: “Chút nữa nhớ ăn trưa cùng nhau nha Bạch Hiền ca”. Bạch Hiền hướng về phía đứa nhỏ vẫy vẫy cánh tay, nhảy lên bậc tam cấp cùng Phác Xán Liệt hướng về phía toàn nhà của học sinh năm ba.

Kim Chung Nhân ghen tị đến xanh cả mặt... Thực ra thì căn bản lúc nào cậu ta cũng có điểm ghen tị, nhưng dường như sau khi phát hiện khoảng cách phòng học trở nên xa hơn liền khổng chế không được bản thân biểu tình vụn vặt.

Ngô Thế Huân thờ ơ lạnh nhạt sau một lúc lâu đột nhiên nói: “Bạch Hiền ca sang năm là tốt nghiệp phải không?”

Kim Chung Nhân nghiêng đầu sang nhìn người kia.

Ngô Thế Huân nhìn bộ dáng Chung Nhân tựa hồ còn chưa rõ mình đang nói cái gì, nghĩ nghĩ đã kích một chút: “Sang năm sau, Bạch Hiền ca sẽ vào đại học như Nai con ca bọn họ đi? Chung Nhân ca thì vẫn còn tại cấp ba đúng không? Như vậy phải tách ra một năm đúng không?”

Vốn chỉ là một câu trêu chọc đùa giỡn, Ngô Thế Huân cũng không dự liệu được Kim Chung Nhân sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Bởi vì không biết Kim Chung Nhân đã bị chọc đến điểm mấu chốt, trực tiếp cho Thế Huân một quyền.

Tuy rằng lực đạo không lớn, nhưng vẫn khiến Ngô Thế Huân cảm giác vô cùng kinh ngạc không thôi: “Này này, Chung Nhân ca, ta chỉ nói sự thật thôi mà. Sao lại đánh ta làm cái gì?... Ca cũng thật nhạy cảm quá đi..”

Nói xong cũng ý thức được bản thân vừa thốt ra điều không nên, bởi vì Kim Chung Nhân tuy rằng trước đây chưa bao giờ coi là nhạy cảm, nhưng điều này đã hoàn toàn bị bác bỏ từ khi gặp được Bạch Hiền.

Kim Chung Nhân lập tức không quay đầu lại mà chạy. Thấy người kia không hướng về phía phòng học mà là cổng trường, Ngô Thế Huân có điểm hoảng hốt: “Này này đi đâu vậy a? Không vào học sao Kim Chung Nhân...?”

Kim Chung Nhân căn bản không để ý đến người kia, càng chạy càng xa. Ngô Thế Huân chần chờ một chút, nhưng vẫn không lấy điện thoại ra thông báo cho Bạch Hiền.

Mặc dù nói ra không đúng lúc, nhưng chuyện này sớm hay muộn đều sẽ thành hiện thực. Nếu tất cả mọi chuyện của Chung Nhân đều cần đến Bạch Hiền khuyên nhủ chỉ bảo, như vậy thật sự cũng không tốt cho cậu ta..

Trong tiếng gào thét của bác bảo vệ đã từng cho mình mượn ô che cùng Bạch Hiền, Kim Chung Nhân chạy ra khỏi cổng lớn trường học, hoàn toàn không có mục tiêu vừa thông suốt chạy loạn, nỗi phiền chán trong lòng dâng lên thêm gấp bao nhiêu lần.

Vấn đề Ngô Thế Huân vừa nhắc tới, Chung Nhân đương nhiên là hiểu được nhưng lại kiệt lực xem nhẹ.

Khi phát hiện phía trước chính là thời gian một năm trôi qua trong giây lát, mới thực sự bắt đầu hoảng loạn lên.

Chung Nhân nhất định sẽ phải đối mặt với sự tình như Ngô Thế Huân bây giờ, suốt một năm kế tiếp gào thét nhanh qua đi. Thế nhưng bản thân thực sự chưa thể hình dung nổi việc mình vẫn ở trường cấp ba còn Bạch Hiền đã vào đại học, bị chia tách bởi một khoảng cách khổng lồ giữa họ.

Bởi vì Chung Nhân căn bản không dám tưởng tượng được việc phải đối mặt với cuộc sống vô nghĩa không có Bạch Hiền trong suốt một năm.

66. Chương 64

Kỳ thực, trong thời gian một năm cùng Bạch Hiền cùng một chỗ, Kim Chung Nhân đã trưởng thành nhanh hơn so với bất kì ai khác.

Dường như bởi vì Bạch Hiền có sức ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ, cho nên dù đã bớt đi cảm giác nghi ngờ và không an toàn như trước, Chung Nhân cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi cái cảm xúc chua xót mỗi khi nghĩ tới việc phải tách ra.

Chung Nhân chán chường lấy tay che mặt, bất đắc dĩ nghĩ:

Bạch Hiền ca, em không ngờ được, so với trong tưởng tượng, thì ra em lại thích anh nhiều hơn đến vậy.

Chuông báo kết thúc tiết học cuối cùng của buổi sáng vừa vang lên, Bạch Hiền liền chạy tới cửa đuổi theo Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù: “Cùng đi ăn cơm nào.”

Phác Xán Liệt nhảy dựng thật xa, Độ Khánh Thù hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

“Sao không mang theo hoa hướng dương nhà cậu đi ăn mà lại muốn đi cùng bọn mình? Tụi này còn muốn sống lâu thêm một chút”

Bạch Hiền phiền não nhìn nhìn điện thoại di động mờ mờ nói: “Mình không biết nữa. Cả sáng nay Chung Nhân cũng không có xuất hiện a. Hỏi Thế Huân thì Thế Huân cũng nói không biết, chả hiểu cậu ta đi đâu nữa...”

“Vậy còn không đi tìm sao?” Độ Khánh Thù lui về sau, “Đừng để ở căn tin mới ăn được một nửa đã lại thấy Kim Chung Nhân lù lù đứng ở sau lưng...Loại đả kích này bọn mình không chịu nổi...”

“Đừng mà đừng mà, mình không muốn ăn cơm một mình đâu. Chẳng lẽ các cậu lại bắt mình đi tìm Thế Huân?” Bạch Hiền sầu mi khổ kiếm, “Mình đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy Chung Nhân. Người cũng không có ở phòng học, đây coi là cái gì chuyện a? Chẳng lẽ về nhà à?”

“Về nhà tìm đi.” Phác Xán Liệt ở trong lòng âm thầm bổ sung: Cậu cũng không phải không biết nhà cậu ta ở chỗ nào, suốt ngày đến còn gì...

“Cái này liệu có được không..?”

“Có gì mà không được. Cậu xem nếu đổi lại là cậu thì liệu Chung Nhân có thể lập tức đi tìm không?” Độ Khánh Thù vừa nói vừa dắt Phác Xán Liệt chuồn mất, lưu lại Bạch Hiền đứng tại chỗ ngẩn người.

Bạch Hiền nghĩ nghĩ, thở dài một hơi đem di động nhét vào trong túi áo, co cẳng chạy, vội về phía Phác Xán Liệt bỏ lại một câu: “Nếu mình quay về muộn, nhớ xin phép giúp mình nha...”

—

Bạch Hiền chạy ra cổng trường, nhìn quanh khắp nơi, rồi lại lấy điện thoại di động ra tiếp tục gọi cho Kim Chung Nhân.

Tắt máy.

Trời ơi, tiểu tử thối này rốt cuộc chạy đi nơi nào!

Bạch Hiền đứng ở cửa trường học nghĩ chốc lát, trong đầu hiện lên những nơi Kim Chung Nhân có khả năng sẽ tới. Nhấn mũi một cái, Bạch Hiền quyết định đi tìm từng nơi một. Nếu vẫn không thấy, vậy hẳn là ở nhà đi?

Sáng nay tâm trạng còn rất tốt, thế nào đột nhiên liền mất vậy?

Vừa mới đi vài bước về phía nhà ăn, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm của Chung Nhân: “Ca.”

Bạch Hiền quay đầu lại, thấy người kia theo hướng ngược lại đi tới:

“Mấy bạn học nói em buổi sáng nay không đến lớp? Đi đâu vậy?”

Bạch Hiền đi qua mới phát hiện Kim Chung Nhân có điểm gì là lạ. Cũng không phải biến hóa gì bề ngoài, vẻ mặt cũng không thay đổi lớn, nhưng Bạch Hiền chính là cảm giác được giờ phút này cảm xúc của Chung Nhân bị bao vây bởi một thứ dường như khó có thể dùng ngôn từ miêu tả.

“Làm sao vậy?” Ngược nhìn Chung Nhân từ trên xuống dưới, Bạch Hiền cảm thấy có điểm mờ mờ.

—

Kim Chung Nhân nhìn chằm chằm Bạch Hiền, bỗng nhiên gào lên như đang tuyên thệ: “Bạch Hiền ca, hôm nay đột nhiên phát hiện, em so với trong tưởng tượng còn thích anh nhiều hơn!”

Bạch Hiền bị câu nói kia làm cho sợ tới mức giật mình lùi lại, theo phản xạ muốn đưa tay áp lên trán dứa nhỏ xem liệu có phải đang sốt không.

Kim Chung Nhân bắt được cánh tay đối phương đưa tới, cầm ở lòng bàn tay, nghĩ nghĩ lại tiếp tục nói: “Bởi vì anh một năm sau sẽ tốt nghiệp, mà em vẫn còn ở cấp ba, chuyện này..”

Bạch Hiền bỗng nhiên tỉnh ngộ: “A, vì vậy cho nên sáng nay em không đi học?”

Kim Chung Nhân trịnh trọng gật gù đầu, khiến cho Bạch Hiền không biết phải phản ứng ra sao.

“Cho nên em đã suy nghĩ một chút, cảm thấy phải chịu đựng xa cách như giữa Thế Huân cùng Nai con ca đối với em đơn giản mà nói chính là một nhiệm vụ bất khả thi. Em thực sự không thể tưởng tượng nếu chúng ta cũng có khoảng cách xa như vậy thì rốt cuộc phải làm thế nào.”

Kim Chung Nhân như trước nghiêm túc nói xong, lực đạo trên tay càng lúc càng lớn.

“Chung Nhân?”

Bạch Hiền không hiểu nổi đứa nhỏ rốt cuộc muốn nói cái gì, hoang mang chớp chớp mắt.

“Cho nên, em quyết định nhảy lớp.”

Kỳ thực vào thời điểm năm lớp chín cũng đã nảy ra ý nghĩ như vậy, nhưng vì khi đó vẫn chỉ là lặng lẽ thầm mèn, hơn nữa thời điểm đó mới nhảy lớp là đã quá muộn, có điểm không thực tế, cho nên cũng chần chờ chưa dám hành động.

Bạch Hiền kinh ngạc tròn tròn mắt: “Cái gì? Nhảy lớp?”

Kim Chung Nhân gật gật đầu.

“Ý em là.. muốn từ lớp mười một trực tiếp nhảy đến năm ba?”

Bạch Hiền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Thực ra, Bạch Hiền cũng hiểu rõ thành tích của Chung Nhân rốt cuộc đang nằm ở mức độ nào... bình thường, nửa vời, so trên không đủ, so thấp có dư.

Cho dù là một học sinh giỏi cũng rất hiếm khi tùy tiện nhảy lớp, bởi vì dù sao khoảng thời gian một năm học cũng chẳng hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Kim Chung Nhân lại gật đầu một cái.

Bạch Hiền nghĩ nghĩ, dè dặt cẩn thận nói: “Chung Nhân, không phải anh muốn đả kích quyết tâm của em cái gì, nhưng là.. Quyết định này liệu có phải vội vàng quá không? Dù sao.. ừm.. Lớp mười một còn có rất nhiều nội dung mới em chưa học. Nếu nhảy lớp lên năm ba... có lẽ sẽ vô cùng vất vả...”

“Những việc đó em đều biết.” Kim Chung Nhân vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh, ung dung thản nhiên, “Nhưng em nghĩ rồi, muốn giải quyết vấn đề phiền não nhất của mình, trước mắt chỉ có một biện pháp này mà thôi.”

“Ừm.. Chung Nhân à, cái này..”

Bạch Hiền lại cảm thấy xót xa vô dụng, sau một lúc lâu không biết nên nói cái gì cho phải.

Kim Chung Nhân nhìn về mặt liền biết đối phương đang suy nghĩ gì, cho nên nắm giữ hai tay Bạch Hiền khép lại trong ngực, từ từ nói: “Em nói như vậy, chẳng phải muốn trưng cầu anh đồng ý cái gì, chỉ là muốn thông báo cho anh biết quyết định của em. Vô luận như thế nào, em nhất định cũng sẽ làm được, cùng anh tốt nghiệp một lúc.”

67. Chương 65: Vì Người Mình Yêu, Điên Cuồng Một Lần Có Ngại Gì

“Mình là một người nội tâm mạnh mẽ... Mình là một người nội tâm mạnh mẽ..”

Độ Khánh Thù nghe Bạch Hiền phía trước lẩm bẩm một mình liền đi tới gần nghe, kết quả là nghe thấy một câu nói lặp đi lặp lại như vậy, sau đó mở to hai mắt nhìn, hoang mang khó hiểu: “Bạch Hiền, cậu đang nói cái gì vậy?”

Bạch Hiền đột ngột quay người lại túm lấy cổ tay Độ Khánh Thù: “Mau nói cho mình biết! Mình là một người nội tâm mạnh mẽ! Mình cái gì đều có thể tiếp nhận, mình cái gì cũng có thể lạnh nhạt mà đối diện!”

Độ Khánh Thù lấy ánh mắt “Cậu điên rồi à?” trừng mắt nhìn Bạch Hiền.

“Mau nói với mình đi!” Bạch Hiền nắm cổ áo Khánh Thù dùng sức lay mạnh.

“Ân ân cậu là một người nội tâm mạnh mẽ, cậu cái gì đều có thể tiếp nhận cái gì cũng có thể lạnh nhạt đối mặt.”

Độ Khánh Thù vẻ mặt nhăn nhó vừa nói dứt lời muốn xoay người thì thấy Phác Xán Liệt nhẹ nhàng bước vào lớp.

Bạch Hiền lập tức xông tới túm lấy vạt áo cậu ta: “Mình có phải người nội tâm mạnh mẽ không? Có phải không?”

Phác Xán Liệt chớp chớp mắt cười đến đặc biệt xán lạn: “Đương nhiên đương nhiên, cậu chịu được thăng nhóc con Kim Chung Nhân rối loạn kia còn có thể không mạnh mẽ sao? Có chuyện gì vậy? Tại sao muốn hỏi cái này?”

Bạch Hiền một lần nữa ngồi trở về.

“Kim Chung Nhân nói muốn nhảy lớp.”

Độ Khánh Thù đang uống nước liền phụt ra một ngụm, Phác Xán Liệt khựng lại.

“Nhảy lớp? Nhảy đến lớp mười hai? Ý cậu là thế?”

“Đúng vậy.” Bạch Hiền sầu khổ nhìn nhóm hảo bằng hữu đang khiếp sợ, “Mấu chốt của vấn đề là, mình đang cố gắng thuyết phục bản thân tiếp nhận cái sự thật này, nhưng hình như không có hiệu quả. Bây giờ mình chỉ muốn lao đến túm cổ áo Kim Chung Nhân mà gào thét...”

“Cậu ta thật dũng cảm nha...” Phác Xán Liệt cảm thán quay về chỗ ngồi xuống, “Trong lịch sử trường mình mấy năm gần đây đều không có học sinh nhảy lớp đâu. Nghệ Hưng ca thì không tính rồi, anh ấy đã học vượt từ hồi sơ trung...”

“Sức mạnh của ái tình thật vĩ đại..” Độ Khánh Thù lặng lẽ di di mặt bàn.

Bạch Hiền ôm đầu nằm vật ra bàn, lăn qua lăn lại: “Mau giúp mình tìm cách ngăn cản Chung Nhân đi!”

“Nếu cậu ta đã quyết tâm như vậy thì cậu cũng không có biện pháp..” Phác Xán Liệt châm chọc, “Mình nghe Thế Huân nói qua, hồi trước Kim Chung Nhân khẳng khẳng một mực thích cậu, ai khuyên cũng đều không được...”

Bạch Hiền nổi giận: “Làm sao có thể không có biện pháp? Chẳng lẽ để Chung Nhân biết khó mà lui sao? Hay là đi tìm giáo viên của cậu ta nói chuyện?”

“Ngần vạ đừng, thế nào đứa nhỏ cũng tức giận cho mà xem.” Phác Xán Liệt ngăn cản.

“Mà nếu Chung Nhân chịu nghe lời.” Độ Khánh Thù phản bác, “Bất quá đại khái tinh thần sẽ chán nản đi...”

Bạch Hiền bị bọn họ kẻ xương người hoạ biến thành phiên chán, nằm xuống lại ngồi dậy, ngồi dậy lại nằm xuống: “Mình rất cuộc nên làm cái gì bây giờ a a a a, Chung Nhân đúng là muốn giết mình mà.. Mình nên làm cái gì bây giờ a..”

“Mình thấy, nếu cậu ta đã nghĩ như vậy, thì cậu đừng vội đả kích, nhường cậu ta thử xem đi.” Phác Xán Liệt nhìn bộ dáng đau đầu muốn chết của Bạch Hiền, nghĩ nghĩ đem suy nghĩ của mình nói ra.

“Như vậy sao được!” Bạch Hiền nổi giận, “Đó không phải là nhất định cho đứa nhỏ này gia tăng áp lực sao? Chung Nhân vốn bởi vì tập nhảy mà thất lưng đã không tốt. Hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy, ngộ nhờ có chuyện gì chẳng phải là rất miễn cưỡng sao..”

“Nhưng nếu đây là nguyện vọng của chính Chung Nhân, vậy thì cứ để cậu ta thử xem sao?” Phác Xán Liệt sáng suốt nói, “Dù sao nếu không thể thành công, cũng bất quá là tiếp tục đi học mà thôi, đối với Chung Nhân cũng không có tổn thất gì a.”

“Áp lực lớn như vậy chính là chuyện rất tệ...” Bạch Hiền vẫn băn khoăn, “Mình chỉ muốn giải thích cho Chung Nhân rằng chỉ là một năm không học cùng trường mà thôi, sẽ không tạo thành hậu quả kinh khủng đâu?”

“Mình cảm thấy chuyện không ở cùng trường với cậu chính là kết cục tồi tệ nhất đối với Kim Chung Nhân rồi.”

Độ Khánh Thu ở bên cạnh nói, “Ở cùng trường mà không chung lớp thế này cũng đủ làm cho Chung Nhân khó chịu rồi. Vậy mà cậu còn hi vọng cậu ta chấp nhận được việc mỗi tuần chỉ được gặp nhau vài lần như Thế Huân và Lộc Hàm sao?”

—

Bạch Hiền không nói gì.

“Thực sự thì cậu cũng sẽ không thoải mái phải không?” Phác Xán Liệt nói trúng tim đen.

Bạch Hiền im lặng.

Không thoải mái sao? Đương nhiên là vậy rồi. Tuy rằng bên ngoài tựa hồ như không có gì, nhưng thực ra khi Kim Chung Nhân nhắc tới vấn đề tốt nghiệp này, bản thân vẫn cảm thấy bất đắc dĩ.

Chung Nhân à, kỳ thực là anh cũng đang rất sợ? Sợ hãi rằng em có thể sẽ phải trả giá cho quyết định của mình, mà anh lại không biết làm gì để thay đổi sự thật phũ phàng này.

Tuổi tác, vốn lúc đó vẫn nghĩ rằng chỉ là khó khăn giữa Nai con ca cùng Thế Huân. Nhưng hiện tại cuối cùng tuy chỉ thua kém một niên cấp, chúng ta vẫn phải đối mặt với nó.

Mà nếu không có được kết quả như mong đợi, anh biết phải an ủi nỗ lực không được đền đáp của em thế nào đây?

Chung Nhân, anh rốt cuộc cũng hiểu lời Lộc Hàm ca nói “tình cảm không cân xứng” là có ý gì. Chung Nhân, kỳ thực sớm nên nghĩ đến, đối mặt với tình cảm nồng nhiệt của em như vậy, anh cũng sẽ cảm thấy bất an.

—

“Nếu Chung Nhân đã quyết vậy, cứ để cậu ta thử một lần đi.” Thanh âm Phác Xán Liệt tựa hồ từ rất xa truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Bạch Hiền.

Bạch Hiền lấy lại tinh thần, mờ mịt nhìn thoáng qua Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thu.

“Ừ?”

“Thằng nhóc con Kim Chung Nhân kia, thoát nhìn rồi loạn lại yên tĩnh, nhưng thực ra lại có lòng kiên trì mà ít người thấy được.” Phác Xán Liệt nâng cằm lên nghĩ nghĩ, rồi thận trọng trả lời.

Bạch Hiền chớp chớp mắt, ý bảo cậu ta nói tiếp.

“Chung Nhân còn trẻ tuổi như thế, để cậu ta vì người trong lòng điên cuồng một lần ngại gì đâu? Cùng lắm là thất bại, chẳng phải cũng không đến mức như ngày tận thế sao?”

Xán Liệt vò vò mái tóc, “Huống hồ.. Bọn mình cũng nói rồi, chẳng nào cậu cũng không ngăn cản được đâu.”

Bạch Hiền vốn đang cảm động, nghe được một câu cuối cùng cả người liền xù lông: “Phác Xán Liệt cậu là đồ ngốc à? Mình sao lại có thể tin tưởng cậu sẽ nói ra được mấy câu tử tế từ đầu đến cuối nhỉ?”

68. Chương 66

Thời điểm có tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, ra mở cửa là Kim Chung Nhân ma ma.

Đứng ngoài là một cậu bé mảnh dẻ thanh tú, đầu nắm màu nâu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Cửa vừa mở ra liền cong lên ánh mắt, cười khoe cả hàm răng trắng: " Chung Nhân ma ma phải không ạ? Con chào dì, con là tiền bối của Chung Nhân ở trường, tên là Biện Bạch Hiền ạ."

"Con chính là Bạch Hiền?" Kim ma ma sững sốt sau đó cao hứng cười rất tươi, "Chung Nhân thường xuyên nhắc tới con. Hôm nay cuối cùng mới được nhìn thấy người thật đấy."

Kim ma ma có mái tóc ngắn, mắt to mắt hai mí, lúc cười rộ lên bộ dáng vô cùng sang sảng thanh thoát.

Bạch Hiền vừa đi theo vào cửa đổi giày vừa tiếp tục cười thật khả ái: "A, Chung Nhân có kể xấu gì con không hả dì?"

"Đương nhiên là không rồi... Lúc nào cũng nói con có rất nhiều điểm tốt, mà số lần đi cùng nhau so với mấy đứa Thế Huân Thái Dân đều hơn rất nhiều.."

Kim ma ma vừa trò chuyện vừa bưng ra bình trà, " Chung Nhân của chúng ta, bình thường rất ít nói. Mà dì lại thường xuyên không ở nhà, bằng hữu vốn là không nhiều lắm, thân thiết như con lại càng ít hơn.."

"Ân ân, Chung Nhân tuy không giỏi giao tiếp, nhưng thật sự là người rất tốt ạ." Bạch Hiền liên tục gật đầu vô cùng đáng yêu, "Đúng rồi dì ơi, Chung Nhân đâu ạ?"

"Đang ngủ ở trên lầu đó..." Kim ma ma với lên trên hô to, "Chung Nhân à... có bạn tới tìm con này, nhanh chút xuống đây đi..."

Trên lầu không có động tĩnh.

"Chắc là chưa tỉnh ngủ.." Kim ma ma xin lỗi nhìn Bạch Hiền. Bạch Hiền chỉ híp mắt mỉm cười, "Không sao đâu dì. Trong lúc đợi Chung Nhân dậy con sẽ giúp dì làm việc vặt. Dì cần làm gì cứ bảo con."

"Ai nha mấy chuyện nấu cơm này con trai làm sao biết được? Đứa nhỏ Chung Nhân này cũng thật là, thế nào còn đang ngủ -- Kim Chung Nhân! Kim Chung Nhân xuống đây nhanh lên! Kim Chung Nhân, bạn học tới này!!"

Bạch Hiền nghĩ nghĩ liền có ý tốt gợi ý cho Kim ma ma: "Dì ơi, hay dì thử nói cho Chung Nhân một tiếng.. ừm.. con tới?"

"Kim Chung Nhân -- bạn học Bạch Hiền tới này - - - - -"

Bạch Hiền không nghĩ tới Kim ma ma cư nhiên thoải mái như thế, tính cách so với Kim Chung Nhân rồi loạn kia hoàn toàn bất đồng, hoảng sợ còn chưa kịp nói câu gì liền nghe thấy trên lầu không biết vì sao truyền đến mấy tiếng "rầm rầm", tiếp đó là một trận hoảng loạn tiếng bước chân, tiếng đồ đạc rơi, tiếng mở cửa rất mạnh.

Sau đó Kim Chung Nhân xuất hiện ở đầu bậc thang.

Mặc áo phong đen cùng quần đùi, đầu tóc bù xù như tổ chim, hốt hoảng đứng tại chỗ trừng mắt, khuôn mặt đại ra vì không biết tại sao Bạch Hiền đột nhiên xuất hiện ở nhà mình.

"Bạch, Bạch Hiền ca?" Sau một lúc thần thờ chính là vô thức nhếch miệng cười. Kim Chung Nhân ngây ngốc từ trên tầng chạy xuống, trong lúc cuống cuống còn loạng choạng va vào lan can, một mạch chạy đến bên cạnh Bạch Hiền gãi đầu.

Bạch Hiền không nói gì nhìn Kim Chung Nhân, rồi lại nhìn nhìn Kim ma ma chẳng biết tại sao đang lộ ra nụ cười đặc biệt mãn nguyện, bất đắc dĩ nhún vai, theo thói quen trưng ra nụ cười đặc trưng của mình: “Dì ơi, thật ra hôm nay con đến giúp Chung Nhân học bổ túc ạ...”

“A... A... Ý con là nói chuyện Chung Nhân muốn nhảy lớp?”

Bạch Hiền bắt ngờ nhìn Kim ma ma: “A? Chung Nhân đã nói cho dì rồi ạ? Con cứ nghĩ là.. ừm...”

“Lúc nó đột nhiên bắt đầu xem chương trình học của lớp mười hai, ai nấy đều đã hiểu. Bất quá nó không nói, dì cũng không hỏi là được..”

Kim ma ma cười híp mắt nói, “Tuy rằng cũng không biết vì sao Chung Nhân lại nghĩ như vậy. Dù sao nếu nó đã quyết định thế, chúng ta đây chỉ cần ủng hộ là tốt rồi. Con thấy có đúng không Bạch Hiền?”

Bạch Hiền mở to hai mắt nhìn.

“Ày, Bạch Hiền, nói cho con biết. Đứa nhỏ này từ bé đến giờ vẫn vậy, rất ít có cái gì đặc biệt kiên trì. Nhưng nếu nó đã quyết tâm làm gì thì ai thay đổi cũng không được. Như thời điểm hồi còn nhỏ muốn học khiêu vũ đó, tựa hồ cũng giống chuyện muốn nhảy lớp hiện tại... Cho nên a, chuyện mà Chung Nhân đã kiên trì thì nhất định đối với nó là quan trọng nhất, chúng ta đều sẽ ủng hộ..”

Bạch Hiền nhìn về phía Kim Chung Nhân. Chung Nhân cắn môi dưới cúi đầu, vẻ mặt rối bời khiến Bạch Hiền thật muốn sờ đầu xoa tóc đứa nhỏ.

“Vậy Bạch Hiền, con nhất định phải hảo hảo trợ giúp Chung Nhân của chúng ta nhé!”

Nhìn Kim ma ma nhiệt huyết sôi trào nắm tay mình, Bạch Hiền chẳng biết tại sao nhớ tới cảnh nào đó trong manga, lại quay đầu nhìn nhìn Kim Chung Nhân, kéo cánh tay đứa nhỏ: “Dì, bọn con đi lên lầu đây.”

“Đi đi, đi đi, Chung Nhân à, nhớ phải nghe lời Bạch Hiền ca của con đây, có hiểu không?”

“Con đương nhiên nghe lời..” Kim Chung Nhân nhỏ giọng lầm bầm một câu, đặc biệt theo sát Bạch Hiền hướng lên lầu, giống như con cún bị buộc một sợi dây vô hình.

Trên giường lung ta lung tung, thoạt nhìn đã biết Kim Chung Nhân vừa rồi ngủ thật sự say. Chung Nhân lập tức đuổi theo, vọt tới trước cửa phòng chặn Bạch Hiền lại.

“Ca! Ca! Chờ một chút chờ một chút! ...”

Bạch Hiền đẩy đứa nhỏ ra: “Tránh ra nào.”

Vừa nói vừa bước vào phòng, liếc cái ga trải giường cùng chăn đệm rúm ró, lại nhìn nhìn quần áo quăng lung tung khắp nơi, liền bĩu môi một cái.

Kim Chung Nhân đỏ mặt lên, đóng cửa nói: “Xin lỗi..”

Bạch Hiền quay đầu thấy biểu tình Chung Nhân lại trở nên vô cùng xấu hổ, thở dài một tiếng: “Đồ ngốc, mau lại đây.”

Kim Chung Nhân mờ mịt đi qua. Bạch Hiền liền kéo cổ áo đối phương khiến cho cậu ta cúi người xuống, động tác tuy rằng hơi thô bạo, nhưng lực độ ở trên bờ môi lại thật ôn nhu.

Bạch Hiền hôn lướt Chung Nhân một chút sau đó buông tay ra, hướng về người kia dứ dứ quả đấm: “Đã quyết định muốn nhảy lớp, vậy thì được rồi. Anh sẽ ủng hộ em, bất quá từ giờ trở đi cuộc sống của em sẽ trở thành địa ngục!”

Kim Chung Nhân vốn đang hốt hoảng, lúc này đột nhiên thanh tỉnh, trịnh trọng gật gật đầu.

“Vậy chừng nào thì chuyển tới khối mười hai?” Bạch Hiền lập tức nghĩ đến vấn đề mình vẫn muốn hỏi.

Kim Chung Nhân chớp chớp mắt.

“Lại đang đại ra cái gì vậy?” Bạch Hiền gõ đầu đứa nhỏ một cái, “Chung Nhân a, anh biết em không được thông minh cho lắm, nhưng không thể lúc nào cũng dở dãn như vậy.”

“A... Cái đó... Xin nhảy lớp đến năm ba tương đối dễ dàng, nhưng vì em muốn xin chuyển tới lớp của anh, cho nên phải đợi vài ngày.”

Kim Chung Nhân cười cười khiến Bạch Hiền ngẩn ngơ, lại nhin không được muốn gõ thêm một cái: “Lớp anh? Sao lại muốn chuyển tới lớp bọn anh?”

“Không muốn sao?” Kim Chung Nhân trong chớp mắt lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạch Hiền trong lòng lặng lẽ suy nghĩ: Em rốt cuộc theo Ngô Thế Huân học được cái gì vậy? Cái bộ dạng làm nũng này ở trên mặt em thật không thích hợp có biết hay không? Nhưng mà sao mình vẫn cảm thấy thật là đáng yêu nhỉ?

“Cũng không phải không muốn...Tùy em thôi..”

Cuối cùng Bạch Hiền vẫn là đem vẻ mặt bất đắc dĩ chuyển hóa thành ôn nhu nụ cười, vừa nói vừa chuyển đề tài, “Nói đến chỗ nào rồi nhỉ.. À, đã quyết định nhảy lớp, vậy thì không thể buông lỏng! Anh mỗi ngày sẽ theo sát em, thẳng đến khi cùng nhau thi vào đại học mới thôi!”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền tinh thần sục sôi, như là thấy được ở sau lưng người kia một tượng đài tráng lệ, không kìm được liền “Phì” một tiếng.

“Cười cái gì! Dĩ nói rất đúng, nếu em đã quyết tâm, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản.” Bạch Hiền cảm giác mình bị cười nhạo cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn còn cố nói nốt, “Cho nên chúng ta phải cùng nhau hảo hảo cố lên!”

Kim Chung Nhân chăm chú nhìn Bạch Hiền một lúc lâu, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

“Cố lên!”

69. Chương 67

Em cũng muốn nhảy lớp!” Ngô Thế Huân đập bàn một cái đứng lên, cả người đều vì phẫn nộ mà đỏ bừng mặt. Có lẽ do thanh âm quá lớn, cho nên toàn bộ căn tin trung học bộ phận đều đột nhiên trở nên quỷ dị yên tĩnh một chút, nhưng khi nhìn đến tiếng ồn kia phát ra từ chỗ Bạch Hiền và Xán Liệt thì liền lại lạnh nhạt trở về bình thường.

Chỉ cần hai người kia ngồi cùng một bàn, cho dù căn tin bị nổ cũng là chuyện bình thường.

Tập mãi cũng thành thói quen.

Kim Chung Nhân hé mắt lên nhìn Thế Huân một cái, nét mặt không thay đổi rồi lại cụp xuống.

Bạch Hiền ngược lại có vẻ thật cao hứng: “Thế Huân, em có ý chí như thế đương nhiên là tốt lắm. Vậy thì hãy cùng Chung Nhân phấn đấu, hai người có thể cổ vũ lẫn nhau, thật tốt a..”

Ngô Thế Huân vui vẻ dậy lên, hất mặt về phía Kim Chung Nhân khoe khoang: “Bạch Hiền ca cũng ủng hộ ta nha!”

Kim Chung Nhân mắt trợn trắng: “Vậy thì làm sao? Dù sao thì cậu cũng không có khả năng nhảy đến trường đại học với Nai con ca phải không? Nhảy hay không nhảy cũng thế cả thôi?”

Ngô Thế Huân nổi giận: “Hai người các anh chỉ cách nhau có một lớp, làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của ta! Ca đã không thông cảm ngược lại còn đá đầu ta! Sao lại đối xử với ta như vậy! Bạch Hiền ca! Bạch Hiền ca!”

Kim Chung Nhân cũng nổi giận: “Bạch Hiền ca là của tôi, cậu muốn nhảy lớp thì đi mà trưng cầu ý kiến Nai con ca đi?”

“Ta muốn làm cho Nai con ca bất ngờ!”

“Bất ngờ cái gì? Cậu sẽ nói với Lộc Hàm ca mấy câu vô nghĩa kiểu “Nai con ca, em vốn đang học lớp mười một nhưng vì thiên tư thông minh nên nhảy tới lớp mười một” sao?”

Phác Xán Liệt rút cuộc tìm được cơ hội châm chọc, “Nai con ca hẳn là đối với cậu sẽ vui vẻ bày ra biểu tình nói cái gì nhỉ?: “A... Chúc mừng Thế Huân nha” hay là “Chúng ta chỉ còn kém nhau ba niên cấp nữa thôi”?”

Ngô Thế Huân nghĩ nghĩ cảm thấy cũng có lý, lại nằm sấp xuống ủ rũ.

Độ Khánh Thù thấy Phác Xán Liệt thật sự rất không có tình người, cho nên muốn tìm cách an ủi Ngô Thế Huân: “Kỳ thực cũng tốt lắm mà. Nếu em nhảy một lớp, Nai con ca nói không chừng sẽ cảm thấy em thật thông minh và đã trưởng thành...”

Ngô Thế Huân ánh mắt sáng bừng ngẩng đầu lên: “Khánh Thù ca, anh cảm thấy như vậy à?”

Độ Khánh Thù bị ánh mắt giống con chó nhỏ của người kia làm cho hết hồn, lập tức mở to hai mắt nhìn, gật đầu lia lịa tỏ vẻ bản thân chắc chắn.

“Vậy là tốt rồi. Chung Nhân ca, mau nói cho ta biết trước nếu muốn nhảy lớp thì phải làm những thủ tục gì? Mọi người có biết không, mấy đứa ở lớp em đó... Con gái thì cả ngày vội vàng háo sắc, bọn con trai thì lúc nào cũng mải mê chơi game, thật là không có tiền đồ không hi vọng. Em cùng bọn họ ở một chỗ cảm thấy toàn bộ chỉ số thông minh của mình cũng bị kéo xuống theo..”

Ngô Thế Huân dương dương đắc ý nói.

“Cậu lượn lờ ở đây suốt ngày thế này mà không bị rớt lại, chuyện này còn khiến người ta ngạc nhiên hơn đấy.” Kim Chung Nhân lạnh lùng hắt cho đứa nhỏ một gáo nước lạnh.

Bạch Hiền vội vàng hoà giải: “Thế Huân yên tâm đi, em thông minh như vậy, việc nhảy đến lớp mười một còn không phải thật chuyện dễ dàng sao? Hay là em trực tiếp nhảy đến năm ba đi. Em nghĩ xem, kỳ thực em cùng Chung Nhân cũng chỉ kém nhau ba tháng, trên thực tế hai người đều xem như bạn cùng lứa không phải sao..”

Ánh mắt Ngô Thế Huân nhất thời trở nên lóe sáng.

Bạch Hiền xem tâm tình đứa nhỏ thay đổi tốt hơn, đột nhiên cảm thấy chính mình nói đặc biệt có lý: “Thế Huân à, nếu em thật sự nhảy tới cấp ba cùng bọn anh một lần tốt nghiệp, vậy thời điểm vào năm thứ nhất đại học thì Lộc ca cũng mới học năm thứ ba, hai người còn có thể học cùng nhau hai năm đúng không?”

Tất cả mọi người chờ đợi.

— — Biện Bạch Hiền, lời nói này của cậu thật sự rất có tính kích động biết không. Cậu khiến cho Ngô Thế Huân hy vọng quá lớn, vạn nhất đứa nhỏ thất bại thì nên làm cái gì bây giờ hả?...

Bạch Hiền nhìn thoáng qua Phác Xán Liệt đang ưu sầu lo lắng, dùng ánh mắt trả lời cậu ta.

— — yên tâm đi Xán Liệt, nếu Chung Nhân có thể thuận lợi nhảy một lớp, vậy việc Thế Huân nhảy hai lớp thật sự sẽ không khó khăn hơn đâu.

— — Cậu là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của Kim Chung Nhân sao?

Phác Xán Liệt còn đang cùng Bạch Hiền liếc mắt đưa tình, phía bên này Ngô Thế Huân đã nhếch môi lộ ra nụ cười kinh điển niên kỉ bánh ngọt, khiến cho toàn bộ mọi người đều thấy thật đáng yêu... ngoại trừ Kim Chung Nhân, bởi vì từ khi Bạch Hiền bắt đầu nói chuyện, liền chăm chú theo dõi đối phương rồi ngậy ngồ cười.

Thực ra, từ lúc biết được tin tức Kim Chung Nhân muốn nhảy lớp, Độ Khánh Thù trong lòng đã gào thét thật lâu.

Cái kịch bản drama này ở đâu ra vậy a? Cốt truyện này là hoàn toàn không thực tế, hoàn toàn là motif cũ rích! Chẳng lẽ mình kỳ thực đã xuyên không? Xuyên đến tận thế giới tiểu thuyết ngôn tình phim thần tượng?

Nhưng đến khi hoàn toàn tiếp nhận tin tức này rồi, Độ Khánh Thù lại cảm thấy lạnh nhạt tự nhiên.

Kim Chung Nhân hoàn toàn có thể làm ra mấy chuyện thế này.

Hơn nữa.. Cũng là chuyện Ngô Thế Huân sẽ làm, tuy rằng cảm thấy Ngô Thế Huân có làm hay không đều sẽ không đạt được kết quả gì.

Trên thực tế đối với Khánh Thù mà nói, nhờ thời gian hợp ngủ cho giải đấu mà mới biết Kim Chung Nhân và Ngô Thế Huân. Trước đó Khánh Thù cũng không quen biết hai người kia, cũng không hề có ý định nhận thức bọn họ.

Sau khi Bạch Hiền và Kim Chung Nhân ở cùng một chỗ, bản thân mới cùng Phác Xán Liệt đột ngột cảm nhận được một loại cảm giác kỳ lạ.

Khánh Thù tin rằng Phác Xán Liệt nhất định cũng có cảm giác như thế --

Mất mát nhất định là có. Ba người bọn họ từ sơ trung đã bắt đầu chặt chẽ không rời, tuy rằng Khánh Thù luôn luôn theo thói quen ghét bỏ những hành vi “điên rồ” của hai người kia, nhưng thực ra chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ rời bỏ họ.

Cảm giác mất mát thương tổn là rất nhiều, hơn nữa Khánh Thù cũng có thể hiểu được lời chúc phúc mang theo sự chua xót là vì sao. Thời điểm bạn tốt tìm được hạnh phúc, bọn họ cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc, cho dù hạnh phúc này cùng mình cơ bản không quan hệ.

Khánh Thù thật sự hiểu rõ về Bạch Hiền.

Nếu dùng câu nói “Băng tuyết thông minh”* yêu thích của Lộc Hàm để hình dung thì tuyệt là không quá, thông minh nhưng cũng không khí thế bức nhân. Cho nên khi biết được Kim Chung Nhân rút cuộc thích Bạch Hiền nhiều đến mức nào, Khánh Thù cũng không kinh hãi, bởi vì cậu biết Bạch Hiền có mị lực như vậy.

Chẳng qua..

Mình và Phác Xán Liệt. Hẳn là sẽ rất trống trải đi?

Thiếu niên vô tư lự Độ Khánh Thù đột nhiên cảm thấy phiền não mà vô cùng rầu rĩ.

70. Chương 68

Mặc dù chỉ là tạm thời chuyển lớp, chuyện cụ thể có lưu lại để tham gia kì thi vào đại học còn là một bí ẩn, nhưng vô luận như thế nào thì việc Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân đột ngột xuất hiện ở lớp Bạch Hiền, cũng đều tạo thành sự đả kích không nhỏ khắp trường học.

Đám học sinh la hét “Kim Chung Nhân vì yêu tình vĩ đại mà nhảy lớp” kèm theo “Vậy tại sao Ngô Thế Huân cũng muốn nhảy lớp, cậu ta là vì ai, chẳng lẽ là vì Phác Xán Liệt sao?”. Ngôn luận cứ vậy giống như

lửa cháy lan ra đồng cỏ ở trường học truyền bá rầm rộ, các thể loại ngôn tình drama đủ phiên bản cũng bắt đầu được tung ra.

Mọi người lúc này mới phát hiện thì ra “Ngô Thế Huân yêu Phác Xán Liệt hay Độ Khánh Thù” suy đoán như vậy thật sự rất bình thường.

Tỷ như là Ngô Thế Huân yêu Kim Chung Nhân.

Tỷ như là Ngô Thế Huân yêu Biện Bạch Hiền.

Mặc kệ thế nào, truyền thuyết “tam giác tình yêu” tựa hồ càng ngày càng huyền ảo, bất kể là Nhân Huân Bạch hay là Xán Huân Độ, Ngô Thế Huân bị ai phát hiện bởi vì Lộc Hàm đã sớm không còn ở trường học này, nên không ai đem anh ấy cùng mình gán ghép đi.

Càng đau khổ hơn là, bản thân dường như đã bị ấn định gắn với cái mác “người thứ ba”, trong lúc này không cách nào thay đổi được.

“Mình không phải là người thứ ba.. Mình chưa bao giờ là kẻ thứ ba.. Việc nhảy lớp còn chưa kịp nói với Lộc ca mà, ngộ nhờ anh ấy hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ..”

Ngô Thế Huân nằm sấp trong phòng học hoàn toàn xa lạ, liên tục tự thôi miên để diễn tả sâu cảm của bản thân.

Phác Xán Liệt hảo tâm vỗ vỗ đầu đứa nhỏ, hắng giọng một cái nói: “Thế Huân à, đừng lo lắng nữa, mấy loại tin đồn gì đó, chỉ cần không để ý là sẽ nhanh qua đi thôi...”

Độ Khánh Thù bổ sung: “Thực ra, trước khi Bạch Hiền bị tên tiểu tử Kim Chung Nhân kia đoạt đi, trong trường còn không ít người nói ca, Xán Liệt và Bạch Hiền ba người là tam giác ngược luyến cơ, em thấy có buồn cười không?”

Ngô Thế Huân nghĩ: Em có nên nói cho ca biết lúc trước, em cùng Chung Nhân đến trung học bộ phận theo dõi ba người, cũng là cảm thấy như vậy không?

“Thế Huân à, anh đã cảnh báo em trước rồi, đây chính là áp lực tâm lý em phải đối mặt đó.” Bạch Hiền xoay người lại, Kim Chung Nhân không biết tại sao liền chen vào chỗ ngồi của bạn học bên cạnh cũng xoay người theo.

Tiết đầu tiên của cấp ba ban C buổi chiều là vật lý, giáo viên phụ trách môn này chính là thầy chủ nhiệm trẻ tuổi Kim Mân Thạc.

Cho nên thời điểm Kim Mân Thạc mang theo cặp hồ sơ đi vào lớp, liếc mắt một cái thấy tổ năm người Biện Bạch Hiền, Kim Chung Nhân, Ngô Thế Huân, Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thù vậy tụ cùng một chỗ, đột nhiên cảm thấy sâu khổ lại áp lực.

Bất quá học sinh lớp này sẽ thật cao hứng đi?

Năm nam sinh nổi tiếng nhất trường học bỗng nhiên tập trung ở cùng một lớp, hơn nữa còn tụ tập ở một góc, chuyện như vậy quả thực giống như top nam thần giới giải trí đột nhiên tiến vào công diễn..

Thực tế mà nói, Bạch Hiền đối với môn vật lý này rất có thiên phú, nhưng Kim Chung Nhân thoát nhìn không phải vậy.

Bởi vì cậu ta chính là đang ngẩn người.

“Chung Nhân? Rất khó sao?” Bạch Hiền nhỏ giọng hỏi Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ định phủ nhận, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc một chút mới miễn cưỡng trả lời: “Ừm.. Công thức còn chưa từng học qua, cho nên nhiều vấn đề không biết giải quyết như thế nào..”

“Mấy tiết học buổi sáng thì sao? Toán học, tiếng Anh?” Bạch Hiền thở dài một hơi.

“Ừm.. Toán học hoàn hảo, tiếng Anh cũng hoàn hảo...Chỉ là vật lý cùng hóa học có điểm..” Kim Chung Nhân phiền não xoa xoa cái gáy, “Dù sao công thức có chút.. Ừm..”

“Anh hiểu mà.” Bạch Hiền gật gật đầu nói, “Buổi tối anh sẽ qua nhà giúp em bỏ túi một chút..”

Tuy rằng Kim Chung Nhân bởi vì đối với chương trình học không theo kịp mà có vẻ ưu sầu, nhưng khi nghe thấy lời nói này của Bạch Hiền lập tức nhếch môi nở nụ cười.

Lúc này phía sau truyền đến thanh âm Ngô Thế Huân.

“Khánh Thù ca, anh có thấy nếu hoán đổi công thức lại một chút ở bước này sẽ thích hợp hơn không?”

Bạch Hiền quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy Độ Khánh Thù tròn to hai mắt có điểm hoảng sợ, còn thêm Phác Xán Liệt phía sau vẻ mặt mê mang thoát nhìn không khá hơn Kim Chung Nhân là bao nhiêu, lại nhìn nhìn Ngô Thế Huân ra vẻ đang rất nghiêm túc.

“Thế Huân thành tích tốt lắm phải không?” Bạch Hiền lặng lẽ quay sang hỏi Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân có điểm mờ mịt: “Đúng vậy, Thế Huân thành tích rất tốt, cho nên lúc cậu ta nói muốn nhảy hai lớp em cũng không ngạc nhiên lắm...Thế nào? Bạch Hiền ca, thì ra em chưa nói với anh à?”

“Hình như có đề cập tới, nhưng thành tích của đứa nhỏ so với trong tưởng tượng của anh còn khá hơn một chút...”

Không phải khá hơn một chút, mà chính là tốt đến mức hơi không bình thường. Chờ đến lúc tan học Bạch Hiền tiến tới hỏi, Ngô Thế Huân biểu hiện khiến Bạch Hiền còn phải ngỡ ngàng: “Nha? Bởi vì tối qua em nghĩ đến hôm nay phải học gì đó, cho nên cũng chuẩn bị bài một chút ...”

Bạch Hiền quay sang nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân có điểm chột dạ.

Kim Chung Nhân cắn môi hối lỗi: “Em cũng chuẩn bị bài.. Thật mà.. Nhưng vì phía trước có mấy cái còn chưa từng đọc qua, cho nên em.. Em liền xem trước một chút, nhưng vì này nọ nhiều quá nên ngủ quên mất...”

Bạch Hiền vuốt cái trán cảm thấy rất sầu khổ: “Thì ra Thái Dân nói qua Thế Huân là quân sư của cả nhóm anh còn không tin, Hiện tại không thể không thừa nhận, có lẽ trong nhóm đó, Thế Huân có chỉ số thông minh cao nhất phải không?”

Kim Chung Nhân gật gật đầu: “Chắc là như vậy.”

71. Chương 69

Trong phòng Kim Chung Nhân chỉ mở một chiếc đèn bàn nhỏ, ngọn đèn hòa hợp rọi xuống hai người, đem cả không khí trong căn phòng đều nhuộm một màu vàng ôn nhu ấm áp.

Bạch Hiền chậm rãi đem phương trình hoá học cân bằng cuối cùng viết trên giấy, sau đó nhìn sang Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Bạch Hiền sờ sờ đầu đứa nhỏ, bàn tay bắt đầu vuốt ve mái tóc đen mềm mại thật thoải mái: “Hóa học của Chung Nhân rất mạnh ha.”

Kim Chung Nhân lăm bằm một câu, nghe qua tựa hồ là “Hóa học của em lúc nào cũng không tệ”.

Đối với thái độ không chút khiêm tốn này, Bạch Hiền cũng không biết làm thế nào, cho nên cũng chỉ khẽ cười cười rồi lại xoa xoa đầu Chung Nhân: “Kỳ thực mà nói, hóa học của em không cần lo lắng nhiều, chỉ có vật lý..”

Kim Chung Nhân nhut chí nhìn Bạch Hiền.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Kim ma ma cười híp mắt bước vào phòng, bưng đĩa hoa quả rất to, thanh âm trước sau như một vô cùng khoan khoái: “A, hai đứa có mệt không? Ăn chút hoa quả bổ sung thể lực rồi lại học tiếp nhé.”

“Vây thì thật cảm ơn dì ạ!”

Bạch Hiền vừa nghiêng đầu, cười cong cong ánh mắt đỡ cái đĩa từ trên tay Kim ma ma. Kim Chung Nhân cau mày tức giận: “Mẹ, không cần để ý đến bọn con, tự bọn con lấy là được rồi...”

Bạch Hiền lặng lẽ néo Chung Nhân một cái, ra hiệu chó có lên tiếng.

Kim ma ma chăm chú nhìn hai đứa nhỏ một lúc, khóe miệng mỉm cười xoa đầu Bạch Hiền tán dương: “Chung Nhân, con chừng nào có thể nhu thuận được như Bạch Hiền của con thì tốt quá, cả ngày làm mặt lạnh chẳng cười được lúc nào..”

Kim Chung Nhân sắc mặt càng khó coi.

Lúc này dưới lầu chuông cửa đột nhiên vang lên, yên lặng một lúc lâu nghe thấy tiếng cửa mở xen lẫn giọng nói bánh mật quen thuộc.

“Con chào chú, con là Ngô Thế Huân.”

“Thế Huân tới?” Kim ma ma quay sang nhìn về phía Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân. Bạch Hiền như không có gì lấy làm ngạc nhiên, còn Kim Chung Nhân nháy mắt liên đen mặt.

Ngô Thế Huân đại khái đối với nhà Kim Chung Nhân là tương đối quen thuộc, ở phía dưới cùng ba ba Kim Chung Nhân hàn huyên vài câu, sau đó “Rầm rầm rầm” đạp cầu thang chạy tới, thanh âm êm ái ngọt ngào: “Con chào dì, con tới cùng Chung Nhân ca nhờ Bạch Hiền ca phụ đạo.”

“Hảo hảo hảo Thế Huân à, dì nghe Bạch Hiền nói chuyện con cũng muốn nhảy lớp, hai đứa con thật sự là hảo hảo tử..”

Quả nhiên Kim ma ma đối với vẻ đáng yêu của Ngô Thế Huân và Bạch Hiền không hề kháng cự được, liền cười đến khoái trá mà vui vẻ, vừa nói vừa vô cùng cao hứng bước ra, nhân tiện đóng cửa.

Kim ma ma mới vừa đi, Kim Chung Nhân liền bạo phát.

“Sao lại đến đây?”

“Em đến học tập a.” Ngô Thế Huân hướng về phía Bạch Hiền nhếch miệng cười cười, tháo cái balo to dùng từ trên lưng xuống, bắt đầu lôi ra một đồng sách tham khảo...

“Cậu muốn học thì tìm Xán Liệt ca Khánh Thù ca là được rồi, vì sao lại muốn tìm Bạch Hiền ca. Bạch Hiền ca là của tôi mà...”

Kim Chung Nhân mất hứng. Chung Nhân đã từng nói qua mình và Ngô Thế Huân đều là loại hình trọng sắc khinh hữu, kiểu như bọn họ đều có thể “cùng chung hoạn nạn” nhưng là không thể “Cùng hưởng phúc”. Hiện tại Ngô Thế Huân tới quấy rầy thế giới hai người của mình và Bạch Hiền, chuyện này thật sự không thể tha thứ.

“Xán Liệt ca hình như còn không có tốt bằng em, mà Khánh Thù ca lại cự tuyệt gặp em, nói là nếu cùng em học tập thì việc học của anh ấy sẽ bị hủy hoại... Em cũng không biết vì sao nữa..”

Cậu không biết mới là lạ.. Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân nhìn nụ cười trên mặt Thế Huân, cảm thấy càng như cũ.

“Cái đó, Bạch Hiền ca, em đã xem đọc qua một chút vật lý lớp mười một, có mấy vấn đề vừa vặn muốn hỏi anh...”

Ngô Thế Huân lấy một quyển sách vật lý nâng cao rất dày mở ra, bên trong dùng bút nhớ đánh dấu chỉ chút các mục trọng điểm, còn có cả chú thích nhỏ bên cạnh giải thích rõ lời giải của sách bài tập.

Sau đó Thế Huân lại mở ra một quyển vở thật lớn, bên trong tràn ngập bài giải các loại đề thi.

Bạch Hiền nhìn Ngô Thế Huân mới vài ngày cũng đã luyện tập cơ hồ hơn một nửa sách vật lý, ánh mắt dừng ở vài cuốn sách nữa trong balo đứa nhỏ, không biết tại sao thấy rưng rưng.

Nai con ca, đứa nhỏ này có bao nhiêu nỗ lực, em thật hy vọng anh có thể thấy được.

“Bạch Hiền ca? Bạch Hiền ca?”

Ngô Thế Huân thử thăm dò kêu hai tiếng Bạch Hiền mới phản ứng được, khóe miệng bỗng lộ ra ý cười: “Lại đây Thế Huân, để ca giảng cho – – Chung Nhân? Đọc trước bài của các môn ngày mai đi, có chỗ nào không hiểu thì lát nữa bảo nha.”

Kim Chung Nhân không trả lời, Bạch Hiền cùng Ngô Thế Huân cùng nhau nghiêng đầu sang, thấy Kim Chung Nhân cũng đang nhìn chăm chăm vào trang sách ngắn người.

“Chung Nhân?”

Kim Chung Nhân như là đột nhiên hoàn hồn, biểu tình trên mặt có điểm phiền muộn.

Bạch Hiền cảm giác mình liếc mắt một cái có thể nhìn ra đối phương vì sao phiền muộn như thế, liền cười với Ngô Thế Huân một cái, người sau cũng biết ý nhìn cậu nhún vai.

Chưa nói đến việc kém gần ba tháng tuổi thì Kim Chung Nhân so với Ngô Thế Huân chỉ cao hơn một centimet, hơn nữa kỹ năng vũ đạo cũng gần tương đương, còn cả đặc tính đều thích người hơn tuổi.

Nhìn vào tính cách, hai người trình độ cố chấp cũng không phân cao thấp, tuy rằng ai thoát nhìn vào đều sẽ cảm thấy Kim Chung Nhân hẳn là hơn Ngô Thế Huân nhiều, thế nhưng kỳ thực không phải vậy...

Ngô Thế Huân chính là kiểu có thể thoải mái cùng người khác đàm tiếu, nhưng một khi đã kiên trì chuyện gì thì cũng sẽ không bởi vì tác động bên ngoài mà dễ dàng thay đổi.

Thế Huân cũng là tuýp người sẽ lập tức hành động một khi đã kiên định. Lương lự hay chần chừ, loại chuyện này không phải phong cách của cậu ta. Mà Kim Chung Nhân, có thể là vì tính cách bản thân rối loạn và thiếu tự tin, cho nên có vẻ dễ dàng lùi bước hơn, thế nhưng khi đạt đến điểm then chốt thì chưa bao giờ có ý định từ bỏ.

Kỳ thực phân tích hai người đó thật là thú vị. Bạch Hiền cảm thấy nếu như mình lúc nào cũng cùng bọn họ ở một chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành nhà tâm lý học mất.

72. Chương 70

Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân đều phát điên mất rồi.

Đây là kết luận của Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thủ rút ra sau khi trải qua mấy ngày quan sát, hơn nữa còn không chút nào bủn xỉn vội vàng chia sẻ tin tức cho Kim Tuấn Miên, người cũng đã bước vào trường đại học.

Thế nhưng bọn họ vì bị Ngô Thế Huân cưỡng ép công kích, còn không dám nói cho Lộc Hàm.

Bởi vì không dám nói cho Lộc Hàm, cho nên Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng cũng tạm thời chưa biết chuyện.

Bình thường cặp sách trên lưng vừa nặng lại lớn luôn luôn là thương hiệu độc quyền của Bạch Hiền, kết quả hiện tại Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân mỗi người một cái balô cũng không thua gì, bên trong chứa đầy sách tham khảo rất nặng.

Không tham gia hoạt động câu lạc bộ là điều tất nhiên, hơn nữa thời gian sau khi tan học thà rằng ở lại trường học tự học cũng không tới mấy quán ăn vặt phụ cận ăn gì. Thậm chí ngay cả Lộc Hàm cũng gửi tin nhắn tới hỏi Bạch Hiền rốt cuộc Ngô Thế Huân xảy ra chuyện gì mà bỗng nhiên trở nên bận rộn như vậy, bận đến mức Lộc Hàm đều phát hiện có điểm không thích hợp.

Bạch Hiền chỉ biết hừ hừ ha ha nói xằng nói xiên một hồi để giúp Ngô Thế Huân che giấu ý đồ “cho Lộc ca của mình một kinh hỉ”.

Hiện tại ngay cả mình cũng vô pháp ngăn cản hành vi phát cuồng của Ngô Thế Huân và Kim Chung Nhân. Hai người kia giống như là dốc hết sức lực, đua nhau liều mạng học tập, vành mắt đen càng ngày càng nghiêm trọng chứng minh rõ bọn họ ngủ không đủ giấc.

Có đôi khi Bạch Hiền ở lại nhà Kim Chung Nhân giúp hai đứa nhỏ học bổ túc, đến khi quá khuya, ba người liền ở trên giường xiêu vẹo gà gât rồi thiếp đi tới tận sáng. Sau đó lập tức hoảng loạn nhảy dựng lên, cuống cuồng vọt vào nhà vệ sinh tắm rửa rồi mặc vào quần áo hôm trước vội vàng phi như bay tới trường.

Tình trạng như vậy cứ giằng co tận mấy tháng trời, mãi cho đến tháng một năm sau mới có chuyển biến tốt đẹp.

Chẳng phải Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân quyết định làm cho mình thả lỏng một chút, mà là do sau khi bị che giấu qua thời gian thật dài, Lộc Hàm cuối cùng không tốn sức bắt Độ Khánh Thù phun ra sự thật. Khi nghe được quyết định của Ngô Thế Huân, Lộc Hàm cực kỳ hoảng hốt trực tiếp từ trường đại học chạy tới trung học bộ phận, vọt vào trong phòng học bọn họ.

Sau đó nhìn Ngô Thế Huân không kịp thu hồi đồng sách vở trên mặt bàn, sắc mặt âm u cùng vành mắt đen có thể so với Hoàng Tử Thao, bỗng chốc thấy mất rừng rừng.

Bạch Hiền cũng vụng trộm đoán rằng Lộc Hàm đối mặt với tình huống này sẽ có phản ứng như vậy, nhưng là không nghĩ tới người kia cư nhiên liền ở trong phòng học ôm chặt Ngô Thế Huân, nước mắt trên mặt đã rơi xuống.

Ai, Nai con ca của chúng ta thật mềm yếu, quả thực chính là một thiên sứ. Mặc dù là thiên sứ có điểm tai quái cùng tà ác.

Nhìn biểu tình của Ngô Thế Huân, đoán chừng là đã khiến đứa nhỏ cảm thấy có hi sinh thêm ba năm nữa như này cũng thật đáng giá.

Bạch Hiền nhìn thoáng qua hai người Ngô Thế Huân Lộc Hàm vẫn còn thâm tình ôm nhau, lại liếc sang Kim Chung Nhân đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt cũng đen lại mà thân hình tựa hồ gầy yếu một vòng, sau đó đi qua, đưa đầu đối phương ôm chặt trong lòng.

Kim Chung Nhân tựa hồ có chút ngạc nhiên giật giật. Bạch Hiền thừa dịp lúc đại bộ phận ánh mắt còn đang tập trung vào hai người Huân Lộc, thật nhanh ở trên chóp mũi Kim Chung Nhân hôn một cái: “Chung Nhân, vất vả rồi...”

“Không vất vả...” Thanh âm Kim Chung Nhân theo lớp vải mềm mại từ trong ngực Bạch Hiền truyền đến, có chút rầu rĩ, “Em chỉ là muốn...”

Bạch Hiền cẩn thận nhìn xung quanh, xác định Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù đang ồn ào cổ vũ cả lớp chúc mừng Ngô Thế Huân mà không có chú ý tới bọn họ, lại nhanh chóng hôn nhẹ lên trán Kim Chung

Nhân: “Sắp tới sinh nhật Chung Nhân rồi, cho nên tạm thời cho phép mình nghỉ ngơi đi... Thoải mái một chút.”

Kim Chung Nhân liền vui mặt dụi dụi tới lui ở trên lồng ngực người kia.

Việc nghỉ ngơi theo như lời của Bạch Hiền, cùng Lộc Hàm dành cho Ngô Thế Huân cũng không có sai biệt.

Tuy nhiên Bạch Hiền so với Lộc Hàm là bất đồng, bởi vì Lộc Hàm mặc dù từng xung phong nấu một bữa cơm đãi ba người bọn họ khiến cho Ngô Thế Huân phải nhập viện vì ngộ độc, nhưng dù sao cũng coi như là đã có kinh nghiệm nấu nướng.

Còn Bạch Hiền lại hoàn toàn là loại hình “mười ngón tay không dính nước mùa xuân”...

Nhưng dùng cách suy nghĩ của Phác Xán Liệt mà nói, cho dù Bạch Hiền có làm ra thạch tín, phỏng chừng Kim Chung Nhân cũng không ngần ngại mà cười ngây ngô nuốt xuống, giống như ngày đó Ngô Thế Huân ăn sinh hóa độc được Lộc Hàm làm mà cười đến càng ngọt.

Đúng là một cặp đôi huynh đệ gốc ghêch.

Cho nên sau khi tan học, Kim Chung Nhân phá lệ không có lập tức đeo balo toàn sách vở về nhà ôn tập, mà hiện tại đang đẩy một xe đựng đồ đi theo sau Bạch Hiền, ngượng ngùng như chưa từng đặt chân vào siêu thị.

Bạch Hiền cũng thật mờ mịt, nhưng so với Kim Chung Nhân chắc là khá hơn một chút, cho nên nhìn nhìn khắp xung quanh, bắt đầu nỗ lực nhớ lại danh sách những nguyên liệu nấu ăn cần thiết thời điểm giúp ma ma đến siêu thị mua đồ trước kia.

Nhìn Bạch Hiền đi trước chỉ chỗ cùng Kim Chung Nhân ở phía sau đẩy xe, vội vàng bỏ vào những thứ Bạch Hiền yêu cầu, tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt đáng yêu ở siêu thị, càng miễn bần bọn họ còn đang mặc đồng phục học sinh trung học.

Mẫu chốt làm cho bọn họ càng trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người chính là hai người Trung Quốc chẳng biết tại sao không chỗ nào không có mặt lúc này đột nhiên xuất hiện.

Không có Lộc Hàm ở phía sau, tựa hồ Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm liền biến thành bộ đôi Phác Xán Liệt Độ Khánh Thù. Bất quá nhìn như vậy, thiếu Lộc Hàm, hai người này tựa hồ có thể tạo ra phiên toái càng lớn hơn.

Ngô Diệc Phàm bộ dạng rất cao, đẹp trai đến có điểm khí thế bức nhân, hơn nữa bên cạnh còn có Trương Nghệ Hưng luôn luôn chế tạo tạp âm không thua gì thời điểm Phác Xán Liệt và Bạch Hiền cùng một chỗ, cho nên so với Bạch Hiền Chung Nhân còn hấp dẫn sự chú ý của người khác hơn.

Hơn nữa bọn họ còn kêu to “Ai nha hai người thật đúng là ân ái a” rồi vô cùng cao hứng cùng nhau chạy tới.

Kim Chung Nhân và Bạch Hiền bắt đầu trợn trắng mắt.

“Không bằng hai người được, không có việc gì làm hay sao mà lại đi dạo siêu thị?” Bạch Hiền vô cùng tức giận hỏi.

“Bởi vì nghe nói hôm nay em chuẩn bị làm đồ ăn cho Kim Chung Nhân, cho nên suy nghĩ hai bọn anh liệu có thể cùng nhau đi xin cơm chăng?”

Trương Nghệ Hưng cười rộ lên má lúm đồng tiền thật sâu cực kì văn nhã tuấn tú. Nếu Bạch Hiền không hiểu rõ, quả thực sẽ cho là người này rất ôn nhu vô hại (vô lại).

“Bọn anh tự đi mà giải quyết vấn đề cơm tối của mình, em không phải đầu bếp của hai người.”

Bạch Hiền quả quyết cự tuyệt, sau đó gọi Kim Chung Nhân trốn chạy. Chung Nhân đi chưa được mấy bước đã bị Ngô Diệc Phàm chân dài tay dài kéo lại: “Được rồi, bố mẹ Bạch Hiền cũng không ở nhà, hai người các người làm chủ, hảo hảo khoản đãi chúng ta một chút. Cứ quyết định như vậy đi?”

Thoạt nhìn tựa hồ là vô pháp cự tuyệt, đặc biệt là bởi ánh mắt uy hiếp áp bức mang theo trên người tướng chừng vô hại kia.

* Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: Thời điểm ba tháng mùa xuân, thời tiết vẫn còn khá lạnh. Mười ngón tay không dính nước mùa xuân là người mùa xuân không động tay vào nước, ý chỉ những người an nhàn, không bao giờ phải làm việc nhà.

73. Chương 71: Trương Nghệ Hưng Và Ngô Diệc Phàm Vẫn Còn Có Chút Giá Trị Phải Không?

“Hai người muốn đảo khách thành chủ à?”

Trương Nghệ Hưng cùng Ngô Diệc Phàm vừa lao vào cửa trong nháy mắt liền quăng mình nằm ườn ra sofa, khiến cho Bạch Hiền còn tại cửa đổi giày kêu lên bất mãn. Nhưng hiển nhiên là không có tác dụng, bởi vì hai người kia kiên quyết nằm xụi lơ trên ghế, không hề cảm giác áy náy.

“Thôi, hai người cứ nằm đi... Chung Nhân, giúp anh đem mấy đồ này vào phòng bếp.” Bạch Hiền thay giày xong chìa ra một cái túi, sau đó chỉ chỉ hai gói to khác trên đất. Kim Chung Nhân lập tức bê tất cả lên đi theo sau Bạch Hiền.

“Chắc chắc chắc, nhìn cái bộ dáng phu xướng phụ tùy này kìa. Tiểu tử Kim Chung Nhân, cậu đúng là muốn dâng hiến cuộc đời mình vào tay Bạch Hiền rồi.”

Kim Chung Nhân yên lặng nhìn thoáng qua Trương Nghệ Hưng, biểu tình như đang nói “Vậy thì đúng là không thể tốt hơn”.

Trương Nghệ Hưng ôm hai mắt của mình ở trên ghế sofa vắn vẹo: “A Ngô Diệc Phàm, mình mù rồi, bọn họ lại tới nữa, bọn họ lại tới nữa.”

“Hai người các anh đã cố ý tới đây làm bóng đèn như vậy, hẳn là phải xác định tư tưởng trước rồi chứ?” Thanh âm Bạch Hiền từ trong phòng bếp truyền tới, kèm theo tiếng nước “ào ào” mơ hồ.

“Oa a... A... Tiểu Bạch Hiền của chúng ta bây giờ đã hoàn toàn không còn thẹn thùng việc thừa nhận cùng Kim Chung Nhân là một đôi nữa rồi.” Ngô Diệc Phàm ở trên ghế sofa lười biếng tiếp lời.

“Người ta cùng một chỗ hơn một năm, đương nhiên tập mãi cũng thành thói quen...” Trương Nghệ Hưng kể xướng người hoạ.

“Hơn một năm rồi vẫn như keo như sơn ngọt ngào như lúc ban đầu, thật sự là tra tấn người ta mà...”

“Ôi Ngô Diệc Phàm đáng ghét, đột nhiên rống lên hát cái gì vậy?”

Bạch Hiền không nghĩ thêm để ý tới hai người đang lên cơn trong phòng khách kia, vừa rửa rau vừa chỉ huy Kim Chung Nhân đổ nước vào nồi đặt lên bếp đun, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng gào thét hỗn loạn không ngừng truyền đến.

Vốn không nghĩ quan tâm tới việc bọn họ tranh cãi ầm ĩ, nhưng rồi một lát sau đột nhiên nghe thấy thanh âm của Trương Nghệ Hưng: “Ê Kim Chung Nhân, cái bài tập trong sách tham khảo này có thể dùng cách giải đơn giản hơn đây...”

Kim Chung Nhân cũng định lờ hai người kia, nhưng Bạch Hiền ở bên cạnh đột nhiên hướng ra bên ngoài hô to đáp lại: “Nghệ Hưng ca, có chắc không? Phương pháp của đại học cũng có thể dùng sao?”

“Bọn họ chỉ để ý đáp án của chúng ta đúng hay sai, ai thêm quan tâm dùng phương pháp gì – -” Trương Nghệ Hưng hăng giọng kêu trở về.

Bạch Hiền thoát nhìn có điểm vui vẻ, quay sang nhìn Kim Chung Nhân vẫn còn tại bên người lặng lẽ nhìn chằm chằm nồi nước, nghĩ nghĩ rồi nói: “Chung Nhân, đừng đứng ở đây nữa, mau ra ngoài nghe một chút phương pháp của Nghệ Hưng ca đi. Nghệ Hưng ca từ sơ trung liền nhảy quá cấp, thành tích tốt lắm..”

“Nhưng còn...”

“Đi đi đi, dù sao em cũng không giúp được cái gì, nhanh ra cùng Nghệ Hưng ca học tập một chút. Anh sẽ làm xong ngay thôi.”

Bạch Hiền xoay bả vai Chung Nhân đẩy đưa nhỏ ra ngoài. Kim Chung Nhân có điểm không tình nguyện, nhưng hiển nhiên sẽ không thể không nghe theo lời nói của Bạch Hiền, cho nên cũng liền thuận theo đi đến bên cạnh Nghệ Hưng.

Bạch Hiền thở phào nhẹ nhõm một lần nữa trở lại phòng bếp, nhìn cái bàn tràn ngập nguyên liệu nấu ăn, lại cảm thấy thật đau tim...Sao mình lại bảo Chung Nhân ra ngoài a? Phát hiện nhiệm vụ nấu cơm hiện tại có vẻ càng thêm gánh nặng đường xa..

Hơn hai tiếng sau, Bạch Hiền cuối cùng mở cửa phòng bếp đi ra.

Trương Nghệ Hưng cùng Kim Chung Nhân thần sắc nghiêm túc nhìn vào quyển sách bài tập trên mặt bàn khe khẽ trao đổi gì đó, còn Ngô Diệc Phàm đã nằm ngủ ngon lành trên ghế salon từ bao giờ.

Bạch Hiền cầm lấy một cái phễu cùng một cái vung bắt đầu ra sức gõ.

Ngô Diệc Phàm nhảy dựng lên, Trương Nghệ Hưng và Kim Chung Nhân thì mờ mịt ngẩng đầu. Thấy Bạch Hiền bước ra, Kim Chung Nhân vội vàng đứng lên giúp thu xếp bày đặt đồ ăn.

“Thế nào rồi?” Bạch Hiền vừa đánh giá Kim Chung Nhân thoát nhìn có điểm lơ mờ vừa thân thiết hỏi.

Kim Chung Nhân xoa xoa gáy, gật gật đầu, biểu tình đại ra: “Ừm, tốt lắm, chỉ là phát hiện ở trong đầu các thể loại công thức còn bay loạn xạ.. Bạch Hiền ca, làm nhiều đồ ăn quá...”

“Có tận ba người các người, anh đành phải làm thế chứ sao!” Bạch Hiền oán niệm nhìn thoáng qua hai người khách không mời mà đến, cảm thấy Trương Nghệ Hưng ít ra cũng giúp một chút, cho nên trực tiếp đem ánh mắt tức giận ném lên người Ngô Diệc Phàm bởi vì vừa tỉnh ngủ cho nên vẫn lơ đãng.

Ngô Diệc Phàm vô tội ngược nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền cảm thấy người kia quả thực là bị ảnh hưởng của Kim Chung Nhân rồi. Cái biểu tình vừa ngốc lại lơ mờ vừa tỉnh ngủ kia thế nào liền hoàn toàn thay thế hình ảnh tiêu sái mạnh mẽ? Xem ra suốt ngày buồn ngủ thật sự cũng có thể lây bệnh..

Một cái bàn, bốn người.

Không khí có chút ảo diệu.

Tất cả mọi người kinh ngạc phát hiện, đồ ăn Bạch Hiền nấu cứ nhiên so với trong tưởng tượng thì ngon hơn nhiều.

“Em có phải vụng trộm ở chỗ nào học qua kỹ xảo nấu nướng đặc biệt không vậy?”

Trương Nghệ Hưng vừa ăn cơm rang kim chi trước mặt vừa hoài nghi hỏi Bạch Hiền. Bạch Hiền cảm thấy vô cùng hài lòng nhìn Kim Chung Nhân đang cầm cái thìa dùng sức đào cơm, thỉnh thoảng uống một hớp canh kim chi được Bạch Hiền đặc biệt làm riêng cho.

“Em nghĩ cái này là tài năng thiên phú.” Bạch Hiền dương dương đắc ý đáp lại.

“Nhưng anh muốn hỏi một vấn đề ...” Ngô Diệc Phàm vừa ăn bánh gạo cay vừa cau mày nhìn đồng hồ trước mặt Kim Chung Nhân, “Vì sao Chung Nhân không chỉ có cơm rang kim chi, bánh gạo cay mà còn có cả mì lạnh và canh kim chi, trong khi anh cùng Nghệ Hưng tội nghiệp chỉ có hai món đầu tiên.”

“Em nghĩ có lẽ hai người không quen ăn đồ Hàn Quốc.” Bạch Hiền nói hươu nói vượn.

“Bọn anh đều đến Hàn Quốc sáu năm rồi. Nếu ăn không quen thì làm sao sống được?” Trương Nghệ Hưng bắt đầu nói, “Em kỳ thực chính là vì Kim Chung Nhân mà làm thêm đúng không?”

Lời này vừa nói ra khoe miệng Kim Chung Nhân liền muốn ngoác ra đến tận mang tai. Bạch Hiền lập tức phần nộ xù lông: “Còn nói nữa ta cắn người nha Trương Nghệ Hưng!”

“Ngô Diệc Phàm, cậu xem này, nó đối với mình còn không thêm dùng kính ngữ!”

“Ăn đồ người ta nấu còn chưa biết đường cảm ơn. Hai người cẩn thận không em nhét thuốc xổ vào đấy!”

“Ngô Diệc Phàm cậu xem, Bạch Hiền dám đe dọa mình này...”

Ngô Diệc Phàm mặc kệ Nghệ Hưng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Theo ý kiến của anh, hai đứa nếu về sau sống cùng nhau, tuyệt đối sẽ thoải mái hơn so với bọn Lộc Hàm và Ngô Thế Huân kia, ít nhất cũng không thường xuyên bị ngộ độc thức ăn mà nằm viện... Có điều Bạch Hiền đừng có đấm đuổi đưa tình nhìn Kim Chung Nhân ăn nữa được không? Nhìn thế cũng có thể no được sao?”

Bạch Hiền chẳng biết tại sao đỏ mặt, xoay qua thấy Kim Chung Nhân bỗng chăm chú nhìn mình liền vội vàng bắt đầu ăn cơm.

Ăn vài miếng lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng: “A... Đúng rồi Phàm ca, Nghệ Hưng ca, hai người đã ở nhà em ăn một bữa, vậy việc dọn dẹp rửa bát đều giao cho các anh có được không?”

Dứt lời lại bỗng nhiên như chợt nhớ ra cái gì: “Mà đúng rồi... thực ra Nghệ Hưng ca đã giúp Chung Nhân phụ đạo vật lý. Vậy Phàm ca, thật sự làm phiền anh rồi, đồng xoong nồi bát đĩa kia đành nhờ anh rửa hết nha.”

Vừa nói vừa mỉm cười nhìn gương mặt cứng ngắc của Ngô Diệc Phàm, biểu tình thuần khiết ngậy thơ lại ra vẻ ôn nhu bổ sung một câu: “Phàm ca biết không, với tình huống trước mắt mà nói, giá trị duy nhất của anh chỉ có thể này mà thôi.”

Ngô Diệc Phàm lặng lẽ cúi đầu tiếp tục ăn cơm...

Nghệ Hưng à, kỳ thực Bạch Hiền đối với chuyện chúng ta tùy tiện không mời tự đến là có oán khí rất lớn phải không?

74. Chương 72: I Wish I Know How To Quit You

Thời điểm trả bài cho đợt thi thử môn vật lý lần trước.

“Mình lại được bảy mươi lăm điểm rồi. Tại sao bảy mươi lăm điểm lại cứ thích mình như vậy nhỉ?” Phác Xán Liệt từ phía sau hô to gọi nhỏ, giống như đạt được đến bảy mươi lăm điểm chính là một chuyện phi thường vinh quang.

“Bởi vì bộ dạng của ca rất hấp dẫn cái số bảy mươi lăm đấy.” Ngô Thế Huân lạnh lẽo châm chọc cậu ta.

“Á à! Ngô Thế Huân cậu đang châm chọc tôi đúng không? Thế cậu được bao nhiêu điểm?”

Ngô Thế Huân vung vẩy bài kiểm tra đạt bảy mươi sáu điểm trước mặt.

“Thì ra là cao hơn! Mình cư nhiên bị một tiểu đệ đệ đánh bại!” Phác Xán Liệt bất mãn đứng lên than thở.

Bạch Hiền nhìn thoáng qua bài thi chín mươi hai điểm của mình. Tuy rằng có chút thất vọng, nhưng cuối cùng cũng tạm thời quên đi mà chuyển hướng sang Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân cắn môi yên lặng nhìn Bạch Hiền, ý đồ đem bài thi lật lại nhét vào trong ngăn kéo, nhưng Bạch Hiền đã nhanh chóng đưa tay tới. Chung Nhân lại không thể cự tuyệt yêu cầu của Bạch Hiền, cho nên chần chừ khó xử không thôi.

Mãi đến khi Bạch Hiền đứng dậy đi qua đem bài thi của Chung Nhân từ trong ngăn kéo lôi ra, nhìn thoáng qua màu đỏ rực bên trên.

Ừ, kỳ thực cùng điểm Phác Xán Liệt cũng tương tự.

Chữ số giống nhau, nhưng là vừa vặn trái lại.

Năm mươi bảy điểm.

Bạch Hiền nhìn thoáng qua Chung Nhân. Kim Chung Nhân đã lấy tay đem cả khuôn mặt bưng kín lại để tránh cho Bạch Hiền thấy được biểu tình đau khổ của mình, giống như làm vậy có thể tránh bị Bạch Hiền trách mắng.

Quả nhiên, trong tất cả các môn ở cấp ba, nỗ lực học tập chăm chỉ đã giúp Kim Chung Nhân có thể bảo trì kết quả ít nhất là ngang bằng Phác Xán Liệt. Nhưng duy nhất chỉ có môn vật lý này, giống như là bị xui xẻo gì đó, vĩnh viễn đều không thể đạt tiêu chuẩn.

Không thể đạt tiêu chuẩn không chỉ có ý ám chỉ Chung Nhân bất khả năng thi đậu vào đại học cùng bọn Lộc Hàm, mà còn nói cậu thậm chí căn bản không thể tốt nghiệp được.

“Mỗi lần đều chỉ kém một chút a.. Rốt cuộc nhằm lẫn ở chỗ nào nhỉ...?” Bạch Hiền mở miệng thì thào tự nói. Kim Chung Nhân nghe được tiếng lầm bầm của Bạch Hiền lại cảm thấy càng xấu hổ, cả khuôn mặt đều nhăn nhó.

Liệu có phải bởi áp lực quá lớn không?

Thời điểm tan học, Bạch Hiền và Chung Nhân như thường lệ vẫn là hai người ra khỏi lớp cuối cùng, bởi vì bọn họ thật sự có quá nhiều đồ đạc cần thu dọn...

Tuy rằng Ngô Thế Huân cũng có rất nhiều sách vở, nhưng hôm nay hiển nhiên là ngoại lệ, bởi vì đứa nhỏ nói lập tức muốn đi gặp Lộc Hàm.

Bạch Hiền xóc cặp sách của mình lên...Bởi vì Kim Chung Nhân mang nhiều sách vở lắm, cho nên Bạch Hiền cũng không thể không giúp đứa nhỏ chia sẻ một chút để tránh áp cong sống lưng vẫn còn đang phát triển.

Tới lúc xoay người lại, thấy Kim Chung Nhân vẫn ngồi nguyên ở vị trí cũ, ánh mắt sững sờ, đen láy sâu thẳm.

“Chung Nhân?”

Bạch Hiền gọi vài lần Chung Nhân mới có động tĩnh, mở miệng ngẩng mặt lên. Mặt trời từ từ lặn ngoài cửa sổ đem ánh sáng vàng cam phản chiếu trên khuôn mặt Chung Nhân, khiến Bạch Hiền chẳng biết tại sao cảm thấy hốc mắt kia có điểm hồng.

Không phải là khóc đi? Bạch Hiền kinh ngạc nhìn người trước mặt.

“Bạch Hiền ca..”

Ánh mắt Kim Chung Nhân khiến Bạch Hiền trong chốc lát nói không nên lời. Cậu khó có thể hiểu được ánh mắt này, bởi vì sắc mặt của Chung Nhân có chút tái nhợt, hơn nữa môi cũng mất đi màu sắc, “Em có phải là rất vô dụng hay không?”

“Vì cái điểm này sao?” Bạch Hiền nhìn thoáng qua bài thi còn bày trên bàn đĩa nhỏ rồi thở dài một hơi, “Chung Nhân, em lại bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt rồi?”

Kim Chung Nhân gật gật đầu rồi lại lắc đầu: “Em không biết...nhưng là em chỉ là đột nhiên cảm thấy.. Ngộ nhỡ..”

Bạch Hiền dè dặt vai đối phương xuống, chính xác hơn chính là gắt gao nắm lấy, chặn lại lời Kim Chung Nhân: “Ngộ nhỡ? Ngộ nhỡ cái gì? Ban đầu là ai như vậy kiên quyết nói bất cứ giá nào cũng phải cùng anh một lần tốt nghiệp?”

Kim Chung Nhân há miệng thở dốc, lại khép môi lại.

“Chung Nhân, em đã đã lựa chọn con đường này, cho nên nếu không thể kiên định, vậy thì không cần tiếp tục nữa.” Bạch Hiền ngữ khí có chút nghiêm khắc, “Chỉ là vật lý thôi mà? Phải không? Vật lý cũng chỉ là một môn mà thôi, kém một chút cũng có sao đâu.”

Kim Chung Nhân thật sâu hít một hơi, gỡ hai tay Bạch Hiền từ trên vai mình mà nắm lấy: “Em biết.. Em biết, chỉ là.. Chỉ là em đột nhiên suy nghĩ.. Bạch Hiền ca, điểm của anh như vậy, còn cả nội tâm mạnh mẽ như thế.. Em phải nỗ lực dùng tốc độ thể nào mới có thể đuổi kịp anh?”

Bạch Hiền sửng sốt một chút.

Kim Chung Nhân ngược mắt nhìn Bạch Hiền, đôi mắt hai mí sâu thẳm có chút bi thương:

“Bạch Hiền ca, dù em nỗ lực thuyết phục bản thân không cần phải sợ, nỗ lực thuyết phục bản thân không cần lo lắng về tương lai như vậy, nhưng hình như... vẫn không có tác dụng. Có đôi khi em nghĩ, nếu anh không hoàn hảo đến vậy, vậy thì ít nhất..”

Ít nhất em sẽ không cảm thấy mỗi ngày đều thích anh hơn một chút, cho đến khi cảm giác nếu mất anh, thì mọi thứ đều sẽ không còn ý nghĩa.

Bạch Hiền lặng lẽ nhìn người kia, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Chung Nhân, em nghĩ quá tốt về anh rồi.”

“A?”

“Anh không phải là người mạnh mẽ đến mức đủ cho người khác dựa vào, cũng càng không phải người hoàn hảo như em nghĩ.” Bạch Hiền chậm rãi nói, thanh âm ôn nhu nhưng thật bi thương, “Đối với quyết định nhảy lớp này, tuy rằng anh luôn luôn cố gắng thuyết phục em và chính bản thân mình, rằng chúng ta cần kiên trì, nhưng thật ra áp lực này chúng ta không cách nào tránh khỏi.”

Kim Chung Nhân kinh ngạc nhìn Bạch Hiền.

“Em quyết định làm điều này là vì anh, vậy mà anh cái gì cũng đều không thể cho em. Chung Nhân, làm sao bây giờ? Thật ra anh cũng rất sợ... sợ em cứ nghĩ đến kết quả kia, sợ em bởi vậy cảm thấy áp lực.”

“Anh...”

“Nhưng suy nghĩ một chút, nghĩ đến Thế Huân...Em ấy thậm chí còn nhỏ hơn một lớp, thậm chí còn không có ai ở bên cạnh động viên. Em ấy làm tất cả cũng vì muốn khẳng định chính bản thân mình.”

Bạch Hiền vốn nghĩ bình tâm nói tiếp, nhưng không biết vì sao nước mắt cứ rơi xuống:

“Chung Nhân, anh thật sự sợ hãi, sợ hãi đến mức có đôi khi hận không thể thuyết phục em hoặc là thuyết phục bản thân mình, hãy từ bỏ đi, từ bỏ đoạn tình cảm này. Như vậy mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.”

Nghe lời nói tuyệt vọng kia, Kim Chung Nhân cũng không có giống trong tưởng tượng nhảy dựng lên hay là phẫn nộ, mà ngơ ngác nhìn những giọt nước mắt của Bạch Hiền, sau đó chậm rãi đứng lên.

“Bạch Hiền ca, em biết chúng ta sẽ còn phải mặt với rất nhiều khó khăn. Nhưng đối với em, điều khó khăn nhất trên thế giới này chính là phải buông tay anh.”

Chung Nhân chậm rãi ôm chặt Bạch Hiền, cảm giác đối phương ở trong lòng mình đang run nhẹ, “Anh còn nhớ câu nói trong phim Brokeback mountain mà chúng ta từng xem không? I wish I know how to quit you.”

“Bạch Hiền ca, em sẽ không bao giờ buông tay anh.”

“Vậy nên điều duy nhất em có thể làm bây giờ, chính là vượt qua khó khăn lớn nhất này. Còn với mọi trở ngại khác, em biết mình sẽ không bao giờ dao động nữa.”

75. Chương 73

Thời điểm đầu tháng năm, không khí nóng nực bắt đầu dần dần lan tràn ở Seoul. Tựa như chu kì của xuân, thời tiết khô nóng đặc biệt kia chính là đang báo hiệu kì thi vào trường đại học đang tới rất gần.

Thời gian thật khéo, vừa vặn sau sinh nhật Bạch Hiền đúng một ngày.

Áo vest màu đen, sơmi trắng đi cùng caravat, quần âu, trên ngực lấp lánh huy hiệu trường. Mỗi năm một lần chụp ảnh tốt nghiệp, luôn luôn là bước đầu tiên tượng trưng cho việc học sinh cấp ba giải thoát khỏi trường học và dần dần đi vào biển lửa sâu nhất: thi đại học.

Bạch Hiền xoay bỏ vai Kim Chung Nhân kéo lại gần, không biết lần thứ mấy sửa sang lại một chút caravat đối phương, sau đó mỉm cười hài lòng.

“Thật là đẹp trai.”

Trước đó vài ngày, Kim Chung Nhân cuối cùng cũng đạt được điểm thi thử vật lý cao hơn Phác Xán Liệt. Bạch Hiền nói “Phải lột xác hoàn toàn”, sau đó lôi kéo Kim Chung Nhân chạy đến cửa hiệu cắt tóc, đem tóc mái trước trán vuốt ngược hết lên.

Lông mi mực sẫm, cái trán xinh đẹp phối hợp với màu da môi sắc thật vô cùng gợi cảm...Quả nhiên Kim Chung Nhân rất thích hợp với kiểu tóc này.

Bạch Hiền thỉnh linh cũng biến thành náo nức phần, vừa ở trong lòng thầm nói: “Thật là đẹp trai a” vừa không biết lần thứ bao nhiêu giúp Kim Chung Nhân sửa sang lại một chút cổ áo sơmi, khiến mọi người bên cạnh đều thật muốn ới, chằm chọc không ra một câu.

Hai người các người lại tới nữa! Lại tới nữa rồi!

“Thực ra...em ở trường này còn chưa đến một năm thì đã tốt nghiệp.”

Ngô Thế Huân vừa kéo cà vạt của mình vừa nhìn xung quanh, “Bất quá cũng không vấn đề gì. Dù sao năm ấy Chung Nhân ca mỗi ngày lôi kéo em đến trung học bộ phận, thế nên mọi góc ngách ở đây em đều nhớ rõ... đặc biệt là mấy con đường Bạch Hiền ca hay đi.”

Kim Chung Nhân đứng ở trước mặt lặng lẽ nhìn Bạch Hiền bận rộn sửa sang cho mình, lúng túng ho khan một tiếng, sắc mặt có điểm hồng.

“Có gì mà tốt? Ba năm gộp lại thành một năm, lạc thú thời kì trung học cái gì cũng không được hưởng thụ đến.” Phác Xán Liệt chanh chua nói.

Ngô Thế Huân đối với cậu ta tỏ vẻ khinh bỉ: “Em không cần hưởng thụ mấy cái thứ lạc thú học sinh trung học gì đó. Tất cả lạc thú của em đều phát ra ở chỗ có Lộc ca rồi.”

“Lại thêm một tên đàn độn phần..” Độ Khánh Thu nhỏ nhỏ nói thầm.

Ngô Thế Huân không để ý đến cậu ta, nhanh chóng cầm di động tự chụp một tấm ảnh làm dấu V-sign để gửi cho Lộc Hàm. Sau đó cảm thấy góc độ không lấy hết được toàn bộ áo sơ mi và caravat, cho nên lại thay đổi góc độ chụp thêm một tấm nữa. Mọi người nhìn cậu ta xoay tới xoay lui, nụ cười trên mặt càng lúc càng khiến cho dân tình sờn tóc gáy.

Bạch Hiền cuối cùng xem như hoàn thành việc chải vuốt tóc và chỉnh sửa tạo hình cho Kim Chung Nhân, tìm cái ghế ngồi xuống rồi quay sang nhìn về phía Phác Xán Liệt: “Có còn nhớ bộ dáng của chúng ta lúc chụp ảnh tốt nghiệp cấp hai không?”

“Đương nhiên là nhớ chứ. Khi đó đồng phục học sinh thật sự là rất xấu, màu lam, mặc lên người thùng thình siêu cấp khó coi...” Phác Xán Liệt hưng phấn, “Mình còn nhớ rõ hôm ấy cậu định mang theo cái máy ảnh để chụp, kết quả lại để quên ở trên bàn. Thế là mình lại phải cùng cậu trở về lấy...”

“Khụ khụ.” Kim Chung Nhân hắng giọng.

“- Còn nữa, có nhớ lúc ý cậu rất muốn chụp một tấm với thầy giáo hóa học cậu đặc biệt thích không? Nhưng mà vây xung quanh thầy lại có rất nhiều học sinh cũng muốn chụp chung. Thế là mình phăm phăm dắt cậu chen vào bên trong, làm cho Độ Độ ở bên ngoài ra sức réo tên chúng ta...”

“Khụ khụ khụ khụ.”

“À, còn có cả mấy người lớp khác muốn chúng ta kí tên lên đồng phục của bọn nó nữa... Cậu có nhớ nam sinh lớp bên cạnh không? Cứ lẻo đẻo theo sau đòi cậu ký tên cho bằng được. Mà giờ ngẫm lại thì hình như cậu ta thích cậu nhỉ?”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ.”

“- còn có khi đó...”

“Hai người mà còn hàn huyên nữa thì Chung Nhân ca sẽ ho ra máu mất.” Ngô Thế Huân lạnh như băng xen vào.

Phác Xán Liệt lặng lẽ rúc về phía sau Độ Khánh Thù, làm bộ như cái người vừa rồi cao hứng phấn chấn cùng Bạch Hiền ôn lại quãng thời gian tốt nghiệp chẳng phải mình mà là Độ Khánh Thù phía trước còn đang trợn to hai mắt nhìn bọn họ chằm chằm.

Bạch Hiền vừa thấy liền biết cường đại ham muốn chiếm hữu của Kim Chung Nhân lại phát tác, cười một cái cũng không ngăn lại, sau đó đi qua ôm chầm lấy vai Kim Chung Nhân: “Chung Nhân, ngày trước chụp ảnh tốt nghiệp cấp hai như thế nào? Khi đó là cùng Tử Thao, Thái Dân bọn họ chụp ảnh phải không?”

Kim Chung Nhân im lặng.

“Chung Nhân ca vừa nhìn thấy cái máy ảnh thì lập tức bỏ chạy.” Ngô Thế Huân ở bên cạnh châm chọc.

“Chạy? Chạy đi đâu?” Bạch Hiền thật hoang mang, “Khó khăn lắm mới có cơ hội được cùng mọi người chụp chung một tấm ảnh, sao tự nhiên lại chạy mất?”

Ngô Thế Huân trợn trừng mắt nhìn Kim Chung Nhân. Kim Chung Nhân chỉ biết cắn cắn môi, lặng lẽ thở dài.

Bạch Hiền nhìn nhìn Kim Chung Nhân tựa hồ như không muốn nói chuyện, nhìn nhìn Ngô Thế Huân lại có vẻ biết chân tướng, ánh mắt nghi hoặc liền bắn tới.

Ngô Thế Huân nhún vai: “Cái ngày bọn em chụp ảnh tốt nghiệp, ờm...trung học bộ phận vừa vặn có một hội diễn văn nghệ.”

“À...!” Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Quả nhiên là chạy đi xem Bạch Hiền? Bạch Hiền, để mình nhớ lại xem khi đó cậu biểu diễn tiết mục gì nhỉ?.. Đúng rồi, hình như là hát what is love phải không? Song ca cùng Khánh Thù...” Phác Xán Liệt xoay quá mặt nhìn Độ Khánh Thù.

Độ Khánh Thù lặng lẽ nói: “Không không, mình không trọng yếu. Không cần đem lực chú ý chuyển dời sang mình.”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền rồi cười đến vô cùng vui vẻ: “Ừ, đúng vậy. Bạch Hiền ca lúc ấy chính là hát what is love Em còn nhớ rõ từng ca từ khi đó.. I lost my mind ngay khoảnh khắc lần đầu gặp em. Ngoại trừ em vạn vật đều get in slow motion.”

Ngô Thế Huân lén lút nói với Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù: “Quả thực câu này rõ ràng là để miêu tả Chung Nhân ca mà. Nhớ lại lần đầu tiên thấy Bạch Hiền ca, khi đó anh ấy cũng như kiểu hồn bay phách lạc ý...”

Phác Xán Liệt lặng lẽ trả lời: “Tôi cũng cảm giác như là hình dung lúc cậu nhìn thấy Nai con ca đi.”

76. Chương 74

“Tách tách.. “

Tiếng bấm máy của thợ chụp ảnh vang lên, các học sinh cấp ba ban C vừa xếp thành vài hàng đứng ở trước máy ảnh lập tức giải tán, hướng về phía văn phòng giáo viên để tìm các thầy cô chụp chung. Kim Chung Nhân ôm lấy bả vai Bạch Hiền cùng nhau bước xuống bậc thềm.

“Đã xong.” Bạch Hiền vươn vai nói, “Ảnh tốt nghiệp chụp xong, chính là một tháng gian khổ nhất sắp đến.”

Kim Chung Nhân nghe vậy liền nhìn Bạch Hiền liếc mắt một cái.

“Sao vậy?” Bạch Hiền chú ý tới ánh mắt của cậu ta, vừa nghiêng đầu đáp lại nhếch miệng cười.

Kim Chung Nhân nắm thật chặt bàn tay Bạch Hiền nói: “Không có việc gì, chỉ là đột nhiên.. nghĩ tới những ngày tháng trước đây.”

“Những ngày vất vả đó sao?” Bạch Hiền chìa tay nhéo mặt đứa nhỏ rồi mỉm cười, “Dù sao cũng đều đã qua, kỳ thực chúng ta còn có một tháng phải tiếp tục khổ cực nữa. Nhưng một khi đã thành công thì sẽ thoải mái rất nhiều.”

“Em hiểu rồi. Anh, có phải vẫn còn thói quen coi em như trẻ con không?” Ngỡ khí Kim Chung Nhân đột nhiên như làm nũng, “Chuyện này anh đã cảm rằm nhiều lắm rồi. Trước đây em cũng đã nói không còn lo lắng mấy thứ đó rồi mà.”

“Em cùng Thế Huân coi như là nhóc con, cũng đều không phải là nhóc con bình thường.” Bạch Hiền cười đáp trả một câu.

“Vậy thì cứ chờ đến lúc em đạt được thành tích lợi hại như anh đi...Nhóc con! Hừ.”

Kim Chung Nhân có chút ngạo kiều hừ một tiếng xoay người bước đi, nhưng trên gương mặt thiếu niên đã dần dần lộ ra nụ cười rục rịch dưới ánh mặt trời.

77. Chương 75

Bạch Hiền hoàn thành xong bài thi cuối cùng, ở trước cổng trường thì mệt mỏi vươn vai một cái thật dài, quay đầu lại vừa vặn trông thấy Ngô Thế Huân. Bạch Hiền nhìn nhìn sắc mặt của đối phương rồi hỏi: “Như thế nào?”

“Tạm được đi.” Ngô Thế Huân nhún vai, “Nói thật với Bạch Hiền ca nha, đúng là đơn giản hơn so với em tưởng tượng.”

“Tiểu tử này đúng là không thể kiêu ngạo hơn!”

Bạch Hiền đẩy nhẹ vai Thế Huân cười nói, “Tốt rồi tốt rồi, chạy nhanh đi tìm Lộc ca của em trước đi. Chờ anh liên lạc với Chung Nhân Xán Liệt Độ Độ, cùng mọi người bàn bạc lại xem liên hoan cái gì..”

Ngô Thế Huân “Ừ” một tiếng, khoái trá chạy tung tăng. Bạch Hiền nhìn bóng dáng kia, tựa hồ mới đột nhiên nhớ ra đối phương vẫn chỉ là một đứa nhỏ học lớp mười mà không phải người bạn cùng tuổi với mình.

Kim Chung Nhân cùng Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù ở cùng một địa điểm thi. Bạch Hiền nhìn thoáng qua di động vừa định gọi cho Xán Liệt thì điện thoại trên tay đã đổ chuông.

“Xán Liệt à? Làm bài thế nào? Thi cũng không tệ lắm phải không?” Bạch Hiền vừa nhận điện thoại liền bắt đầu mỉm cười trêu chọc. Xán Liệt ở bên kia khựng lại vài giây vội vã nói “Cảm giác cũng ổn” sau đó ngập ngừng: “Nhưng vấn đề là Chung Nhân..”

Muốn nói lại thôi.

“Chung Nhân?”

Bạch Hiền ở quán gà chiên đứng ngồi không yên, từ xa đã nhìn thấy Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù lôi Kim Chung Nhân tới.

Trên mặt Kim Chung Nhân không biểu hiện bất kì cảm xúc gì.

Nhưng Bạch Hiền biết đây chính là biểu tình tệ nhất của đứa nhỏ. Đến lúc tới gần mới mơ hồ thấy rõ, hốc mắt Kim Chung Nhân hơi hơi có chút hồng...Chỉ là hơi phồng hồng mà thôi, nếu không cẩn thận quan sát cũng sẽ không thể thấy rõ ràng.

Bạch Hiền đột nhiên nhớ lại đợt thi thử ngày đó. Lúc ấy vẻ mặt Kim Chung Nhân cũng như thế này, muốn khóc, nhưng lại không thể ở trước mặt mình khóc lên, vì vậy cứ bưng bình cầm nước mắt lại, đến mức hốc mắt đỏ lên.

“Chung Nhân?” Bạch Hiền thử thăm dò gọi một tiếng, nhưng không được đáp lại.

Chung Nhân chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, lưng vẫn như trước thẳng tắp, nhưng là hơi cúi mặt. Lúc Bạch Hiền cúi người xuống nghiêng mặt nhìn sang, Chung Nhân chỉ ngước mắt lên thật nhanh liếc Bạch Hiền một cái.

Đôi mắt Kim Chung Nhân bởi vì con ngươi rất lớn, lại là sắc đen cực kì trong sáng nồng đậm, cho nên mỗi khi nhìn vào ai đó lại có cảm giác vô cùng chuyên chú. Đồng dạng là một ánh mắt, nhưng ánh nhìn của cậu ta so với những người khác có chút khác biệt – Nhất là lúc cười rộ lên, có loại cảm xúc đắm đuối sâu sắc.

Cái nhìn kia, khiến cho tim Bạch Hiền run lên một nhịp, sau một lúc lâu liền nói không nên lời.

Bàn tay Bạch Hiền giơ lên, rồi nhẹ nhàng hạ xuống trên bờ vai Kim Chung Nhân, chậm rãi bóp nhẹ một chút.

Kim Chung Nhân không hề động đậy.

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù cứng đờ ngồi đối diện bọn họ, bốn con mắt không ngừng trao đổi lẫn nhau rồi lại hướng về phía Kim Chung Nhân. Thời điểm Bạch Hiền đưa mắt lên nhìn hai người, Phác Xán Liệt vội mấp máy môi làm khẩu hình “Làm sao bây giờ?”

Bạch Hiền cười khổ.

Làm sao bây giờ ư? Nếu hiện tại mình biết được nên làm gì thì đã tốt rồi.

Không cần hỏi cũng biết, môn thi cuối cùng của Kim Chung Nhân...hóa học không có làm tốt.

Trên thực tế, môn vật lý của Kim Chung Nhân vẫn luôn là vấn đề đau đầu của bọn họ, nhưng so sánh với hóa học thì hoàn toàn ngược lại. Kết quả thi thử hóa học trong suốt mấy tuần đều rất tốt, cơ hồ có thể tương đương với Khánh Thù.

Thế nên mọi người không hề nghĩ tới, môn không thi tốt của Chung Nhân cư nhiên lại là sở trường hóa học mà không phải là vật lý.

Người đầu tiên chịu không nổi loại không khí căng thẳng này là Độ Khánh Thù, cậu ta cất tiếng thử thăm dò hỏi: “Ồm.. Không phải anh cố ý muốn hỏi đầu, nhưng mà.. làm bài tệ đến mức nào.. lại có thể làm em.. ờm..”

Phác Xán Liệt bắt ngờ chuẩn xác đá cho Khánh Thù một cước.

Kim Chung Nhân ngẩng mặt lên nhìn về phía Độ Khánh Thù, sau một lúc lâu mới trả lời: “Không biết, nhưng tự em cũng biết là mình thi không được tốt.”

Độ Khánh Thù rất muốn nói “Thi không được tốt không có nghĩa là xong đời a”, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Bạch Hiền liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Ừm.. Bọn mình thấy nên đi trước vậy. Còn chuyện kia, đến lúc đó sẽ liên lạc lại nha Bạch Hiền.” Phác Xán Liệt lập tức tóm lấy cánh tay Độ Khánh Thù lôi ra ngoài. Khánh Thù còn muốn nói chuyện nhưng lại bị người trước dắt đi, đành phải miễn cưỡng chạy theo.

Sống lưng Kim Chung Nhân hơi thả lỏng một chút. Sau khi xác định hai người kia cuối cùng đã đi xa, đứa nhỏ mới chậm rãi sụp xuống, xoay người vui mặt vào trong hòm cổ Bạch Hiền, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Bạch Hiền cảm giác da thịt nơi đó từ từ bị một mảng ấm áp thấm ướt.

Kim Chung Nhân ở trước mặt Phác Xán Liệt và Độ Khánh Thù nỗ lực nhẫn nại kiềm chế, cuối cùng đến lúc bọn họ rời đi, mới ở trên bả vai Bạch Hiền mà chảy nước mắt.

Đây là lần đầu tiên Bạch Hiền nhìn thấy...

Hay nói chính xác hơn, là cảm nhận được nước mắt của Chung Nhân.

Người kia chỉ đem khuôn mặt gắt gao tựa ở trên vai Bạch Hiền, không phát ra bất kì tiếng động nào, thân thể hơi chút run rẩy, lại cự tuyệt không muốn cho đối phương nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt lúc này của mình.

Hai bàn tay thả ở trên ghế cũng đã nắm chặt lại khiến cho khớp xương trở nên trắng bệch.

Một cảm giác chua xót bất ngờ dâng lên bóp chặt lấy trái tim Bạch Hiền, khiến cậu cơ hồ không có thời gian phản ứng, cũng đã đau đến nói không nên lời.

Lặng lẽ nhìn đường cong sống lưng có vẻ mong manh và cái gáy quật cường của thiếu niên vẫn chưa tới mười tám tuổi. Bàn tay nâng lên rồi lại buông xuống, chậm chạp không thể đặt lên người đối phương.

Bạch Hiền mở từng ngón tay, vươn ra đặt ở sau gáy Kim Chung Nhân, rất nhẹ rất nhẹ vỗ về.

Đầu ngón tay xen qua từng sợi tóc đen nhánh cũng không mềm mại, tựa như tính cách thiếu niên trước mặt này, rõ ràng thoát nhìn lười nhác mơ hồ lại trầm mặc, vậy mà lại kiên định đến mình cũng khó có thể dao động, kiên định đến gần như cố chấp cực đoan...

Mà người này trong gần mười tám năm cuộc đời mới chỉ có chừng vài lần cố chấp như vậy, thế nhưng hầu hết đều là bởi vì mình.

Cố chấp yêu, cố chấp theo đuổi, cố chấp không chịu buông tay, cố chấp vì mình mà nhảy lớp.

Biện Bạch Hiền, người kỳ thực chính là một kẻ tội đồ.

Bạch Hiền lặng lẽ ngửa mặt lên. Một giọt nước từ khóe mắt lăn xuống, chậm rãi theo cổ chảy dài, biến mất trong mái tóc đen xù của Kim Chung Nhân.

78. Chương 76

Bạch Hiền gọi điện thoại cho bố mẹ, năn nỉ xin phép “Tối nay bọn con tổ chức ăn mừng, có thể không về nhà được không ạ?” sau đó cùng Kim Chung Nhân quay về nhà đứa nhỏ.

Cửa vẫn như thường lệ là Kim Chung Nhân ma ma ra mở.

Đại khái là bọn Phác Xán Liệt đã nói cho Ngô Thế Huân, rồi Ngô Thế Huân lại gọi điện thoại cho Kim ma ma. Thế nên lúc Kim ma ma ra mở cửa nhìn đến vẻ mặt của hai người cũng không nói câu gì, chỉ mỉm cười vỗ nhẹ gò má Bạch Hiền một cái rồi nhìn thoáng qua về phía Kim Chung Nhân đang cúi gầm mặt.

Có ý tứ nhờ cậy.

Bạch Hiền cười hồi lỗi, lại miễn cưỡng cúi đầu với Kim Chung Nhân ba ba trong phòng khách ân cần thăm hỏi, sau đó theo Kim Chung Nhân lên cầu thang trở về phòng.

Trên mặt Kim Chung Nhân không có dấu vết nước mắt, nhưng hốc mắt lại có điểm sưng đỏ. Lúc Bạch Hiền đóng cửa lại, Chung Nhân lập tức thả người lên giường, nằm giang rộng chân tay, vẫn không nhúc nhích nhắm hai mắt lại.

Bạch Hiền đứng ở cửa nhìn Kim Chung Nhân trên giường, dưới chân lẫn lữa không dám bước tới.

Bạch Hiền không biết tâm trạng trong lòng mình hiện tại rốt cuộc là cái gì, bởi vì rất nhiều thứ hỗn tạp cùng một chỗ, khiến cậu khó có thể lí giải rõ ràng suy nghĩ của mình.

Bạch Hiền không thể nào làm được như trước kia, đi đến bên thiếu niên đã liều mạng học tập suốt chín tháng mà mỉm cười ôm ấp sau đó an ủi...”Ừ, em đã làm tốt rồi. Dù kết quả có thế nào, thì cũng đã nỗ lực hết sức rồi.”

Cậu rõ ràng biết, tất cả nỗ lực của Kim Chung Nhân, đều chỉ là vì một kết quả.

Mà kết quả đó, chính Bạch Hiền cũng đang mong đợi.

Phía sau lưng tựa vào ván cửa lạnh lẽo, bởi vì mùa hè chỉ mặc một cái áo mỏng manh, cho nên cái lạnh kia từng chút từng chút thấm vào da thịt thật rõ ràng. Bạch Hiền nắm chặt tay, vẫn như trước không nói được câu nào.

Hai người cứ như vậy yên lặng không nhúc nhích, cho đến khi Kim Chung Nhân ở trên giường giật giật, sau đó chống tay ngồi dậy.

Người kia nhìn Bạch Hiền tựa bên cửa, ánh mắt đen láy chuyên chú khiến Bạch Hiền sinh ra một điểm ảo giác, tựa hồ như bị ánh mắt kia thôi miên, chân tay đều luống cuống.

Kim Chung Nhân cứ như vậy lẳng lặng nhìn Bạch Hiền. Hai người lẳng lẽ nhìn nhau, ai cũng không nói gì, thật giống như đều ở đây cố chấp chờ đợi đối phương mở miệng trước.

“Chung Nhân..”

Cuối cùng chịu không được chính là Bạch Hiền. Cậu chưa bao giờ từng cảm thấy Kim Chung Nhân im lặng không nói gì lại cho mình cảm giác áp bách như vậy. Không phải tràn ngập tính uy hiếp, mà là sự im lặng đông đầy mê mang cùng mơ hồ, chính là ánh mắt thuần khiết giống như một đứa nhỏ, khiến Bạch Hiền cũng tràn đầy cảm giác không xác định.

Kim Chung Nhân chống hai tay trên ga trải giường mềm mại, ngơ ngác nhìn Bạch Hiền, bỗng nghe được đối phương gọi tên của mình, trong nháy mắt chẳng biết tại sao lập tức mở miệng nói chuyện.

“Bạch Hiền.”

Không phải là Bạch Hiền ca, mà là Bạch Hiền. Đây là lần đầu tiên Kim Chung Nhân gọi Bạch Hiền như vậy, thế nhưng lời nói ra lại không có bất kỳ cảm giác xa cách.

“Bạch Hiền, nói cho em biết đi, em nên làm gì bây giờ?”

Không có phản hồi. Thực sự Bạch Hiền không biết nên nói gì để đáp lại những lời này, bởi vì thật ra chính bản thân cũng không biết nên làm thế nào. Bạch Hiền sau một lúc lâu vẫn ngây ra như phỗng, hé miệng nói không nên lời một câu.

“Bạch Hiền, em yêu anh.”

Kim Chung Nhân dứt khoát nói ra những lời này, ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Hiền tựa hồ muốn chứng minh điều gì...

“Anh biết.”

Sau một lúc lâu, Bạch Hiền chậm rãi đáp lại.

Kim Chung Nhân nhìn ánh mắt đối phương, chợt có ý nghĩ ở trong hoàn cảnh này lại nói ra một câu như vậy như vậy cũng thật không thích hợp, nhưng chẳng biết tại sao Chung Nhân nhất định muốn đòi xác nhận, giống như người chết đuối bắt được cành cây cuối cùng.

“Anh cũng yêu em.”

Trầm mặc hồi lâu, Bạch Hiền lại từ từ mở miệng, “Hơn nữa so với em cũng không hề ít hơn...Nhưng Chung Nhân này,...nếu biết mọi chuyện sẽ trở nên như bây giờ, vậy thì anh sẽ chọn lưu ban.”

Ánh mắt Kim Chung Nhân quẩn luyến chớp chớp, phủ lên một tầng hơi nước. Bạch Hiền không biết vì sao đột nhiên liền nghẹn ngào, “Như vậy có lẽ.. em sẽ không khổ cực thế này, chúng ta cũng sẽ không...”

Kim Chung Nhân thấy nước mắt của người kia trong chốc lát tay chân liền hoảng loạn, từ trên giường nhảy xuống vội vàng đến gần Bạch Hiền, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt: “Bạch Hiền, điều em không muốn phải nhìn nhất chính là thấy anh tự trách mình. Con đường này ngay từ đầu là do em lựa chọn, dù kết quả có thế nào thì...”

“Nhưng em là vì anh.” Bạch Hiền ngắt lời Chung Nhân, “Là vì anh, em mới lựa chọn con đường gian khổ hơn rất nhiều so với người khác, vậy mà anh lại không ngăn cản em. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cho dù biết trước kết quả, anh sẽ cũng như trước không ngăn cản em.”

Hai người đột nhiên liền trấn định lại đưa mắt nhìn nhau.

“Kết quả phía trước vẫn còn chưa biết thế nào, vậy chúng ta cứ tiếp tục duy trì hi vọng nhỏ nhoi này, được không?” Bạch Hiền nhìn Kim Chung Nhân, cuối cùng khó khăn mở miệng, “Lúc này, em hỏi anh, nên làm gì bây giờ. Vậy hiện tại điều duy nhất anh có thể nói cho em biết chính là... chờ đợi.”

“Tuy rằng mọi chuyện không thể tốt như mong muốn, nhưng có lẽ cũng sẽ không tệ như chúng ta tưởng tượng.”

79. Chương 77

Lộc Hàm cảm thấy Bạch Hiền cùng Kim Chung Nhân đều rất cố chấp, tựa như đôi khi cảm thấy vô cùng giống Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm.

“Ai nói với hai đứa là trượt môn hóa thì sẽ xong đời?”

Lộc Hàm chỉ vào mặt Bạch Hiền nổi giận, “Anh cứ nghĩ là trời sập xuống rồi đấy. Thế Huân nói hai đứa gặp chuyện đau khổ đến mức phải đi tự tử, kết quả lúc chạy tới đây hai đứa lại nói với anh tiểu tử Kim Chung Nhân này thì không tốt hóa học?”

“Nai con ca...” Bạch Hiền yếu ớt mở miệng.

“Câm miệng!” Lộc Hàm một tay chống nạnh một tay ở giữa không trung vung loạn xạ, “Kết quả còn chưa có, thế mà đã ngồi đây khóc lóc sụt sùi làm anh cứ tưởng xảy ra đại sự gì...”

“Nai con ca...” Kim Chung Nhân muốn nói gì đó.

“Cậu cũng câm miệng cho tôi, hai cái tên tiểu tử thối không lúc nào làm mình bớt lo lắng được!”

“Đây là lỗi của Thế Huân mà. Là Thế Huân nói cho với anh như vậy.”

Bạch Hiền ý đồ đem tội lỗi đổ lên đầu Ngô Thế Huân. Kết quả Lộc Hàm nhìn thoáng qua Ngô Thế Huân cảm thấy đúng là như thế thật, nhưng vì bao che khuyết điểm nên chết cũng không chịu thừa nhận Ngô Thế Huân chuyện bé xé to gọi điện thoại dẫn đến mọi việc như này.

“Ai bảo hai đứa cứ khóc lóc sụt sùi!” Lộc Hàm tiếp tục vênh mặt hất hàm, không chút nào phân rõ phải trái.

“Nai con ca, Chung Nhân chịu áp lực đã lớn...” Bạch Hiền bắt đầu năn nỉ, “Đừng nói cậu ấy như vậy nữa.”

Lộc Hàm nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân còn có chút uể oải mệt mỏi, nghĩ nghĩ hay là quyết định không nói thêm gì.

Mặc kệ nói như thế nào, hai cặp đôi trước mắt đã trải qua tâm trạng hoàn toàn đối lập nhau. Ngô Thế Huân thì tương đối tốt..ít nhất chính đứa nhỏ đã nói như vậy, hơn nữa mọi người đều tin tưởng thành tích của Thế Huân nhất định sẽ cao hơn so với Chung Nhân.

Mà Kim Chung Nhân thì ngược lại, hóa học hoàn toàn hồng bét, mấy môn khác cũng chỉ là gọi là thông qua mà thôi, hoàn toàn không có bất kỳ chuyện vui nào có thể chia sẻ.

Mấy nhà vui mừng, mấy nhà buồn có phải chính là hoàn cảnh hiện tại của bọn họ?

Bạch Hiền cảm thấy ngồi cùng hai người này một chỗ quả thực càng khiến mình thêm uể oải, cho nên ở cantin chưa được bao lâu đã muốn mang Chung Nhân ra ngoài tìm bọn Phác Xán Liệt. Nhưng vừa kéo Chung Nhân đi được vài bước thì đã nghe Lộc Hàm từ phía sau gọi lại.

“Hai đứa đừng làm cho mình áp lực quá lớn.”

Bạch Hiền chớp chớp mắt.

“Không cảm thấy sao? Hai người dù trong quan hệ tình cảm, hay là chuyện nhảy lớp đều vô tình tạo cho mình và đối phương áp lực...tuy rằng cả hai đều không biết.”

Bạch Hiền đem suy nghĩ “Hai người cũng giống vậy mà” nuốt xuống, làm bộ tiếp tục nghe Lộc Hàm nói chuyện.

“Thật ra.. Cũng không thể trách hai đứa, dù sao.. kém nhau một niên cấp, cho nên...” Lộc Hàm nghĩ nghĩ rồi chần chừ dừng lại một chút, “Hoặc là nói như này, ờm, đại khái là bởi vì vấn đề tính cách đi.. Có hiểu ca muốn nói gì không?”

“Không.” Bạch Hiền mặt lạnh tanh trả lời, “Tiếng Hàn của Nai con ca thoái hóa quá, em nghe không hiểu anh muốn nói cái gì.”

Lộc Hàm liền ừ rừ. Ngô Thế Huân phần nộ nhìn qua, bởi vì không dám trừng mắt với Bạch Hiền, đành phải trừng mắt nhìn Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân không nói được lời nào cũng trừng trở lại, sau đó bị Bạch Hiền kéo đi. Thật vất vả mới ra đến cửa, Bạch Hiền nhẹ buông tay, tựa hồ bắt đầu lại nghĩ miên man.

Kim Chung Nhân yên lặng đi theo sau Bạch Hiền, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đáng ghét! Vì sao trên thế giới này lại có một Ngô Thế Huân! Tuy rằng cũng không ngại việc Thế Huân thông minh quá mức, nhưng mình thật sự không thích sinh ra cảm giác bị so sánh đối lập...

Chuông điện thoại chợt vang lên. Bạch Hiền hồ hững nhận cuộc gọi, đầu bên kia là Trương Nghệ Hưng đang vô cùng vui sướng: “Bạch Hiền! Ca muốn nói cho em tin tức tốt nhất!”

Bạch Hiền bĩu môi: “Sao vậy? Nghệ Hưng ca cuối cùng cũng muốn đính hôn với Phàm ca à?”

“Bọn anh sẽ không đính hôn sớm hơn em và Kim Chung Nhân đâu... Tin tức này tương đối tốt nha... Có muốn đến trường học của bọn anh một chuyến không? Mang theo tiểu hoa hướng dương của em nữa.”

“Tôi làm chi? Dọa người?” Bạch Hiền không lưu tình chút nào châm chọc.

“Ở đây có một danh sách về việc mở rộng tuyển sinh những người có tài năng nghệ thuật... bao gồm cả Khiêu vũ nữa. Hai đứa thử tới đây cho thầy giáo kiểm tra khả năng vũ đạo của Kim Chung Nhân xem thế nào. Anh đã nói qua với thầy rồi, thầy cũng điều tra một chút về cuộc thi toàn quốc lần trước...”

Thanh âm Trương Nghệ Hưng hiếm khi nghiêm túc được thế này, nghe qua liền phá lệ có thành ý.

“Thật không?” Bạch Hiền hào hứng hỏi.

“Thật! Bảo Chung Nhân lại đây thử một chút được không? Nếu được, thì cho dù thành tích thi tốt nghiệp trung học không đủ cũng không có vấn đề gì, dù sao cậu ta là nhảy lớp, trường học chắc sẽ thông cảm thôi...”

“Em lập tức dẫn cậu ấy qua!” Bạch Hiền quyết đoán cúp điện thoại, một tay kéo lấy tay Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân vừa theo Bạch Hiền từ phòng luyện tập đi ra ngoài, không kịp nói câu gì đã quay người lại ôm chặt lấy đối phương.

“A a a đừng có bất lịch sự vậy chứ...” Trương Nghệ Hưng xoay người bưng kín mặt. Ngô Diệc Phàm không nói gì vuốt trán thở dài: “Hai đứa có thể nhẫn nại một chút được không? Về nhà rồi hãy phát tiết cái sự sung sướng?”

Bạch Hiền căn bản không có ý định để ý đến hai người kia. Mà thực ra cũng không kịp để ý tới, bởi vì hai tay Kim Chung Nhân đang quấn quanh hông mình bỗng dùng lực nhấc bổng lên, xoay tròn mấy vòng.

Bạch Hiền chỉ còn kịp ôm chặt lấy cổ người kia, hai chân cũng bị không chế lơ lửng ở giữa không trung.

“Chung, Chung Nhân, đợi chút.. A a a a – – “

“Đây là lần đầu tiên mình được xem tên nhóc Kim Chung Nhân khiêu vũ ở khoảng cách gần như vậy, nhảy thật đúng là...” Trương Nghệ Hưng muốn nói cái gì, kết quả Ngô Diệc Phàm mặt lạnh chen mồm vào: “So với cậu đúng là nhảy tốt hơn.”

“Ngô Diệc Phàm!” Trương Nghệ Hưng nổi giận.

“Cậu phải thừa nhận thân hình Kim Chung Nhân rõ ràng đẹp hơn cậu đi. Cậu xem, cánh tay căng chân cậu vừa nhỏ nhắn lại trắng non mềm, còn người ta thì gọi cảm thể kia.” Ngô Diệc Phàm hết sức châm chọc, “Mình thật không muốn làm tổn thương cậu đâu. Cậu không cảm thấy tuy bản thân nhảy rất tốt nhưng lại khuyết thiếu một chút khí phách như vậy sao?”

Trương Nghệ Hưng cho cậu ta một quyền: “Vậy là cậu không thích vóc dáng của mình?”

“Không không không, mình rất thích mà, dáng người như này ôm mới thật thoải mái. Thằng nhóc Kim Chung Nhân kia, người bình thường đều không độ được đến.”

Ngô Diệc Phàm lạnh nhạt đáp lại, túm lấy tay Trương Nghệ Hưng dẫn đi. Nghệ Hưng quấy người một cái quay đầu nhìn thoáng qua, thấy đôi tiểu tình nhân kia vẫn còn ở giữa ban ngày ban mặt thâm tình ôm nhau, cảm thấy có điểm hâm mộ cũng có chút mất hứng: “Rõ ràng là nhờ công mình nói chuyện với thầy giáo, vậy mà bọn nó cứ ăn mừng cũng không thêm để ý mình, hừ!”

Ngô Diệc Phàm ôm lấy Nghệ Hưng vừa lôi vừa kéo đi xa dần.

Kim Chung Nhân ôm Bạch Hiền một lúc lâu, cảm giác người trong lòng bỗng phát ra tiếng nứt vỡ rất nhỏ giống như cún con. Chung Nhân sưng sốt một chút muốn nâng cằm Bạch Hiền lên, nhưng Bạch Hiền lại gắt gao đem trán của mình tựa lên bờ vai cậu, chết cũng không chịu xê dịch.

Kim Chung Nhân nở nụ cười, sau đó không nói gì đem người trong ngực ôm chặt hơn, ánh mắt nhìn về phía hai người còn đang giằng co lôi kéo xa xa kia.

80. Chương 78: Phong Thuỷ Thay Phiên Chuyển

Lúc Kim Chung Nhân gọi điện thoại tới, Bạch Hiền còn đang ngủ, mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại “A lô” một tiếng, nghe xong một lúc lâu mới hiểu được đầu bên kia đang nói cái gì.

“Anh, chẳng lẽ đã quên hôm nay là ngày tra điểm à?”

Kim Chung Nhân ở bên kia thở dài, thanh âm chẳng biết sao lại có vẻ nũng nịu.

“Ừm.. Tối hôm qua còn nhớ rõ, vừa rồi tự nhiên quên mất..” Bạch Hiền ở trên giường lật người, giẫm chân tay một lúc mới híp mắt tiếp tục hỏi, “Thế đã tra điểm chưa?”

“Em không dám...” Thanh âm Kim Chung Nhân dần nhỏ lại, “Bạch Hiền ca, giúp em tra được không?”

Bạch Hiền lại lật người: “Tự đi mà tra tiểu tử thôi, một chút can đảm cũng không có... Người ta còn muốn ngủ tiếp... Đúng rồi, nhân tiện cũng tra điểm cho anh luôn đi.” (:_____:)

“Anh...” Giọng Kim Chung Nhân mềm nhũn ra, tựa hồ đang làm nũng, thanh âm mơ hồ mang theo một chút giọng mũi, nhu nhu mềm yếu, “Giúp em tra điểm đi anh. Anh... anh... anh”

Bạch Hiền lồm cồm bò dậy, vừa nghĩ đến ánh mắt cười cong cong và bộ dáng nhếch miệng làm nũng của Kim Chung Nhân vừa loay hoay bấm điện thoại. Vốn định tra điểm Kim Chung Nhân trước, nhưng nghĩ nghĩ một hồi cảm thấy có lẽ nên quyết định xem điểm của mình trước khi chịu đả kích cho an tâm.

Thực tế, Bạch Hiền đối với điểm của mình tính ra luôn luôn tương đối chuẩn xác, cho nên lúc nghe kết quả cũng không có gì bất ngờ. Nhưng trái lại, lúc phải tra điểm của Chung Nhân thì bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh, bản thân suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy sợ, cho nên đành gọi điện thoại cho Phác Xán Liệt.

Xán Liệt ở đầu bên kia hoan hô nhảy nhót, nghe qua có vẻ tâm tình tốt lắm. Kết quả sau khi nghe Bạch Hiền giải thích rõ lý do gọi điện. Phác Xán Liệt lập tức nổi giận: “Vì sao mình lại phải xem điểm cho Kim Chung Nhân? Rõ ràng là chuyện của hai người mà sao lại bắt mình phải giúp, hả? Chẳng lẽ mình rảnh rỗi đến thế sao?”

Bạch Hiền ngẫm lại cũng thấy có lý, cùng Phác Xán Liệt ở trong điện thoại nói xằng xiên một lúc lâu rồi cúp máy. Sau đó lại gọi điện cho Độ Khánh Thủ, còn chưa kịp nói cái gì, Khánh Thủ liền bắt đầu oán giận bản thân thì không tốt tiếng Anh.

Bạch Hiền vừa nghe được điểm đối phương liền bùng nổ: “Điểm cậu so với mình đều cao hơn vậy mà còn dám nói là thi kém à? Câm miệng ngay cho mình nhờ!”

Dập máy xong Bạch Hiền hít sâu một hơi, cuối cùng quyết định tự mình tra điểm vẫn là tốt hơn, dù sao..

Gọi điện thoại, nhập số báo danh thí sinh, sau đó chậm rãi nghe giọng nữ nhân viên tổng đài đọc điểm Chung Nhân lên.

Kim Chung Nhân ở nhà đứng ngồi không yên, ngay cả ba mẹ cũng đi tới đi lui theo sau. Lúc biết được con trai cư nhiên nhờ Bạch Hiền hỗ trợ tra điểm, Kim ma ma bất đắc dĩ thở dài: “Chung Nhân à, con mà không có Bạch Hiền ca của con thì có phải không thể sống nổi đúng không?”

Mặt Kim Chung Nhân chẳng biết tại sao đỏ bừng lên.

Kim ma ma còn chưa kịp mở miệng nói thêm gì thì điện thoại từ Bạch Hiền đã tới.

Chung Nhân run rẩy nhận cuộc gọi, sau một lúc lâu mới phun ra một chữ: “Bạch...”

“Tiểu tử Kim Chung Nhân khôn kiếp!”

“Bạch Hiền ca?”

“Nói cái gì mà hóa học thi không tốt? Điểm rõ ràng cao hơn người ta mà còn giả bộ đáng thương!!! Mất công người ta lo lắng chần chừ mất nửa ngày mới dám xem. Điểm này còn chưa đủ sao? Thi như vậy là đã vượt xa người bình thường rồi, còn không biết xấu hổ nói mình xong đời. Vậy còn muốn thế nào nữa hả a a a a!!!”

Kim Chung Nhân kéo điện thoại ra xa tai một chút: “Chờ một chút, anh nói nhanh quá làm em chẳng hiểu gì cả. Nói lại lần nữa được không..?”

“Em không cần tham gia cái tuyển sinh qua vũ đạo nữa đã rõ chưa, điểm của em quá đủ để vào đại học rồi còn có ý kiến gì không?” Bạch Hiền tiếp tục tức giận hét lên, nhưng lần này Kim Chung Nhân đã nghe hiểu.

“Bạch, Bạch Hiền ca. Anh cứ ở đợi ở nhà nhé, em lập tức tới ngay!”

Kim Chung Nhân vội vàng đem điện thoại kẹp ở cổ, trên người chỉ mặc cái áo ba lỗ, sau đó không kịp cùng cha mẹ nói câu gì liền trực tiếp lao ra khỏi nhà.

Ở phía sau, Kim ma ma bất đắc dĩ hướng về phía ông xã than thở: “Đứa con trai này đúng là nuôi phí công mà.”

Tâm trạng bất mãn ban đầu của Bạch Hiền đã đi qua, sau đó sự vui sướng ùn ùn kéo đến chôn vùi cả thân thể, lập tức theo phản xạ gọi điện thoại cho Lộc Hàm.

Kết quả Lộc Hàm tại đầu bên kia khí phách tinh thần lại sa sút.

“Ngô Thế Huân thi rớt? Nai con ca, đừng giỡn nha, chuyện này không đùa được đâu.”

Bạch Hiền ngay từ đầu cho rằng Lộc Hàm đang nói đùa, kết quả nói một lúc lâu vẫn không thấy Lộc Hàm khôi phục ngữ khí bình thường, mới đột nhiên nhận thấy được sự tình không đúng.

“Thật ư? Thế Huân thật sự thi rớt?”

“Tiếng Anh thi không tốt, không biết liệu có đạt được điểm chuẩn không.” Lộc Hàm tại đầu kia chậm rãi trả lời, “Hiện tại đang cấu kỉnh, chết cũng không chịu nhận điện thoại, anh đang trên đường tới nhà đứa nhỏ.”

“Thế Huân thi không tốt?” Bạch Hiền vẫn có chút không thể tin được, “Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể chứ?”

“Đứa nhỏ này quá dễ dàng kiêu ngạo đắc ý...” Lộc Hàm thở dài, “Tuy rằng vẫn không hi vọng lắm về chuyện Thế Huân nhảy hai lớp, nhưng ít nhất kết quả lúc trước vẫn rất tốt mà..”

“Em cũng cảm thấy như vậy...” Bạch Hiền vô cùng mờ mịt, “Thành tích của Thế Huân... Chỉ số thông minh của Thế Huân... Thế Huân..”

“Anh cũng không thể hiểu nổi.” Lộc Hàm lại thở dài một hơi, “Chung Nhân thi tốt à? Giúp anh gửi lời chúc mừng nha. Bây giờ phải đi tìm Thế Huân để hỏi cho rõ ràng tình huống đã, gọi lại cho em sau.”

“Vâng.” Thời điểm Bạch Hiền nghe bên kia cúp máy, tiếng đập cửa vang lên.

Bạch Hiền lê hai chân đi ra, thấy Kim Chung Nhân nhể nhại mồ hôi đứng ở cửa, thoạt nhìn đã biết là trực tiếp chạy một mạch từ nhà tới.

“Bạch Hiền ca, sao sắc mặt lại khó coi vậy?”

Kim Chung Nhân trừng mắt nhìn mặt Bạch Hiền đại ra. Bạch Hiền nhú mày nhìn đối phương một lúc lâu mới đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài: “Nghệ Hưng ca hay nói “phong thủy thay phiên chuyển”, chính là ý nghĩa như này sao?”

81. Chương 79

Lộc Hàm áp tải Trương Nghệ Hưng và Ngô Thế Huân không tình nguyện đến chỗ thầy giáo vũ đạo của bọn họ để phỏng vấn. Theo như lời Trương Nghệ Hưng nói, dù sao vị trí của Kim Chung Nhân không cần cũng là lãng phí, khả năng nhảy của Thế Huân lại không kém chút nào, thậm chí cậu ấy còn nhỏ hơn một tuổi, cơ hội khẳng định sẽ lớn hơn nữa.

Bạch Hiền dắt Kim Chung Nhân đi tham gia buổi liên hoan cuối cùng của lớp.

Vốn Kim Chung Nhân không muốn đi, nhưng lời nói của Bạch Hiền lại không thể không nghe, cho nên đành miễn cưỡng đi ra khỏi thế giới hai người, sau đó chạy đến chỗ nhóm học tỷ học trưởng ồn ào hoàn toàn không quen biết kia cùng nhau ăn một bữa cuối cùng.

Sau khi ăn được một lúc, Bạch Hiền liên ý thức được có gì đó không đúng, bởi vì phát hiện cả lớp dưới sự chỉ đạo của Phác Xán Liệt đều tập trung ở đây ra sức ép Chung Nhân uống rượu.

Trẻ vị thành niên Hàn Quốc đương nhiên không thể uống rượu, nhưng lúc này lại không có người cấm đoán bọn họ, ngay cả Kim Chung Đại và Kim Mân Thạc chẳng biết tại sao xuất hiện tại hiện trường cũng không hề có ý định tiến lên ngăn cản.

“Này này mấy người làm gì thế?” Bạch Hiền âm thầm đập Phác Xán Liệt một cước.

“Chúc cho Kim Chung Nhân say a.” Phác Xán Liệt thản nhiên đáp lại.

“Vì sao?” Bạch Hiền oán hận truy vấn.

“Say rượu phun chân ngôn. Hai người mỗi ngày ở lớp học đóng phim tình cảm, mà bọn mình còn chưa được xem chi tiết thế nào a.” Phác Xán Liệt vỗ vỗ bả vai Bạch Hiền. Bạch Hiền nổi giận: “Bọn mình làm phiền gì các cậu sao? Người ta cho các cậu xem phim miễn phí còn chưa lấy tiền...”

Những lời này thế nào sao nghe quen tai vậy? Là ai đã từng ân cần dạy mình nhỉ?

“Đừng có giữ kín như vậy. Cậu không muốn nghe tiếng lòng chân thành của thằng nhóc con Kim Chung Nhân sao?” Phác Xán Liệt cười toe toét.

Bạch Hiền nghĩ: Chân tâm của Chung Nhân mà mình còn chưa được nghe á? Đứa nhỏ này ở trước mặt cũng không xấu hổ, cái gì mà “Em yêu anh” “Em không thể buông tay anh” đều đã nói hết cả rồi. Nhưng

tất nhiên không đời nào nói cho các cậu biết đâu. Mấy người cứ chuốc say Chung Nhân đi, thực ra mình cũng tò mò muốn xem một chút.

Vì thế lúc Kim Chung Nhân đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ hướng về phía Bạch Hiền, Bạch Hiền bèn giả vờ ngăn cản bọn họ nhưng hoàn toàn không hiệu quả.

Vậy nên Kim Chung Nhân thật sự say.

Phác Xán Liệt trong tiếng hoan hô của mọi người xoay bả vai Kim Chung Nhân lại, vừa bắt đầu muốn đưa ra câu hỏi, Kim Chung Nhân lại kiên quyết xoay trở về đối mặt với Bạch Hiền ngồi bên cạnh.

Bạch Hiền bùm mặt không muốn nhìn nụ cười bởi vì uống rượu mà nhìn có vẻ ngớ ngẩn hơn của Chung Nhân.

Đứa nhỏ này thế nào mà lại nhanh say vậy? Đây cũng là một điểm khi dễ đi?

Phác Xán Liệt càng cố xoay Kim Chung Nhân lại, nhưng Kim Chung Nhân vẫn cứ cố chấp vòng vo trở về, cứ như thế liên tục mấy lần làm Phác Xán Liệt nổi giận: “Biện Bạch Hiền, tới giải quyết hoa hương dương nhà cậu đi! Cậu ta không đối mặt nhìn cậu thì sẽ chết đúng không?”

Bạch Hiền lè lưỡi tỏ vẻ không liên quan đến chuyện này.

Phác Xán Liệt lập tức phăm phăm đứng lên phía sau Bạch Hiền, sau đó cúi người đè tay lên vai Kim Chung Nhân, đặc biệt nghiêm túc hỏi: “Này, Chung Nhân a, có nhìn thấy mặt tôi không? Có nghe thấy tôi đang nói gì không?”

Đôi mắt mười vạn volt của Chung Nhân dừng ở trước ngực Phác Xán Liệt bởi vì vươn người quá mà càng dán sát vào lưng Bạch Hiền.

Phác Xán Liệt nhếch miệng cười lùi lại về phía sau một chút, sau đó hỏi lại một lần nữa.

Kim Chung Nhân gật gật đầu, ánh mắt có điểm lơ đãng, lơ đãng đến mức Phác Xán Liệt rất muốn đi tới nhéo mặt đứa nhỏ một cái xem có phản ứng gì không.

“Bây giờ nói cho tôi biết, trên thế giới này cậu thích ai nhất?”

“... Bạch Hiền ca.”

“Chẳng phải bình thường mọi người đều nói là ba mẹ mình mới đúng chứ? Cái thằng nhóc con vong ân phụ nghĩa này...”

Phác Xán Liệt ở trong lòng âm thầm bực tức, nhưng không biết vì sao vẫn đặc biệt hài lòng với câu trả lời này, “Vậy nói cho tôi biết, cậu thích Bạch Hiền ở điểm nào?”

Kim Chung Nhân nhìn chằm chằm Bạch Hiền hồi lâu, không hiểu sao lại bắt đầu ngây ngô cười.

Phác Xán Liệt muốn học tập Ngô Thế Huân trợn trắng mắt, nhưng cảm thấy có điểm dọa người, cho nên bắt đầu xúi giục: “Vậy có muốn tới hôn Bạch Hiền ca của cậu một cái không?”

Bạch Hiền vừa nghe lời Xán Liệt nói xong, vội vàng đứng lên xoay người trốn vào đám người náo nhiệt phía sau. Kim Chung Nhân thẳng ánh mắt nhìn sau một lúc lâu đều không tìm được Bạch Hiền ở chỗ nào, ánh mắt tối đen mê mang quét xung quanh.

Phác Xán Liệt ra lệnh cho Độ Khánh Thù: “Mang Bạch Hiền trở lại đây.”

Độ Khánh Thù tuân mệnh đứng lên, từ trong đám người lôi Bạch Hiền đang có ý đồ trốn ra xa kéo trở lại, sau đó đẩy xuống ngồi đối diện với Chung Nhân.

Kim Chung Nhân thấy Bạch Hiền ca của mình đã trở lại, trong nháy mắt lại bắt đầu cười ngây ngô.

Phác Xán Liệt thật muốn đập cho tên đàn độn phần này một trận, lại đi vòng qua phía sau lưng Kim Chung Nhân đẩy một cái: “Nhanh tới hôn Bạch Hiền ca của cậu đi, còn do dự cái gì?”

Thấy Kim Chung Nhân chần chừ, Xán Liệt từ phía sau cổ động: “Nếu hôn bây giờ, đến lúc Bạch Hiền có trách mắng thì cứ nói là cậu uống say nên không biết gì. Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ lỡ, nhanh lên nhanh lên nào!”

Bạch Hiền bắt đầu hoảng hốt, phô trương thanh thế cảnh cáo: “Kim Chung Nhân, nếu dám làm thế, cẩn thận anh sẽ không thêm để ý đến em một tuần đấy.”

Kim Chung Nhân khựng lại.

“Chung Nhân, đừng có nghe lời Bạch Hiền uy hiếp. Nếu Bạch Hiền một ngày không để ý đến cậu, thì cậu cứ quần quít làm phiền đeo bám dai dẳng. Dựa theo kinh nghiệm của tôi, chắc chắn chưa đến nửa giờ sẽ bình thường trở lại ngay thôi.”

Phác Xán Liệt tiếp tục cổ vũ Kim Chung Nhân. Chung Nhân như là có được động lực, bộ dáng bất ngờ tiến đến như muốn làm gì khiến cho Bạch Hiền hoảng sợ, lập tức nhảy lên xoay người bỏ chạy.

“Bạch Hiền ca của cậu lại chạy mất rồi...” Phác Xán Liệt tràn đầy ác ý bắt nạt Kim Chung Nhân.

Người này lúc say rượu cũng không tệ lắm. Bộ dáng ngơ ngác cũng không động tĩnh gì, người khác nói cái gì đều nghe, bất quá thói quen cười ngây ngô với Bạch Hiền trái lại vẫn không thể thay đổi..

Kim Chung Nhân lại ngơ ngác bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Bạch Hiền ở bên ngoài tránh đi một lúc, thấy Kim Chung Nhân ở bên trong bị cảm đám người vây quanh trên chộc đột nhiên cảm thấy đặc biệt khó chịu... Người của mình mà các cậu cũng dám khi dễ, thực sự là làm phản rồi!

Sau đó hùng hổ xông vào, đem Chung Nhân từ trong tay Phác Xán Liệt vẫn đang cười gian xảo đoạt lại, kéo đi ra ngoài.

Đáng nhẽ không nên mang đứa nhỏ thành thật này đến đây! Chung Nhân ngây thơ như vậy, chắc chắn sẽ bị Phác Xán Liệt cầm đầu đám người xấu bắt nạt!

Quay đầu nhìn Kim Chung Nhân bị mình nắm tay kéo đi, biểu tình vẫn ngốc hồ hồ, Bạch Hiền cảm thấy đau đầu lại tự trách.

Kim Chung Nhân bắt gặp ánh mắt của Bạch Hiền, lập tức nhe răng lộ ra một nụ cười vô cùng ngây ngô. Bạch Hiền bị biểu hiện đáng yêu kia làm cho lồng ngực đập “thình thịch”, liền dắt Kim Chung Nhân chạy càng nhanh hơn.

Kỳ thực.. Tuy rằng bị mấy người bạn ồn ào trên chộc mà sinh ra cảm giác nóng rực hơi kỳ lạ còn lưu lại ở trên mặt, nhưng cũng không hề cảm thấy khó chịu phiền phức hay tức giận.

82. Chương 80: Tửu Bất Túy Nhân Nhân Tự Túy

Tâm trạng Kim Chung Nhân lúc uống say tốt lắm. Bạch Hiền cảm giác mình thật sự chính là chủ nhân đang dắt con chó lớn của mình. Thỉnh thoảng quay đầu lại, đều có thể thấy Kim Chung Nhân tựa hồ chưa uống rượu qua bao giờ cho nên đã hoàn toàn say, đối với mình ngây ngô cười, ánh mắt đại ra.

Được rồi...

Trên thực tế, ánh mắt Kim Chung Nhân lúc bình thường cũng sẽ có điểm đại ra. Nhưng đại đến choáng váng giống như thế này trái lại thật mới lạ, cho nên Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ kia uống say cũng tốt vô cùng.

“Nếu như mang em trở về nhà, mẹ thế nào cũng sẽ trách móc anh cho mà xem.” Bạch Hiền buồn rầu nhìn Kim Chung Nhân, “Nhưng nếu về nhà anh, có phải hơi... Tuy rằng ba mẹ anh không có ở nhà, dù sao...

ờm...” Bạch Hiền xoay người lăm bằm nhìn Kim Chung Nhân, “Anh không có chút kinh nghiệm giải rượu nào đâu..”

Bạch Hiền vừa nghĩ như vậy, cuối cùng quyết định mang theo Kim Chung Nhân quay về nhà mình.

Kim Chung Nhân đặc biệt nhu thuận ngồi ở trên ghế sofa. Bạch Hiền nhét cái điều khiển vào trong tay đứa nhỏ để cậu ta ngoan ngoãn ngồi xem tivi, còn mình thì đi tìm phương pháp làm canh giải rượu.

Đến khi đi ra, Kim Chung Nhân vẫn còn ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, biểu tình thật chuyên chú. Bạch Hiền gọi một tiếng, Chung Nhân lập tức quay sang nhìn, sau đó lại bắt đầu theo thói quen ngây ngô cười.

Thôi, cứ để cậu ta ngồi như vậy đi.

Bạch Hiền không dám tiếp tục nhìn nụ cười đờ đẫn trên mặt đối phương nữa, liền quay người lại bước vào phòng bếp.

Những thứ cần thiết để nấu canh kim chi giải rượu là: kim chi, đậu tương, tỏi, hành tây, ớt đỏ, cá,... hầu như đều có đủ trong nhà. Bạch Hiền mở tủ lạnh lấy ra dầu vừng, nhưng nghĩ nghĩ thế nào lại thả trở về... Nhiều thứ phiền phức thế này đúng là...

Bỗng nhớ lại có lần ba ba uống say, ma ma đã dùng tuyết lê để giải rượu. Mà hình như sữa cũng có thể tỉnh rượu, Chung Nhân uống không nhiều lắm, chỉ là quá dễ say, vậy dùng mấy thứ đó chắc là đủ rồi?

Bạch Hiền lấy ra tuyết lê cùng sữa, ở trong bếp bắt đầu tỉ mẩn cho vào máy ép, trộn hỗn hợp nước ép cùng sữa, thêm một chút đá, lấy ra đưa cho Chung Nhân uống.

Kim Chung Nhân rất nghiêm túc uống.

Uống xong lại liếm liếm môi ngửa mặt lên cười: “Thật là ngon.”

Thanh âm mềm yếu êm dịu nghe đáng yêu muốn chết. Bạch Hiền nhìn bộ dáng dễ thương kia liền vô thức nhếch miệng cười, cười một hồi xong thì cầm giấy ăn ra lau vệt sữa đọng trên khóe miệng đứa nhỏ, bắt đầu bóp捏o khuôn mặt Chung Nhân.

Kim Chung Nhân lập tức hí mắt cười.

Bạch Hiền bưng kín mặt, cảm giác mình thật sự nên chạy nhanh đến phòng bếp đi thôi, bằng không sẽ bị biểu hiện khả ái hiếm có của người này làm cho trụ tim mất.

Vào phòng bếp cầm cốc lau rửa, cất dọn máy ép trái cây, lúc đi ra thấy Kim Chung Nhân vẫn như trước ngồi ở chỗ cũ xem tivi.

Bạch Hiền đi qua lắc lắc bả vai Kim Chung Nhân, người kia dựa theo động tác của Bạch Hiền cũng đung đưa lúc lắc theo.

Đây căn bản không tỉnh rượu, lại còn càng say đến lợi hại hơn là sao?

Bạch Hiền bắt đắc dĩ bĩu môi, nghĩ định kéo đứa nhỏ đi tới phòng ngủ. Kết quả Chung Nhân so với trong tưởng tượng lại nặng hơn rất nhiều, Bạch Hiền phát hiện mình đã tính toán sai lầm thể trọng cùng chiều cao đối phương rồi.

Kim Chung Nhân cao hơn Bạch Hiền rất nhiều, cho nên cả người đều khom lại ngã vào trong ngực cậu. Bạch Hiền khổ sở kiễng chân ôm cậu ta lê từng bước vào phòng, kết quả Kim Chung Nhân ở trên vai bắt đầu cười “He he he”.

Đúng là ngu mà...Đúng là ngu mà... Làm sao bây giờ?

Bạch Hiền đứng tại chỗ dừng lại cũng không phải mà đi cũng không được, trợn mắt nghĩ nghĩ một lúc cuối cùng quyết định tiếp tục, cho nên hít một hơi thật sâu, lại bắt đầu cố hết sức di chuyển con búp bê khổng lồ trong ngực.

“Bạch Hiền ca...”

“Sao vậy?” Bạch Hiền khó chịu hỏi.

“Bạch Hiền ca..”

“Rốt cuộc là làm sao?” Bạch Hiền chưa nghe dứt câu đã cảm thấy bức mình, bĩu môi căm giận hỏi.

“Bạch Hiền ca, cho em thơm một cái được không?” Chung Nhân toét miệng cười.

Bạch Hiền nghĩ: Cậu đã bao giờ hôn người ta mà chịu xin phép đâu? Uống rượu vào trái lại trở nên thật biết điều nha. Đang định mặc kệ lơ đi, kết quả Kim Chung Nhân nhất quyết không tha, ở trên bả vai cọ tới cọ lui: “Em muốn hôn cơ, Em muốn hôn cơ...”

“Trong miệng toàn mùi bia trộn với sữa tuyết lê, ai cho hôn.” Bạch Hiền hừ một tiếng tiếp tục kéo đũa nhỏ đi.

“Anh... anh...” Kim Chung Nhân lại nháo nhào ầm ĩ.

Ai đó làm ơn nói cho tôi biết vì sao người này uống rượu xong liền biến thành như vậy đi?

Bạch Hiền bị Chung Nhân làm cho đau đầu, bèn nhéo mạnh mắt đối phương một cái, nhìn đôi mắt cười và cái miệng chu ra.

“Không cho hôn em sẽ không đi..”

Chung Nhân dính chặt lại trên người Bạch Hiền dùng sức vặn vẹo. Nếu tỉnh lại, nhất định sẽ bị hành động này của bản thân làm cho vài ngày cũng không dám gặp mọi người, chỉ có thể trốn ở nhà che mặt đập đầu vào tường.

Bạch Hiền nổi giận: “Đừng có làm nũng nữa, ầm ĩ cái gì ầm ĩ! Đứng thẳng! Xoay người, hướng thẳng về phòng ngủ!”

Kim Chung Nhân mặc kệ Bạch Hiền nói như thế nào, đại khái là ỷ vào lý do bản thân uống say nên căn bản không chịu nghe lời, kiên quyết ôm Bạch Hiền không buông tay. Bạch Hiền đẩy người kia nửa ngày cảm thấy quá nặng, nhìn Chung Nhân còn rất đứng vững ổn định, liền dứt khoát đem sức nặng toàn thân dựa ngược trở lại vào cậu ta.

Hai người giằng co một lúc lâu, Kim Chung Nhân đại khái là cảm thấy Bạch Hiền kì kèo lại lần nữa không thèm nhìn mình, hai cái tay không an phận liền đưa tới nâng cằm Bạch Hiền lên, nhắm ngay miệng đối phương mà hôn.

“Khụ khụ khụ - -” Bạch Hiền bị đủ thứ hương vị hỗn tạp trong miệng Chung Nhân làm cho sặc, dùng sức đẩy lồng ngực người kia. Kim Chung Nhân bởi vì uống say mà khí lực tựa hồ còn lớn hơn bình thường, bàn tay đè lại sau gáy thế nào đẩy cũng không ra.

Hai người đang lúc nghiêng ngả chao đảo bất ngờ té ngã lên ghế sofa. Ngay sau khi đầu chạm vào lớp da thuộc, Bạch Hiền không ngừng hỗn loạn giữa cảm giác bị tay Kim Chung Nhân theo T-shirt của mình trượt vào lưng, bàn tay hướng thẳng xuống eo, vuốt ve da thịt bóng loáng.

“A...”

Bạch Hiền đạp chân một cách yếu ớt, ý đồ muốn thoát khỏi cảm giác hít thở không thông này, nhưng là mùi rượu còn tràn đầy trong hơi thở không tán được đi, phủ lên gò má một tầng đỏ ửng. Trong cơn choáng váng, các giác quan hết thấy cũng bắt đầu bắt đầu mơ hồ, chỉ cảm thấy bàn tay Chung Nhân sờ soạng khắp nơi, thân thể nhạy cảm không tự chủ trở nên run rẩy.

Này.. Chuyện gì đang xảy ra ra vậy?... Này.. Loại say rượu đến mất lý trí này thật sự tồn tại sao?

Cảm giác trước ngực chợt mát lạnh, T-shirt bị vén lên hơn phân nửa, da thịt ẩm áp bỗng nhiên bị phơi bày ở trong không khí nhất thời nổi da gà. Bạch Hiền run lấy bầy, rõ ràng cảm thấy không giãy giụa nữa.

Ngay tại lúc Bạch Hiền xụi lơ, Kim Chung Nhân lại đột nhiên bất động.

Bạch Hiền thử thăm dò di chuyển thân thể một chút, thân người phía trên cũng không có động tĩnh gì.

Ý thức được điều gì, Bạch Hiền thử phì phò hơi nâng mặt lên. Cầm Kim Chung Nhân theo gò má trượt đến bên gáy Bạch Hiền, đôi mắt đã khép lại, hô hấp cũng dần dần trở nên điều hòa.

83. Chương 81: Đây Chỉ Là Một Buổi Sáng Bình Thường

Cho nên nói, người này lúc say rượu kỳ thực cũng không tệ lắm đúng không?

Bạch Hiền dốc hết sức mới đem con ma men đè nặng trên người đẩy ra, sửa sang lại một chút quần áo cùng mái tóc hỗn độn, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân. Người kia vẫn duỗi tay chân nằm sấp ở trên ghế sofa, ngủ thật sự thoải mái.

Cảm giác nơi bàn tay vừa rời tiếp xúc còn sót lại ở trên da thịt, Bạch Hiền vỗ vỗ khuôn mặt còn nóng rực, hít một hơi thật sâu.

Thật là may, thật là may, vừa rời bản thân suýt chút nữa thì...

Từ bỏ chống cự.

Nhưng là chẳng biết tại sao, thật kỳ lạ, từ đáy lòng từng điểm từng điểm dâng lên cảm giác mất mát là chuyện gì vậy?

Nghĩ nghĩ cảm thấy vẫn chưa hết giận, bèn đưa chân đá Kim Chung Nhân một cước, nhìn cậu ta ngủ thật sự say, liền lại đá một cước nữa.

Thấy một cước kia tựa hồ có điểm hơi mạnh, Bạch Hiền bỗng nhiên hối hận một chút, cúi đầu nhìn Kim Chung Nhân vẫn không có phản ứng gì, khóe miệng không biết vì sao liền lại lộ ra nụ cười.

Bạch Hiền cúi người, bám ở cạnh ghế sofa nhìn gương mặt đối phương khi ngủ, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khóe miệng Chung Nhân.

“Vất vả nhiều rồi...”

—

Lúc Kim Chung Nhân tỉnh lại đã là ngày hôm sau, cảm giác ngủ đến mù mịt đầu óc hơn mười hai tiếng, cho nên nhất thời như lọt vào trong sương mù, không biết mình đang ở chỗ nào.

Trong trí nhớ mọi thứ đều mơ hồ không rõ, hình như... hình như là...

Bản thân tựa hồ muốn “thuận theo tự nhiên” làm điều gì đó, nhưng có vẻ không thành công...?

Liệu đã thành công chưa nhỉ? Bất quá nếu thành công...

Cũng sẽ không nằm ở trên giường Bạch Hiền, mà hẳn là đã bị vứt xuống đất đi?

Vừa thấy may mắn lại hơi thất vọng, nâng người ngồi dậy, mơ hồ nhớ lại bóng dáng Bạch Hiền làm cho mình canh giải rượu gì đó.

Toét miệng cười.

“Cười cái gì, đồ ngốc?”

Từ phía cửa bỗng truyền đến thanh âm giận dỗi của Bạch Hiền. Kim Chung Nhân vừa ngẩng mặt lên liền thấy Bạch Hiền đứng ở cửa, mặc áo T-shirt màu trắng rộng thùng thình, chân trần đạp ở trên sàn nhà.

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua rèm cửa rộng mở dừng ở trên gương mặt Bạch Hiền. Tuy rằng thanh âm có điểm ghét bỏ, nhưng biểu tình lại rất nhu hòa, khuôn mặt khoan khoái rạng rỡ, giống như ánh mặt trời dịu dàng.

“Bạch Hiền ca...”

Kim Chung Nhân há miệng thở dốc, chẳng biết tại sao cảm giác yết hầu nghẹn lại, nói không nên lời một câu.

Bạch Hiền nhìn biểu tình ngây ngốc của Chung Nhân, nhin không được muốn cười phá lên, nhưng cuối cùng vẫn đi qua ngồi đến bên giường, bưng một cốc sữa hỗn hợp thơm nức lên: “Uống hết đi.”

“Đây là cái gì?” Kim Chung Nhân mờ mịt hỏi.

“Nhanh uống đi, hỏi nhiều làm gì.” Bạch Hiền cau mày trừng mắt nhìn.

Kim Chung Nhân lập tức nhận lấy uống một hơi cạn sạch.

Bạch Hiền nghĩ: Tên này đúng là đại ngốc. Ngộ nhờ mình thả cái gì kỳ quái vào thì biết làm sao?

“Bạch Hiền ca, anh thả.. ờm, tuyệt lê vào à?” Kim Chung Nhân chép miệng nhăm nháp, tinh tế thưởng thức, “Hương vị thật không tệ nha.”

“Khen anh chỉ phí công thôi.” Bạch Hiền nhin không được phải trợn trắng mắt, “Nếu như còn choáng đầu thì nằm thêm một lúc đi. Nếu khá hơn một chút thì mau đứng lên rửa mặt sau đó ăn điểm tâm.”

Kim Chung Nhân lập tức nhanh chóng bò dậy, day day thái dương hơi có điểm mê mang. Bạch Hiền ở bên cạnh một tay đỡ lấy, hậm hực nói: “Uống rượu, uống rượu. Còn vị thành niên mà đã uống rượu, nhóc con láo toét...”

Bạch Hiền không biết vì sao cảm xúc có điểm kỳ quái. Không hẳn là mất hứng, nhưng cũng không thể nói là cao hứng. Kim Chung Nhân tắm rửa súc miệng xong, từ phòng tắm bước ra, thấy Bạch Hiền đang bày bánh mì lên bàn.

Chỉ có bánh mì cùng sữa vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, xem ra hoàn toàn không có ý định chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn.

Kim Chung Nhân cầm miếng bánh mì lạnh như băng, bê lên ly sữa mà Bạch Hiền tốt bụng đã hâm nóng, từng miếng từng miếng ăn thật ngon lành.

“Tối hôm qua uống say, anh gọi điện thoại bảo mẹ em rồi, cho nên dì đã biết em qua đêm ở đây.” Bạch Hiền nói xong chợt cảm thấy từ “qua đêm” này dường như có nghĩa khác, lại bổ sung nói, “chỉ là ngủ cả đêm mà thôi...”

Kim Chung Nhân cảm thấy mặt đối phương hơi đỏ lên liền hỏi: “Ừm.. Tối hôm qua em uống say, đã làm cái gì sao?”

Chắc không có làm cái gì đâu, nhưng vì sao ánh mắt Bạch Hiền lại khó chịu như vậy?

Bạch Hiền hung hăng trợn mắt nhìn Chung Nhân: “Có thể làm cái gì? Cười đến như là đứa ngốc vậy! Anh còn mất nửa ngày mới lôi em về được.”

“Vậy sao anh lại tức giận?” Kim Chung Nhân thật hoang mang.

Bạch Hiền nổi nóng: “Anh không có tức giận!”

“Rõ ràng bây giờ đang tức giận mà...”

“Không có..”

“Được rồi được rồi, không có.”

Kim Chung Nhân cười đến cong cong ánh mắt. Bạch Hiền bực mình trợn mắt nhìn cậu ta, bê cái cốc trước mặt tu một ngụm lớn, uống xong miệng vẫn còn đầy vết sữa đọng.

Kim Chung Nhân nhìn màu sữa tuyết trắng quanh đôi môi hồng kia, lập tức quăng miếng bánh mì trong tay xông đến, Bạch Hiền còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương đè xuống ghế hôn đủ.

Nụ hôn tràn ngập vị sữa.

Sau đó môi chậm rãi dời xuống đến gáy Bạch Hiền, ở trên cái gáy trắng nõn hiện lên mạch máu xanh nhạt không mạnh không nhẹ cắn một cái. Bạch Hiền cảm thấy có điểm ngứa, liền giật mình nghiêng người sang, cảm giác môi Chung Nhân miệng môi lại lướt xuống cổ, trên xương quai xanh cắn một cái.

“A a ngứa chết, em là cẩu cẩu hả?” Bạch Hiền bóp hông Chung Nhân, ánh mắt bởi vì ngứa mà cười đến cong lên.

Hai người nháo nhào một lúc thì di động của Bạch Hiền bỗng vang lên.

Kim Chung Nhân từ trên bàn cầm lấy điện thoại Bạch Hiền nhấn nút trả lời. Đầu dây bên kia là thanh âm Lộc Hàm, bởi vì vội vàng mà dị thường vang dội.

“Bạch Hiền Bạch Hiền? Hiện tại anh rất cần em. Bởi vì chỗ này đang có một tiểu tử nghĩ ngợi linh tinh, sống chết cũng không đồng ý dùng con đường vũ đạo để vào đại học... Bạch Hiền?”

“Nai con ca, em là Chung Nhân.”

“Á? Chẳng lẽ mình lại nhớ lộn số của bọn nó sao?”

Bên kia Lộc Hàm hoang mang mờ mịt lắm bấm một hồi. Bạch Hiền giật lấy điện thoại trên tay: “Nai con ca, Chung Nhân và em cùng ở đây... Ừ... Hai người đang ở đâu? Bọn em sẽ tới ngay...”

84. Chương 82

A, thật vô cùng xin lỗi mọi người vì đã tự tiện bỏ 2 chương 82 và 83 để nhảy cóc sang chương 84 TT__TT Thú thật là fic này dài quá rồi, 2 chương kia lại chỉ loanh quanh nói về quá trình cả đám khuyên nhủ em Huân. Hơn nữa lý do to nhớn nhất là các cháu comeback rồi nên ngồi update ảnh, fc thôi cũng đã hết cả thời gian onl =))) cộng thêm cái bản tính lười nữa =))) Thế nên dù biết là rất có lỗi với au và reader nhưng đành phải làm vậy TvT

Mà cả nhà yên tâm nha, cuối cùng cả hai cháu đều đường đường chính chính vào được đại học mà.

Một lần nữa xin cúi đầu tạ tội Y.Y Sẽ bù đắp cho mn sau vậy

Btw Mun xin gửi lời chúc đến 95 – line vừa hoàn thành kì thi tốt nghiệp ngon lành. Còn 1 cửa ải nữa thôi, các em cố gắng lên nhé! Quan trọng nhất là phải bình tĩnh và làm bài thật cẩn thận. Fighting Fighting

~

85. Chương 83

A, thật vô cùng xin lỗi mọi người vì đã tự tiện bỏ 2 chương 82 và 83 để nhảy cóc sang chương 84 TT__TT Thú thật là fic này dài quá rồi, 2 chương kia lại chỉ loanh quanh nói về quá trình cả đám khuyên nhủ em Huân. Hơn nữa lý do to nhớn nhất là các cháu comeback rồi nên ngồi update ảnh, fc thôi cũng đã hết cả

thời gian onl =))) cộng thêm cái bản tính lười nữa =))) Thế nên dù biết là rất có lỗi với au và reader nhưng đành phải làm vậy TvT

Mà cả nhà yên tâm nha, cuối cùng cả hai cháu đều đường đường chính chính vào được đại học mà.

Một lần nữa xin cúi đầu tạ tội Y.Y Sẽ bù đắp cho mn sau vậy

Btw Mun xin gửi lời chúc đến 95 – line vừa hoàn thành kì thi tốt nghiệp ngon lành. Còn 1 cửa ải nữa thôi, các em cố gắng lên nhé! Quan trọng nhất là phải bình tĩnh và làm bài thật cẩn thận. Fighting Fighting

~

86. Chương 84

“Vậy là Thế Huân vừa đủ điểm trúng tuyển?” Bạch Hiền kẹp di động vào bả vai nói chuyện. Ở đầu dây bên kia đại khái vì có điểm ồn ào, cho nên Lộc Hàm không thể không gào lên thật to.

“Thế Huân đang vui muốn chết đi được, có lẽ cảm thấy dùng chính năng lực của mình để vào trường vẫn là cách tốt nhất.”

“Vậy thì chúc mừng nha. Hai người đã lên kế hoạch đi du lịch gì chưa?”

“Cũng chưa biết được. Thế Huân hình như còn muốn cùng ca về Trung Quốc chơi lần nữa. Dù sao giờ đã trúng tuyển rồi, cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái.” Lộc Hàm vẫn như trước la to, “Ca cùng Thế Huân đang ở trường học, thông báo nhập học vừa mới đến. Hai đứa đi chơi vui vẻ nhé, ca không quấy rầy nữa.”

“Tốt rồi, đến lúc đó sẽ liên lạc lại nha nai con ca.”

Bạch Hiền vừa nói vừa cúp điện thoại, nghiêng đầu sang bầu trời bên ngoài, sau đó lại quay đầu nhìn Kim Chung Nhân ngồi ở bên cạnh mình.

Hai người ngồi ở phòng chờ sân bay Gimpo. Ánh mặt trời bên ngoài bầu trời xanh thẳm xuyên qua tấm kính khổng lồ, rơi xuống gương mặt rạng rỡ của thiếu niên kia, khiến cho đôi mắt đen của Chung Nhân càng thêm trong vắt.

“Đã bao giờ ra đảo Jeju chơi chưa?” Bạch Hiền hỏi Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân lắc lắc đầu.

“Chưa bao giờ?” Bạch Hiền cảm thấy có điểm kinh ngạc, “Thế còn Thế Huân?”

“Hồi Sơ trung lúc nào cũng phải luyện tập vũ đạo, cho nên bọn em nghỉ hè cũng không được ra khỏi cửa.” Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ mới nói.

“Vậy tiểu học thì sao?” Bạch Hiền vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu học thì lại học ballet, jazz đủ thứ.” Kim Chung Nhân buồn buồn giải thích, “Cho nên cũng không được đi đâu.”

Bạch Hiền nhìn vẻ mặt trả lời thành thật của Chung Nhân bỗng cảm thấy có chút xót xa, liền đưa tay xoa xoa đầu đứa nhỏ. Còn chưa kịp nói gì, Chung Nhân đột nhiên nắm chặt tay bắt đầu làm nũng: “Anh, em vất vả như vậy, về sau phải đối xử thật tốt với em nha...”

Bạch Hiền chia tay nhéo má đứa nhỏ, đem mặt kéo sang hai bên: “Tiểu tử thôi, khiêu vũ là con đường tự em lựa chọn. Bản thân rõ ràng trân trọng như thế, vậy thì hi sinh thời gian đi chơi cũng đâu có vấn đề gì?”

“Nhưng nếu hy sinh thời gian để đi chơi với anh, thì chắc chắn là vấn đề quan trọng.” Chung Nhân lại bắt đầu nũng nịu.

Bạch Hiền vỗ trán Chung Nhân một cái, ý bảo cách ra xa một chút, chỗ này vẫn là nơi công cộng mà.

“Thực ra hôm trước em có lên mạng tìm hiểu về phong cảnh ở Jeju.”

Kim Chung Nhân như chợt nhớ ra điều gì, bèn lấy điện thoại ra định đưa cho Bạch Hiền nhìn xem mấy thông tin mình tìm được. Kết quả vừa mở khóa màn hình, Bạch Hiền lập tức trông thấy mặt mình.

Theo lý mà nói, chuyện lấy ảnh Bạch Hiền làm hình nền điện thoại di động như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng là Bạch Hiền nhận thấy tấm hình này dường như có điểm kì lạ.

“Chờ một chút, quay lại cái hình nền kia đi.” Bạch Hiền dè cái tay Chung Nhân đang có ý định che giấu xuống. Kim Chung Nhân còn muốn chống cự, thì tay Bạch Hiền đã vươn qua giật lấy.

“Anh, anh...”

Kim Chung Nhân từ phía sau nghĩ muốn cướp về, nhưng lại không dám dùng lực quá lớn phản kháng Bạch Hiền, đành chỉ biết ôm hông đối phương kéo về phía sau. Bạch Hiền không thèm để ý đến, bám trở lại màn hình chính liếc mắt một cái, nháy mắt liền xù lông.

“Kim Chung Nhân! Ảnh này chụp lúc nào đây?”

Hình nền điện thoại của Chung Nhân là bức ảnh Bạch Hiền, rõ ràng là đang ngủ, nhưng hình như là... ngủ trong bồn tắm? Tuy rằng ngồi ở trong bồn tắm có bọt trắng của sữa tắm cùng sóng nước che phủ gần hết, nhưng hơn nửa bả vai vẫn hoàn toàn lộ ra trước mặt, hơn nữa mắt nhắm nghiền, tóc mái đen ướt sũng phủ xuống trán.

“A.. A.. Cái quái gì thế này?”

Đối với nam sinh, chuyện lộ ra thân trên cũng không có gì phải ngại ngùng, nhưng tư thế này thật sự có điểm kỳ quái. Bồn tắm lớn, bọt sữa, mắt nhắm hờ hững, thế nào lại có cảm giác...

Tình sắc như vậy?

Không biết vì sao trên mặt bỗng nóng bừng lên, Bạch Hiền trừng mắt khiến Kim Chung Nhân chợt dạ. Không biết nên nói cái gì cho phải, Chung Nhân lúng túng cúi đầu nhìn thoáng qua cái ảnh kia, theo thói quen lại bắt đầu nhét ngón tay vào trong miệng: “Ồm.. Chính là lần trước lúc anh bị sốt.. ờm.. là em cảm thấy...”

Cảm thấy rất đẹp mắt, rất muốn lưu lại, cho nên liền chụp...

Phần sau không dám tiếp tục nói nữa, bởi vì Bạch Hiền đã lập tức trợn trắng mắt: “Người ta sốt như thế, em còn muốn chụp ảnh?”

“Em... em... em...”

Kim Chung Nhân lại hoảng loạn đến vã mồ hôi, nói năng lộn xộn rồi túm lấy tay Bạch Hiền, “Bạch Hiền ca à, em thật sự chỉ là cảm thấy rất đẹp nên mới.. mới như vậy..”

Bạch Hiền hừ lạnh một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Kim Chung Nhân tới gần một chút. Chung Nhân vừa ngơ ngác nhích gần lại, Bạch Hiền liền vòng tay ôm lấy cổ cậu ta chụp “Tách” một cái.

“Ảnh này có thể để làm hình nền, nhưng nhất định không được dùng cái hình kì quái kia của anh nữa.”

Bạch Hiền vừa nói vừa ở điện thoại của Kim Chung Nhân bấm bấm một lúc, tấm ảnh Bạch Hiền trong bồn tắm lập tức biến thành selca của hai người... Bạch Hiền cong cong ánh mắt cười thật ngọt ngào, mà gương mặt Chung Nhân thì lại lơ đãng ngơ ngác.

“Vậy...”

“Lại gì nữa?” Bạch Hiền nhìn Chung Nhân lại trưng ra bộ mặt dè dặt cẩn trọng, cảm thấy có điểm kỳ quái. Kim Chung Nhân ngập ngừng một lúc lâu mới nói tiếp, “Cái đó... ờm, vậy mấy tấm hình khác của anh, em vẫn được phép giữ lại đúng không?”

Bạch Hiền sững sốt hết âm lên: “Vậy là không phải chỉ có một tấm?”

“Ồm...”

Kim Chung Nhân nghĩ: Trong điện thoại và máy tính của em đều hẳn một folder đặc biệt chụp đêm hôm đó, nhưng chuyện như vậy tốt nhất không nên nói cho anh biết thì hơn. “Cũng không có gì đâu. Đúng rồi Bạch Hiền ca, Lộc ca vừa rồi nói bọn họ muốn đi đâu à?”

“Về Trung Quốc, sao vậy?” Bạch Hiền thật dễ dàng bị đánh lạc hướng.

“Không có việc gì.” Em chỉ là muốn phân tán sự chú ý của anh thôi. Kim Chung Nhân đương nhiên không đòi nào nói như vậy, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ rồi nhanh chóng lôi kéo Bạch Hiền đứng lên, “Bạch Hiền ca, đến giờ lên máy bay rồi, nhanh đi thôi nào.”

87. Chương 85

Từ lúc bắt đầu lên máy bay, Bạch Hiền đã liên tục cảm thấy khó chịu.

Đầu tiên là lúc muốn đem hành lý xách tay thả trên khoang đựng đồ, kết quả vừa đứng lên, Kim Chung Nhân liền tự động trở thành vệ sĩ, giành lấy túi hành lý từ trên tay Bạch Hiền.

Bạch Hiền cố kiềm chế nhưng không thể, hai tay chống nạnh phẫn nộ chỉ vào Chung Nhân gào ầm lên: “Đủ rồi đó Kim Chung Nhân! Em coi anh là con gái à?”

Kim Chung Nhân suýt nữa buột miệng tựa hồ muốn trả lời: “Đúng vậy”, nhưng nghĩ đến thiên hướng bạo lực của Bạch Hiền đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, xoa xoa gáy cười xuề xòa: “Không có, chỉ là cảm thấy em ngồi ở ngoài thì sẽ thuận tiện hơn thôi.”

Bạch Hiền hừ một tiếng, xem như chấp nhận lý do này.

Đến giữa quãng đường, tiếp viên hàng không tới phục vụ đồ uống. Bạch Hiền còn chưa kịp mở miệng nói câu “Tôi uống coca”, thì Kim Chung Nhân đã tự tiện đưa ra quyết định: “Cho tôi nước trái cây, cho cậu ấy sữa.”

“Người ta muốn uống coca!” Bạch Hiền giận dữ nói.

“Bạch Hiền ca, gần đây cổ họng anh không tốt, không được uống.”

“A A A!”

Bạch Hiền ngại cô tiếp viên vẫn còn đứng bên cạnh nên không muốn to tiếng. Nhưng chờ người đó vừa đi, liền xông tới túm lấy tay Chung Nhân đè xuống bàn, ra sức cầu véo.

Kim Chung Nhân nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn cười vô cùng thỏa mãn.

“Quản được nhiều lắm!!”

Bạch Hiền thấy nụ cười của đối phương liền càng tức giận, cầm cánh tay Chung Nhân lên cắn một cái, lưu lại một dấu răng thật sâu. Kim Chung Nhân duỗi tay ra ôm Bạch Hiền vào lồng ngực, dịu dàng nói: “Bạch Hiền ca, em chỉ muốn tốt cho anh thôi. Cổ họng của anh gần đây không tốt lắm, uống coca vào sẽ càng đau họng thêm, hơn nữa...”

“Hơn nữa, có phải em đọc được báo chí gần đây nói, nước ngọt có ảnh hưởng đến khả năng sinh sản của nam giới? Bạch Hiền lạnh như băng nói.

Kim Chung Nhân nheo mắt, một lúc lâu sau mới đáp: “Nhưng dù có thế thật, vậy anh đang có ý định sinh con à?”

Bạch Hiền lập tức đâm một cái thật mạnh vào ngực cậu ta.

Kim Chung Nhân ôm ngực cố nhịn đau, nhưng vẫn nhất định không chịu buông tay. Nhìn sang hai bên không có người chú ý đến bọn họ, liền nhanh chóng nghiêng mặt, vụng trộm kề môi hôn Bạch Hiền một cái.

Bạch Hiền lại cho Chung Nhân một cú nữa.

Một lúc sau, khi tiếp viên hàng không mang đồ điểm tâm tới, Kim Chung Nhân lại bắt đầu tự tiện quyết định: “Cho tôi một miếng bánh ngọt, cho cậu ấy bánh mì.”

“Anh cũng muốn ăn bánh ngọt!” Bạch Hiền tiếp tục phản nộ kháng nghị.

“Bạch Hiền ca, không phải nói gần đây phải giảm cân sao?” Kim Chung Nhân tiếp tục cười, “Trong bánh ngọt có hàm lượng đường rất cao nha.”

Bạch Hiền tức giận nghiêng răng ken két, bàn tay giấu phía dưới cái chăn dùng sức nhéo eo Kim Chung Nhân, nhưng cảm giác cầm không đến chút thịt nào thật là đáng ghét, phản nộ rít qua kẽ răng: “Vì sao không có mỡ bụng?”

“Có cơ bụng.. nếu anh muốn nhéo...”

Kim Chung Nhân nén cười đem bánh mì đưa cho Bạch Hiền. Bạch Hiền liền nhận lấy mở túi ra cắn một cái, cảm thấy mất hứng, lại muốn cắn nhằn phát tiết cảm xúc bất mãn: “Kim Chung Nhân, nói cho mà biết, em quản anh quá nhiều rồi đấy, đến ba mẹ cũng chưa để ý đến vậy!”

Chung Nhân nhìn bộ dáng đối phương gương nanh múa vuốt, miệng nhồm nhoàm bánh mì mà còn muốn lên tiếng, cảm thấy đáng yêu chết mất, liền vươn ngón tay ra lau vụn bánh mì trên khóe miệng Bạch Hiền, nụ cười trên mặt càng lúc càng rạng rỡ. Bạch Hiền nhìn nụ cười kia, đột nhiên không thể giận nổi nữa.

Thôi, dù thế nào, người ta đều là vì quan tâm đến bản thân mình, hơn nữa...

Mình cũng không ghét bị quản thúc như vậy.

Máy bay hạ cánh an toàn xuống sân bay phụ cận đảo Jeju. Bạch Hiền lúc lắc đầu muốn thoát khỏi cảm giác mất thăng bằng và tiếng “ù ù” khó chịu trong tai sau khi hạ cánh, loạng choạng mở dây an toàn ra đứng lên kéo màn che ở cửa sổ, khiến cho ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu thẳng vào.

Bạch Hiền dùng bàn tay ngăn trở ánh mặt trời, cúi người xuống nhìn ra cảnh sắc bên ngoài.

Ánh nắng rực rỡ của ba giờ chiều rơi xuống trên gương mặt, Bạch Hiền nheo mắt, nhếch miệng cười tủm tỉm. Chung Nhân đứng ở phía sau, bên chân là túi hành lý vừa lấy xuống, ánh mắt ôn nhu dừng ở trên sống lưng Bạch Hiền.

Sau một lúc lâu, cabin đã trở nên thưa thớt, Chung Nhân chìa tay vỗ nhẹ vào lưng Bạch Hiền rồi khe khẽ nói: “Anh, đi thôi.”

Ánh mặt trời đảo Jeju thật đẹp, bầu trời Jeju thật trong xanh. Có lẽ vì là nơi nghỉ dưỡng lý tưởng nên thời tiết cũng không quá nóng bức, thể nhưng mặt trời chói chang quá vẫn khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Vậy nên lúc này Bạch Hiền đội mũ lưỡi trai, trốn phía sau một cây cột nhìn Kim Chung Nhân chỉ mặc áo ba lỗ đen bó sát chạy ra đường trước vẫy taxi.

Quả nhiên bộ dạng hắc chính là không sợ hãi phơi nắng nha. Chẳng bù cho mình, chỉ cần đứng dưới mặt trời 20 phút cũng có thể làm cho cả người đỏ ửng lên, bong da vô cùng đau, mấy tháng mới có thể hoàn toàn khỏi phục.

Kim Chung Nhân gọi xe xong liền trở lại đón Bạch Hiền. Nhìn thấy Bạch Hiền cả người đều lùi về trong bóng râm sau cây cột, lấy tay bưng kín gần hết khuôn mặt, lập tức cánh tay liền duỗi ra che trên đỉnh đầu đối phương, sau đó dẫn Bạch Hiền đưa về phía taxi.

Đại thúc lái taxi thoát nhìn khí chất sang sảng lại hay nói, thấy hai người bọn họ lên xe mà không nói lời gì liền bắt đầu hàn huyên.

“Hai đứa đều vừa thi đại học xong phải không?”

Bạch Hiền theo thói quen toét miệng cười: “Vâng, bọn cháu vừa mới lấy được thông báo trúng tuyển nên đi du lịch ăn mừng ạ.”

“Vậy thì thật là tốt, có bạn đi cùng lại càng vui hơn.”

Đại thúc lái xe vừa nghiêng người liếc mắt nhìn bọn họ một cái vừa tiếp tục giới thiệu, Bạch Hiền chỉ cười nhưng cũng không nói gì. Kim Chung Nhân cảm thấy có điểm khó chịu, âm thầm bắt lấy tay Bạch Hiền siết chặt một chút. Bạch Hiền cũng quay sang nắm nhẹ tay cậu ta rồi tiếp tục cùng lái xe nói chuyện.

“Mùa hè ở đây có những chỗ nào thú vị hả chú?”

“Em tưởng anh đến Jeju rồi mà?” Kim Chung Nhân ngạc nhiên hỏi.

“Lúc đây là mùa đông...” Bạch Hiền thì thầm, lại tiếp tục cùng đại thúc lái xe nói chuyện phiếm, “Đúng rồi đại thúc, hình như ở đây còn tổ chức lễ hội ven biển gì đó phải không ạ?”

“Đúng vậy đúng vậy, mùa hè là thời điểm du lịch tuyệt nhất, cũng rất thích hợp để hưởng tuần trăng mật. Có thể đi ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn trên núi Hallasan và núi Song-san, khung cảnh thật sự vô cùng đẹp... Đúng rồi, còn có thể đi chèo thuyền nữa...”

“Vậy chúng ta đi chèo thuyền trước đi.”

Bạch Hiền quyết định thật nhanh, nhưng nghĩ nghĩ lại thay đổi, “Không được, hôm nay nắng rất to, không thích hợp. Chúng ta đổi chèo thuyền sang ngày khác, hoặc là đi buổi tối cũng được.”

Kim Chung Nhân không nói gì mặc cho Bạch Hiền tự quyết định lộ trình, vẫn cảm thấy dè dặt tranh luận với người này là tốt hơn.

Đại thúc lái xe nhìn bọn họ một người nói cười náo nhiệt, lại nhìn nhìn vẻ mặt sùng nịnh của Kim Chung Nhân. Tuy rằng mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa hai cậu bé này không giống như bạn tốt bình thường, nhưng cũng không hỏi gì thêm, chỉ khẽ cười cười, tiếp tục giới thiệu cảnh quan địa phương.

88. Chương 86

Buổi tối, đảo Jeju hoàn toàn thoát khỏi ánh sáng mặt trời chói chang ban ngày mà trở nên mát mẻ, tựa hồ đã không còn giống như khí hậu cuối tháng sáu đầu tháng bảy nữa.

Ăn cơm tối tắm rửa xong, Bạch Hiền chạy tới gõ cửa phòng Kim Chung Nhân. Bộ dáng Chung Nhân tựa hồ cũng vừa tắm rửa, trên đầu phủ khăn bông lớn, để trần thân trên, mặc một cái quần đùi bước ra mở cửa. /máu mũi lênh láng/

Bạch Hiền chậm rãi theo Chung Nhân vào phòng, sau đó ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Chung Nhân đi đến bên cạnh. Bạch Hiền chìa tay hướng về phía Chung Nhân vẫy vẫy ra hiệu ngồi xuống, bản thân cầm khăn lên, khoan chân ở trên ghế sofa bắt đầu lau tóc cho đứa nhỏ.

Mái tóc đen của Kim Chung Nhân ướt sũng dán tại da đầu cùng trên cổ, bọt nước thành chuỗi theo gò má trượt đến bờ vai, có lẽ vì vừa tắm nước ấm xong, cho nên cả người đều tản ra ngoài luồng nhiệt khí. Ánh

mắt Bạch Hiền vô tình theo sống lưng vững chãi trước mặt nhìn xuống, sau đó... không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, cảm thấy hô hấp có điểm dồn dập.

Bạch Hiền ho khan một tiếng, cố gắng gởi chuyện để giảm bớt cảm xúc khẩn trương: “Lát nữa cùng ra ngoài đi dạo nhé?”

Kim Chung Nhân âm ừ, lau bọt nước trong suốt trên chóp mũi, đôi mắt dần khép lại mơ màng.

“Này, không phải lại muốn ngủ chứ?”

Bạch Hiền vốn đang đang hồi hộp, vừa thấy cặp mắt Chung Nhân nheo lại thật quen mắt, liền bất mãn chìa tay ra bóp nhéo khuôn mặt Chung Nhân. Người kia rung rung bả vai, thanh âm trở nên mơ hồ: “Không... Chỉ là cảm thấy rất thoải mái...”

Bạch Hiền nghiêng mặt ở trên chóp mũi đối phương hôn một cái, sau đó tiếp tục động tác trên tay, cử chỉ cũng dần ôn nhu hơn.

Mái tóc đen ướt sũng chậm rãi trở nên xoa tung xù lên, trong đầu Bạch Hiền đột nhiên nảy ra trò đùa thú vị, lập tức quăng khăn mặt sang một bên, bắt đầu xông tới vò loạn mái tóc Chung Nhân.

“Bạch Hiền ca...” Kim Chung Nhân túm lấy bàn tay nghịch ngợm kia, thấy Bạch Hiền còn muốn giãy giụa, cánh tay liền dùng lực mạnh mẽ đem cả người kéo vào trong ngực, “Chẳng phải chúng ta còn muốn đi tản bộ sao?”

“Đúng vậy, chuyện đó và cái này.. thì liên quan gì?” Bạch Hiền chợt nhận ra cậu ta còn không có mặc áo, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng lên.

“Anh còn tiếp tục như vậy thì em không đảm bảo được là chúng ta còn có thể đi dạo bình thường được đâu.” Kim Chung Nhân thấp giọng ghé vào tai người kia thì thầm.

Bạch Hiền lại thui cho cậu ta một cú.

“Bạch Hiền ca, anh có thấy mình gần đây trở nên vô cùng dễ bạo phát nóng giận không?”

Kim Chung Nhân còn muốn tiếp tục trêu chọc Bạch Hiền, thuận tay càng siết chặt quanh lưng người trong lòng, khiến Bạch Hiền vô thức bấu môi.

Chung Nhân nhìn bờ môi đỏ hồng đang chu lên, nhin không được cúi đầu cắn một ngụm, rồi cũng không quan tâm Bạch Hiền đã nguyện ý chưa, lập tức cạy đôi môi ra tìm kiếm đầu lưỡi, sau đó tinh tế dây dưa.

Đến khi hai người kết thúc xong nụ hôn dài thì sắc trời càng đen hơn.

“Chúng ta còn đi tản bộ không?” Kim Chung Nhân nhìn nhìn đôi môi đã sưng lên của Bạch Hiền, thử thăm dò hỏi.

Kết quả vẫn là đi ra ngoài tản bộ.

Bởi vì bên ngoài bắt đầu nổi gió to, Bạch Hiền vốn sợ lạnh bèn thuận tay lôi một cái áo khoác dài từ trong hành lý của Chung Nhân choàng lên người. Mặc dù có hơi rộng, nhưng không biết vì sao chính là mang theo một mùi hương nhàn nhạt, mùi hương thuộc về Kim Chung Nhân.

Bạch Hiền đem hai bàn tay giấu vào trong tay áo, vươn thẳng người lên hít một hơi thật sâu, làm cho trong hơi thở bản thân đều tràn ngập hương vị ngọt ngào ấy.

Kim Chung Nhân biết người này sợ lạnh, liền chìa tay nắm ở bờ vai kéo gần lại ngực mình.

Khu nghỉ dưỡng trên đảo Jeju này nằm ngay ven biển, vì vậy tuy trời đã tối, nhưng vẫn có rất nhiều người đi dạo bên bờ biển, ăn uống, nói chuyện phiếm, đàm tiếu, đốt lửa.

“Thật náo nhiệt.” Kim Chung Nhân thì thảo tự nói.

“Thiệt nhiều tình lữ.” Bạch Hiền nhìn ngó xung quanh, thật không hổ là thánh địa của tuần trăng mật, khắp nơi đều những cặp vợ chồng ngọt ngào lãng mạn.

“Đúng là một nơi tuyệt vời.” Kim Chung Nhân nghe thấy tiếng thì thầm của Bạch Hiền, chẳng biết tại sao vô cùng cao hứng.

Bạch Hiền lấy cùi chỏ thúc nhẹ cậu ta một cái.

Kim Chung Nhân giả bộ tránh né, cánh tay nhân cơ hội trượt đến bên hông đối phương sau đó ôm chặt.

Hai người rảo bước đi đến bờ biển. Lúc đi qua cửa hàng thịt nướng, chủ quán rất nhiệt tình chào mời bọn họ: “Hai bạn trẻ có muốn thử món thịt nướng tự phục vụ không? Giá rẻ mà lại rất phù hợp cho hai người cùng ăn... Hơn nữa, tình lữ còn được giảm giá nhé...”

Bạch Hiền lập tức hào hứng chạy tới, khiến Chung Nhân đành phải nhanh chóng bước theo sau, trong lòng đối với cái từ “tình lữ” này cảm thấy vô cùng khoái trá.

Hai người tìm một bàn trong góc ngồi xuống. Bạch Hiền cầm kẹp bắt đầu thích thú nướng thịt. Chung Nhân muốn tới giúp, nhưng lại bị người kia xua tay ngăn cản, đành phải bất đắc dĩ chống cằm ngồi bên cạnh nhìn, chỉ lo tàn lửa bắn lên sẽ làm thương tổn tay Bạch Hiền.

Ánh lửa bùng lên chiếu sáng gương mặt mà dù Kim Chung Nhân có nhắm hai mắt lại cũng có thể hình dung rõ ràng từng đường nét. Vẻ mặt khoan khoái, ý cười tươi sáng, thoáng như mới ngày hôm qua.

Đột nhiên trong tâm trí hiện lên rất nhiều kỉ niệm.

Chính là một ngày ba năm trước đây, Bạch Hiền với gương mặt ôn nhu, bàn tay đặt lên ngực say sưa cất tiếng hát đã bất ngờ bước vào thế giới của mình, từ đó không cách nào thoát ra.

Khi ấy ôm tâm tình dịu dàng nhưng ưu thương âm thầm thích đối phương, kỳ thực thật không nghĩ tới sẽ có một ngày, bọn họ có thể mặt đối mặt ngồi ở trong quán thịt nướng trên đảo Jeju, mà người đối diện kia, dung mạo xinh đẹp, ý cười hòa hợp, đồng thời cũng rõ ràng thích mình.

Kim Chung Nhân, maybe có lẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

“Chín rồi!”

Đột nhiên Bạch Hiền reo lên một tiếng, đặt khối thịt nướng lên chiếc đĩa trước mặt Kim Chung Nhân. Chung Nhân giật mình ngẩng đầu lên, thấy Bạch Hiền đang vung vẩy cái kẹp nhìn mình: “Nhanh ăn đi.”

Kim Chung Nhân đứng lên, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Bạch Hiền cúi người xuống, cách cái bàn thịt nướng nhẹ nhàng trao một nụ hôn.

Sau đó thừa dịp Bạch Hiền vẫn còn đang ngây người liền đem miếng thịt kia nhét vào trong miệng...

Rồi lập tức phun ra: “Phi phi phi, Bạch Hiền ca, thịt này vẫn chưa nướng chín...”

“Người ta cố ý mà.”

Bạch Hiền nướn mi nhắm mắt lên nhìn đáng vẻ Kim Chung Nhân bất đắc dĩ lau miệng, tựa hồ chợt có tình cảm ấm áp mà mềm mại bao phủ lên trái tim mình.

Nhìn ánh mắt thật cam chịu lại sùng nịch của thiếu niên kia, bỗng nhớ lại lần đầu tiên bắt gặp gương mặt mơ màng tựa hồ vẫn chưa tỉnh ngủ ấy, cảm thấy thế giới này chính là diệu kỳ như vậy.

Thừa dịp lúc Chung Nhân thả khăn giấy xuống, bản thân cũng vươn người tới, nhanh chóng đáp lại một nụ hôn.

Cám ơn em đã xuất hiện trong thế giới của anh.

89. Chương 87

Lúc Kim Chung Nhân nói muốn đi nhảy Bungee, Bạch Hiền kịch liệt ngăn cản, thậm chí còn không ngại giở trò làm nũng.

“Trời nóng như vậy, sẽ bị cháy nắng mất.”

Chung Nhân lặng lẽ nhìn vẻ mặt Bạch Hiền rõ ràng là đang sợ hãi nhưng còn muốn giả bộ giữ bình tĩnh, không biết nên vạch trần hay là giữ im lặng thì tốt hơn, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng:

“Ồm... Anh, chẳng phải trước kia đã từng nói, trò phấn khích nhất anh từng chơi chính là... ờm... búng trán sao?”

Gương mặt Bạch Hiền có điểm hồng: “Cái đó và chuyện này không liên quan gì đến nhau!”

“Được rồi được rồi, không liên quan...”

Kim Chung Nhân vừa dỗ dành vừa cố gắng kéo Bạch Hiền lên bục nhảy Bungee, “Bạch Hiền ca, thử một lần đi, em đã từng chơi ở thành phố mấy lần rồi, vui lắm... Thật đấy, ngay cả Tử Thao cũng nói vô cùng kích thích..”

“Tất nhiên rồi! Hoàng Tử Thao thích chơi Skyjump ở Las Vegas chết đi được! Cậu ta không phải người bình thường! Người bình thường ai lại đi học võ mười mấy năm cũng không chán chứ?”

Kim Chung Nhân liếc mắt nhìn Bạch Hiền một cái, Bạch Hiền lập tức chu mỏ ra: “Tử Thao kể cho anh đó, cậu ấy đã đến đó hồi năm nhất.”

“Bạch Hiền ca, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu...”

“Không đi đâu mà...” Bạch Hiền sống chết cũng không chịu nhúc nhích. Cuối cùng, Chung Nhân đành bắt đắc dĩ vừa đỡ vừa lôi Bạch Hiền đi, chặt vật mãi mới đẩy được lên đến bục cao, dắt tay tiếp tục tiến về phía trước.

Bạch Hiền nhìn khung cảnh bên dưới, lại cảm thụ một chút gió thổi “vù vù” bên tai, lập tức chân đều mềm nhũn.

“Không ném thử một lần vĩnh viễn sẽ không biết thú vị thế nào đâu.”

Kim Chung Nhân nhìn chân Bạch Hiền đang run lên bần bật, chẳng biết tại sao càng thích thú, nghĩ lần này bằng mọi giá cũng phải làm cho người này cùng mình nhảy.

“Có loại nhảy Bungee dành cho cặp đôi, hai người cùng nhau nhảy xuống... Sẽ không có chuyện gì đâu...”

Bạch Hiền sống chết giãy giụa giương nanh múa vuốt làm Kim Chung Nhân phải siết chặt lấy bờ vai đối phương dùng sức kéo đi. Hai người giằng co qua lại một lúc lâu, cuối cùng người phụ trách buộc phương tiện an toàn chịu không nổi liền hỏi:

“Hai người nhảy cùng nhau hay là tách ra?”

“Cùng nhau.”

“Tách ra.”

Kim Chung Nhân và Bạch Hiền đồng thanh nói.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Hiền giận dữ gào lên: “Anh không cần ôm em cùng nhảy giống như bọn con gái!”

Kim Chung Nhân trầm mặc nhìn đối phương, nét mặt không thay đổi nói: “Nhưng mà anh không dám nhảy một mình phải không? Vậy thì để em ôm anh nhảy nhé?”

Bạch Hiền chăm chú nhìn Chung Nhân một lúc lâu, cuối cùng quyết định đầu hàng: “Thôi được, vậy cùng nhau đi.”

Đến khi nhân viên phụ trách giúp bọn họ mặc quần áo bảo hộ vào, chân Bạch Hiền lại bắt đầu run rẩy, không thể không tựa vào trên người Kim Chung Nhân uy hiếp: “Nói cho em biết, nếu trong lúc nhảy mà dám buông tay, anh nhất định sẽ...”

“Em sẽ không buông tay đâu.” Kim Chung Nhân nghiêm túc trả lời.

Bạch Hiền hoài nghi liếc mắt một cái.

Chung Nhân chậm rãi ôm lấy Bạch Hiền, cúi đầu ghé vào tai nhẹ nhàng mà nói: “Thật sự, sẽ không buông tay.”

Cả đời cũng không.

Cho tới lúc đi đến bên cạnh vực nhảy lấy đà, Bạch Hiền liền ôm chặt lấy Chung Nhân, nghĩ nghĩ gì đó, rồi lại nhìn thoáng qua đại thúc bên kia, cuối cùng nhịn không được đành vùi đầu vào trong ngực đối phương.

Nhưng lúc nhân viên kia bắt đầu đếm “Một, hai, ba”, Bạch Hiền vẫn không xua đi được cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, lập tức càng vùi đầu sâu hơn, gắt gao nắm chặt hai mắt lại.

Ngay khi cảm giác không trọng lực xuất hiện, Bạch Hiền bắt đầu kêu lên thảm thiết, theo bản năng dang cả tay chân gắt gao bám chặt trên người Chung Nhân.

Kim Chung Nhân ban đầu một hơi nín thở ở lồng ngực, cảm giác không trọng lực mãnh liệt bốc lên lan tỏa khắp từng tế bào trong cơ thể. Tuy rằng cũng hề thấy sợ hãi, nhưng loại hưng phấn này vẫn khiến cho bản thân theo phản xạ hét lên thật to, đồng thời, cảm giác cả người Bạch Hiền càng quấn chặt lấy mình.

Bên cạnh mình chỉ có Bạch Hiền, duy nhất Bạch Hiền mà thôi.

Hơn nữa còn có tiếng gào thét khản cả giọng từ cổ họng đã qua luyện thanh, ám ảnh ba ngày không dứt bên tai.

“Thảo nào tất cả mọi người đều nói nhảy Bungee là trò thích hợp nhất dành những người yêu nhau, quả nhiên đúng vậy.” Mãi cho đến khi xuống đến mặt đất, Bạch Hiền còn chưa thể hoàn hồn, vẫn như bạch tuộc gắt gao túm chặt lấy Chung Nhân khiến cậu ta đành phải mặc cho người kia treo trên người mình mà bước đi.

“Ừ?” Thanh âm Bạch Hiền có điểm lớn, giống như bên tai vẫn còn vương lại tiếng gió rít gào.

“Không có việc gì...” Kim Chung Nhân cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ nhắn càng yếu ớt rụt vào cổ, liền cảm thấy tim muốn mềm nhũn, “Có muốn quay về nhà trọ nghỉ ngơi một chút không?”

“Anh rất khỏe mà...” Bạch Hiền miễn cưỡng cười cười, nhưng cả người vẫn đờ đẫn bất động, “Chỉ là cái chân hình như không chịu nghe lời, cái đó và chủ ý của anh là bất đồng...”

“Đúng đúng đúng, bất đồng...”

Kim Chung Nhân vừa hùa theo vừa dùng lực nơi cánh tay, nâng cả người Bạch Hiền bế lên.

Bạch Hiền đầu óc choáng váng lộn xộn dựa vào Chung Nhân, vốn nghĩ chống cự lại tư thế “bế cô dâu” này, nhưng vì thật sự đã không hơi sức để nói gì nữa, thế nên đành phải mềm nhũn mặc cho Kim Chung Nhân làm chủ, đưa bản thân trở về trong phòng.

Kim Chung Nhân đem Bạch Hiền đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn, sau đó bệ đến một đĩa hoa quả, cầm đĩa đút từng miếng từng miếng một.

Bạch Hiền ăn mấy miếng táo xong mới miễn cưỡng khôi phục tinh thần, nghĩ nghĩ gì đó rồi vươn cánh tay về phía Kim Chung Nhân: “Lại đây.”

Kim Chung Nhân ngoan ngoãn đi tới gần, Bạch Hiền lập tức ôm chầm cổ người trước mặt, chẳng biết tại sao bắt đầu làm nũng: “Chung Nhân...”

Như này là sao? Thế nào không hề báo trước đã bày ra điệu bộ dễ thương vậy?

Thế này không khoa học nha! Mình còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý! Kim Chung Nhân lập tức gào thét trong đầu, ánh mắt trong giây lát liền đại ra.

Bạch Hiền tiếp tục làm nũng: “Chung Nhân à, em gat người ta đi chơi nhảy Bungee, làm hại anh bây giờ cả người đều không thoải mái, vậy hẳn là phải bồi thường đúng không a?”

Kim Chung Nhân nghĩ: Cho dù em không lừa anh đi chơi nhảy Bungee thì anh có muốn ánh trăng em cũng sẽ nghĩ cách lấy xuống, vậy mà còn cần kiểm cớ sao?

“Chung Nhân à, vậy để đền bù chuyện đó, để anh kẻ eyeliner cho em nha?”

Kim Chung Nhân ngẩn ngơ: “A? Cái gì?”

“Chỉ là trang điểm một chút thôi mà Chung Nhân, em phải biết rằng cơ hội thế này chẳng mấy khi có được.” Bạch Hiền nỗ lực thuyết phục, “Em nghĩ xem, để phối hợp với phong cách của em, lần nào chúng ta cùng biểu diễn trên sân khấu anh cũng phải kẻ mắt, như vậy là không công bằng...”

“Nhưng nếu là em, anh cũng sẽ không kẻ mắt phải không?” Kim Chung Nhân ý đồ lảng sang chuyện khác, “Hiện giờ anh vẫn còn mệt, hay là nghỉ ngơi cho thật khỏe đi. Em ra ngoài mua một ít đồ ăn, ngày mai chúng ta lại đi chơi tiếp...”

“Chung Nhân ơi... Chung Nhân...”

Lại là cái giọng điệu kia, lại là cái điệu bộ kia! Ánh mắt cong lên, hai tay chụm lại trước ngực, biểu tình năn nỉ nịnh nọt lấy lòng, phối hợp với hàm răng trắng muốt. Kim Chung Nhân bất đắc dĩ phát hiện mình đối với vẻ mặt như thế hoàn toàn không có sức chống cự.

“Được rồi, được rồi, mặc anh thích làm cái gì em cũng đều đồng ý.” Kim Chung Nhân giơ tay đầu hàng, cảm thấy cuộc đời bản thân đúng là thua ở trên tay Bạch Hiền, vĩnh viễn không cách nào thay đổi.

90. Chương 88

Lúc Bạch Hiền từ trong túi lấy ra một cây bút kẻ mắt màu đen, Kim Chung Nhân hoàn toàn đờ đẫn.

“Anh! Sao lại có thể mang cái này bên người vậy?”

Kim Chung Nhân cảm thấy thật đáng sợ. Chẳng lẽ Bạch Hiền thật ra muốn mang đi để trang điểm ư? Chẳng lẽ Bạch Hiền thật sự nghiện kẻ mắt? Chẳng lẽ...

Vô số ý niệm kỳ lạ chạy vùn vụt ở trong đầu, khiến Chung Nhân nhất thời nói không nên lời một câu biểu đạt cảm xúc.

“Cái này là coordi tỷ tỷ để lại từ lần trang điểm trước, anh tiện tay nên nhét vào trong túi. Em đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ coi anh giống như rảnh rỗi không có việc gì làm, chỉ thích ngồi kẻ mắt sao?”

Bạch Hiền nhìn đến ánh mắt kia liền biết ngay trong đầu đối phương đang suy nghĩ gì, nháy mắt nổi giận.

“Không phải...” Kim Chung Nhân muốn giải thích, nhưng nghĩ nghĩ thấy ý mình đúng là như vậy, cho nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hiện tại không nói lời nào là tốt hơn.

Bạch Hiền hoài nghi trừng mắt nhìn một lúc lâu, sau đó để ghé vào Chung Nhân.

Kim Chung Nhân yên lặng nhìn lại.

“Có thể nhắm mắt được không?”

Bị ánh mắt của người kia nhìn chăm chú vào, Bạch Hiền không cách nào bắt đầu được. Kim Chung Nhân hoài nghi nhìn thoáng qua cây bút kẻ trên tay Bạch Hiền, cuối cùng quyết định nhắm mắt lại.

Kim Chung Nhân cảm giác tay Bạch Hiền run rẩy phẩy nhẹ mí mắt mình, sau đó có vật gì đó nhọn hoắt nhẹ nhàng đâm một cái lên, rồi lập tức giật mình nhanh chóng rút trở về, một lát sau lại run lấy bầy ghé sát vào.

Cậu ta cảm giác mình rất có khả năng bị thứ này chọc mù. Nhưng bây giờ mà phản kháng thì nhất định Bạch Hiền sẽ xù lông, mà nếu không mở mắt ra thì bản thân rất có thể không bao giờ còn sử dụng cặp mắt của mình để ngắm Bạch Hiền nữa.

Kim Chung Nhân lâm vào giữa mâu thuẫn không cách nào thoát khỏi.

Bạch Hiền tựa hồ một tay bẻ ngoặt đầu Chung Nhân sang một bên. Chung Nhân cảm giác mí mắt mình lại bị vén lên trên một cách thô bạo, sau đó có vật gì đó nhọn hoắt lạnh lạnh vẽ lên mí mắt, may mắn là một lát sau động tác trên tay thả mềm rất nhẹ nhàng như sợ đối phương bị thương tổn, cho nên bản thân mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hiền giống như tiểu động vật ở bên cạnh “sột soạt” một hồi lâu, một lúc sau phẫn khích tuyên bố: “Xong rồi”. Chung Nhân nơm nớp lo sợ mở to mắt, thấy Bạch Hiền cầm chặt bút kẻ mắt đứng ở trước mặt, biểu tình nghiêm túc nhìn mình.

Kim Chung Nhân theo phản xạ che mặt lại.

Bạch Hiền hung hăng đem tay cậu ta lật xuống, sau đó ghé sát vào quan sát.

Kim Chung Nhân nhìn gương mặt người kia phóng đại ở trước mắt xoay tới xoay lui, chốc chốc lại nhăn mũi, chớp chớp mắt rồi chu miệng, lập tức nuốt nước miếng liên tục, cố gắng nuốt xuống ham muốn nhào tới hôn một cái.

Bạch Hiền nhìn hồi lâu cảm thấy có điểm khó chịu.

“Vì sao lông mi lại dày như vậy a? Thế nào vẽ nửa ngày cũng không giống đã kẻ mắt vậy?”

“Xin lỗi..” Kim Chung Nhân cũng không biết vì sao bản thân muốn xin lỗi, nhưng là cảm thấy lúc này chỉ biết làm vậy. Bạch Hiền sờ sờ trán đứa nhỏ, bĩu môi có điểm không cam chịu, lại ra lệnh: “Nhắm mắt lại.”

Kim Chung Nhân vội vàng nhắm mắt.

Bạch Hiền lại cặm cụi tô vẽ một hồi lâu. Lúc này tựa hồ mới hơi chút hài lòng, lục lọi ở trong túi lại lấy ra một cái gương nhỏ nhét vào tay Kim Chung Nhân.

Chung Nhân soi gương nhìn thoáng qua, lặng lẽ nhắm chặt mắt, sau đó cả khuôn mặt nhú lại, giơ tay lên bưng kín mặt mình.

“Đừng chạm vào! Đừng chạm vào!” Bạch Hiền gào lên, “Người ta vất vả lắm mới tô đậm được vậy đó.”

Kim Chung Nhân đành lập tức buông tay, dùng cặp mắt thoát nhìn đen xì giống như là có vành mắt đen bất đắc dĩ nhìn Bạch Hiền đang hưng phấn.

“Cũng không tệ lắm a, thấy thế nào?” Bạch Hiền hào hứng hỏi.

“Em...”

Kim Chung Nhân cắn cắn môi dưới, nghĩ mình rốt cuộc là nên nói ra sự thật hay là nói dối, nhưng do dự nửa ngày vẫn không nghĩ ra nên nói cái gì, cuối cùng đành phải ngậm miệng lại.

“Im lặng là đồng ý phải không?” Bạch Hiền nói.

Kim Chung Nhân trầm mặc cúi đầu.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra biện pháp, Kim Chung Nhân quyết định kéo Bạch Hiền về phía mình, trước hết phải chặn cái miệng kia lại để phân tán sự chú ý.

Bạch Hiền vốn bị làm cho hoảng hốt, kết quả nhìn thấy hai con mắt bởi vì bị tô dày đậm mà có vẻ vô cùng quỷ dị ở cự li gần, không kiềm chế được bèn cười phá lên.

Kim Chung Nhân mặt đều đen, xông tới bóp cằm rồi vò loạn mái tóc của người kia. Nhìn đối phương còn ý cười đầy mặt, liền tức giận đến phồng mồm trợn má: “Bạch Hiền ca!”

Bạch Hiền bưng kín mặt: “Chung Nhân, bây giờ anh mới nhận ra là nó tệ thế nào, xin lỗi nha...”

Kim Chung Nhân không nói gì nhìn Bạch Hiền.

“Nhưng mà không sao, cái này có thể lau được mà.” Bạch Hiền lại bắt đầu luống cuống tay chân tìm khăn giấy, sau đó chạy đến phòng tắm lấy nước. Kim Chung Nhân nhìn bộ dáng hoảng loạn kia cảm thấy cũng thật vui vẻ: “Anh, em tự làm cũng được mà.”

“Không không, tự rửa nhất định sẽ không sạch.”

Bạch Hiền cường lực ngăn cản, sau đó án theo bả vai Kim Chung Nhân lại bắt đầu hì hục chà sát. Kim Chung Nhân bị cái khăn giấy kia lau cho đến khi hấp hối, cảm thấy toàn bộ lông mi của mình đều sẽ vì động tác thiếu kinh nghiệm của Bạch Hiền mà bị đánh bay sạch mất.

Sau khi hai người giằng co một lúc, xung quanh viền mắt của Kim Chung Nhân đều bị Bạch Hiền vận hết nội công mà chà sát đến đỏ ửng.

Chung Nhân không thể không híp mắt cười khổ, tuy rằng đây là ý nguyện của Bạch Hiền, nhưng vẫn là cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Bạch Hiền ngưng ngừng nhìn cậu ta, cắn cắn môi thật tội nghiệp.

Kim Chung Nhân thấy vẻ mặt kia tìm lại muốn mềm nhũn, còn chưa kịp nói câu gì thì Bạch Hiền đã ghé sát lại, ôm mặt Chung Nhân hôn “chụt chụt” lên hai mắt.

Được rồi, đối với người này hoàn toàn không có biện pháp chống đỡ.

Kim Chung Nhân vươn cánh tay ôm gọn Bạch Hiền vào trong ngực thở dài.

Thôi vậy, tạm thời cứ coi đây là một phương pháp hâm nóng tình yêu đi.

91. Chương 89

Lúc Trương Nghệ Hưng cười một cái xe đạp xuất hiện ở trước mặt mọi người, Bạch Hiền bùng nổ tức giận.

“Anh kêu bọn em mang hành lý đứng ở cửa trường học chờ mấy người đến giúp chuyển đồ, vậy mà lại đi xe đạp tới là sao?”

Bạch Hiền chỉ vào Trương Nghệ Hưng tức giận đến nói không ra lời, “Có đùa không vậy? Cái này hữu dụng không? Ngô Diệc Phàm đâu?”

“Bạch Hiền, ai cho phép em gọi cả họ cả tên nhà người ta ra thế?”

Ngô Diệc Phàm cười một cái xe khác xuất hiện phía sau Trương Nghệ Hưng, thân hình cao lớn ngồi trên xe nhỏ có vẻ có chút kỳ quái, đôi chân dài bất đắc dĩ khuyếch ra phía ngoài để giữ thăng bằng, nháy mắt có cảm giác từ nam thần biến thành loại nhà giàu mới nổi.

“Hai người sao vậy? Hôm nay muốn tự đi du ngoạn Seoul một ngày sao?” Ngô Thế Huân nhin không được phải trợn trắng mắt hỏi trống không.

“Nếu không vì giúp mấy đứa, bọn anh sẽ không nỡ lòng hi sinh cái xe đạp quý giá này đâu. Bọn bây có biết du học sinh ở Hàn Quốc túng quần thể nào không hả?”

Ngô Diệc Phàm mặt lạnh xuống xe, không nói lời gì nhắc đồng hành lý của Bạch Hiền đặt lên chỗ ngồi phía sau, tiếp đó ra hiệu cho đứa nhỏ chạy theo sau đẩy xe.

Bạch Hiền cảm thấy ngớ ngẩn không chịu được, nhưng cuối cùng không thể không nghe theo chỉ đạo của Ngô Diệc Phàm.

“Lộc Hàm ca đi đâu vậy?”

Ngô Thế Huân không quan tâm chút nào đến tình huống hiện tại của bọn họ, quay đầu nhìn Chung Nhân đang cố gắng nâng hành lý lên, nhưng là tay chân vô lực, thế nên rốt cuộc Kim Chung Nhân vẫn phải tự mình đem hành lý thả đến sau xe Trương Nghệ Hưng.

Một lát sau Lộc Hàm cười xe đạp từ xa tới.

“Mấy người sao bỗng dưng lại có tình yêu kỳ quái với xe đạp vậy?”

Bạch Hiền lại muốn đá xoáy. Nhưng Ngô Thế Huân mới vừa rồi còn cùng cậu tạo thành tổ châm chọc đã tươi cười chạy tới, vẻ mặt xun xoe dẫn động phần: “Lộc ca, nhìn anh phóng xe đạp thật xinh... ý em là đẹp trai nha.”

Lộc Hàm vỗ vỗ đầu đứa nhỏ, cười như một thiên thần.

Sáu người, ba chiếc xe đạp vụt qua khuôn viên trường học, gây nên một trận xôn xao.

Thời điểm Phác Xán Liệt từ đầu đột ngột nhô lên, Kim Chung Nhân lập tức theo phản xạ buông tay ra lao tới ngăn cản cậu ta xông về phía Bạch Hiền “Ồi mẹ ơi, cái tên tiểu tử Kim Chung Nhân kia!”

Chung Nhân vừa thả tay ra, Trương Nghệ Hưng và đồng vali hòm xiểng phía sau cùng nhau té xuống.

Phác Xán Liệt thừa dịp nhào tới người Bạch Hiền, khiến cho Ngô Diệc Phàm trọng tâm bất ổn, đẩy xe đạp cũng ngã xuống theo.

Kết quả tạo thành Trương Nghệ Hưng nằm lăn ra đất cùng đồng hành lý và cái xe đạp, Ngô Diệc Phàm đi tới đỡ cậu ta lên, Ngô Thế Huân mặt trợn trắng, Lộc Hàm cảm giác bất đắc dĩ, Kim Chung Nhân đen mặt, Bạch Hiền đứng chớp chớp mắt, còn kẻ tội đồ Phác Xán Liệt vẫn hoàn toàn không biết mình đã gây nên hậu quả gì, như trước thật phần khích ôm chặt Bạch Hiền.

“Hai người đi đảo Jeju à? Sao không nói cho mình biết vậy? Mình cũng muốn đi, mình cũng muốn đi...”

Bạch Hiền lay cánh tay cậu ta: “Cậu đi làm gì? Tới làm bóng đèn à? Mà này, Khánh Thù đâu?”

Phác Xán Liệt lập tức xì mặt ra: “Lại nhắc đến Độ Độ. Cái tên đó không biết sao lại dở chứng nói muốn tới trước, làm mình tìm mãi không thấy đâu... Các cậu vì sao đều muốn vứt bỏ mình...”

“Tới trước? Làm gì vậy?”

Bạch Hiền nhìn khắp nơi xung quanh, sau đó phát hiện ra bọn họ hình như đang cản trở giao thông. Tất cả mọi người dường như thi nhau chỉ trỏ, bàn luận xôn xao. Việc này cùng đồng hỗn loạn kia là có liên quan, nhưng chủ yếu vẫn là do sức hấp dẫn mạnh mẽ của nhóm bọn họ.

“Thì ra ở trường ba người bọn anh lúc nào cũng bị vây xem như thế này à? Không thấy rất giống động vật trong vườn bách thú sao?” Bạch Hiền lại châm chọc.

Ngô Diệc Phàm lạnh nhạt nói: “Cho nên ngay sau khi nhập học, chỉ cần đi đến chỗ công cộng là anh lúc nào cũng...”

“act cool.” Trương Nghệ Hưng lạnh nhạt tiếp lời.

Lộc Hàm gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Mỗi lần cậu ta đi ở trong sân trường, đều cảm thấy như là nam người mẫu bước trên sàn catwalk trong show thời trang vậy, làm anh và Nghệ Hưng phải bùm mặt quay đi chỗ khác giả bộ như không quen biết...”

“Lại phong tao lại đa tình.” Trương Nghệ Hưng hung hăng cắn răng, “Bây giờ nhớ lại thật tức chết đi mất.”

Sau đó, bọn họ kéo nhau đi đến chỗ dán danh sách phân chia phòng ở kí túc xá, từ rất xa đã thấy Độ Khánh Thù nhàn nhã từ trong ký túc xá bên cạnh bước ra, đi bên cạnh tựa hồ là Kim Tuấn Miên.

Phác Xán Liệt “Á” một tiếng giả bộ cực kỳ bi thương ngã vào người Bạch Hiền: “Cậu ta vì Tuấn Miên ca mà rũ bỏ mình?”

“Vì sao hai người bọn họ lại cùng một chỗ?” Ngô Thế Huân thì thào tự nói.

Lúc này Kim Chung Nhân căn bản không rảnh đi để ý rốt cuộc ai với ai ở cùng một chỗ, bởi vì cậu ta đang căng mắt tìm kiếm tên mình cùng Bạch Hiền ở trên danh sách, biểu tình nghiêm túc lại chuyên chú.

“Tìm được chưa?” Ngô Diệc Phàm đi tới gần hỏi. Chung Nhân mờ mịt lắc lắc đầu, sau một lúc lâu mới tìm được tên Ngô Thế Huân, sau đó lại nhìn kỹ một chút, phát hiện ngay phía dưới tên Ngô Thế Huân chính là tên của mình.

Mỗi phòng ở kí túc xá sẽ có hai sinh viên, như vậy...

Khuôn mặt Kim Chung Nhân đen kịt quay lại, đôi mắt hình viên đạn bắn sang Ngô Thế Huân còn đang vui vẻ cùng Độ Khánh Thù và Kim Tuấn Miên nói chuyện.

Ngô Thế Huân cảm giác được ánh mắt của cậu ta liền quay người lại, thấy Chung Nhân đen mặt, lại nhìn nhìn danh sách phía sau, nháy mắt đã hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi không muốn cùng phòng với cậu.” Cả hai đồng thanh gào lên.

Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân trừng mắt nhìn đối phương một hồi, sau đó Chung Nhân nhanh chóng xoay người nhìn xuống cuối danh sách xem ai cùng Bạch Hiền ở một chỗ.

Ở phía dưới tên Bạch Hiền là ba chữ chói lọi: “Phác Xán Liệt”.

Nhìn Phác Xán Liệt còn đang nhếch miệng cười vì cũng đồng thời thấy được tên mình, Kim Chung Nhân thật muốn đập hết đồng đồ đạc đi: “Không cần trọ ở trường nữa, đi về nhà ở! Bạch Hiền ca cũng không cần trọ ở trường! Chúng ta cùng nhau về nhà!”

“Sinh viên đại học năm nhất bắt buộc phải ở trong kí túc xá.” Lộc Hàm nhìn đứa nhỏ thông cảm, “Chỉ có qua năm đầu tiên mới có thể tự lựa chọn chuyển ra ngoài hay tiếp tục ở trong trường...”

“Em nhất định phải đổi ký túc xá...” Kim Chung Nhân tiếp tục kháng nghị.

“Cái này cũng rất khó...” Kim Tuấn Miên ở bên cạnh hảo tâm nhắc nhở, “Năm trước ca phải ở cùng một tên khoa Toán học có sở thích nghe nhạc lúc nửa đêm, quả thật là... ác mộng.”

“Vậy năm nay ca chuyển ra bên ngoài?” Bạch Hiền hỏi.

“Không, năm nay tiếp tục trọ ở trường, vừa vặn cùng Khánh Thù ở một phòng.” Kim Tuấn Miên cười híp mắt trả lời.

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân đều đang ghen tỵ đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bạch Hiền nhìn đến hai đứa nhỏ vẻ mặt như di ghê soi con chồng, nhin không được liền cười: “Thôi được rồi hai đứa, không phải chỉ là một năm thôi sao?”

Sau đó lập tức phải ngậm miệng dưới ánh mắt cay đắng phần nộ chiếu về phía mình.

“Thế Huân này, dù sao em cũng không thể cùng ở với Nai con ca của em, cho nên đến lúc đó em và Xán Liệt đổi lại một chút, như vậy Chung Nhân và Bạch Hiền có thể ở cùng một chỗ... Thế Huân, em ở chung với Xán Liệt sẽ không có vấn đề gì, đúng không?”

Trương Nghê Hưng nghĩ nghĩ bắt đầu nỗ lực sắp xếp, “Đến lúc a di quản lý kí túc đi kiểm tra thì tạm thời lại đổi lại là được chứ gì?”

Phác Xán Liệt rên rỉ bi thương: “Vì sao lại hy sinh em? Em cũng muốn được ở cùng Bạch Hiền không được sao?”

92. Chương 90

“Cháu muốn ở cùng phòng với Biện Bạch Hiền.” Kim Chung Nhân đứng ở trước bàn a di quản lý kí túc xá, trình thượng áp đặt, không hề lễ phép nói.

“Ký túc xá đã chia rồi.”

“Cháu nhất định phải ở cùng Biện Bạch Hiền.” Kim Chung Nhân phần nộ lặp lại, “Kí túc xá vốn là sắp xếp theo thứ tự ngẫu nhiên, vì sao không thể điều chỉnh lại một chút trước khi thông báo chính thức ạ?”

“Nếu như ai cũng muốn điều chỉnh, vậy thì còn gì là kỉ cương trật tự nữa?”

“Chỉ là thay đổi nhỏ thôi mà. Hơn nữa mọi người ở hai phòng đều đồng ý, cháu không hiểu tại sao không thể sửa được...”

“Việc này tôi không có quyền quyết định.”

“Vậy nói cho cháu biết ai có quyền ra quyết định.”

—

Mắt thấy sắc mặt a di thay đổi đột ngột, Bạch Hiền vội vàng từ bên ngoài tiến vào lôi Kim Chung Nhân ra: “Chung Nhân, Chung Nhân, sao lại nóng giận như vậy? Em không được phép to tiếng với a di có hiểu không?”

Kim Chung Nhân còn muốn lên tiếng, nhưng đã bị Bạch Hiền dùng sức kéo đi.

“Bạch Hiền ca..” Kim Chung Nhân ủy khuất vô cùng, “Em... “

Bạch Hiền nắm lấy tay đứa nhỏ kéo đi một mạch: “Cho dù muốn đổi phòng thế nào đi nữa, cũng không thể cùng người khác cãi nhau a...”

Kim Chung Nhân tủi thân đến độ muốn khóc: “Em nên làm gì bây giờ đây? Em chỉ muốn ở cùng phòng với anh thôi.”

“Kí túc xá của chúng ta thực ra chính là mặt đối mặt... Nếu muốn ở cùng anh, cứ cùng Xán Liệt đổi là được mà.”

“Nhưng em muốn việc này phải danh chính ngôn thuận.”

Bạch Hiền trợn trắng mắt: “Đây có phải kết hôn đâu mà còn danh chính ngôn thuận gì hả? Có chỗ ở là tốt rồi. Chạy nhanh lên, tất cả mọi người đang ở cantin chờ chúng ta đây... Đừng có trưng cái bộ mặt làm nũng ra nữa, mau đi thôi!”

Kim Chung Nhân cắn môi cực không tình nguyện đi theo sau Bạch Hiền, toàn thân đều tản ra hắc khí. Bạch Hiền vừa nghiêng đầu, thấy vẻ mặt của đứa nhỏ bỗng thấy thật thú vị: “A, vẫn còn khó chịu? Chung Nhân, nói nghe xem, cùng anh ở một phòng thì có gì khác nhau đâu?”

Kim Chung Nhân liếc nhìn người kia một cái, quyết định chưa nên nói ra rốt cuộc có bao nhiêu khác biệt.

“Tỷ như cậu ta có thể thừa dịp lúc cậu ngủ mà vụng trộm hôn một cái. Có thể nhân lúc cậu ngủ mà bám ở bên giường nhìn cậu rồi cười ngây ngô. Cũng có thể thừa dịp cậu ngủ mà làm những chuyện trẻ em không nên làm, rồi hai người có thể đồng tiến đồng xuất cả đời đều không xa rời nhau a...”

Đây là lời giải thích cụ thể của Phác Xán Liệt sau khi nghe xong thắc mắc của Bạch Hiền.

Lúc này bọn họ đều cùng tụ tập tại cantin trường học. Kim Chung Nhân, Bạch Hiền, Phác Xán Liệt, Độ Khánh Thủ, Kim Tuấn Miên, Ngô Diệc Phàm, Trương Nghệ Hưng, Lộc Hàm, Ngô Thế Huân, tổng cộng chín người chiếm toàn bộ cái bàn tròn ở giữa cantin, khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều nhiệt liệt chú ý.

“Em dễ dàng đem tiểu tâm tư của Kim Chung Nhân nói ra như vậy, cẩn thận bị cậu ta đập cho một trận đấy.” Ngô Diệc Phàm lạnh nhạt mỉm cười.

“Chung Nhân vẫn đang ở đây mà.” Bạch Hiền đáp lại, ánh mắt nhìn lướt qua Kim Chung Nhân đang vô cùng chột dạ, “Chung Nhân sẽ không bao giờ nghĩ như vậy đâu, phải không?”

Kim Chung Nhân cảm thấy Bạch Hiền biết rõ còn cố hỏi, nhất định không chịu nói lời nào. Một lát sau Lộc Hàm hỏi: “Đúng rồi Chung Nhân, đã nói với a di phụ trách kí túc về chuyện đổi phòng chưa?”

Kim Chung Nhân nháy mắt liền ừ ừ.

“Lộc ca đừng nói nữa, cậu ấy thiếu chút nữa là đánh nhau với ai đi rồi đấy.”

Bạch Hiền vừa nhắc tới chuyện này đã cảm thấy đau đầu, “Người ta ai cũng phải lấy lòng dì ấy. Chung Nhân thì ngược lại, vừa vào đã nóng nảy yêu cầu, chỉ thiếu nước uy hiếp người ta. Ca nói xem phải làm sao bây giờ? Hiền tại a di đã nhớ kỹ mặt Chung Nhân, nhớ đâu về sau lại “đặc biệt chiếu cố”...”

“Chung Nhân, tình yêu của em đối với Bạch Hiền thật đúng là thâm trầm nha.”

Kim Tuấn Miên tỏ vẻ bội phục tự đáy lòng, mới một năm không được ở cùng trường với bọn họ, cảm giác hai người kia so với lúc trước còn muốn cho mọi người mù mắt hơn.

Kim Chung Nhân sàu mi khổ kiếm củi đầu lặng lẽ ăn.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Trương Nghệ Hưng cảm thấy đặc biệt cao hứng.

“Đi sửa lại danh sách kí túc xá thì thế nào? Dù sao a di đều là nhìn người rồi đối chiếu với danh sách, sẽ không biết được chúng ta đã vụng trộm sửa lại.” Đây là ý tốt hiếm khi thấy được của Phác Xán Liệt.

“Tuy rằng danh sách ở bảng thông báo đã bị xé toang ném vào thùng rác, nhưng là bản gốc còn giấu ở trong ngăn kéo a di mà, hơn nữa mỗi cửa phòng đều dán bảng tên bên trong.”

Độ Khánh Thủ hiếm hoi nói một câu, nhưng lại cảm giác bị Phác Xán Liệt hung tợn trừng mắt nhìn, khiến cậu ta không thể không đem lời thu về.

“Vậy đi trộm, lấy xem một chút rồi dựa theo đó làm một bản là được.”

Ngô Thế Huân đối với việc không liên quan đến mình cũng rất cao hứng. Dù sao bản thân cũng không được ở cùng Lộc Hàm, thế nên việc ở với Phác Xán Liệt hay là Kim Chung Nhân đều không có ý kiến gì lớn.

Bạch Hiền vừa định nói một câu “Đúng là ý tưởng phá hoại!” đã nhìn thấy ánh mắt Kim Chung Nhân lóe sáng “Xoẹt” một cái.

“Này, ca thật sự sẽ không muốn đi trộm danh sách chứ?” Ngô Thế Huân cũng cảm thấy có điểm bất an. Nếu có xảy ra chuyện gì, Nai con ca nhất định sẽ trách mắng mình a a.

Kim Chung Nhân không nói, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Cậu ta càng như vậy, mọi người xung quanh lại càng bất an. Ngô Diệc Phàm dùng chiếc đũa gõ một cái lên bàn cảnh cáo: “Kim Chung Nhân, nói cho cậu biết nha. A di phụ trách cũng không phải người dễ đối phó đâu, ngộ nhỡ chẳng may bị bắt thì sẽ bị phạt đó. Chuyện này không đáng đâu!”

“Đúng vậy đúng vậy, không phải chỉ một năm thôi sao? Một năm sau muốn ra ngoài thuê phòng cùng Bạch Hiền ca của em ân ái triển miên thế nào cũng không ai ngăn cản. Chẳng lẽ năm nay không chịu đựng được hả?” Trương Nghệ Hưng bổ sung.

Kim Chung Nhân lặng lẽ đào cơm, nhất quyết giữ im lặng.

Tất cả mọi người lo lắng nhìn đứa nhỏ, sợ cậu ta thật sự có khả năng làm ra chuyện này, ngoại trừ Ngô Thế Huân. Cậu cảm giác được có điểm gì đó không ổn, còn có một loại dự cảm kỳ quái.

Nếu Kim Chung Nhân thật sự muốn lấy trộm danh sách kia, bản thân chỉ sợ không thoát khỏi liên quan.

93. Chương 91

Dự cảm của Ngô Thế Huân là hoàn toàn chính xác.

Bởi vì vừa mới nhập học còn chưa bắt đầu chính thức lên lớp, cho nên Thế Huân và Kim Chung Nhân thật rảnh rỗi ngồi ở trên sân cỏ bên cạnh kí túc xá. Chung Nhân một mặt bộ dáng nghiêm túc, giống như đang phó thác đại sự cả đời.

“Kế hoạch của tôi là, cậu tìm cách đưa ai di phụ trách kí túc ra chỗ khác, còn tôi sẽ vào đánh tráo danh sách ký túc xá.”

Khóe miệng Ngô Thế Huân giật giật một chút: “Ồm, cái kế hoạch này thật đúng là đơn giản, rõ ràng hoàn toàn không cần động não.”

“Mặc dù là nói như vậy, nhưng việc áp dụng tương đối khó khăn, bởi vì rất khó để dụ dì ấy ra chỗ khác... Thế Huân, tôi biết cậu thông minh, lại luôn luôn là quân sư của nhóm chúng ta, cho nên nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp. Mà nếu không nghĩ ra được, vậy thì cứ hy sinh một chút sắc đẹp của cậu đi.”

Kim Chung Nhân có lẽ là đã khẩn trương lắm rồi, bắt đầu cứ lải nhải một đồng dài dòng vô nghĩa.

Ngô Thế Huân thật muốn đập cho cậu ta một phát: “Sắc đẹp? Ca có đùa không vậy? Sắc đẹp của ta đều là dành cho Lộc ca!”

“Lộc ca đâu có thiếu gì sắc đẹp.” Kim Chung Nhân nỗ lực thuyết phục, “Cậu mau nghĩ cách đem a di rời đi năm phút, nội trong thời gian đó tôi nhất định có thể đem danh sách đánh tráo, như vậy tôi liền được cùng Bạch Hiền ca ở cùng một chỗ.”

“Ca quá ngây thơ rồi..” Ngô Thế Huân gần như lắc mạnh vai kịch liệt phản đối hành vi ngu xuẩn của Chung Nhân, “Thật sự không dễ dàng đâu...”

Kim Chung Nhân nghiêm túc nhìn Ngô Thế Huân.

Ngô Thế Huân xoay mặt làm bộ như không chú ý.

Kim Chung Nhân kiên nhẫn nhìn chằm chằm Ngô Thế Huân bám riết không tha.

Ngô Thế Huân cuối cùng nhịn không được bạo phát: “Ta đáp ứng ca là được chứ gì? Đúng là xui tám đời mới cùng một tên đàn độn phần như ca trở thành bằng hữu. Đây chính là sai lầm lớn nhất cuộc đời ta...”

Kim Chung Nhân vỗ vỗ bờ vai người kia: “Hảo huynh đệ.”

Ngô Thế Huân đang muốn trợn mắt đáp lại thì từ phía sau bỗng truyền đến một thanh âm ngây thơ: “Hai người đang làm gì vậy?”

Bọn họ xoay người lại, liền thấy Phác Xán Liệt ngồi xổm phía sau chớp chớp mắt tò mò, vừa thấy bọn họ quay đầu, lập tức nhếch môi lộ ra nụ cười sáng lạn.

Trong đầu Ngô Thế Huân chợt lóe ra một tia sáng, mặt mày hớn hở kéo tay Phác Xán Liệt dẫn đến trước mặt Kim Chung Nhân: “Đây! Sức hấp dẫn của người này rất lợi hại! Cứ giao cho anh ấy dụ người, còn ta sẽ giúp ca trông chừng!”

Phác Xán Liệt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau một lúc lâu liền nhếch môi cười: “Tuy rằng không biết các cậu đang nói cái gì, nhưng nghe qua có vẻ thú vị ghê. Vậy cho tôi tham gia cùng đi.”

Phác Xán Liệt không hề có chút khái niệm nào đối với việc dùng “Sắc đẹp” đánh lạc hướng người khác, nhưng vì cảm thấy rất “thú vị”, cho nên vẫn vô cùng hào hứng thực hiện. Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân nấp ở hành lang bên cạnh văn phòng kí túc, nhìn Phác Xán Liệt hớn hở đi đến trước mặt a di cười híp mắt chào hỏi.

“Thật khéo a, di cũng ở đây ạ?”

Thanh âm cực lớn, khiến Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân từ rất xa đều không thể tránh nghe được rõ ràng rành mạch.

Bọn họ đều bưng kín mặt, nghĩ muốn làm bộ như không biết tên gốc này...

Đây là văn phòng của kí túc xá! Người ta không ở trong phòng làm việc còn có thể đi đâu?! Khéo cái gì mà khéo!

Nhưng hiển nhiên là nụ cười mỹ thiếu niên này đã làm cho a di hơi chút rung động, từ trong đồng giấy tờ ngẩng đầu lên, trên mặt rõ ràng lộ ra nụ cười nhu hòa, tựa hồ đang cùng Xán Liệt nói gì đó.

Xán Liệt đáp lại, vui sướng hoa chân múa tay một hồi, ánh mắt sáng lấp lánh.

Hai người đứng ở xa lại nghe không rõ bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, dù sao một lúc sau đã nhìn thấy Phác Xán Liệt cười tủm tỉm cùng ai di phụ trách bước ra khỏi văn phòng, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Không còn kịp suy tư vì sao Phác Xán Liệt dễ dàng thành công như thế, Ngô Thế Huân từ sau lưng dùng sức đẩy mạnh Kim Chung Nhân một cái, hạ giọng: “Tiến lên!”

Hai người lấy khí thế nhanh như chớp xông vào văn phòng kí túc xá... Mặc dù trước đó Ngô Thế Huân luôn miệng nói bản thân phải ở ngoài trông chừng, nhưng vì quá lo lắng nên đến đến phút chót vẫn cùng Kim Chung Nhân đi vào.

Hai người luống cuống tay chân lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm được danh sách ở trong ngăn kéo thấp nhất.

Bọn họ đem hai bản danh sách đối lại xong, giống như ngựa hoang được cởi cương vọt ra, không quên đem cánh cửa khép lại.

Hai người chạy một mạch đến bụi cây ban nãy, lúc này mới xem như hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

“Hóa ra so với tưởng tượng lại đơn giản hơn nhiều” Kim Chung Nhân mơ hồ lầm bầm.

“Đó là vì chẳng biết tại sao chúng ta gặp được quý nhân giúp đỡ, chính là Xán Liệt ca. Anh ấy rốt cuộc làm thế nào mà dễ dàng lừa được a di đi ra ngoài nhỉ?” Ngô Thế Huân cảm thấy rất thần kỳ.

“Bạch Hiên ca nói, Xán Liệt ca có một biệt danh.” Kim Chung Nhân chợt nhớ ra chuyện gì đó.

“Biệt danh gì?”

“Phác trăm đáp.” Kim Chung Nhân nghĩ lại liền thấy thật thú vị, “Bạch Hiền ca nói bất kể người tính cách đặc điểm thế nào, tuổi tác ra sao, chỉ cần gặp được Xán Liệt ca thì đều có thể nói chuyện vô cùng thoải mái.”

Hai người ở trong bụi cây lại chờ thật lâu, cuối cùng cũng thấy Xán Liệt trở lại, tay trái cầm một cái kẹo que, tay phải bê một ly trà sữa.

“Xán Liệt ca, anh rốt cuộc là làm cách nào vậy?”

“À, cũng không có gì. Chỉ nói mình là tân sinh nên không biết đường đến cantin, lại đang bị lạc đường, cho nên muốn nhờ ai đi dẫn đi. Kết quả di chẳng những mời ăn bánh ngọt, lại còn mua cho kẹo que cùng trà sữa trân châu vị... dâu tây.”

“Wow wow...” Trong khi Ngô Thế Huân há hốc miệng tỏ lòng ngưỡng mộ đối với khả năng thân thiện của Xán Liệt thì Kim Chung Nhân chỉ lặng lẽ nói: “A.”

“Sao vậy?” Ngô Thế Huân không thể hiểu nổi phản ứng của cậu ta.

“Bạch Hiền ca thích nhất vị dâu tây.” Kim Chung Nhân thì thào tự nói.

“Còn Nai con ca thích trà sữa vị khoai môn.”

Tâm trí Ngô Thế Huân trong nháy mắt cũng đã bay đến tận nơi nào, đứng cười ngớ ngẩn như đứa ngốc.

Phác Xán Liệt đang hút trà sữa lập tức cũng muốn quỳ gối trước hai cái tên dẫn độn này.

“A! Đúng rồi!” Kim Chung Nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, vội vàng nhảy lên chạy trở về, “Quên xù nó mất!”

“Cái gì nữa?” Ngô Thế Huân đứng lên, cùng Phác Xán Liệt nhìn bóng lưng của người kia mang theo một trận bụi đất dần rời đi.

“Còn phải chạy nhanh đi đổi bảng tên ở cửa phòng nữa...”

94. Chương 92

Kim Chung Nhân vui sướng khuôn hành lý của mình hết thấy chuyển vào căn phòng đối diện từng thuộc về Biện Bạch Hiền và Phác Xán Liệt, sau đó lại thể theo yêu cầu bồi thường mà cặm cụi vác đồng đồ đạc của Xán Liệt về phòng cũ của mình.

Nhìn cậu ta không ngại phiền toái chạy tới chạy lui hết chuyển này tới chuyển khác, Ngô Thế Huân ngồi ở trên giường hừ lạnh, cảm thấy cuộc đời Chung Nhân chưa bao giờ có đầy nhiệt tình đến như vậy.

“Ca sắp kết hôn sao? Ngày mai có thể đến uống rượu mừng được không? Hay là hài tử nhà ca mới sinh? Ngày mai làm lễ đầy tháng hả?” Ngô Thế Huân bắt đầu vận hết sức lực châm chọc.

Khả năng miễn dịch của Chung Nhân đối với những lời mỉa mai của Thế Huân là rất mạnh, vừa đem dàn trống cuối cùng của Phác Xán Liệt dời đến vị trí gần cửa sổ vừa ngây ngô cười. “Tôi được ở cùng Bạch Hiền ca rồi.”

“Ở chung cũng không phải cùng giường, cũng sẽ không phát sinh chuyện gì, vậy thì làm sao mà phải cao hứng như thế?” Ngô Thế Huân tiếp tục châm chọc khiêu khích.

“Làm sao cậu biết sẽ không phát sinh cái gì? Hơn nữa cậu và Lộc ca còn chẳng được như này...” Kim Chung Nhân không thèm để ý.

Ngô Thế Huân lập tức im bật.

Trong khi đó ở phòng phía đối diện, Phác Xán Liệt đang cố gắng cùng Bạch Hiền lưu luyến chia tay đồng thời đóng phim tình cảm.

“Đưa quân ngàn dặm chung tu từ biệt. Gió hiu hiu hắt nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi không trở lại. Bạch Hiền anh hùng, xin hãy bảo trọng!”

Bạch Hiền bị cậu ta nắm chặt lấy tay, liền toe toét đáp lại: “Hoàng thượng! Thần thiếp phải đi rồi, thỉnh hoàng thượng đừng mong nhớ thiếp. Thần thiếp nhất định phải chiếu cố thật tốt bản thân... Còn nữa, long thể là trọng yếu, chớ miệt mài quá độ để tránh thương thân!” (clgt)

“Phu quân! Chàng nữ vút bỏ tiện thiếp ư! Thiếp làm sao có thể sống một mình đây?”

“Phụ thân đại nhân, xin tha thứ con trai bất hiếu, không thể phụng dưỡng phụ thân ở trong nhà! Nhưng người phải nhớ kỹ! Tâm đứa con trai này luôn hướng về người! Con trai sẽ thường xuyên quay về thăm cha!”

Hai người cầm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ, cứ tự đùa tự vui khoái trá lại vui vẻ, khiến quần chúng xung quanh tròn tròn mắt tỏ vẻ khó hiểu, ngoại trừ Độ Khánh Thù lạnh nhạt co gối ngồi ở đầu giường trừng mắt về phía bọn họ.

Kim Chung Nhân vừa bước vào cửa đã thấy hai người đang chuẩn bị diễn lại màn kịch, lập tức dứt khoát kiên quyết túm cổ áo Phác Xán Liệt kéo về phía sau, buộc cậu ta phải tránh xa Bạch Hiền trong phạm vi một mét, sau đó nhìn nhìn cả đám đang ngồi trong góc: “Vì sao mấy người đều ở hết đây vậy?”

“Bọn tôi sao lại không thể ở trong này? Phòng của tôi ở ngay sát vách.” Độ Khánh Thù lạnh nhạt nói.

“Ca tới xem náo nhiệt, không cần để ý đâu.” Kim Tuấn Miên tỏ vẻ vô tội.

“Mình nghĩ cậu chuyển phòng sẽ cần trợ giúp, ai ngờ tinh thần hăng hái của cậu bỗng dưng tăng vọt như thế.” Lý Thái Dân nói.

“Thế nên giờ bọn này chỉ ngồi đây trơ mắt nhìn nhau.” Hoàng Tử Thao ôn nhu nói.

“Bọn mình vẫn là học sinh cấp ba, còn rất bận rộn.” Kim Văn Khuê tổng kết.

“Vậy bây giờ mấy người về được rồi đấy.”

Kim Chung Nhân đen mặt đem Bạch Hiền quần chặt trong lồng ngực, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người mau chóng đi về. Nhưng tất cả đều làm bộ như bản thân không hiểu ánh mắt của Chung Nhân mà tiếp tục cắm rễ ở lại, đó là bởi vì điều kiện của kí túc xá thật sự thật là làm cho bọn họ cảm thấy ghen tỵ.

Giường, giá sách, điều hòa, ban công, phòng tắm, phòng bếp.

Đầy đủ mọi thứ.

Đám người phiền phức cười nói ầm ĩ hết cả buổi tối đến khuya mới chịu trở về nhà. Bọn họ vừa đi, Chung Nhân liền kiệt sức nằm vật ra giường, rên rỉ liên tục.

Bạch Hiền thật cao hứng tìm quần áo để đi tắm rửa. Chân trước vừa mới bước vào cửa phòng tắm, Kim Chung Nhân tâm thần bất định từ trên giường lập tức bật dậy.

Nghe trong phòng tắm bắt đầu vang lên tiếng nước chảy “Ào ào” cùng tiếng hát khoái trá của Bạch Hiền loáng thoáng truyền ra, trong lòng cảm thấy thật buồn bực...

Vì sao Bạch Hiền lại không cảm thấy bản thân đang gặp nguy hiểm vậy? Chẳng lẽ nhìn mình vô hại đến thế sao?

Khi thấy Bạch Hiền phía dưới chỉ quần một cái khăn đi ra từ phòng tắm, ý niệm này đã đạt tới đỉnh điểm.

“Đi tắm đi.”

Bạch Hiền vui vẻ nói xong, từ đầu giường lôi ra cái khăn bông bắt đầu lau mái tóc ướt sũng. Kim Chung Nhân ôm mũi chặt vật lùi lại, vừa đi vừa đau khổ nghĩ: Đúng vậy, bản thân trên thực tế chính là vô hại như vậy.

Tới lúc tắm xong bước ra, Bạch Hiền đã mặc thêm quần soóc cùng áo ba lỗ rộng thùng thình, trên vai vắt khăn mặt màu trắng, khiến cho cánh tay trắng trắng non mềm phơi bày toàn bộ dưới tầm mắt Chung Nhân.

Thoạt nhìn hình như người kia đã dọn dẹp xong bàn học của mình, lúc Chung Nhân đi qua, Bạch Hiền đang chăm chú nghiên cứu xem nên bày chậu hoa nhỏ của mình ở chỗ nào cho đẹp mắt nhất.

Kim Chung Nhân nhìn về phía cái bàn, ánh mắt lập tức dừng lại ở những khung ảnh được đặt ngay ngắn.

Có bốn khung ảnh.

Tấm thứ nhất là Bạch Hiền chụp cùng ba mẹ, tấm thứ hai là ảnh nhóm bảy người mà Chung Nhân đã từng nhìn thấy ở nhà Bạch Hiền. Hai khung hình còn lại, một tấm là selca của hai người ở nhà Bạch Hiền trước đây, một cái khác là chụp ở sân bay khi đi chơi đảo Jeju. Đặc điểm chung của những bức ảnh này chính là, Bạch Hiền cười thật vui vẻ lại đẹp mắt, còn biểu cảm của Chung Nhân vô cùng mờ mịt lại đại ra.

Mặc dù thật cao hứng vì biết bản thân có thể chiêm đến một nửa trong tâm trí Bạch Hiền, nhưng Chung Nhân đối với biểu tình của mình trong ảnh vẫn có chút bất mãn: “Bạch Hiền ca, ảnh của em trông khó coi quá.”

“Khó coi chỗ nào? Đẹp thế còn gì.” Bạch Hiền lơ đãng trả lời.

“Trông mặt em ngu lắm.” Kim Chung Nhân oán giận.

“A...Thật không?... Hình như là hai lần chụp ảnh đều chưa chuẩn bị, cho nên... Bạch Hiền cúi đầu xem lại hai tấm hình kia rồi chớp chớp mắt, “Ừ, trông cũng ngu thật...”

Kim Chung Nhân khổ sở nhìn người trước mặt.

Bạch Hiền nở nụ cười: “Không sao đâu Chung Nhân, không vấn đề gì. Tuy bộ dạng em lúc nào cũng rất ngố, nhưng anh lại vô cùng thích vẻ mặt đó.”

Vừa nói, Bạch Hiền vừa khoan khoái hôn “chụt” một cái lên cổ Chung Nhân, sau đó xoay người tiếp tục quan sát chậu hoa nhỏ của mình.

Về mặt Kim Chung Nhân trong nháy mắt bừng sáng trở lại.

Một lát sau, cậu ta đi đến nhìn đồng hồ điện trên bàn mình, cảm thấy rất vô lực.

Đang muốn tìm cho mình lý do để lười biếng, Bạch Hiền chợt vui vẻ quay lại hỏi: “Không còn sớm nữa, chúng ta tắt đèn đi ngủ nhé?”

Kim Chung Nhân cũng không biết có nên cảm thấy vui mừng không, thực ra lời nói của Bạch Hiền có ý nghĩa rất mơ hồ, thế nên bản thân chưa rõ nên đáp lại thế nào. .>

Đèn tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Bên cạnh loáng thoáng truyền đến một tiếng “két...” khi Bạch Hiền trèo lên giường, vì thế Chung Nhân liền cuộn tròn trong chăn tiếp tục nghiêng tai nghe.

Có tiếng trở mình vô thức, hơi thở nhẹ nhàng, rồi lại đột ngột vang lên thanh âm nức nở như con chó nhỏ, sau đó dần trở lại yên lặng.

Đang ngủ?

Kim Chung Nhân trong bóng tối yên tĩnh nghĩ đến gương mặt Bạch Hiền khi ngủ, khóe miệng chậm rãi dần nhếch lên, cảm thấy không khỏi hạnh phúc.

Ngủ ngon nhé, Bạch Hiền ca.

95. Chương 93

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân bị Trương Nghệ Hưng trực tiếp kéo vào câu lạc bộ khiêu vũ, ngay cả thời gian phản kháng cũng chưa kịp chuẩn bị, còn Bạch Hiền thì lại hào hứng cùng Xán Liệt và Khánh Thù chạy đi tham gia ứng cử vào hội sinh viên của trường.

Kết quả người phụ trách tuyển chọn hội viên mới lần này lại chính là Lộc Hàm đang mỉm cười với bọn họ cùng Ngô Diệc Phàm tỏ vẻ nghiêm cẩn đứng bên cạnh kiểm tra danh sách.

Cho nên thương lượng đi cửa sau, chính là có chuyện như vậy.

Ba người thật khoái trá, đơn cũng không điền phỏng vấn cũng không cần tham gia, cứ thế được Lộc Hàm lấy việc công làm chuyện tư đưa lên top đầu của danh sách.

Một lúc sau, số người đến phỏng vấn càng ngày càng nhiều. Trước mặt Lộc Hàm cùng Ngô Diệc Phàm tạo thành tắc nghẽn giao thông, trong nháy mắt hai người đã bị đám đông ùn ùn kéo tới bao phủ, khiến ba người trốn ở phía xa không khỏi cảm thấy một trận sốt tóc gáy.

“Thậm chí đến Phàm ca cũng không thể may mắn thoát khỏi... Chúa phù hộ cho bọn họ...” Phác Xán Liệt giả bộ làm dấu chữ thập trước ngực.

Độ Khánh Thù lo lắng nhìn đám đông phía xa, vừa nghiêng đầu đã thấy linh thú Ngô Thế Huân vọt tới, cũng không thềm liếc mắt tới bọn họ một cái, lập tức tiến công chen vào trong đám người, rất nhanh liền biến mất.

“Ôi trời, đây đúng là sức mạnh vĩ đại của ái tình nha.”

Phác Xán Liệt nhìn bóng dáng Ngô Thế Huân mất hút trong nháy mắt cảm thấy xúc động ngàn vạn lần, còn chưa kịp nói gì thì phía sau bỗng truyền đến thanh âm của Kim Chung Nhân: “Anh!”

Bạch Hiền vừa quay đầu lại, liền thấy Chung Nhân bê hai cốc trà sữa trân châu đứng ở phía sau, đưa lưng về phía ánh mặt trời, thân hình cao ngất.

“Thế Huân xông vào đó rồi.”

Bạch Hiền chỉ chỉ vào đám người đông nghịt kia. Kim Chung Nhân không nói gì gật gật đầu, đem trà sữa vị dâu tây đưa cho cậu, “Mệt không? Uống trà sữa đi.”

Bạch Hiền vui vẻ đem ống hút nhét vào trong miệng, nhắm nháp vô cùng khoái trá.

Khánh Thù đứng bên cạnh vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, nhưng bản thân vì lười chạy sang tận cửa hàng dâu bên kia trường học nên đành phải giương mắt nhìn thềm thường. Xán Liệt liếc Bạch Hiền uống đến sung sướng, cuối cùng nhịn không được mở miệng xin một ngụm.

Bạch Hiền đương nhiên sẽ không từ chối, thuận tay liền đem chỗ trà sữa còn lại đưa cho Phác Xán Liệt... nhưng mới được nửa đường đã bị Chung Nhân đen mặt chặn lại.

Phác Xán Liệt đành tự giác lui qua một bên.

Hơn nửa ngày, cuối cùng mới thấy Ngô Thế Huân từ trong đám người chật vật len ra ngoài, giang cánh tay bảo hộ Lộc Hàm bên trong. Lộc Hàm ngoan ngoãn tựa vào người đứa nhỏ, gương mặt đầm đìa mồ hôi, cảm thấy tìm được đường sống trong chỗ chết quả thực là may mắn.

“Vậy hai người bỏ Phàm ca một mình ở lại cái chỗ đáng sợ đấy à?”

Đợi cho hai người nhanh chóng đi đến tập trung dưới bóng cây, Độ Khánh Thù không đành lòng hỏi, “Phàm ca liệu có thể bị đè chết không vậy?”

“Ai bảo đến lúc đó mà vẫn còn cố tỏ ra đẹp trai.” Ngô Thế Huân không hề thương tiếc.

Lộc Hàm cũng hòa theo: “Đúng vậy, chỉ là phỏng vấn tân sinh mà trang điểm như đi biểu diễn thời trang. Thảo nào mấy nữ sinh đều như phát cuồng, điên loạn chen vào chỗ cậu ta đứng.”

“Đối với Phàm ca mà nói, hình tượng chính là tất cả... À không, ngoại trừ Nghệ Hưng ca ra, thì đối với Phàm ca hình tượng chính là tất cả.”

Mọi người không chút cảm thông cứ thế khoái trá châm chọc sau lưng Ngô Diệc Phàm. Bạch Hiền đang hút trà sữa đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người nhìn về phía Kim Chung Nhân: “Câu lạc bộ khiêu vũ như thế nào? Em và Thế Huân có thể hiện tốt không?”

“Nghệ Hưng ca đưa bọn em vào phòng yêu cầu nhảy vài điệu, sau đó bảo có thể về được rồi.” Kim Chung Nhân nói.

“Lúc bọn em đi ra, đám người chờ bên ngoài xếp hàng dài đến tận bậc cầu thang.”

Ngô Thế Huân ngẫm lại mà kinh, “Suốt cả đường đi, mấy nữ sinh kia đều muốn túm lấy tay bọn em. Em còn nghe thấy bọn họ gào lên cái gì mà “Đẹp trai quá! Đẹp trai quá!”...”

Bạch Hiền quay đầu nhìn thoáng qua Kim Chung Nhân, cùng lúc đó Ngô Thế Huân cũng bị Lộc Hàm lặng lẽ liếc một cái.

“Bọn em, bọn em chưa xảy ra chuyện gì mà...”

Kim Chung Nhân hiểu được ý tứ từ ánh mắt Bạch Hiền, lập tức giơ hai tay lên thề. Bạch Hiền nhìn nhìn đối phương bởi vì chỉ mặc T-shirt không tay mà phơi bày toàn bộ đường cong cơ bắp tuyệt đẹp, màu da dưới ánh mặt trời hơi tỏa sáng, sau đó lại nhìn thân hình vai rộng chân dài kia, liền yên lặng tỏ ý không thể tin tưởng.

Làm gì có ai nhìn thấy mấy người mà không có ý đồ gì? Chẳng phải bọn con gái chỉ cần thấy hai đứa là lập tức dùng cả tính mạng mà tìm cách nhào lên sao?

Lộc Hàm vẫn lườm Thế Huân chăm chăm. Thế Huân sầm mi khổ kiếm nhìn người kia nói: “Thực ra bọn em vẫn còn gặp may đấy. Mỗi lần Chung Nhân ca tưởng sắp bị tóm đến nơi rồi, anh ấy liền đẩy em về phía trước, tất nhiên em cũng giống vậy...”

“Vậy hai người rốt cuộc làm thế nào sống sót trở về?” Lộc Hàm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Nghệ Hưng ca ở trong phòng bên cạnh gào lên, nói em cùng Thế Huân đều là người đã có gia thất, xin bọn họ hãy giữ lòng tự trọng.”

Lúc Chung Nhân nói những lời này xong liền cười phá lên, bởi vì cùng lúc đó, bọn họ mơ hồ nghe thấy tiếng Ngô Diệc Phàm bắc loa hô to giữa đám nữ sinh điên cuồng.

“Xin mọi người hãy bình tĩnh lại, tôi là người đã yên bề gia thất...”

Vốn bọn họ thật sự rất muốn vớt lại Ngô Diệc Phàm trong đồng hồ loạn đó tự sinh tự diệt, nhưng ý thức trách nhiệm vẫn thúc giục cả nhóm tiếp tục ngồi đợi ở dưới tán cây tán chuyện. Thế nhưng chờ mãi đến tận hai giờ chiều vẫn không thấy bóng dáng Diệc Phàm đâu, sau đó đành rủ nhau đi ăn cơm trưa.

Chờ đến hơn ba giờ chiều, tựa hồ các nữ sinh vậy xem mới dần tản ra. Bọn họ cuối cùng mới nhìn thấy Ngô Diệc Phàm mặc một áo khoác dài màu trắng tung bay trong gió chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, đẹp trai đến không thốt nên lời, duy chỉ có ánh mắt là phờ phạc.

Vừa nhìn thấy nhóm chiến hữu bê hộp cơm ngồi chồm hồm trên mặt đất, nháy mắt giống như là thấy được thân nhân lập tức nhanh chóng sắp lại gần, sau đó bày ra tạo hình tào nhã tựa vào thân cây đứng trầm tư.

“Phàm ca có sao không vậy?” Độ Khánh Thù hảo tâm mở miệng hỏi.

Ngô Diệc Phàm mở mắt, ánh mắt u buồn tỉ mỉ suy nghĩ mất mấy giây, sau đó chậm rãi nói: “Cái thế giới này thật có nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, cả một đám nữ sinh điên cuồng... Mình suýt nữa thì chết trong đó... Cười! Còn dám cười? Mấy người các người! Có tin tôi bóp chết cả lũ không? Không được cười nữa! Hộp cơm của tôi đâu?”

96. Chương 94

Lộc Hàm cùng Bạch Hiền đều gặp phải rắc rối giống nhau.

Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân cũng gặp phải phiền phức tương tự.

Thực ra, có lẽ trước khi ba người chưa vào trường đại học, Lộc Hàm cũng đã bị quấy rầy lâu rồi. Nhưng đến khi Ngô Thế Huân vào trường, liền phát hiện ra tình huống so với trong tưởng tượng của mình còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Bạch Hiền kỳ thực vốn không ý thức được vấn đề này, mãi đến tận lúc vượt qua năm nam sinh tìm cách đến gần bắt chuyện với mình trên đường cùng Xán Liệt đến lớp học, mới mơ hồ cảm thấy có điểm kỳ quái.

“Sao hồi trung học mình chưa bao giờ gặp những chuyện như này?” Bạch Hiền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Lúc học lớp mười, mọi người vẫn còn chưa dám mở miệng làm quen. Còn đến năm lớp mười một, những người có ý đồ tiếp cận cậu đều bị Kim Chung Nhân dùng mọi thủ đoạn lần lượt đá đi.”

Phác Xán Liệt tiếc nuối nói ra câu chuyện nghe được từ chỗ Ngô Thế Huân.

“A... Phải vậy không?” Bạch Hiền vẫn cảm thấy không thể hiểu được, “Mình nghĩ là...”

“Cậu xem bộ dạng bản thân nhỏ nhắn đáng yêu thế này, vậy mà còn hi vọng mọi người coi là cao lớn lực lưỡng sao? Cậu nghĩ là mọi người sẽ không chú ý đến cậu chắc?” Phác Xán Liệt nhìn không được phải châm chọc, “Nếu không Kim Chung Nhân thế nào đối với cậu vừa gặp đã yêu?”

Bạch Hiền muốn mang vấn đề đi thỉnh giáo Lộc Hàm một chút, kết quả phát hiện tình huống trước đây của Lộc Hàm so với mình còn tệ hơn nhiều lắm. May mắn khi đó bên cạnh còn có Ngô Diệc Phàm hứng chịu giúp một phần mới hơi thả lỏng được một điểm.

Mà ngược lại, vì câu lạc bộ khiêu vũ công khai biểu diễn càng ngày càng nhiều, vậy nên Kim Chung Nhân cùng Ngô Thế Huân là thành viên mới sáng rọi vô pháp che lấp, càng lúc càng trở nên nổi tiếng.

Số lượng nữ sinh tham gia fangclub của bọn họ tăng lên với tốc độ chóng mặt, các thể loại hoạt động ủng hộ được hừng hực khí thế mở rộng không kém chút nào so với những ca sĩ thần tượng hiện nay.

Bạch Hiền từ trong hộp thư ở tầng dưới kè kè xách ra một đồng lớn thư từ các loại, sau đó chặt vật mang lên trên giường Kim Chung Nhân rồi ngồi phân loại.

Đại bộ phận thư đến từ nam sinh là cho mình, còn hầu hết thư đến từ nữ sinh là cho Kim Chung Nhân.

Sắp xếp lại nửa ngày, số thư của cả một tuần đã xếp thành hai chồng thật dày.

Bạch Hiền khoan tay nhìn: Thư của bản thân thì không trọng yếu, nhưng cái đồng lớn thư của Chung Nhân phải làm sao bây giờ? Mình có quyền giúp Chung Nhân trực tiếp xử lý không? Làm như vậy liệu có đúng không? Nhưng nếu không giải quyết được chỗ này thì lại cảm thấy vô cùng khó chịu...

Lúc này Kim Chung Nhân đã trở lại.

Cậu ta đeo balo bước vào, mặc áo ba lỗ màu đen bó sát, áo khoác vắt trên cánh tay, cả người bởi vì vừa mới tập nhảy trở về mà ướt đầm mồ hôi, mái tóc cùng quần áo hỗn độn lại càng có vẻ gợi cảm chết người.

Bạch Hiền nhìn bộ dáng trên hoa ghẹo nguyệt kia, bản thân lập tức liên tưởng đến cảnh tượng Kim Chung Nhân mang theo diện mạo này đi trên sân trường, cảm thấy không cần động não cũng biết sẽ có bao nhiêu người đứng ven đường ngưỡng mộ.

Đặc biệt là những nữ sinh, đối với vẻ quyến rũ đến hết thuốc chữa của Kim Chung Nhân sẽ lại chỉ trở bàn tán.

Chẳng biết tại sao lửa giận dâng lên, Bạch Hiền bỏ lại đồng thư rồi xoay người đi ra ngoài.

“Anh?”

Kim Chung Nhân nhìn Bạch Hiền không thèm để ý đến bản thân, lập tức chui vào căn phòng đối diện của Phác Xán Liệt và Ngô Thế Huân, không kịp buông túi sách liền chạy nhanh theo.

Bạch Hiền vào cửa, đã nhìn thấy Ngô Thế Huân trong tình trạng không khá hơn Chung Nhân là mấy đang thay bộ quần áo đầy mồ hôi ra.

Phác Xán Liệt vừa thấy Bạch Hiền bước vào, liền khoái trá nhào tới ôm cổ.

Sau đó không ngoài dự định bị Kim Chung Nhân lạnh lùng đẩy ra, người sau vốn vội vàng muốn đem Bạch Hiền thu vào trong ngực, nhưng vì lo ngại bản thân còn ướt sũng mồ hôi, cuối cùng đành từ bỏ.

Bạch Hiền chất vấn Ngô Thế Huân: “Hai người lúc trở lại có bị tập kích không?”

Ngô Thế Huân chớp chớp mắt, nhìn nhìn tình huống hiện tại của Chung Nhân, lại thấy vẻ mặt Bạch Hiền giống như có điểm khó chịu, nháy mắt hiểu được rất cuộc chuyện gì đang xảy ra: “A, có mấy nữ sinh giờ banner “Kim Chung Nhân I love you” chạy theo bọn em...”

Bạch Hiền nhăn mặt lại, sắc mặt Kim Chung Nhân lại càng thêm khó coi.

“Tại sao không kể ra chuyện bọn họ gào khóc tên cậu đến muốn ngắt?” Chung Nhân tức tối nhìn Ngô Thế Huân.

“Bởi vì em cảm thấy chuyện đó trong mắt những người ở căn phòng này cũng không trọng yếu.”

Ngô Thế Huân lạnh nhạt đáp trả rồi dứt khoát chui vào phòng tắm. Phác Xán Liệt xem xét sắc mặt hai người đối diện đều không tốt chút nào, liền nằm lên giường đọc sách làm bộ như không để ý đến bọn họ.

Kim Chung Nhân dắt tay Bạch Hiền trở về phòng. Người kia đi theo sau, cảm thấy trong lòng dâng lên vô số suy nghĩ.

Trước đây chính mình từng đã nói với Chung Nhân nếu cùng một chỗ sẽ không cần hoài nghi, sẽ luôn luôn tin tưởng đối phương, luôn hết lòng yêu đối phương đúng không? Nhưng vì sao hiện tại đột nhiên tràn đầy cảm giác bất an đến vậy?

Hơn nữa, dựa vào cái gì mà Chung Nhân có thể hấp dẫn rất nhiều nữ sinh mà mình lại không làm được?

Lúc trở lại phòng, Chung Nhân liếc mắt một cái nhìn thấy hai chồng thư độ dày gần bằng nhau nằm gọn gàng trên giường.

Ánh mắt cậu ta đương nhiên bị đồng thư gửi cho Bạch Hiền hấp dẫn trước tiên, sau đó biểu tình phức tạp hướng về phía Bạch Hiền. Bạch Hiền nhìn ánh mắt khó chịu của người kia, lại càng giận dữ chỉ sang đồng thư còn lại, tức giận nói: “Sao em không nhìn chỗ thư gửi cho mình trước khi định mở miệng trách anh? Hừ! Nhìn cái này mà xem, bên trên dán toàn trái tim màu hồng, nói không chừng bên trong còn có một đồng ảnh chụp.. Ưm...”

Câu nói còn chưa dứt, Kim Chung Nhân chợt hạ thấp người hôn lên môi.

Bởi vì vừa tập nhảy mà cả người còn tản ra nhiệt khí vương vẩn quanh hơi thở, giống như một quả cầu lửa áp lên người Bạch Hiền, thậm chí còn có thể cảm nhận được mùi mồ hôi ngai ngái. Đang lúc mê loạn, Bạch Hiền cảm giác Chung Nhân không nặng không nhẹ cắn lên đầu lưỡi một cái.

“Ừm ừm?”

Nếu phiên dịch lại phản ứng vụng về của Bạch Hiền lúc đó, thì chính là mang theo khó chịu “Làm gì thế?”.

Kim Chung Nhân lại cắn một cái lên môi dưới đối phương, lực độ so với trước còn ôn nhu hơn, sau đó mơ hồ thì thầm hỏi: “Bạch Hiền ca, đang ghen phải không?”

Bạch Hiền phần nộ muốn phủ nhận, nhưng Chung Nhân đã nhanh chóng đẩy sâu nụ hôn, đem tất cả lời nói của người kia chặn trở về.

Vừa thấy Kim Chung Nhân từ trong phòng tắm đi ra, Bạch Hiền vẫn như trước canh cánh trong lòng, liền thật nhanh cố gắng tỏ rõ lập trường của mình: “Người ta không có ghen!”

Kim Chung Nhân nhìn biểu tình xù lông của Tiểu Bạch đã cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, ngoài miệng còn muốn nói: “Bạch Hiền ca, không phải đã nói chúng ta nhất định phải tin tưởng lẫn nhau, nhất định phải hảo hảo cùng một chỗ sao?”

“Đúng vậy, cho nên anh chưa bao giờ ghen!” Bạch Hiền mạnh miệng nói tiếp.

“Đúng đúng đúng, Bạch Hiền ca, anh chưa bao giờ ghen. Là em ghen, em ghen, ai kêu anh nhận được nhiều thư tình như vậy...”

Kim Chung Nhân liếc bộ dáng đối phương vẫn còn sót lại cơn giận chưa tiêu tan, lập tức đi đến ôm vào trong ngực.

“Bạch Hiền ca..”

Kim Chung Nhân cầm lấy tay Bạch Hiền đặt lên ngực mình... là ngực trái – bởi vì bản thân vẫn chưa quên được lần tỏ tình bê mặt trước đây – sau đó trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng:

“Bạch Hiền ca, anh phải biết rằng cách đây ba năm, kể từ khoảnh khắc anh bước vào nơi này, em chưa từng có suy nghĩ sẽ thả anh ra ngoài. Cho nên, cho dù anh ở đây một khúc hai nháo ba thất cổ, thậm chí phóng hỏa hay chế tạo bom nguyên tử, thì em cũng nhất định không để anh chạy thoát.”

“Ý em muốn nói, anh đã bị giam cầm chung thân ở trong tim em?”

Bạch Hiền nhìn Chung Nhân, chẳng biết tại sao nhếch miệng nở nụ cười, không biết là vì lời thổ lộ ngốc nghếch kia hay bởi bàn tay đang nắm lấy tay mình truyền đến độ ấm vô cùng kiên định.

“Đúng vậy, chỉ cần em còn tồn tại một ngày, thì anh cũng sẽ ở trong này một ngày. Có lẽ kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đều vĩnh viễn không ra được.”

97. Chương 95

Sự việc Bạch Hiền ghen tuông chẳng biết tại sao rơi vào quên lãng khiến Ngô Thế Huân vốn muốn xem kịch vui cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cậu ta đem hết thầy quy kết cho nội tâm cường đại của Bạch Hiền chứ không phải nhờ lời giải thích của Kim Chung Nhân.

Thiếu niên mười lăm tuổi của ba năm trước giờ đã trưởng thành rồi. Không chỉ có thân cao lại nhỏ gọn thêm vài phân mà gương mặt vốn mang theo nét hơi chút ngây ngô trẻ con cũng chậm chậm hiện ra góc cạnh rõ ràng hơn, vô luận là cười rộ lên hay là thời điểm nghiêm túc, đều mang theo mị lực hấp dẫn mọi người.

Bạch Hiền cảm thấy mình thật may mắn vì được cùng trải qua hơn phân nửa quá trình trưởng thành của Chung Nhân. Cùng với việc tuổi tác hai người biến hóa từng ngày, tựa hồ cảm giác “ca ca” lúc ban đầu đã trở nên yếu đi rất nhiều, mà Kim Chung Nhân từ một đứa nhỏ bướng bỉnh, ngại ngùng cũng dần trở nên thật mạnh mẽ.

Ít nhất trong chuyện bản thân chẳng biết tại sao nổi máu ghen tuông, Bạch Hiền thấy Kim Chung Nhân so với tưởng tượng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đợi chút, tại sao bỗng nhiên có cảm giác mình đang nuôi con trai là thế nào?

Kim Chung Nhân không biết trong lòng Bạch Hiền càng ngày càng biến hóa kỳ quái. Trên thực tế, Kim Chung Nhân bắt đầu cảm thấy cùng Bạch Hiền ở trong một phòng ký túc xá chính là một sự hành hạ ngọt ngào.

Bạch Hiền vốn không được coi là một người tinh tế nhạy cảm lắm...

Loại tinh tế này không xét trên phương diện tính cách, mà là phản ứng chậm chạp đối với tác động bên ngoài, hoặc là sự ngây thơ đối với mị lực bản thân...

Cho nên mới có thể hồn nhiên ở trước mặt Kim Chung Nhân thay quần áo, chỉ trùm khăn tắm từ phòng tắm bước ra, hoặc là buổi tối đi ngủ, vừa ở trên giường râm rì vừa hưởng về phía Kim Chung Nhân nói: “Chung Nhân à, còn thức không? Làm sao bây giờ, người ta không ngủ được.”

Liệu mình có thể coi câu nói “không ngủ được” chính là một ám hiệu không? Liệu mình có thể làm bộ như hiểu được ý tứ hàm xúc sâu xa của những lời này không?

Những lúc như thế Chung Nhân thật vô cùng muốn trèo thẳng lên giường Bạch Hiền.

Nhưng bản thân không dám chắc, nếu quả thật làm như vậy, Bạch Hiền liệu có thể một cước đá bay mình xuống đất không?

Tựa như phản ứng của Lộc Hàm khi Ngô Thế Huân cũng có suy nghĩ không trong sáng tương tự. Vì thế thời điểm bọn họ năm người tụ hội đã cười nhạo Ngô Thế Huân thật lâu.

Đó cũng là lần hiếm hoi Chung Nhân thấy được bộ dáng cam chịu của Ngô Thế Huân.

Thời điểm tháng mười, trường học bắt đầu tổ chức đại hội thể dục thể thao. Các khoa cũng bắt đầu khí thế ngất trời tiến hành diễn tập cho lễ khai mạc. Bởi vì là thành viên của câu lạc bộ khiêu vũ, nên Ngô Thế Huân cùng Kim Chung Nhân đều nhanh chóng bị ép buộc biểu diễn đồng thời đăng ký tham gia vài hạng mục hoàn toàn không hứng thú.

“Cái gì? Bạch Hiền ca phải tham gia trò “Mười người mười một chân”?”

Nhắc đến chuyện này, trên người Kim Chung Nhân lập tức tỏa ra mùi dấm say phiêu vạn dậm, khiến Trương Nghệ Hưng đứng cách đó không xa phải hắt hơi vài cái.

“Trò đó thì làm sao?” Lộc Hàm tỏ vẻ khó hiểu.

“Chính là kẻ vai sát cánh cùng nhau chạy. Nếu té ngã còn có khả năng để cho người khác dè lên người, thậm chí có thể xảy ra tình huống mỗi kẻ mỗi như trong phim thần tượng.” Ngô Thế Huân lạnh nhạt nói.

“Bạch Hiền ca của cậu sống ở trong mùi dấm phiêu hương vài năm như vậy mà còn chưa bị xông chết thì thật là đáng ngạc nhiên!” Ngô Diệc Phàm châm chọc.

“Em cũng muốn tham gia trò đó.” Kim Chung Nhân không hề báo trước trực tiếp tuyên bố.

“Hết hạn đăng ký rồi.” Ngô Thế Huân đả kích.

“Thành viên tham gia “Mười người mười một chân” sẽ không cần trình danh sách, bởi vì là hạng mục tập thể.” Trương Nghệ Hưng tốt bụng gợi ý.

Kết quả lúc Kim Chung Nhân còn chưa tìm được người phụ trách việc đăng ký của đại hội thể thao lần này, thì Bạch Hiền đã từ xa chạy tới, mặc T-shirt trắng quần Jeans đen, cả người thật nhẹ nhàng khoan khoái...

Chung Nhân theo phản xạ liền nhếch miệng cười, sau đó lập tức chìa tay đón lấy Bạch Hiền bỏ nhào vào trong lòng ngực mình.

Tất cả mọi người che mắt không đành lòng nhìn cảnh tượng này.

Thấy cánh tay mạnh mẽ của Chung Nhân cư nhiên có thể hoàn toàn không phí sức đỡ lấy bản thân, Bạch Hiền chợt nhớ lại lần đem chính mình đóng hộp làm quà sinh nhật, Kim Chung Nhân khi đó bế mình lên còn có chút cố sức, lần này lại hoàn toàn trái ngược.

Mặc dù mơ hồ có cảm giác lo lắng “Đứa nhỏ này trưởng thành thật nhanh”, nhưng vẫn là tự hào nhiều hơn, cho nên nhất định cứ lơ lửng hai chân chết cũng không muốn xuống dưới.

Kim Chung Nhân lại càng siết chặt Bạch Hiền hơn, để cho đối phương nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ mình.

Sau khi hai người khiến cho mọi người thật muốn mù mắt, Bạch Hiền mới từ từ hạ xuống, sau đó có chút tiếc nuối nói với Kim Chung Nhân: “Anh đã quyết định không đăng ký tham gia đại hội thể thao nữa.”

Ánh mắt Kim Chung Nhân lập tức sáng rực lên, sau đó liền bày ra biểu tình rõ ràng vui đến chết mà vẫn còn phải làm bộ như đang tiếc nuối.

“Sao lại thế?” Ngô Thế Huân hỏi.

“Vừa rồi, trong lúc tập luyện có rất nhiều người đều muốn chen đến đứng bên cạnh Bạch Hiền, kết quả dẫn tới một trận tranh giành hỗn độn.” Phác Xán Liệt nhanh nhẩu chen vào, “Cho nên Bạch Hiền thật sự quá dễ dàng gây ra náo loạn... Nai con ca cũng hiểu phải không?”

Lộc Hàm không biết tại sao sợ run cả người, trong đầu tràn đầy đồng cảm.

Cả người Kim Chung Nhân lại bắt đầu tỏa ra mùi dấm, hơn nữa đồng dạng còn có Ngô Thế Huân. Ham muốn chiếm hữu cường đại của hai người họ đúng là càng ngày càng khiến cho người ta không thốt nên lời.

Bạch Hiền đi tới bên người Lộc Hàm, giật nhẹ ống tay áo đối phương rồi thấp giọng hỏi: “Đúng rồi Nai con ca, em vẫn muốn hỏi một vấn đề nhưng lần nào cũng quên mất... Ca cùng Thế Huân rốt cuộc đã chính thức cùng một chỗ chưa?”

Lộc Hàm chớp mắt nhìn nhìn cậu, sau đó nhún vai: “Vẫn chưa.”

Bạch Hiền ngạc nhiên nói: “Sau tất cả những chuyện Thế Huân đã làm, vậy mà hai người vẫn chưa cùng một chỗ?”

“Cậu ta chẳng nói gì hết. Chẳng lẽ em bảo anh chủ động bỏ nhào vào người Thế Huân sau đó hô to “Chúng ta cùng một chỗ đi?”” Lộc Hàm lười biếng đáp lại, “Anh đã nói sẽ cho Thế Huân thời gian, em có thấy hiện tại cậu ta đã trưởng thành hơn chưa?”

“Em cảm thấy đã trưởng thành thật nhiều.”

Bạch Hiền nhìn thiếu niên anh tuấn cùng Kim Chung Nhân sóng vai đứng cao ngất, liền thật thà trả lời.

“Dù sao cậu ta không nói, anh cũng sẽ làm bộ như không biết. Coi nhau như huynh đệ cũng tốt thôi.”

Bạch Hiền chăm chú nhìn Lộc Hàm một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười: “Nai con ca, thật ra anh cũng đang mong chờ phải không? Nhưng vì Thế Huân vẫn chưa nói, cho nên anh liền tức giận.”

Lộc Hàm hừ một tiếng.

“Nói không chừng Thế Huân đã sớm lên kế hoạch rồi.” Bạch Hiền huých nhẹ một cái.

“Thật không?”

Lộc Hàm lại hừ một tiếng. Tuy rằng nói như vậy, nhưng là ánh mắt lại mơ hồ mang theo một cảm xúc chờ mong.

98. Chương 96

Từ ngày đầu tiên diễn ra đại hội thể thao, Bạch Hiền bỗng nhiên nhận ra Kim Chung Nhân có những hành vi lén lút. Rõ ràng hôm đó cậu ta cũng không phải dự thi hạng mục nào, nhưng chẳng biết tại sao lại luôn mất tích...

Chơi trốn tìm lại hoàn toàn không nắp kỹ, cứ cách mỗi giờ lại gọi một cú điện thoại đến kiểm tra, sợ mình chạy tới nơi đông người có thể lại bị mọi người tranh giành.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Đến lần thứ tư Chung Nhân gọi điện, Bạch Hiền bắt đầu có chút khó chịu.

Đầu bên kia thật ồn ào, làm cho thanh âm Kim Chung Nhân còn có điểm mơ hồ không rõ: “Anh, em đang ở sân vận động. Chẳng phải ngày mai là bế mạc đại hội thể thao sao? Thế nên phụ trách học trường gọi em và Thế Huân cùng đến hỗ trợ...”

“Tiết mục cho lễ bế mạc vẫn chưa chuẩn bị xong ư? Thế nào còn cần hỗ trợ?”

“Ừm... Chính là còn có một ít chuyện.” Kim Chung Nhân qua loa đáp lại.

“Ngày mai em phải tham gia thi đấu, đừng quên là tốt rồi.”

Bạch Hiền cũng không buộc Chung Nhân nói ra sự thật, nghĩ nghĩ cuối cùng nhắc nhở Kim Chung Nhân một tiếng. Chung Nhân “Ừ” một câu, đột nhiên lại có chút lo lắng hỏi: “Bạch Hiền ca, anh không giận phải không?”

“Em còn mong anh giận à?” Bạch Hiền cười nói, “Không giận không giận. Dù sao cũng cảm thấy ngày mai rốt cuộc sẽ biết được em đang bận rộn chuyện gì, cho nên không sao.”

Kim Chung Nhân ở bên kia có điểm chột dạ lên tiếng.

Bạch Hiền nghe thấy đứa nhỏ rõ ràng vì mình không tức giận mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhin không được liền bật cười. Vừa cúp điện thoại, trên màn hình lại hiển thị số Lộc Hàm gọi tới.

“Bạch Hiền, có thấy Thế Huân đâu không?” Lộc Hàm lập tức vào thẳng vấn đề.

Bạch Hiền sững sốt, trả lời: “Không thấy. Sao vậy nai con ca?”

“Không biết a, rõ ràng đứa nhỏ này phải tham gia thi chạy 100 mét. Vậy mà trận đấu sắp bắt đầu rồi nhưng vẫn không thấy tăm hơi đâu.”

Lộc Hàm cảm thấy vô cùng khó hiểu, “Em có nói chuyện với Chung Nhân không? Liệu Chung Nhân có biết Thế Huân ở đâu không?”

Bạch Hiền nghĩ một lúc, cuối cùng đành lựa chọn trả lời lập lờ nước đôi tạm thời giúp hai đứa nhóc kia giấu diếm kế hoạch: “Không, em nghĩ Chung Nhân cũng không biết đâu.”

Lộc Hàm bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi, anh biết rồi. Vậy không cần lo cho cậu ta nữa, anh đi xem Ngô Diệc Phàm thi đấu đây. Cái tên đó lúc nào cũng khoe khoang là bản thân chạy rất nhanh...”

Vừa nói vừa cúp điện thoại, ngữ khí vô cùng bất mãn.

Bạch Hiền đem di động nhét vào trong túi áo, loáng thoáng tựa hồ đoán được Ngô Thế Huân rốt cuộc muốn làm gì.

Buổi tối trở lại ký túc xá, Kim Chung Nhân thoát nhìn tâm sự thật nặng nề.

Bạch Hiền nhìn bộ dáng vô cùng thần thờ kia liền mặc kệ, bản thân cầm quần áo vào phòng tắm. Tắm gội xong bước ra, thấy Kim Chung Nhân vẫn như trước duy trì một tư thế ngồi ở trên giường ngẩn người.

“Sao vậy?”

Bạch Hiền đi qua ngồi xuống bên cạnh, Chung Nhân liền tự động cầm lấy khăn bắt đầu lau tóc cho cậu.

Bạch Hiền vừa híp mắt thoải mái vừa hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Là liên quan đến Thế Huân phải không?”

“Ồm...”

Kim Chung Nhân vốn còn muốn giấu Bạch Hiền, nhưng nghĩ nghĩ một lúc rốt cục vẫn trả lời, “Chính là Thế Huân muốn tại lễ bế mạc ngày mai sẽ thổ lộ với Lộc ca... Cậu ấy dặn em bất cứ giá nào cũng không được nói cho ai biết...”

“Đáng tiếc là em đã nói cho anh rồi...”

Bạch Hiền cười dịu dàng rồi nắm lấy cổ tay đối phương kéo xuống, “Nói đi, em đang băn khoăn chuyện gì?”

“Ừm, thực ra Thế Huân muốn hát một ca khúc...” Kim Chung Nhân ngập ngừng trả lời.

“Thế Huân? Hát?”

Bạch Hiền cảm thấy thật muốn lăn ra cười, bởi vì tại cuộc thi bọn họ tham gia trước đây, từ đầu đến cuối Thế Huân chỉ phải hát một câu, vậy mà còn vì hồi hộp mà lạc cả giọng. Nhưng vẫn là nhịn được, cho nên ho khan một tiếng, “Hát bài gì?”

“Cậu ấy muốn... hát một bài tiếng Trung, như vậy Nai con ca sẽ cảm thấy gần gũi hơn.”

Kim Chung Nhân lại càng bất an, “Nhưng nếu nhờ Nghệ Hưng ca hay Phạm ca giúp đỡ, thì chắc chắn Lộc ca sẽ biết ngay, cho nên hiện tại vô cùng lo lắng. Bạch Hiền ca, anh có biết bài hát tiếng Trung nào không?”

Bạch Hiền gật gật đầu: “Nai con ca từng dạy anh một bài hát từ năm học lớp mười... Tựa đề là Angel ... Hình như là do một nhóm nhạc hát... Liệu Thế Huân có muốn học một chút không? Nhưng mà anh cảm thấy có vẻ không còn kịp rồi, khả năng phát âm của Thế Huân cái gì cũng đều không được...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Kim Chung Nhân thoát nhìn so với Ngô Thế Huân còn sốt ruột hơn.

“Thế này được không?... Anh sẽ đến giúp Thế Huân hát, còn Thế Huân nói chuyện?”

Bạch Hiền xem Kim Chung Nhân sốt ruột, cũng không thể không cố gắng giúp đỡ. Kim Chung Nhân mắt sáng lên lại có điểm do dự, “Như vậy có phải không thành tâm lắm?”

“Cái gì không mà thành tâm? Lúc em thổ lộ với anh cũng đâu có hát hò gì?” Bạch Hiền nhéo nhẹ đứa nhỏ một cái, “Chỉ cần trái tim chân thành, thì cái gì cũng không quan trọng.”

“Em và Thế Huân đều không biết ca hát...” Kim Chung Nhân ngại ngùng cúi đầu, “Thà nhảy cả đời còn hơn.”

Bạch Hiền vỗ vỗ vai đứa nhỏ: “Nai con ca sẽ không để ý đâu, chỉ cần Thế Huân thật lòng là được... Nhưng mà Thế Huân đâu?”

“Cậu ta còn đang ở sân vận động cùng người phụ trách lễ bế mạc thương lượng chuyện ngày mai.” Kim Chung Nhân trả lời, “Chắc là xong việc sẽ lập tức trở về.”

“Vậy đi nói với cậu ta một tiếng đi. Anh sẽ giúp Thế Huân hát, bảo Thế Huân nghĩ xem nên thổ lộ thâm tình như thế nào... Anh vẫn còn nhớ rõ những lời tỏ tình ngày trước của em.” Bạch Hiền đột nhiên nhớ lại

cảnh tượng khi đó, “Ừm.. Không biết em có biết không, nhưng Xán Liệt và Khánh Thù đã đem những lời này đều ghi lại rồi...”

“Hả?” Kim Chung Nhân hoảng hốt, “Ghi âm lại rồi? Làm thế nào mà... Sao em không biết gì vậy?..”

“Ừ.. Anh vẫn còn giữ lại một bản, có lẽ mấy người kia cũng đều có bản dự trữ.”

Bạch Hiền ấp úng, không nghĩ tới Kim Chung Nhân thật sự không biết chuyện này, trong nháy mắt đã cảm thấy chột dạ, liền lập tức đùn đẩy trách nhiệm lên đầu những người khác.

“Thôi.” Kim Chung Nhân nhìn vẻ mặt Bạch Hiền rồi lén thở dài, sau đó lộ ra nụ cười, “Vây mọi việc nhờ anh đấy.”

99. Chương 97

Vốn Bạch Hiền định sẽ chạy đến sân vận động khi bắt đầu hạng mục cuối cùng – hạng mục nhảy xa dành cho nam. Nhưng thật không may, Phác Xán Liệt lại tham gia phần thi này, hơn nữa còn nhất định lôi kéo Bạch Hiền ở lại cổ vũ.

Ngô Thế Huân sốt ruột gọi điện thoại thúc giục liên tục, khiến cho Bạch Hiền ở trong tình huống khó xử gấp đến độ đầm đìa mồ hôi. Thế nhưng lại không thể cự tuyệt lời năn nỉ của Phác Xán Liệt, mà Thế Huân ở bên kia tựa hồ cũng vô cùng cấp bách cần giúp đỡ.

Vây nên lúc này Bạch Hiền đang đứng ở bên cạnh hồ cát nhảy xa, nhìn Phác Xán Liệt phá lệ mặc quần áo thể thao phần khích nhún nhảy lên xuống khởi động, trong lòng dâng lên một nỗi sâu cảm.

Sao cái người này bỗng dưng lại tham gia thi nhảy xa vậy? Tuy rằng chân dài tay dài không tệ, nhưng lại hoàn toàn là loại hình không có khả năng về nhảy xa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tới vòng thứ ba thì Xán Liệt đã nhanh chóng bị những tuyển thủ khác loại bỏ, ảo não ôm lấy Bạch Hiền kêu rên thảm thiết...

Bạch Hiền đẩy cậu ta đến bên Độ Khánh Thù đồng dạng bất đắc dĩ, sau đó chạy về hướng sân vận động chính.

“Bạch Hiền, đi đâu vậy?” Độ Khánh Thù từ sau gọi với theo.

“Đi giải quyết vấn đề tình cảm.”

Bạch Hiền chạy một mạch cũng không quay đầu lại, để lại Độ Khánh Thù cùng Phác Xán Liệt bốn mắt nhìn nhau.

Bởi vì phải xem thi đấu, cho nên lúc Bạch Hiền tới sân vận động thì đã hơi muộn. Ngô Thế Huân cả người khoác lễ phục thoát nhìn tương đối không phù hợp với cảnh tượng xung quanh, áo sơ mi trắng quần tây, thất nơ đứng trong một góc phòng phát thanh, trên tay còn cầm một tập giấy thật dày.

Lúc Bạch Hiền đi vào, Ngô Thế Huân mang vẻ mặt khấn trương lập tức chạy tới, đem đồng giấy kia nhét vào trong tay cậu: “Bạch Hiền ca, đây là bản thảo lời thổ lộ. Giúp em xem lại một chút đi! Em hồi hộp quá, làm sao bây giờ...?”

Bạch Hiền nhìn chồng giấy dày cộp kia không nói nên lời, vừa mở trang thứ nhất nhìn thoáng qua liền nhin không được bật cười: “Em chuẩn bị tỏ tình hay là phát biểu nhậm chức vậy? Xem cái câu đầu tiên này: “Gửi Nai con ca kính mến!”. Rốt cuộc em định làm gì thế? Đây chẳng phải là quá trang trọng sao?”

“Em sợ đến lúc đó hồi hộp quá sẽ không nói được câu nào. Em suy nghĩ mất mấy buổi tối mới hoàn thành được bản nháp này đây. Sau đó còn cặm cụi chép lại, đến tối hôm qua thì đọc tới lui vài lần để đảm bảo trôi chảy...”

Ngô Thế Huân yếu ớt nói, “Bạch Hiền ca, thể này được không? Anh cứ hát trước đã, như vậy là có thể hấp dẫn sự chú ý của Nai con ca tới đây, sau khi hát xong thì em sẽ bắt đầu nói...”

Bạch Hiền vỗ nhẹ vai đứa nhỏ: “Anh sẽ không để xảy ra sai sót đâu. Nhưng còn em có cần hỗ trợ tinh thần không vậy? Nhìn em như sắp ngất rồi đó Thế Huân.”

Ngô Thế Huân thoát nhìn rõ ràng liền muốn té xỉu, gương mặt tuần tú đã trở nên trắng bệch, ngũ quan đều nhăn nhó: “Bạch Hiền ca, em nên gì bây giờ a? Ngộ nhớ đến lúc đó em nói sai thì phải làm sao? Có khi nào Nai con ca sẽ không nghe thấy? Ngộ nhớ...”

“Thế Huân, trước hết em phải bình tĩnh đã.”

Bạch Hiền bị mấy lời nói nhảm của cậu ta làm cho đau đầu, “Nghe này... ờm, lần trước Chung Nhân thổ lộ, dù sao mọi người đều đã nghe qua rồi đúng không? Thế nên em phải biết khi đó Nai con ca nghe được liền muốn khóc, cảm thấy rất cảm động. Vì vậy anh nghĩ rằng, chỉ cần chân thành bày tỏ, Nai con ca nhất định cũng sẽ bị cảm nhận được tấm lòng của em.”

Ngô Thế Huân ỉu xiu trả lời: “Em cũng biết mà, nhưng dù sao vẫn không thể bình tĩnh được.”

“Người em phải đối mặt chính là Lộc ca. Lộc ca thích em như vậy, chỉ cần thật tâm thổ lộ là sẽ tốt thôi, biết chưa?”

Ngô Thế Huân cắn môi gật gật đầu.

“Còn chỗ giấy này... Cũng không cần cố đọc hết làm gì, có được không?” Bạch Hiền kiên nhẫn dỗ dành đứa nhỏ.

Ngô Thế Huân lại gật đầu đầy tội nghiệp.

Khi tiếng nhạc báo hiệu bắt đầu lễ bế mạc vang lên, hiển nhiên Ngô Thế Huân càng khẩn trương hơn. Cậu ta cứ ở trong phòng truyền thanh ngồi xuống, lại đứng lên, sau đó lại ngồi xuống.

Bạch Hiền muốn nắm tay thử trấn an đứa nhỏ, lại đụng đến lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi.

Bởi vì Ngô Thế Huân như vậy, khiến cho Bạch Hiền cũng bắt đầu cảm thấy hồi hộp theo.

Quả nhiên căng thẳng cũng sẽ lây bệnh.

“Mình cũng không phải là đi tỏ tình, sao phải khẩn trương cái gì!” Bạch Hiền hít sâu muốn xoa dịu bầu không khí, nhưng quay sang lại thấy Ngô Thế Huân nhìn mình chằm chằm, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

Cuối cùng Bạch Hiền đành quyết định bỏ qua việc thuyết phục Thế Huân bình tĩnh, sau đó hai người đều ngồi yên lặng nhắm hai mắt lại.

Đương nhiên, là một thành viên của câu lạc bộ âm nhạc thường xuyên đứng trên sân khấu biểu diễn, Bạch Hiền càng tới gần thời điểm quyết định lại càng tự tin hơn.

Cho đến khi vị tiền bối đứng ở sân khấu khua chân múa tay hướng về phía bọn họ ra hiệu, Bạch Hiền liền cầm mic đứng lên, hít một hơi thật sâu: “Mình là Biện Bạch Hiền. Mình đứng đây cũng không phải là để phát biểu về đại hội thể thao sôi động chúng ta vừa trải qua, mà chỉ là... muốn thay một người hát tặng một ca khúc.”

“Em chính là thiên thần, là thiên thần bảo hộ che chở anh. Từ đây anh không còn ưu thương nữa.

Em chính là thiên thần, là thiên thần cho anh vui vẻ. Thậm chí anh học được cách bay lượn giữa bầu trời.

Bay qua nhân gian vô thường, anh mới hiểu tình yêu là bảo vật.

Bất luận thế giới có thay đổi thế nào, chỉ cần có em sẽ là thiên đường.

Giống như đứa trẻ tựa vào bờ vai, giống như nước mắt lăn trên gò má.

Em như là thiên thần, cho anh nơi nương tựa, cho anh sức mạnh.

Em là thiên thần, em là thiên thần.

Là thiên đường đầu tiên và cũng là cuối cùng trong anh.”

Bạch Hiền cảm giác mình nhất định đã hát sai khá nhiều chỗ, bởi vì thật lâu không có luyện tập, hơn nữa phát âm cũng có chút hàm hồ...

Nhưng thực ra số người trong trường có thể hiểu được cũng chỉ rất ít, mà dù họ có chê cười, thì cũng không có quan hệ gì phải không?

Sau một hồi Bạch Hiền liên tục đưa mắt ra hiệu, Thế Huân cuối cùng cũng lấy hết dũng khí cầm một cái micro đứng lên, trong lúc vội vã liền không cẩn thận đập mạnh vào cầm.

Cậu ta cố nén đau rồi cầm mic đưa tới gần miệng. Bởi vì quá hồi hộp mà cánh tay không ngừng run run, thậm chí ngay cả tập giấy diễn thuyết cũng quên cầm theo.

“Nai con ca.. Là em đây...”

Câu hát “Là thiên đường đầu tiên và cũng là cuối cùng trong anh.” vừa kết thúc, thanh âm Ngô Thế Huân bắt đầu chậm rãi vang lên, run rẩy đến kịch liệt, “Ừm... Em chỉ muốn nhân cơ hội này, nói với anh vài lời mà thôi.”

“Quen anh đã hai năm, tuy rằng không lâu, nhưng cũng là không ngắn.”

Ngô Thế Huân không để ý tới sân vận động bởi vì lời nói của mình mà đột nhiên trở nên ồn ào, lập tức nói tiếp, “Tuy rằng hiện tại đã là sinh viên, nhưng thực tế đối với em mà nói, nếu không nhảy lớp, thì vẫn chỉ là một học sinh lớp mười phải không?”

Trong giọng nói yếu ớt dần dần trở nên kiên định hơn, lấy khí thế tiếp tục nói.

“Nai con ca, lúc gặp anh lần đầu tiên thì anh đã là sinh viên đại học năm nhất, mà em mới chỉ học sơ trung năm ba. Có thể nói đối với anh, khoảng cách bốn năm giữa chúng ta vĩnh viễn cũng không thể lấp đầy. Nhưng em vẫn luôn không ngừng nỗ lực để có thể đuổi kịp anh. Tuy rằng khả năng là hữu hạn, nhưng em nhất định sẽ cố hết sức khiến cho bản thân từng điểm từng điểm trưởng thành hơn.”

Bốn phía xung quanh dường như cuối cùng yên tĩnh lại, tất cả bàn luận xôn xao đều hóa thành im lặng. Không ai nói chuyện gì nữa, tựa hồ toàn bộ mọi người đang đợi những lời tiếp theo của Ngô Thế Huân.

“Nai con ca, suốt hai năm, em vẫn chưa bao giờ nói với anh rằng, ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, em đã cảm thấy anh là một thiên thần.”

“Thực sự hi vọng anh sẽ trở thành thiên thần của riêng em.”

“Không phải là si mê nhất thời, càng không phải sự điên cuồng của tuổi trẻ. Mà là nghiêm túc thích, rất rất nghiêm túc, xin anh đừng hoài nghi. Cho nên, vô luận tương lai là như thế nào, chỉ cần anh nguyện ý, thì nhất định chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ.”

100. Chương 98

Nghi lễ bế mạc vừa kết thúc, Bạch Hiền rất muốn ở lại xem náo nhiệt, nhưng lập tức đã bị Kim Chung Nhân trực tiếp xông vào phòng truyền thanh kéo đi.

Cho đến khi tìm được một góc vắng vẻ, Kim Chung Nhân quay người lại đề bả vai Bạch Hiền xuống, đặc biệt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Anh, tối hôm qua em đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Ừ?”

Tâm tư Bạch Hiền còn đang lơ lửng ở bên kia sân vận động, lo lắng không biết rốt cuộc Thế Huân có thể lộ thành công không, vì vậy trả lời có điểm lơ đãng. Kim Chung Nhân bóp chặt vai Bạch Hiền lặp lại lần nữa: “Anh, em đã suy nghĩ rất nhiều, hiện tại muốn nói với anh một chuyện.”

“Vấn đề gì mà phải nghiêm túc như vậy?” Bạch Hiền nhận ra ánh mắt nghiêm túc của Chung Nhân, cũng không khỏi thu lại bộ dáng ban nãy.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, chúng ta tới Hà Lan kết hôn đi.”

Một câu nói vừa dứt khoát ném ra, biểu tình trên mặt Bạch Hiền liền cứng ngắc lại.

Kim Chung Nhân lấy hết dũng khí đem chân tình của mình bày tỏ, sau một lúc lâu vẫn không thấy được đáp lại, có điểm chán nản ngẩng lên nhìn Bạch Hiền, lại phát hiện người kia sau một lúc lâu cũng không có nhúc nhích, ánh mắt ngây ngốc nhìn mình chằm chằm.

“Bạch Hiền ca? Bạch Hiền ca?”

Kim Chung Nhân đi đến trước mặt Bạch Hiền khua khua bàn tay. Con người Bạch Hiền theo tay người kia đảo tới lui mấy lần mới chậm rãi dừng lại, sau đó há miệng thở dốc, không biết nên nói điều gì.

Kết hôn...?

Bản thân thật sự... chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này.

Kết hôn, trước giờ vẫn cho là mỹ từ này cách mình rất xa xôi, không nghĩ tới ở trong miệng Chung Nhân thốt ra, lại đột nhiên biến thành một vấn đề vô cùng hiện thực mà cấp bách.

“Chung Nhân à, sao đột nhiên lại nghĩ đến vấn đề này thế?”

Bạch Hiền lúng túng sắp xếp câu chữ cho hoàn chỉnh. Đột nhiên bị nhắc tới đề tài cổ quái này khiến cậu trong khoảnh khắc không biết làm sao, không biết nên lộ ra biểu tình gì cho thích hợp.

Thực ra, Bạch Hiền vẫn luôn cảm thấy bản thân còn non nớt lắm. Kết hôn... vấn đề này không phải đều là chuyện của người lớn sao?

“Bởi vì em cảm thấy kết hôn mới coi là chân chính hoàn thành một lời hứa hẹn.” Kim Chung Nhân vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc, “Nếu như muốn cả đời cùng một chỗ, vậy thì nhất định phải có cái gì đem chúng ta trói chặt, anh có cảm thấy vậy không?”

“Chung Nhân, em mới chỉ có mười tám tuổi...” Bạch Hiền nhin không được vỗ trán thở dài.

“Em không còn là trẻ con nữa, dựa theo tuổi kết hôn ở Hàn Quốc thì đã hợp pháp. Hơn nữa em cũng tìm hiểu rồi, Hà Lan cho phép mười hai tuổi là có thể đăng ký kết hôn.” Ngữ khí Kim Chung Nhân vẫn vô cùng nghiêm túc.

“Em...”

Bạch Hiền nghĩ: Cậu ta đã đem mấy thứ này điều tra xong xuôi từ khi nào vậy? Người này chấp niệm rốt cuộc là sâu sắc đến mức nào mà cư nhiên có thể kiên quyết đến thế? “Em muốn kết hôn ngay bây giờ, đúng không?”

“Nếu anh nguyện ý, chúng ta có thể lập tức đến Hà Lan hoặc Tây Ban Nha đăng ký, trên thế giới có hơn hai mươi quốc gia đều cho phép đồng tính kết hôn.” Kim Chung Nhân cho là Bạch Hiền đã đồng ý, nhân tình trong nháy mắt liền sáng bừng lên nói một tràng dài.

“Không, chỉ là anh muốn nói...” Bạch Hiền yếu ớt xua tay.

Sắc mặt Chung Nhân tối sầm lại.

Bạch Hiền hoàn toàn rõ ràng biết mình không phải là không nguyện ý, nhưng khi nhắc tới đề tài này liền chẳng biết tại sao lại có cảm giác sợ hãi chứ?

Mà nếu không nói rõ ràng, thì bản thân biết rõ Kim Chung Nhân lại sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, nói không chừng suốt cả đêm đều không thể ngủ ngon.

“Chung Nhân, bỗng dưng em nói chuyện này, không phải là anh không đồng ý, mà là vì quá đường đột... Em có hiểu không?”

Bạch Hiền vỗ nhẹ bờ vai đứa nhỏ, nhìn vào trong ánh mắt thất vọng của Chung Nhân. Người kia chỉ ậm ừ đáp lại, thanh âm vẫn có chút rầu rĩ.

“Kết hôn... việc này... Việc này đầu tiên phải báo cho cha mẹ hai bên phải không? Tiếp theo còn phải chuẩn bị hôn lễ đúng chứ? Sau đó còn phải mua nhà?”

Trong đầu Bạch Hiền bỗng xoẹt qua một loạt danh sách những điều phải làm cho việc kết hôn mà bản thân từng thấy qua... “Hai chúng ta rất khó có thể tự tiện quyết định đúng không?”

Mọi người trong nhà mặc dù đã biết về Kim Chung Nhân, thậm chí cũng không thực sự tỏ ý phản đối gì. Nhưng kết hôn.. Kết hôn là một chuyện hoàn toàn khác phải không? Hơn nữa...

“Hơn nữa nếu kết hôn, là anh gả cho em hay em gả cho anh, việc này chúng ta cũng cần quyết định đúng chứ?”

Môi Kim Chung Nhân mấp máy một chút, Bạch Hiền vừa liếc thấy liền hiểu cậu ta muốn nói gì, nháy mắt xù lông: “Ý em là gì vậy? Chẳng lẽ chỉ có thể là anh gả cho em sao? Cái ánh mắt kia là ý đó hả?”

“Không phải...” Kim Chung Nhân yếu ớt phủ nhận.

Bạch Hiền oán hận trợn mắt nhìn đứa nhỏ.

“Nhưng Bạch Hiền ca, em thật sự không thể ngừng tưởng tượng về viễn cảnh ấy.” Kim Chung Nhân khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Mộng tưởng về tương lai của chúng ta...”

“Ừ?”

“Nếu kết hôn, chúng ta sẽ mua một ngôi nhà, nhận nuôi một đứa bé, rồi mua hai con chó nhỏ, một con Teddy em thích, còn một con Samoyed của anh. Thế Huân và Nai con ca có thể ở ngay bên cạnh, còn có Nghê Hưng ca cùng Phàm ca, thậm chí có thể là... ờm... Xán Liệt ca nữa... Chúng ta cứ như vậy cả đời, không tranh chấp, không cãi nhau, cứ như vậy... hạnh phúc đến suốt đời, sau đó chờ đến kiếp sau vẫn còn có thể bên nhau..”

Bạch Hiền chợt cảm thấy trong ánh mắt Chung Nhân rạng rỡ như đang lấp lánh ánh sao, thoát nhìn tựa như một thiếu nữ mơ mộng. Nhưng cũng không thể cưỡng lại mà thả hồn theo mộng tưởng đó, suy nghĩ hồi lâu, liền đột nhiên cảm giác thật mong chờ.

Kim Chung Nhân chưa bao giờ là người có sở trường kể chuyện hấp dẫn lôi cuốn, nhưng không biết vì sao, những ngôn từ lúc này tuy không có logic cùng trật tự, vẫn giống như một tấm lưới lớn tinh xảo, bủa vây Bạch Hiền chặt chẽ ở trong đó.

Đó là vì từng lời từng lời bày tỏ của Chung Nhân đều xuất phát từ đáy lòng. Thiếu niên này chưa bao giờ nói ra những từ ngữ trau chuốt hoa lệ, nhưng cậu ta cứ như vậy thẳng thắn chân thành, thẳng thắn đến căn bản không giấu diếm điều gì, trực tiếp móc trái tim ra đưa đến trước mặt mình.

Vậy nên điều duy nhất Bạch Hiền cần làm chính là không gây thương tổn và đón nhận nó mà thôi.

Bạch Hiền chậm rãi thở ra một hơi, sau đó ôn nhu nở nụ cười: “Được rồi, được rồi. Kết hôn, phòng ở, trẻ con, chó, hàng xóm, tất cả tương lai của chúng ta, suốt đời cũng được, kiếp sau nữa cũng được. Chỉ cần khi nào em muốn kết hôn... thì chúng ta lập tức sẽ kết hôn.”

Về những điều cần suy tính khác, giờ cũng không còn trọng yếu nữa. Chỉ cần người con trai này luôn ở bên cạnh, mỉm cười hạnh phúc nhìn bản thân là đủ rồi.

101. Chương 99

Từ sau khi được Bạch Hiền đáp ứng lời “cầu hôn” bất ngờ, Kim Chung Nhân chẳng biết tại sao bị rơi vào trạng thái phấn khích cực độ không thể tự thoát ra được, cứ ngoác miệng cười toe toét suốt từ lúc đến cantin ăn cơm, đến lúc Ngô Thế Huân cùng Lộc Hàm xuất hiện tuyên bố bọn họ ở cùng một chỗ, cho tới khi trở lại ký túc xá cũng vẫn chưa trở về bình thường được.

Bạch Hiền thật sự cảm thấy bất lực, cho nên như thường lệ vào phòng đi lấy quần áo tắm rửa.

Lúc bước ra thấy Kim Chung Nhân vẫn ngồi ở trên giường, vừa bắt gặp ánh mắt Bạch Hiền, cậu ta theo phản xạ liền ngây ngô cười.

“Trời đã tối rồi mà vẫn ngồi ở đây. Sao vậy? Mau vào tắm rửa đi.”

Bạch Hiền đi qua chột chột vai, kết quả lại bị Kim Chung Nhân kéo xuống gắt gao ôm vào trong ngực hôn một cái.

Đáng nhẽ mình không nên nhận lời Chung Nhân.

Bạch Hiền rầu rĩ nghĩ: Hiện tại trong đầu người này toàn những suy nghĩ kì quái, cứ tiếp tục như vậy thì biết phải làm sao?

Kim Chung Nhân hôn Bạch Hiền một lúc lâu xong liền nhanh chóng cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Ngay sau khi từ phòng tắm bắt đầu truyền ra tiếng xả nước “Ào ào” thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Bạch Hiền vừa mở cửa ra, liền thấy Phác Xán Liệt nhào tới ôm chặt lấy mình, sau đó mượn lực dùng sức đem bản thân đè xuống dưới.

“Xán Liệt Xán Liệt... Mau buông tay ra! Làm thế này sao mình cao lên được! Ngạt thở chết mất!”

Bạch Hiền khổ sở cố gắng giãy giụa, trong lòng suy nghĩ tình huống này đã xuất hiện vô số lần. Nhưng khi đó lúc nào Chung Nhân cũng đều kịp thời xuất hiện đem Xán Liệt quăng ra, không may lần này lại bất khả thi, bởi vì Kim Chung Nhân chỉ vừa mới bắt đầu tắm rửa.

Thật ra Bạch Hiền cũng không bài xích việc bị Xán Liệt áp bức, dù sao chuyện này cũng đã thành thói quen. Nhưng cảm giác chiều cao bị kìm hãm mỗi lần vui đùa thật sự vô cùng thâm thẳm.

Xán Liệt buông lỏng tay ra ngồi ở trên giường Bạch Hiền, xì mặt xuống bắt đầu kể khổ: “Bạch Hiền, cậu không biết mình đáng thương thế nào đâu. Thế Huân đến giờ vẫn chưa về phòng, không biết cùng Nai con ca hẹn hò ở chỗ nào rồi. Một mình mình ngồi trong phòng thật cô đơn a.”

“Ừm...” Bạch Hiền trầm nghĩ: Mình biết an ủi cậu thế nào đây? Độ Độ chạy đi đâu rồi?

“Đúng rồi Bạch Hiền, hôm nay lễ bế mạc vừa kết thúc, cậu liền đi đâu đó? Vậy là không được thấy bộ mặt đầm đìa nước mắt của Nai con ca nha.” Xán Liệt thuận tay cầm cốc nước trên bàn lên uống, tò mò hỏi.

“Cái đó... Đúng rồi, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Bạch Hiền vừa nghe cậu ta nhắc tới chuyện đó, lập tức nhớ lại vốn muốn nói gì, “Hôm nay Chung Nhân nói muốn cùng mình tới Hà Lan kết hôn, và mình đã đồng ý rồi.”

“À..., vậy chúc mừng nhé.” Phác Xán Liệt hồ hững nói, lại bê cốc nước lên tu một hơi... sau đó lập tức “Phụt” một cái phun ra.

“Cái gì? Kết hôn? Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã kết hôn?”

Thật không hổ là bạn thân, phản ứng cùng mình giống nhau như đúc. Bạch Hiền thở dài một hơi rồi trả lời: “Mình cũng cảm thấy như vậy. Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi Xán Liệt, mình cũng không thể nào từ chối được.”

“Cậu ta cứ nhiên cứ như vậy cầu hôn?” Lực chú ý của Xán Liệt bắt đầu chuyển hướng.

“À?”

“Không có nhẫn, không có hoa tươi, cũng không có bữa tối dưới ánh nến lãng mạn?” Xán Liệt mờ mịt hỏi, “Vậy mà cậu cũng đồng ý?”

“Đây là trọng điểm sao?” Bạch Hiền bắt đầu dĩ lắc đầu, “Mình cũng không phải con gái, cần gì cầu hôn lãng mạn. Sao vậy?”

“Vậy cũng hơi đơn giản một chút đi.” Xán Liệt lẩm bẩm, “Dựa theo lý luận mà nói, kết hôn chẳng phải là chuyện rất trọng yếu sao? Lẽ ra phải chọn lựa một nơi thật trang trọng vào một thời điểm thật phù hợp để thực hiện đúng không?”

Không lâu sau khi Bạch Hiền xua Xán Liệt vẫn còn tiếp tục lải nhải chuyện kia đi về, Kim Chung Nhân liền lau tóc đi ra, thấy Bạch Hiền đang ngồi ở trên giường trằm tràm đọc sách.

“Hình như em nghe thấy ai tới?” Kim Chung Nhân hỏi.

“Vừa rồi Xán Liệt đến than thở về việc Thế Huân trọng sắc khinh hữu, anh cũng nhân tiện đem chuyện kết hôn nói cho cậu ta biết.” Bạch Hiền nhẹ nhàng bâng quơ nói xong, sắc mặt không thay đổi. Kim Chung Nhân lên tiếng, đi vài bước mới ý thức được có gì đó không đúng.

“Này? Bạch Hiền, sao lại ở trên giường của em?”

“À..., chỉ là đột nhiên không muốn ngủ ở giường mình thôi.” Bạch Hiền tiếp tục thản nhiên nói.

“Ồm...”

Ở trong lòng đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, Kim Chung Nhân dứt khoát kiên quyết tiến về phía giường mình.

Sau đó thấy Bạch Hiền vừa đọc sách vừa không chút để ý mà ngồi dịch vào bên trong chừa lại một chỗ cho mình.

Kim Chung Nhân cứng ngắc nhấc một chân lên giường, sau đó chậm chạp di chuyển cái chân còn lại, cả người tựa hồ phát ra thanh âm “Rắc rắc rắc rắc”.

Cậu ta xê dịch một chút, chậm rãi đến gần Bạch Hiền tựa hồ còn đang nghiêm cẩn đọc sách. Cảm nhận được nguồn nhiệt bên cạnh, Kim Chung Nhân cảm thấy chính mình cũng không biết nên bày ra tư thế gì mới phải.

Bản thân tiếp tục lau tóc, chốc chốc lại vụng trộm liếc nhìn Bạch Hiền, sau đó cảm giác tim mình bắt đầu đập với tốc độ ngoài vòng kiểm soát.

Động tác kì quái không biết cứ lặp lại như vậy bao lâu, một lát sau Bạch Hiền gấp sách lại rồi vươn người nói: “Mấy giờ rồi? Tóc khô chưa Chung Nhân? Lau xong rồi thì đi ngủ thôi.”

Cổ họng Kim Chung Nhân “Ừ” một tiếng khô khốc, sau một lúc lâu mới di chuyển được tay chân không nghe theo chỉ đạo của bản thân mà xuống giường tắt đèn, sau đó một lần nữa trở về đối mặt với cái người hoàn toàn không có ý định trở về giường mình kia. Bạch Hiền chỉ bình thản gấp dài một cái, sau đó mềm nhũn thả người xuống gối.

Một, một cái gối? Mình nên làm cái gì bây giờ? Cả người Chung Nhân bắt đầu run lấy bầy.

Cậu ta chậm rãi nằm xuống bên rìa gối, nghĩ nghĩ một lúc lại hơi chút nhích gần thêm. Kết quả hơi thở ấm áp của Bạch Hiền vừa phả lên mặt, toàn thân lập tức run lên rồi rụt lại một chút, mồ hôi lạnh nháy mắt liền toát ra.

Bạch Hiền hừ hừ vài tiếng, bộ dáng tựa hồ như sắp ngủ, sau đó tự động sáp lại về hướng nguồn nhiệt.

Cảm giác đối phương gần ngay trước mắt, Kim Chung Nhân hít một hơi thật sâu nỗ lực làm cho mình trấn định lại, sau đó vươn cánh tay ra, đem Bạch Hiền ôm sát vào trong ngực.

Bạch Hiền thì thảo lẩm bẩm vài câu, tay chân chậm rãi quán lại, đem chính mình toàn bộ nằm gọn trong lòng Kim Chung Nhân.

Cảm giác khuôn mặt mềm yếu kia ở trong lòng ngực mình cọ cọ vài cái, Kim Chung Nhân lập tức thấy cảm giác lo lắng vừa rồi chỉ phôi bản thân chậm rãi biến mất, chỉ còn dư lại cảm xúc tốt đẹp ôn nhu, như một tầng sương mờ mềm mại bao phủ lấy chính mình.

Chung Nhân đưa tay vuốt lại góc chăn, sau đó vùi mặt vào mái tóc mềm mại của Bạch Hiền, hít hà mùi dầu gội hương chanh thơm mát, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ yên tĩnh.

Môi mang ý cười.

102. Chương 100

“Hai thằng nhãi con Kim Chung Nhân và Ngô Thế Huân này gần đây càng ngày càng ít dành thời gian tập nhảy. Chuyện này rốt cuộc phải giải quyết thế nào đây? Lão sư cũng bắt đầu trách mắng mình!”

Trương Nghệ Hưng đối với Bạch Hiền cùng Lộc Hàm ngồi đối diện trong phòng ăn bắt đầu oán giận, bên cạnh là Ngô Diệc Phàm giống như bù nhìn chỉ biết gật đầu và giúp bóc tôm.

“A... Gần đây sao?”

Bạch Hiền cảm thấy chột dạ, lại liếc mắt nhìn Lộc Hàm tựa hồ cũng đồng dạng.

“Còn không phải từ sau khi gặp hai người, bọn họ liền không còn hứng thú với khiêu vũ sao?” Trương Nghệ Hưng tiếp tục phàn nàn, “Giờ thì hay rồi, đợt huấn luyện của câu lạc bộ cũng không tới, quả thực không coi ai ra gì nữa.”

“Nghệ Hưng ca, chuyện này hẳn là phải tìm hai người bọn họ nói chứ?” Bạch Hiền thanh minh.

“Đừng có giả bộ nữa, còn cho là tôi không biết giữa mấy người đã xảy ra chuyện gì sao? Ở lễ bế mạc đại hội thể thao, Thế Huân đứng trước toàn trường thổ lộ, nháy mắt đoạt lấy Lộc Hàm. Còn nữa, ngay hôm đó tiểu tử Kim Chung Nhân này đột nhiên cầu hôn... Mặc dù là chuyện cầu hôn của bốn năm sau nhưng cuối cùng Bạch Hiền vẫn đồng ý rồi, không phải sao?”

Trương Nghệ Hưng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Cho nên hiện tại bọn họ toàn bộ đều rơi vào trạng thái phản kích cực độ, có thể khiêu vũ một cách nghiêm túc mới là chuyện không tin nổi! Suy nghĩ trong đầu giờ chỉ còn xoay quanh hai người thôi!”

Lộc Hàm ngẩng đầu nhìn trắng sáng, Bạch Hiền cúi đầu nhớ cổ hương.

“Đừng giả bộ không nghe thấy gì, chẳng lẽ hai người không cảm thấy có trách nhiệm trong chuyện này sao?” Trương Nghệ Hưng đập bàn phẫn nộ.

Đổi thành Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn trắng sáng, Lộc Hàm cúi đầu nhớ cổ hương.

Trương Nghệ Hưng rầu rĩ: “Cầu xin hai người đấy! Thời điểm năm học mới sẽ có dạ tiệc chào đón tân sinh. Hiện tại câu lạc bộ võ đạo đang gấp rút chuẩn bị, mà bọn họ lại đều là chủ lực. Hai người có thể suy nghĩ một chút đến cảm thụ của tôi được không? Làm phụ trách câu lạc bộ đâu có dễ dàng gì!”

“Được rồi được rồi Nghệ Hưng, là lỗi của bọn tôi. Khi nào trở về nhất định sẽ lập tức nói chuyện với bọn họ được chưa?”

Lộc Hàm gơ tay đầu hàng trước tiên, đoán chừng là cũng cảm thấy thời gian Ngô Thế Huân dành ở bên cạnh mình thật sự nhiều lắm. Bạch Hiền cẩn thận suy tư một chút, thấy tựa hồ tần suất Chung Nhân gần đây xuất hiện ở xung quanh mình cũng thật sự rất cao, nghĩ nghĩ liền gật đầu phụ họa: “Nghệ Hưng ca Phàm ca, em sẽ trở về nói với bọn họ, dạ tiệc chào tân sinh là vô cùng quan trọng.”

“Vậy thì tốt rồi...” Trương Nghệ Hưng đưa tay lên ôm ngực, “Cuộc sống đúng là không dễ dàng a. Hai người có thể thông cảm cho tôi thì thật tốt quá, có phải không Diệc Phàm?”

Ngô Diệc Phàm lập tức đem một con tôm đã bóc vỏ nhét vào trong miệng cậu ta thay cho câu trả lời.

Lúc Bạch Hiền trở lại ký túc xá, Kim Chung Nhân cũng đã về, đang đứng ở trong phòng bếp nhỏ hâm nóng sữa.

“Chung Nhân à? Lại đây lại đây...”

Bạch Hiền vừa thay quần áo vừa hướng về phía Kim Chung Nhân vẫy vẫy tay. Đứa nhỏ liền thật cao hứng đặt cái cốc xuống chạy ra, đặc biệt ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Bạch Hiền.

“Chung Nhân, thực ra anh muốn cùng em nói chuyện về... ừm... về việc Nghệ Hưng ca nói em cùng Thế Huân... không tới buổi diễn tập của câu lạc bộ.” Bạch Hiền nỗ lực sắp xếp từ ngữ để giải thích vấn đề.

Kim Chung Nhân hoang mang nhìn người đối diện vài giây mới trả lời: “Ừ, đúng vậy. Tại vì võ đạo cần tập luyện bọn em đã nắm chắc, cho nên có mấy lần không đi... Lần trước lại là sinh nhật Xán Liệt ca.”

“Ừ, nhưng là thành viên của câu lạc bộ, em có cảm thấy làm như vậy không tốt lắm không?”

Bạch Hiền tiếp tục nói, “Giả dụ như sẽ khiến phụ trách Nghệ Hưng ca cảm thấy buồn bực, hay là việc mấy đứa không thường xuyên đến sẽ khiến những người khác khó chịu?”

Kim Chung Nhân chớp chớp mắt.

“Anh, có phải Nghệ Hưng ca nói em cùng Thế Huân gần đây không chịu đến câu lạc bộ tập luyện?” Chung Nhân nghĩ nghĩ mới thận trọng mở lời hỏi.

“Coi như vậy đi...” Bạch Hiền lúng túng đáp lại.

“Võ đạo của câu lạc bộ...”

Kim Chung Nhân nghĩ muốn nỗ lực khiêm tốn một điểm nhưng vẫn là thất bại, “Đối với em và Thế Huân mà nói thì có chút đơn giản... A... Ý em không phải là quá đơn giản, em chỉ muốn nói là...”

Bạch Hiền ôm chầm lấy đứa nhỏ đầy tự hào: “Không cần khiêm tốn, mọi người ai cũng đều biết em rất lợi hại. Nhưng mà Chung Nhân à, nếu em mỗi ngày không chịu luyện tập, ngộ nhỡ cơ bụng cái gì cũng không có, lúc ấy anh sẽ ghét bỏ em nha...”

Kim Chung Nhân nghẹn lời sau một lúc lâu mới nói: “Em sẽ không ...”

Ngộ nhỡ thật sự bị ghét bỏ sẽ không tốt, chuyện này nhất định phải giải quyết...

“Chung Nhân à.” Bạch Hiền ôn nhu đi tới gần cạo nhẹ vào cổ người kia, mỉm cười nói: “Lúc trước chẳng phải mẹ em đã nói rồi ư? Đam mê của em chỉ dành cho một số thứ, mà khiêu vũ lại là cái đầu tiên em kiên trì

thực hiện, không phải sao? Thực lực của em xuất chúng như vậy, nhất định không thể bởi vì anh mà bị lãng phí được.”

“Không đâu... Chẳng qua tất cả những điều đó, so với anh thì đều bé nhỏ không đáng kể mà thôi...”

Kim Chung Nhân cắn môi nhìn đối phương liếc mắt một cái. Bạch Hiền vuốt ve gương mặt đứa nhỏ: “Từ khi nào đã học được mấy lời sến súa này vậy? Chung Nhân, đã hiểu được ý anh chưa?”

“Đã hiểu.” Kim Chung Nhân buồn bã nói, “Anh, có phải chê em rất phiền phức không?”

“Sao lại thế được? Chỉ là Chung Nhân à, em cũng phải biết rằng, anh không thể trở thành toàn bộ trọng tâm cuộc sống của em được. Đây là cuộc đời thuộc về chính em, ngộ nhỡ sau này không có anh thì em phải làm sao?”

Bạch Hiền ân cần dỗ dành, Kim Chung Nhân lại bắt đầu không tự chủ mà để tâm vào chuyện vụn vặt.

“Anh!” Kim Chung Nhân nghiêm mặt nổi giận, “Tại sao anh có thể nói những lời như thế? Ở trong kế hoạch tương lai của em, mỗi phút mỗi giây đều có anh tồn tại.”

“Anh tồn tại, nhưng cũng không nắm giữ tương lai của em.”

Bạch Hiền tiếp tục nói, “Tuy rằng lòng kiên trì của em không nhiều lắm, nhưng vô luận là đã quyết tâm với việc gì, thì đều nhất định phải duy trì thật tốt... Trước khi anh xuất hiện, chẳng phải em chỉ biết đến vũ đạo sao?”

“Nhưng hiện tại, ngoại trừ vũ đạo, em còn có anh.” Kim Chung Nhân nhẹ giọng nói, “Cuộc sống của em trước đây đã trải qua thế nào, kỳ thực em cũng không còn nhớ nữa...”

“Sai rồi.” Bạch Hiền đột nhiên nở nụ cười.

“A?” Kim Chung Nhân mờ mịt nhìn Bạch Hiền, không rõ đối phương đang nói gì.

“Sai rồi Chung Nhân à, trình tự sai rồi.” Bạch Hiền biểu tình ôn nhu mà chân thành chăm chú hướng về phía Kim Chung Nhân, “Phải là ngoại trừ anh ra, em còn có vũ đạo.”

Người trước mặt há miệng thở dốc, sau một lúc lâu vẫn không phản ứng kịp.

“Em vĩnh viễn sẽ không mất đi anh.”

Bạch Hiền lúc nói chuyện, như đang tuyên thệ, ánh mắt chuyên chú nhìn Kim Chung Nhân, “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, chỗ nào cũng sẽ không đi, mãi mãi... là một phần ở trong tương lai của em.”

“Anh...”

“Anh sẽ đứng một chỗ chờ em, còn em, không cần phải vì anh mà hy sinh bất cứ điều gì nữa. Cuộc sống của em sẽ còn nhiều điều thú vị hơn không phải sao? Vũ đạo, nếu sau một thời gian không nhảy thì dần dần liền trở nên xa lạ, nhưng anh sẽ không như vậy... Bởi vì anh vĩnh viễn đều thuộc về em.”

Chung Nhân, em có hiểu được lời anh nói không?

Có lẽ vì phải trải qua quãng thời gian dài thâm mền lặng lẽ đã làm cho em luôn có chút bất an, cho nên lúc nào cũng dùng toàn bộ nỗ lực để yêu anh. Tình cảm này đã khiến bản thân phải hi sinh rất nhiều, thậm chí ngay cả vũ đạo cũng tạm thời bị vứt bỏ phía sau.

Nhưng em còn trẻ, mười tám tuổi, cuộc sống của em chỉ vừa mới thực sự bắt đầu.

Anh chỉ muốn cho em một cảm giác an toàn, muốn cho em hiểu được, dù có chuyện gì đi nữa, anh nhất định sẽ không rời đi. Cho nên xin em cứ vững tâm tiếp tục bước về phía trước, để cuộc sống của mình có thể càng trở nên tốt đẹp hơn, phong phú hơn.

Ngoại trừ anh, em còn có vũ đạo.

Ngoại trừ anh, em còn có thể có rất nhiều, rất nhiều thứ khác.

Ánh mắt Kim Chung Nhân từ màu đen u ám dần chuyển hóa thành nhu hòa trong trẻo. Chung Nhân chậm rãi nhếch khóe miệng lên, tựa hồ đã hiểu rõ ý nghĩa sâu sắc phía sau những lời còn chưa nói của Bạch Hiền.

Bạch Hiền nở nụ cười rạng rỡ, nâng gương mặt đối phương lên mà nhìn thẳng vào đôi mắt kia, ngón tay bắt giắc lùa qua những sợi tóc mai đen nhánh.

Tựa hồ đột nhiên có rất nhiều điều muốn nói đều không nói ra được, chỉ có thể chân thật cảm nhận thiếu niên trước mặt kia. Một lúc lâu sau mới đem tình cảm nghẹn ngào ở trong cổ họng chậm rãi thốt ra.

“Thực ra anh nên nói với em điều này từ lâu rồi. Chung Nhân, trong suốt những ngày tháng anh không hề biết đến tình cảm này, chắc chắn em đã vô cùng khổ sở.”

“Chung Nhân à, thật sự anh rất hối hận vì đã không quen em sớm hơn một chút. Ít nhất, nếu từ năm ba sơ trung khi ấy đã biết được tình cảm của em, thì có lẽ anh đã có thể thoải mái đi đến bên cạnh, chủ động mỉm cười mà nói với em rằng.”

“Này, nghe nói em thầm yêu anh. Vậy em có muốn chúng ta thử cùng một chỗ?”

__HOÀN__

103. Chương 101: Ngoại Truyện 3: Phác Xán Liệt + Biện Bạch Hiền

Bạch Hiền

“Hi, mình là Phác Xán Liệt”

Bạch Hiền vĩnh viễn nhớ rõ thời điểm nhập học sơ trung, thiếu niên ngồi ở phía sau kia, vươn tay hướng về phía mình chào hỏi..

Bộ dạng cậu ta tương đối chói mắt, chói mắt đến mức hấp dẫn tất cả mọi người xung quanh. Trên thực tế, đối với một nam sinh mới vào sơ trung, chuyện như thế thật hiếm có khó gặp.

Dáng người so với các bạn cùng lứa thì đều cao gầy hơn một chút, tóc đen, đôi mắt rất to mà dài, ánh mắt lại trong suốt giống như suối nước bập bềnh, cười lộ lên đầy nhiệt tình, không hề có chút toan tính.

Thanh tú mà xinh đẹp đến gần như con gái, liếc mắt một cái nhìn sang liền làm cho lòng người sinh hảo cảm.

Ở giữa những người xa lạ trong trường lớp mới, người Bạch Hiền biết đầu tiên chính là Phác Xán Liệt. Kỳ thực Bạch Hiền không biết lúc đó điều gì đã thúc giục Phác Xán Liệt đưa tay về phía mình trước, nhưng cậu biết từ đây bọn họ nhất định sẽ trở thành những người bạn tốt.

Xán Liệt

Phác Xán Liệt từ nhỏ chính là một đứa trẻ vô cùng thân thiện.

Dường như đối với loại người gì, tuổi tác như nào cũng có thể dễ dàng trao đổi tự nhiên, trở thành bằng hữu.

“Phác trăm đáp.”

Đây chính là biệt danh mà bạn bè đặt cho Xán Liệt.

Xán Liệt đối với biệt danh này không hề thấy xấu hổ, ngược lại còn rất lấy làm vinh dự.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Hiền, người kia mặc áo T-shirt màu xám đơn giản, vóc dáng thật nhỏ, làn da rất trắng, bộ dạng không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng khóe mắt lại hơi hơi rủ xuống, có vẻ thanh thuần lại cực kỳ ngây thơ.

Phác Xán Liệt đối với loại hình nam sinh nho nhỏ, đáng yêu như này luôn cảm thấy đặc biệt có thiện cảm, cho nên vui vẻ vươn tay ra chào hỏi là đương nhiên.

Nhưng Xán Liệt không nghĩ tới, việc chủ động kết giao kia cư nhiên khiến cho mối quan hệ giữa mình và Bạch Hiền gần bó lâu dài.

Bạch Hiền

Phác Xán Liệt là như vậy, xét ở mức độ nào đấy thì cùng Bạch Hiền có rất nhiều điểm tương đồng.

Tính cách hoạt bát sáng sủa, thích ngoạn náo, thích trò đùa dai, không lúc nào ngồi yên một chỗ được, nhao nhao ầm ĩ nói những câu lan man vô nghĩa, cho nên bọn họ thật dễ dàng có thể hoà mình.

Sau này kết nhóm hảo hữu, trong ba người thì chín chắn nhất, hoặc là nói bình thường nhất chính là Độ Khánh Thù.

Độ Khánh Thù lần nào cũng sẽ bị hai người bọn họ kết phường trên đầu sau đó trưng ra vẻ mặt cam chịu không biết làm thế nào.

Khánh Thù rất ít khi phát hỏa, nhưng nếu thật sự bị hai người kia trên đầu đến khó chịu cũng sẽ cau kính giận dữ. Sau đó Bạch Hiền cùng Xán Liệt lại phải nghĩ hết cách chọc cho Khánh Thù cười trở lại..

Thêm nữa, Bạch Hiền và Phác Xán Liệt lúc nào cũng gây ra vô số chuyện phiền toái, mà Độ Khánh Thù nhất định lại là người đi theo sau thu dọn tàn cục.

Xán Liệt

Xán Liệt còn nhớ rõ ngày chụp ảnh tốt nghiệp sơ trung.

Áo khoác đồng phục cấp hai màu lam trông rất khó coi, mặc lên người vô cùng khó chịu kỳ quặc, lại còn phải ở nhà cùng ba học cách thắt cravat mất nửa ngày.

Khi đó Bạch Hiền mang theo cái camera khổng lồ muốn chụp thật nhiều ảnh kỉ niệm, kết quả lại để quên trên bàn, bản thân đành phải cùng Bạch Hiền trở về tìm.

Xán Liệt còn nhớ rõ ngày tốt nghiệp, mình lôi kéo Bạch Hiền chen vào trong đám đông chật chội chụp ảnh, giống như hai con cá chạch. Chờ đến khi Độ Khánh Thù kịp lấy lại tinh thần thì đã tìm không thấy bóng dáng bọn họ đâu, chỉ có thể ở bên ngoài gào thét tên hai người, đôi mắt mở to vô cùng lo lắng.

Nhớ lúc ấy trong trường học có một nam sinh bộ dáng khá ưa nhìn, ngày tốt nghiệp nhất định bắt Bạch Hiền ký tên lên áo. Xán Liệt vừa lôi kéo Bạch Hiền vừa chạy bán sống bán chết, chạy đến khi cả hai đều kiệt sức, chống đầu gối thở hổn hển, lúc này Bạch Hiền đột nhiên phản ứng kịp.

“Chờ một chút, không phải chỉ là ký tên thôi à? Sao mình lại phải chạy theo cậu vậy?”

Sau đó hai người chẳng biết tại sao ngồi dưới đất cười ha ha, cười đến nước mắt đều chảy ra, cho đến khi Độ Khánh Thù vất vả tìm được bọn họ phần nộ tuyên bố muốn tuyệt giao mới thôi.

Bạch Hiền

Rồi bọn họ vào cấp ba.

Vẫn cùng chung một trường học, cùng chung một lớp, vẫn là bộ ba như cũ không thể tách rời.

Bọn họ trong giờ học, nghỉ trưa, thời gian tan học cũng như trước luôn cùng một chỗ. Ngoại trừ những khi tạm thời tách ra tham gia hoạt động câu lạc bộ thì giống như không có gì thay đổi cả.

Phác Xán Liệt cũng giống như mình, bắt đầu vui đùa thì sẽ mãi không dừng lại được, cười ha ha qua hết mỗi ngày. Trong mắt người ngoài, thế giới của ba người người khác rất khó có thể bước vào.

Bạch Hiền vẫn cho rằng sẽ cứ như vậy mãi đến khi tốt nghiệp trung học, ba người bọn họ vẫn luôn luôn là bộ ba như cũ.

Xán Liệt

Cho đến khi Kim Chung Nhân xuất hiện.

Lần đầu tiên gặp Kim Chung Nhân là ở sân vận động tiết thể dục. Đứa nhỏ kia mặc đồng phục tân sinh năm nhất, vẻ mặt ngây ngốc, bộ dáng như ngủ như không, gương mặt anh tuấn khiến mình theo thói quen bắt đầu “gào khóc”.

Chỉ là không nghĩ tới sự xuất hiện của Kim Chung Nhân lại dần dần chia rẽ tam giác sắt vốn cho rằng sẽ không gì phá vỡ nổi của bọn họ.

Thực ra, sau ngày quen Bạch Hiền cùng Khánh Thù, Xán Liệt từ chỗ “Cùng ai cũng là bằng hữu, nhưng không có ai là tốt nhất”, đối với người nào cũng có thể kẻ vai sát cánh liền chuyển thành khi người khác hỏi ai là bằng hữu tốt nhất của mình, Xán Liệt sẽ không chút do dự mà trả lời: “Tất nhiên là Bạch Hiền và Khánh Thù rồi.”

Cho nên khi biết được Kim Chung Nhân thích Bạch Hiền, Xán Liệt nói không ra tâm tình thế nào.

Có lẽ là... tâm trạng giống như một đứa bé sau khi đã tìm được món đồ chơi vừa lòng yêu thích, cuối cùng lại nhận ra món đồ chơi ấy sẽ không thể thuộc về mình.

Phi! Mình không phải món đồ chơi! Sao cậu lại so sánh kì cục vậy?

Nếu Bạch Hiền nghe được, nhất định sẽ tức giận khinh bỉ.

Nhưng...

Tuy rằng Khánh Thù nếu nghe được điều này có lẽ sẽ mất hứng, đối với Xán Liệt mà nói, Bạch Hiền rất gần với cái gọi là “soulmate”, bởi vì quen thuộc cùng hiểu biết lẫn nhau quá sâu, cho nên không còn khoảng cách.

Bạch Hiền

Đối với Bạch Hiền, Phác Xán Liệt rốt cuộc có vị trí thế nào?

Có lẽ là giống như “soulmate” phải không?

Bản thân đã thành thói quen cùng Phác Xán Liệt đùa giỡn vui đùa, thói quen bày những trò nghịch ngợm không đầu không đuôi, thói quen mỗi khi muốn tìm tới một người chia sẻ cảm xúc, Phác Xán Liệt lại luôn là người không cần đối phương lo lắng giải thích mà lập tức có thể hiểu được mình muốn nói gì.

Nếu Kim Chung Nhân không xuất hiện, có lẽ tất cả sẽ không thay đổi.

Vốn đã dự định về một cuộc sống trung học vô tư thoải mái cùng hai người bạn thân như ngày xưa, lại không nghĩ rằng sẽ bất ngờ bị cuốn vào tình yêu từ một thiếu niên mang đến.

Cho nên tất cả mộng tưởng trước đây về những năm tháng trung học cùng Phác Xán Liệt đã dần tan biến một cách bí mật.

Xán Liệt

Độ Khánh Thù cùng Biện Bạch Hiền là không đồng dạng như vậy.

Xán Liệt biết rất rõ, ở trong lòng mình, Độ Khánh Thù và Biện Bạch Hiền đang ở vị trí bất đồng... Không thể nói ai quan trọng hơn một điểm, chỉ có thể nói, định vị là bất đồng.

Khánh Thù là người bạn rất thân, là huynh đệ vô cùng tốt.

Bạch Hiền...

Bạch Hiền cũng là người bạn rất thân, nhưng không chỉ là bạn thân đơn giản như thế.

Xán Liệt thật thích đem Bạch Hiền dè dưới tay dùng sức vuốt ve, thích đến mức rất muốn đem cậu ấy về làm của riêng, nuôi ở trong lồng, mỗi ngày cùng nhau chơi đùa, hi vọng mỗi khi bản thân có chuyện gì quan trọng, thì Bạch Hiền chính là người đầu tiên mình sẽ chia sẻ.

Bởi vì Xán Liệt biết có lẽ những ý nghĩ này của mình, chỉ có Bạch Hiền mới lí giải nổi, những chuyện kỳ quái bất chợt nảy ra trong đầu, cũng chỉ có Bạch Hiền sẽ không chút do dự cùng nhau làm.

Xán Liệt đối với Kim Chung Nhân cũng không có ác cảm gì lớn, ngược lại, Xán Liệt sẽ là người đi đầu trong chuyện gán ghép trêu chọc Bạch Hiền và Kim Chung Nhân, trong lòng cũng sẽ nóng như lửa đốt thời điểm bọn họ hồi lâu không hề có tiến triển.

Xán Liệt chỉ hi vọng, bất kể như thế nào, Bạch Hiền sẽ có được hạnh phúc thật sự.

Và Bạch Hiền cũng đặt mình tương đồng với vị trí của cậu ấy trong lòng mình.

Bạch Hiền

Đồng dạng là bằng hữu, nhưng cũng sẽ chia làm rất nhiều loại, tỷ như bằng hữu bình thường và bạn tốt.

Đồng dạng là bạn tốt, cũng có thể chia làm rất nhiều loại.

Phác Xán Liệt cùng Độ Khánh Thù, chính là hai người bạn tốt nhất của Bạch Hiền, nhưng lại không hoàn toàn có vị trí như nhau.

Khánh Thù là bằng hữu mình thật thích thật thích. Bạch Hiền thích bắt nạt cậu ta, thích xem bộ dáng tròn mắt như là đối với thế giới này tràn ngập tò mò, cũng thích mỗi lần phiền muộn lại tìm đến Khánh Thù cầu cứu. Có đôi khi gây họa, nhìn Khánh Thù vừa tức giận vừa muốn tìm cách giúp bọn họ giải quyết, sẽ cảm thấy thật hạnh phúc lại cần rứt.

Xán Liệt cũng là bằng hữu mình thật thích thật thích, là người đầu tiên tìm đến mỗi khi bản thân gặp chuyện vướng mắc...

Kỳ thực có lẽ trước đây, khi Bạch Hiền đối với cái từ “Tình yêu” này vẫn còn chưa hiểu rõ, từng hồ đồ lơ mơ nghĩ rằng nếu về sau không thể tìm được một người phù hợp, thì có lẽ cả đời cùng Phác Xán Liệt cũng vô cùng tốt.

Ít nhất..

Ít nhất sẽ mãi vui vẻ như hiện tại.

Ít nhất, sẽ có một người hiểu rõ bản thân, cùng mình hợp phách đến thế, giống như một nhân bản khác của chính mình.

Xán Liệt

Lần nào Xán Liệt lật xem lại ảnh chụp trước đây, sẽ vẫn cứ nhin không được mà cười phá lên.

Hầu hết đều là mình, Bạch Hiền, Khánh Thù chụp ảnh chung, thỉnh thoảng có tấm chụp riêng với Khánh Thù, rồi chụp riêng với Bạch Hiền, nhưng tất cả đều là tư thế kì cục.

Nếu không phải hình Xán Liệt cầm dải băng màu vàng buộc lên cổ Bạch Hiền, cũng là hình Xán Liệt muốn nghịch cái vòng tay mới mua của Bạch Hiền, kết quả bị Bạch Hiền huých tay giả bộ đánh một cái. Hay khi hai người chụp ảnh chung, Xán Liệt chiều theo ý Bạch Hiền đứng ở bậc thềm phía dưới bù lại sự chênh lệch chiều cao, làm cho Bạch Hiền ngạo kiều cười rất thỏa mãn.

Vô luận là tấm hình nào, hai người bên trong đều là cười.

Nụ cười xán lạn, cong lên ánh mắt, lộ ra răng nanh, không mang theo một chút che giấu.

Xán Liệt luôn luôn biết mình là người thích cười, nhưng cũng hiểu rõ, chỉ những lúc cùng Bạch Hiền ngoạn náo thậm chí bắt nạt Độ Khánh Thù, nụ cười của bản thân mới là chân thực nhất, rạng rỡ nhất.

Kỳ thực nếu..

Nếu đến khi ba mươi tuổi, hai người đều còn không tìm được người thích hợp, như vậy kỳ thực cùng một chỗ suốt đời cũng là rất tốt đi?

Mỗi ngày đi làm tan tầm, trở về nhà cùng nhau xem tivi, chia sẻ chuyện tình khoái trá, cuối tuần đến thăm bạn bè, xem bộ dáng bọn họ và người yêu cùng một chỗ. Có lẽ còn có thể cười nhạo Độ Khánh Thủ sau rất nhiều năm sau đã có một nửa kia, nhìn biểu tình lúc cậu ta bị bọn họ trêu chọc đến bất đắc dĩ trợn tròn mắt.

Ít nhất...

Ít nhất đã từng nghĩ như vậy...

Bạch Hiền

Xán Liệt là không đồng dạng như vậy.

Có lẽ không phải như tình yêu, nhưng nhất định là rất đặc biệt.

Xán Liệt

Bạch Hiền là không đồng dạng như vậy.

Có lẽ không giống với tình yêu, nhưng nhất định là không đồng dạng như vậy.

Bạch Hiền

Cảm giác tuyệt đối sẽ không quên lần đầu tiên nhìn thấy Xán Liệt.

So với bạn cùng lứa tuổi đều nổi bật hơn nhiều, cao gầy, mái tóc đen tuyền không hề nhuộm, gương mặt tuấn tú, ánh mắt sáng ngời rất đẹp, nụ cười xán lạn, giống như là ánh nắng loá mắt chiếu thẳng vào mình.

Cậu ấy vươn tay mỉm cười nói.

“Hi, mình là Phác Xán Liệt”

Mỉm cười lộ ra mười sáu cái răng, trong nụ cười không hề có chút toan tính, thẳng thắn thành khẩn nhiệt tình.

Xán Liệt

Xán Liệt còn có thể nhớ rõ cảnh tượng khi lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Hiền.

Vóc dáng nho nhỏ, T-shirt màu xám, gương mặt không coi là đẹp trai xuất chúng, nhưng lại nhẹ nhàng khoan khoái giống như sương sớm đọng trên lá cây, óng ánh trong suốt, lúc cười lộ lên vô cùng khoan khoái, giống như là hào quang rực rỡ.

Nghiêng người ngồi xuống chỗ trống đằng trước mình, mở mắt nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt hồn nhiên ngơ ngác.

Lúc bản thân đưa tay ra tự giới thiệu, ngạc nhiên ban đầu qua đi, trên mặt vẽ ra nụ cười.

“Xin chào, mình là Biện Bạch Hiền.”

Nụ cười khoe hàm răng trắng, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười tươi ngọt thân thiết.

Phác Xán Liệt + Biện Bạch Hiền

Nếu...

Nếu ở lớp mười một năm ấy, định mệnh không đưa Kim Chung Nhân xuất hiện trong cuộc đời bọn họ, tình cảm chân thành tha thiết, ôn nhu, ưu thương kia không làm rung động Bạch Hiền, như vậy sau bao nhiêu năm, cảnh tượng bọn họ đều từng đã nghĩ tới có lẽ sẽ thật sự phát sinh.

“Này, nếu chúng ta ba mươi tuổi mà đều chưa có chốn bình yên trở về, vậy thì cứ cùng bên nhau cả đời đi.”

Nếu quả thật là thế, vậy cái tên gắn liền phía sau Biện Bạch Hiền sẽ không phải “Kim Chung Nhân”, mà là “Phác Xán Liệt”, có lẽ bọn họ thật sự sẽ cứ như vậy cả đời ngoạn náo, vui vẻ.

Dù sao bọn họ hữu đật đã ngoài.

Cũng có lẽ, trong tương lai vẫn sẽ xuất hiện một người giống như Kim Chung Nhân, đem một người kéo ra khỏi vòng tròn nho nhỏ kia, sau đó dẫn vào thế giới của mình.

Dù sao bọn họ người yêu không đây.—

Có thể cảm nhận được rằng, tình cảm của Bạch Hiền và Xán Liệt trong câu chuyện này vượt xa rất nhiều so với “tình bạn” thông thường, nhưng lại vẫn không đủ để chạm đến ranh giới “tình yêu”. Đó chính là ý nghĩa của “hữu đật đã ngoài”, mà “người yêu không đây”

Liệu có ai trong số các bạn cũng có bên cạnh mình một người như thế? Một người mà bản thân tin rằng, nếu không tìm được đối phương phù hợp, vậy thì chỉ cần dựa vào người bạn này mà sống vô tư vui vẻ suốt cuộc đời?

Nếu Chung Nhân không xuất hiện, liệu Xán Liệt và Bạch Hiền có thể đến với nhau không?

Trong lúc edit, tôi đã tìm được bài hát này. Ca từ của nó rất sâu sắc, có lẽ thật hợp với câu chuyện này. Hãy cùng lắng nghe nhé ^^

104. Chương 102: Nghe Nói Em Thầm Yêu Tôi – [special Extra]

1

“Em về rồi đây!”

Đẩy cửa ký túc xá ra, Kim Chung Nhân mở to mắt quét một vòng quanh phòng mới nhìn thấy Bạch Hiền đang bọc ba tầng chăn, co lại thành một nhúm nấp ở trên giường mình.

Nghe thấy thanh âm của người kia, Bạch Hiền chật vật từ trong chăn lộ ra nửa gương mặt, chớp chớp đôi mắt, thanh âm bởi vì bị ngăn cách có vẻ có chút không rõ ràng.

“Đã về rồi à?”

“Sao vậy?”

Kim Chung Nhân đi qua ngồi xuống ở bên giường, muốn đem cục bông nhỏ kia từ trong chăn lôi ra, nhưng Bạch Hiền thế nào cũng không muốn rời đi, hai bàn tay níu chặt viền chăn, càng co lại thành một quả bóng nho nhỏ.

“Mấy sợi ký túc xá bị hỏng?”

Kim Chung Nhân nhận thấy được bất thường, mới đột nhiên cảm giác được căn phòng thường ngày luôn ấm áp như mùa xuân giờ bất ngờ trở nên lạnh buốt.

Chung Nhân đứng lên kiểm tra cửa sổ, lại phát hiện Bạch Hiền không chỉ đem cửa sổ khóa chặt lại, mà ngay cả rèm cửa vàng nhạt luôn luôn mở ra cũng đều đóng kín mít... tựa hồ như vậy cũng có thể ngăn cản một chút gió lạnh.

“Dưới lầu dán thông báo rồi, phải đến sáng sớm ngày mai mấy sợi của ký túc xá mới trở lại hoạt động bình thường được.” Bạch Hiền mềm nhũn trả lời.

“A...”

Kim Chung Nhân nghĩ: Vậy phải làm sao bây giờ? Mùa đông không có mấy sợi, đối với một người sợ lạnh như Bạch Hiền chẳng phải chính là một loại cực hình ư?

Cũng thật kỳ quái đi... Rõ ràng là một thiếu niên luôn cười xán lạn như ánh mặt trời, vậy là lại sinh thành hàn thể chất, hầu hết mọi lúc tay chân đều lạnh lẽo, dù ở nơi ấm áp thật lâu cũng không thể cải thiện. Hơn nữa, cơ thể Bạch Hiền lại chính là loại hình thật dễ dàng sinh bệnh.

“Hôm nay cũng không đi đâu cả, bây giờ anh vẫn còn cảm thấy rất lạnh... Đây chính là ảnh hưởng tâm lý sao?”

Bạch Hiền vùi ở trong chăn oán giận, “Hay là đã thành thói quen có mấy sưởi nhân tạo, cho nên sinh ra ý lại?”

Ngước mắt lên nhìn, thấy Chung Nhân chỉ mặc một áo trong mỏng manh, bên ngoài mặc áo khoác dài màu đen, bộ dáng thần nhiên như không có chuyện gì làm cho bản thân thật ghen tị ngưỡng mộ.

“Ồm, em cũng cảm thấy chính là như vậy...”

Kim Chung Nhân nhìn cả người Bạch Hiền núp ở trên giường lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, nhưng không thể đi qua đem người kia ôm vào trong ngực... Bởi vì Bạch Hiền che phủ thật sự rất kín lăm, tất cả chăn trong phòng lúc này đều ở trên người anh ấy rồi.

2

Thời điểm Ngô Thế Huân ở phòng đối diện lại đây gõ cửa, một luồng gió lạnh bên ngoài hành lang gào thét thổi đến, khiến Kim Chung Nhân phải lập tức túm lấy Ngô Thế Huân lôi vào phòng, sau đó một tay đóng sập cửa lại.

“Làm gì thế?”

Ngô Thế Huân tức tối theo sát cậu ta tiến vào, liếc mắt một cái thấy Bạch Hiền ngồi trên giường, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“À..., Em vừa đi hỏi người phụ trách rồi, mấy sưởi bây giờ sáng mai mới có thể trở lại hoạt động bình thường được.”

Ngô Thế Huân so với Kim Chung Nhân còn muốn khoa trương hơn, chỉ mặc áo len tối màu và quần Jeans, giống như nhiệt độ không khí dưới âm độ bên ngoài đối với cậu ta chẳng là vấn đề gì.

“Vậy tối nay biết làm thế nào đây?” Kim Chung Nhân thì thảo tự nói, lo lắng nhìn thoáng qua về phía Bạch Hiền.

“Cho nên chúng ta hãy tụ tập đi, ở trong phòng nghỉ ăn lẩu nha.” Ngô Thế Huân hào hứng nói, “Ăn lẩu cay vô cùng nóng nực, như vậy vừa có thể giữ ấm lại vui vẻ hòa thuận, có được không?”

“Nhưng Bạch Hiền ca nhất định không chịu xuống giường...” Chung Nhân do dự liếc mắt nhìn Bạch Hiền, “Hay là chúng ta ăn ngay trong phòng này có được không?”

Ngô Thế Huân vốn nghĩ muốn nói một câu “Chỗ này không đủ rộng”, nhưng nhìn xem Bạch Hiền còn trốn ở trên giường mang vẻ mặt chờ mong, cuối cùng vẫn là đem những lời này nuốt xuống: “Em sẽ đi thông báo mọi người mang đồ ăn tối...”

3

Nửa giờ sau, mọi người túi lớn túi nhỏ mang theo đủ thứ vào ký túc xá của bọn họ. Một đám người lộn xộn ồn ào đối diện đi trong nhà, đem cặp sách quăng xuống sàn, bắt đầu xếp nôi, rửa rau, mở tivi, khiến cho không gian trong phòng vốn rộng rãi đối với hai người lập tức trở nên chật chội, cũng ấm áp không ít.

Phác Xán Liệt tùy tiện ngồi ở trên giường Bạch Hiền, nhìn người kia quần tròn chỉ lộ ra cái đầu nhỏ giống như con nhộng, chợt cảm thấy vừa đáng yêu lại đáng thương.

“Nếu ca đang rảnh rồi, vậy ra đằng kia giúp chuyển ghế đi, có thật là nhiều người đâu.”

Kim Chung Nhân nhanh chóng đi tới đem Phác Xán Liệt xô lên, bên kia Trương Nghệ Hưng và Ngô Diệc Phàm đều bận rộn tìm những ghế không dùng tới sau đó kéo đến mép bàn.

Trong phòng bếp, Lộc Hàm cùng Ngô Thế Huân còn đang rửa rau. Nhưng là vì nước ấm trong ký túc xá đã hết, thế nên Lộc Hàm mới rửa được một lát thì tay liền trở nên lạnh lẽo, đỏ ửng lên. Cuối cùng cậu ta cũng bị Ngô Thế Huân ngăn cản, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh xem người kia rửa rau.

Độ Khánh Thù cũng đang bận rộn đem đồ gia vị đặt vào trong bát của từng người, Kim Tuấn Miên cầm chiếc đũa pha chế nước tương vào nồi lớn, không khí náo nhiệt giống như tiệc mừng năm mới, khiến Bạch Hiền bỗng nhiên cảm giác thật vô cùng hạnh phúc.

Bạch Hiền bởi vì ở trong phòng đông người cùng lẩu nhiệt khí mà trở nên dần dần ấm áp, tự mình vùng khỏi chăn, lê dép đi đến bên cạnh nồi rồi lôi ra một cái ghế ngồi xuống.

Không có ai cản trở cậu ta, bởi vì mọi người đều biết chứng sợ lạnh của Bạch Hiền vô cùng nghiêm trọng.

“Có muốn nước nóng không?” Độ Khánh Thù vừa đem bát đũa đặt trước mặt Bạch Hiền vừa hỏi.

“Cám ơn Độ Độ nha, tạm thời không cần.”

Bạch Hiền hí mắt cười lộ ra hàm răng trắng làm cho Khánh Thù cảm thấy đặc biệt đáng yêu, liền đưa tay ôn nhu xoa đầu đứa nhỏ.

Kim Chung Nhân từ trong phòng tắm bước ra, cầm cái túi chườm nóng nhét vào tay Bạch Hiền, lại cởi áo khoác ra choàng lên người đối phương, sau đó mới yên tâm tiến vào phòng bếp hỗ trợ Ngô Thế Huân... hiển nhiên là vì Lộc Hàm tạm thời vô dụng.

4

Một nồi lẩu giăng co vền vền bốn tiếng, ăn uống no say xong cũng đã hơn mười một giờ.

Cho nên sau khi dọn dẹp bát đũa cùng bàn ghế, mọi người liền nhanh chóng trở về nhà.

Bạch Hiền thừa dịp nhiệt lượng thừa còn sót lại ở trong thân thể, lập tức vơ lấy quần áo nhanh chóng vọt vào phòng tắm.

Kim Chung Nhân lại đi kiểm tra một chút cửa sổ cùng cửa ra vào, nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng tìm ra một đồng lớn khăn giấy bắt đầu nhét vào từng khe hở nhỏ nhất, cố gắng vì Bạch Hiền mà ngăn cản hàn khí nhiều hơn.

Cậu ta bận rộn hồi lâu, cứ nhiên đứng trong ký túc xá đang không có một chút ấm áp cũng ướt sũng mồ hôi.

Bạch Hiền lúc đi ra vẫn như cũ trang bị đầy đủ từ đầu đến chân, áo khoác dài quần bên ngoài áo choàng tắm, chân đi dép bông, vừa về tới giường liền nhanh chóng chui vào đặt túi chườm nóng trong chăn.

“Mau chạy nhanh tắm rửa xong rồi ra nha, anh muốn tận dụng nhiệt khí để đi ngủ.” Ngồi ở trên giường, Bạch Hiền vênh mặt hất hàm chỉ huy Chung Nhân.

Kim Chung Nhân nhịn không được muốn cười phá lên, nhưng vẫn đành ngoan ngoãn thần tốc chui vào phòng tắm, hơn nữa nội trong thời gian không lâu, một lần nữa trở về.

5

Hiển nhiên túi chườm nóng trong chăn đã nguội, cho nên cả người Bạch Hiền co lại thành một quả bóng nhỏ. Chờ lúc Kim Chung Nhân ướt sũng đi ra, người kia mất hứng chu môi lên: “Chậm chạp quá đi mất, càng ngày càng lạnh rồi, không thể ngủ được.”

“Xin lỗi mà...”

Kim Chung Nhân lau xong tóc, liền đưa tay xuống phía dưới chăn, luồn vào lục tìm túi chườm nóng, “Để em giúp anh cầm lại túi chườm lần nữa nhé...”

“Thôi không cần, nửa đêm sẽ bị lạnh mà tỉnh ngủ mất...”

Bạch Hiền lẩm bẩm, lôi ra túi chườm nóng vứt xuống sàn, sau đó đem bàn tay lại bắt đầu lạnh lẽo dè lên cánh tay Chung Nhân. Kim Chung Nhân nghĩ nghĩ, thử hỏi: “Nếu không... em ôm anh ngủ?”

Vốn cho rằng những lời này sẽ khiến Bạch Hiền bất mãn, kết quả Bạch Hiền lại tựa hồ như rất nghiêm túc suy nghĩ, sau đó trả lời: “Cũng được, chúng ta cùng ngủ một giường sẽ tốt hơn, dù sao em lúc nào cũng thật ấm áp...”

Kim Chung Nhân cứng ngắc.

Bạch Hiền còn cuộn tròn ở trên giường nhìn bản thân, mái tóc đen xõa tung che phủ vầng trán, ánh mắt lấp lánh, áo choàng tắm màu trắng càng làm nổi bật gương mặt hơi phiếm hồng.

Tú sắc khả xan? (*xinh đẹp tuyệt trần)

Trong đầu Chung Nhân tự động bật ra từ ngữ trau chuốt như vậy, nhưng lập tức tự đập một cái thật mạnh vào gáy để lời ý niệm kỳ quái này ra ngoài, sau đó giả bộ tự nhiên ậm ừ đáp lại, đi tới kiểm tra cửa rồi tắt đèn.

Ký túc xá chìm trong màn đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người.

6

Chung Nhân mò mẫm bò lên giường, trong cơn hoảng loạn tựa hồ còn đá Bạch Hiền một cước. Bạch Hiền kêu đau “A~” một tiếng, nổi giận gào lên: “Kim Chung Nhân! Nhìn cho kĩ rồi hãy đi có được không? Đá phải chân của anh rồi này...”

“Em xin lỗi...”

Kim Chung Nhân hoảng hốt nằm xuống, cảm giác trong bóng tối Bạch Hiền tự chia một phần chăn, đắp lên người cho mình.

Chung Nhân kéo chăn lên, sau đó đột ngột chuyển mình, đem Bạch Hiền ở bên cạnh áp sát lại trong khuỷu tay.

Tìm được nguồn nhiệt, Bạch Hiền lập tức giống như nam châm gặp sắt dán lại gần, trong hơi thở mềm yếu nháy mắt tràn ngập hương vị tươi mát sau khi tắm rửa của Chung Nhân. Đại khái là cảm thấy Kim Chung Nhân cũng đủ ấm áp, hai bàn tay lạnh lẽo của Bạch Hiền liền áp ở trên ngực đối phương, ý muốn làm nóng thân thể của mình.

“Sao lạnh thế này...” Chung Nhân bị nhiệt độ nơi người kia khiến cho kinh ngạc một chút, vội vàng giữ lại bàn tay Bạch Hiền ủ ở ngực. Bạch Hiền lẩm bẩm nói: “Biết làm thế nào được, ai bảo anh là hàn thể chất...”

Kim Chung Nhân dứt khoát đem Bạch Hiền toàn bộ ôm vào trong ngực, làm cho độ ấm của mình từng điểm từng điểm sưởi ấm ngón tay đối phương, giúp máu một lần nữa lưu thông trên mỗi tác da thịt.

Bạch Hiền thở ra một hơi cảm thấy rất thoải mái, hai bàn tay theo áo choàng tắm rộng mở của Chung Nhân mà luồn vào tự động tìm đến nguồn nhiệt, nhẹ nhàng chậm rãi ma sát trên ngực đối phương.

Kỳ thực Kim Chung Nhân chẳng phải người thích mặc nhiều quần áo khi ngủ, nhưng từ sau khi cùng Bạch Hiền ở một chỗ, không biết vì sao bản thân lại đột nhiên trở nên rất nhạy cảm với chuyện này.

Nhưng hiện tại, chết tiệt!

Kim Chung Nhân chợt nuốt nước miếng một cái, cảm giác toàn bộ máu trong người đều ngược hướng xông lên trên đầu, sau đó lại vọt tới một nơi nào đấy mà ngưng ngừng không thể dùng ngôn từ miêu tả được.

Tay Bạch Hiền tựa như bánh rán lật qua lật lại trên ngực Chung Nhân, hơn nữa còn có ý đồ đi tìm nguồn nhiệt mới.

Kim Chung Nhân hít một hơi thật sâu tự nói với mình: Kim Chung Nhân, nếu có hành động gì lúc này, thì mày chính là cầm thú. Nhưng nếu cái gì cũng không dám làm, thì mày còn không bằng cầm thú...(in đậm, gạch chân)

Sau một hồi lặp đi lặp lại vô số lần, Chung Nhân nổi lên dưng khí, bàn tay trong bóng tối mò mẫm đụng tới khuôn mặt Bạch Hiền, dùng ngón trở hơi nâng cằm người kia lên, dựa vào cảm giác mà mạnh mẽ hôn lên môi.

Bạch Hiền mơ màng lằm bằm một tiếng, cánh tay vòng ra sau gáy người kia, đại khái là cảm thấy như vậy cũng thật ấm áp, cho nên đáp lại rất nhiệt tình, một điểm đều không có ý đồ phản kháng.

Bọn họ tình té dây dưa một hồi lâu, thân thể dán chặt tiếp tục nóng lên. Mà Bạch Hiền không biết là cố ý hay vô tình, cặp đùi không an phận quần lấy eo Kim Chung Nhân, đem chính mình cùng đối phương càng áp sát hơn.

Kim Chung Nhân trong lúc hỗn loạn chợt cảm thấy nếu như mình không nhanh chóng rời Bạch Hiền đi, thì cơ thể mình sẽ phản ứng vô pháp giấu diếm... hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Nhưng là đầu óc của Chung Nhân đã khống chế không được động tác của mình. Tất cả tình cảm và rung động thân thể của những lần cùng giường chung gối với Bạch Hiền trước đây, lúc này lại như từng đợt thủy triều dâng lên trong tâm trí, bàn tay trượt theo vạt áo mềm mại trên người Bạch Hiền, đi vào thăm dò da thịt nhẵn nhụi mềm mại.

Bạch Hiền rên rỉ một tiếng, nhưng cũng không có ý tứ ngăn cản.

7

Cởi bỏ dây lưng áo choàng tằm ra, bên trong tựa hồ cái gì cũng không mặc.

Mặc dù biết một chút kiến thức về vấn đề này, nhưng Kim Chung Nhân lại không hề có kinh nghiệm gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà làm liều, bàn tay không có chút kỹ thuật nào bắt đầu vuốt ve lung tung.

Nhưng đây đối với Bạch Hiền đã là quá đủ, dưới sự khiêu khích của Chung Nhân, ở trong cổ họng đè nén truyền đến tiếng rên nhẹ, thân thể lạnh lẽo bị những ngón tay ôn nhu vỗ về chơi đùa dần dần ấm lên, càng ngày càng trở nên nóng như lửa đốt.

Thực ra, trong tiềm thức của Bạch Hiền biết, một khi chỉ cần bản thân biểu hiện ra một điểm không tình nguyện, Kim Chung Nhân liền sẽ lập tức dừng lại, thế nhưng Bạch Hiền vẫn nghe theo lí trí của mình mà giữ vững thái độ thuận theo.

Cảm giác cổ quái theo trí óc bắt đầu lan tràn, đang lúc vật ở giữa hai chân trong bàn tay Chung Nhân nắm giữ đột ngột trở nên căng cứng tới đỉnh điểm, Bạch Hiền liền phát ra một tiếng “Ừm...” kì quái, suy nghĩ không biết rốt cuộc nên thoát ra hay là thả lỏng.

Giữa lúc hỗn loạn, cánh tay khống chế không được bám vào sống lưng Chung Nhân, từng tảng lớn tảng lớn lửa nóng xông lên hai gò má, thiêu cháy mỗi tấc da thịt, thân thể cũng bắt đầu không kiềm chế mà trở nên run rẩy.

Bàn tay Chung Nhân không quá quen luyện với vuốt ve triệt động, bờ môi ở cổ cùng ngực Bạch Hiền tới lui lưu luyến, lưu lại từng chuỗi nước đọng trong suốt, mềm nhẹ ở trên xương quai xanh người kia cắn cắn day day.

Bạch Hiền đem cằm đặt ở bả vai đối phương, hữu khí vô lực thở dốc từng đợt rên rỉ giống như tiểu động vật.

“Chung Nhân... Chung Nhân...”

Đó là một loại cảm giác cổ quái, giống như là có lửa thiêu đốt ở trong thân thể lại không chỗ phóng thích, nhưng đồng thời lúc bức thiết tìm kiếm nơi giải thoát, bản thân lại không khỏi lưu luyến muốn kéo dài cảm giác đó.

Cho đến khi chất lỏng sền sệt mang theo hương vị đặc thù xuất ra, toàn bộ không khí trong phòng đều mang theo hương vị tinh sắc, cả người Bạch Hiền bởi vậy mà xụi lơ đi xuống.

Bạch Hiền vô lực ngửa mặt lên, bàn tay vịn vào bả vai Kim Chung Nhân, không biết bản thân hẳn là nên đối mặt với bước tiếp theo thế nào mới tốt.

Kim Chung Nhân cũng không khống chế được nữa, nghiêng người đè lên cơ thể người kia, dựa vào kinh nghiệm đã thực tiễn qua trong đầu rất nhiều lần mà hơi tách chân Bạch Hiền ra, thử hướng vào chỗ sâu thăm dò.

Cơ thể lạnh lẽo của Bạch Hiền bởi vì dục vọng mà trở nên nóng bỏng, dán chặt lấy Chung Nhân, không tự chủ cùng đối phương tình tế cọ xát.

Kim Chung Nhân thở hổn hển, bàn tay nâng hông Bạch Hiền lên, thận trọng đem lửa nóng đến mức thống khổ của chính mình đưa vào trong thân thể người kia.

“Chờ... chờ một chút...”

Hiện tại muốn ngăn trở thì đã quá muộn, tới khi Bạch Hiền ý thức được Chung Nhân bắt đầu tiến vào thì cũng không còn biện pháp buộc đối phương đình chỉ.

Bàn tay Bạch Hiền không thể không khổ sở bám chặt ga trải giường, chịu đựng cảm giác đau đớn vì bị dị vật đột nhiên xâm nhập, giọng nói run rẩy trở nên khản đặc, mang theo cảm giác hết sức căng thẳng.

Chung Nhân lo lắng sẽ khiến Bạch Hiền thương tổn, thử thăm dò động vài cái, bên tai lại nghe thấy tiếng rên rỉ cổ kìm chế của đối phương, liền cố nén dừng động tác.

Bạch Hiền đau đến khổ sở hơn, từng ngậm từng ngậm thở dốc, gần như vô lực nằm rạp người ở trên giường, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi. Chung Nhân đè bở vai Bạch Hiền lại, vừa mềm nhẹ hôn môi, gò má rồi đến cổ, vừa thong thả bắt đầu động tác lần nữa, ý đồ đưa mình đắm càng sâu.

“Chung Nhân...”

Bạch Hiền đau đến như là cá chết chìm, thân thể nảy lên lại nhuyển đi xuống, tay chân đều không kiềm chế được co rút đứng lên, muốn nói điều gì, nhưng miệng chỉ còn biết lặp đi lặp lại tên của đối phương, nói không nên lời nữa câu khác.

“Anh... đừng nói chuyện..”

Bạch Hiền đích xác đã nói không được gì nữa, chỉ có thể điều chỉnh hô hấp của mình, giúp bản thân có thể thích ứng với loại đau đớn vô cùng khoái cảm này.

Bọn họ tuy rằng mới lạ, vẫn như cũ nỗ lực phối hợp thân thể lẫn nhau, nỗ lực khiến chúng thích ứng cùng dung hợp.

8

Thời điểm hai người cuối cùng cũng thoát khỏi bờ ngõ ban đầu mà dần dần tận hưởng, giữa tiếng thở dốc dồn dập, Kim Chung Nhân nghe thấy được thanh âm dứt quãng của Bạch Hiền.

“Ừm... Chung Nhân..”

“Ừ..?”

“Anh phải... ở trên mới đúng chứ.. Ha~”

“...”

Hay là thôi đi... Kim Chung Nhân nghĩ, lập tức tăng nhanh tốc độ, thành công nhường Bạch Hiền ngậm miệng lại.

9

Lúc Ngô Thế Huân chạy bộ sáng sớm, bỗng dưng phải Kim Chung Nhân đang đi mua điểm tâm.

Thật khó thấy được bộ dáng cậu ta cư nhiên thật thanh tỉnh, hoàn toàn không có buồn ngủ như lúc này.

“Tối hôm qua thế nào? Bạch Hiền ca hàn thể chất phát tác nhất định ngủ không ngon phải không?”

Ngô Thế Huân hào hứng hỏi Chung Nhân thoát nhìn tâm tình kỳ hảo, cả người đang bước như bay trên đường.

“Ngủ rất ngon.” Kim Chung Nhân trả lời, “Rất sâu, lúc tôi đi ra còn chưa có tỉnh.”

“Làm sao có thể như vậy?”

Ngô Thế Huân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Em đã nghiên cứu một chút, cho dù hai người có ôm nhau ngủ cũng khó có thể ấm được. Bởi vì tối hôm qua nhiệt độ đã xuống đến dưới -3, đến em cũng không thể ngủ ngon được. Nửa đêm bị lạnh tỉnh, sáng sớm phải đứng lên chạy bộ cho nóng người... Chỉ có cái tên Xán Liệt ca kia, cứ như vậy ở trần ngủ say như chết!”

Kim Chung Nhân chợt nở nụ cười, gương mặt giãn ra hạnh phúc mà Ngô Thế Huân thề rằng rất hiếm khi thấy được ở Chung Nhân, giống như cả thế giới của cậu ta đều được thắp sáng.

“Dù sao bọn tôi đều ngủ rất ngon, thật ấm áp.”

Nói xong, Kim Chung Nhân liền cầm theo hai túi to trà sữa và bánh mì, bước đi như bay về phía ký túc xá.

“Cái bộ mặt kì quái như thế kia là sao nhỉ?... Giống như là đã thực hiện được tâm nguyện lớn nhất của cuộc đời vậy... Như là mèo trộm thịt...”

Ngô Thế Huân mờ mịt nhìn chằm chằm bóng lưng người kia một lúc lâu, nghĩ mãi không xong, cuối cùng quyết định trở lại với việc của mình là tốt hơn.

Vừa nghĩ, Thế Huân vừa xoay người lại, chạy về phía màn sương trắng sáng sớm đón một ngày mới tốt lành.

__Kết thúc__

105. Chương 103: Chỉ Cần Chúng Ta Bên Nhau

1

“Chính là chỗ này sao?”

“Chính là chỗ này.”

Nơi đây là một thị trấn nhỏ phía Bắc Hà Lan có tên Schagen, diện tích chỉ 19,35 km², dân cư cũng chỉ khoảng trên dưới hai vạn, thậm chí ở trên mạng điều tra, đều tìm không thấy nhiều tư liệu về địa phương này.

Trên thực tế nơi đây chỉ cách Amsterdam thủ đô của Hà Lan quãng đường một giờ chạy xe.

Độ Khánh Thủ lưng đeo balo, trước ngực khoác chiếc máy ảnh thật lớn, mặc áo sơ mi kẻ màu hồng đứng dưới ánh mặt trời Hà Lan, cậu ngẩng đầu nhìn quán coffee trước mặt, biển hiệu tên “KaiBaek” này đích thực chính là nơi bọn họ muốn tìm.

Kim Tuấn Miên đứng ở bên cạnh Khánh Thủ kéo vali hành lí, sóng vai cùng cậu nhìn biển hiệu, trên mặt lộ ra nụ cười khoái trá.

“Nhưng mà chữ Kai phía trước có ý nghĩa gì?” Độ Khánh Thủ thì thảo tự nói.

“Đó là tên của Chung Nhân ở đây.”

Thanh âm từ phía sau truyền đến khiến Độ Khánh Thủ hơi giật mình, quay đầu lại liền thấy được thanh niên đứng ở sau lưng, mặc áo khoác mỏng bên ngoài T-shirt kẻ xanh trắng, nụ cười nhẹ nhàng thuần khiết vẫn như xưa.

“Bạch Hiền!”

Độ Khánh Thủ nhảy dựng lên, nhào về phía Bạch Hiền, hai người ôm chặt nhau, ra sức vỗ mạnh lưng đối phương, trên mặt ý cười rạng rỡ.

Tính như vậy, cậu và người bạn Bạch Hiền này, đã hai năm không gặp.

2

Trong tiếng leng keng của phong linh, Bạch Hiền đẩy cửa tiệm ra, mặt tiền cửa hàng so với ánh mặt trời bên ngoài có hơi chút tối, bàn ghế bài trí màu vàng nhạt, còn có một người đứng ở quầy bar phía xa nhìn về hướng bọn họ.

Kim Chung Nhân.

Kim Chung Nhân vừa qua tuổi hai mươi hai tựa hồ lại cao hơn một điểm, thân hình thẳng tắp cao ngất. Mái tóc cắt ngắn màu đen theo gió bay nhẹ, lộ ra cái trán mạch lạc khỏe mạnh, thời điểm nhìn thấy Bạch Hiền, ánh mắt thật ấm áp, nhưng khoảnh khắc bắt gặp Độ Khánh Thù và Kim Tuấn Miên phía sau Bạch Hiền, ánh mắt liền hơi khựng lại, sau đó chợt lộ ra nụ cười.

“Tuấn Miên ca! Khánh Thù ca!”

“Chung Nhân!”

Kim Chung Nhân từ đằng sau quầy bước ra, hướng về phía Kim Tuấn Miên cùng Độ Khánh Thù, ở thời điểm hai người cho là cậu ta sẽ lao tới ôm ấp bọn họ, Kim Chung Nhân lại bất ngờ kéo cánh tay Bạch Hiền: “Bạch Hiền ca vất vả rồi, em giúp anh rót một ly nước trái cây nha.”

Độ Khánh Thù cùng Kim Tuấn Miên đã chuẩn bị tinh thần giang tay ra lại đành liếc nhau, lúng túng buông lỏng hai cánh tay xuống. (mặt chắc thốn luôn =))

Bọn họ thế nào liền sẽ cho rằng Kim Chung Nhân vĩnh viễn là não tàn phần của Bạch Hiền sẽ làm ra chuyện gì khác với ngày xưa đâu? Bất luận kẻ nào so với Bạch Hiền ca của cậu ta như trước vẫn là phù vân* a...

*phù vân: mây trôi (lênh phênh)

“Bên kia, trước ngồi ở đó đã, hai người là đến sớm nhất đấy, những người khác đều còn chưa tới đâu.”

Kim Chung Nhân vừa trở lại quầy lấy nước trái cây cho Bạch Hiền vừa hướng về phía hai người nói chuyện, Độ Khánh Thù thở dài một hơi, lôi kéo ống tay áo Kim Tuấn Miên, hai người tìm được một cái bàn lớn gần cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh.

Bạch Hiền bưng hai ly cà phê đặt ở trước mặt bọn họ, sau đó ngồi vào phía đối diện.

“Hai người từ đâu trở về vậy?”

“Thụy Điển.” Độ Khánh Thù nâng ly cà phê lên uống một ngụm, sau đó chép chép miệng, “Sau đó nhận được điện thư của cậu, liền trực tiếp chạy tới.”

“Trách không được bọn mình không nhận được bưu thiếp các cậu gửi tới, thì ra là hai người đã trở về trước.” Bạch Hiền nhếch môi nở nụ cười.

Từ sau khi Độ Khánh Thù tốt nghiệp đại học, trong suốt thời gian hai năm, Độ Khánh Thù cùng Kim Tuấn Miên tựa hồ liền đi chu du thế giới, bọn họ biến thành khách du lịch bụi, mang theo hành lý đơn giản xuyên khắp các quốc gia các châu lục, Bạch Hiền chỉ có thể không ngừng nhận được bưu thiếp của hai người từ mọi nơi gửi đến.

3

“Hai đứa hôm nay đặc biệt vì buổi gặp mặt mà đóng cửa sớm?”

Xen lẫn tiếng chuông gió vang lên chính là thanh âm trong trẻo của Lộc Hàm, cậu ta và Ngô Thế Huân đi theo phía sau đều mặc áo khoác thể thao màu lam nhạt, thoạt nhìn hẳn là đồ đôi, hai người chẳng biết tại sao đều nhuộm tóc màu nâu, cắt đầu nấm, bộ dáng vào cửa từ xa nhìn lại, giống hệt như cặp song sinh.

“Hai người cuối cùng quyết định đi trên con đường phu phu tương hợp một đi không trở lại sao?”

*phu phu tương hợp: >< phu=“” thê=“” tương=“” hợp=“”>

Bạch Hiền nhìn Lộc Hàm Ngô Thế Huân vừa tiến lên cùng Độ Khánh Thù Kim Tuấn Miên đã lâu không gặp ôm ấp cười nói vừa trêu chọc, bên kia Kim Chung Nhân mang hai ly thủy tinh lại đây, mặc dù là tiệm cà phê, nhưng vẫn là chứa trà sữa trân châu vị sôcôla cùng khoai môn quen thuộc.

“Bọn em chẳng qua cảm thấy như vậy rất ăn ý.”

Lộc Hàm ngửa mặt lên đối với Kim Chung Nhân lộ ra một nụ cười cảm ơn, nhìn cậu ta ngồi xuống bên cạnh Bạch Hiền, yên lặng ôm chặt bờ vai đối phương.

Ba cặp đôi người, cứ như vậy ngồi đột nhiên nhìn nhau chẳng nói gì.

“Máy bay của Xán Liệt sắp hạ cánh rồi, Nghệ Hưng ca cùng Phàm ca sẽ đi đón cậu ấy, bọn họ vừa vặn đang ở Amsterdam.”

Lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, Bạch Hiền phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Lộc Hàm nở nụ cười: “Bất ngờ gặp mặt, cũng không biết nên nói gì, Tuấn Miên, Khánh Thù, hai đứa đã xa cách bọn anh lâu rồi, nhưng đột nhiên vừa nhìn thấy, cảm thấy bộ dạng giống như không đặc biệt thay đổi gì lớn.”

“Bọn em vốn cho rằng Phàm ca cùng Nghệ Hưng sẽ có một buổi hôn lễ, kết quả mấy người đều trực tiếp đăng ký kết hôn liền lập tức xong việc, bọn em còn chưa kịp trở về.” Kim Tuấn Miên giải thích nói, “Thừa dịp thời gian như vậy, hai đứa quyết định đi Thụy Điển...”

“Hai người khi nào thì có thể cũng đăng ký đi, có lẽ chúng ta có thể cùng nhau tổ chức buổi hôn lễ.”

Ngô Thế Huân nhìn thoáng qua Lộc Hàm mong chờ, Lộc Hàm nóng nảy nói: “Em đừng có mơ đi!”

“Đừng cho là tôi không biết mấy người đang tính toán gì, thời điểm thừa dịp anh cùng Nai con ca không ở đây, anh biết hai đứa đã vụng trộm thương lượng với nhau... Kim Chung Nhân Ngô Thế Huân!” Bạch Hiền một cái liếc mắt bay qua, “Muốn cho anh cùng Nai con ca mặc váy cưới chết tiệt gì đó, lá gan hai người rất lớn a?”

Độ Khánh Thù không kiềm chế được phụt một miệng đầy cà phê văng ra ngoài, Kim Tuấn Miên vội vàng vỗ vỗ sống lưng giúp cậu ta thuận khí, sau đó thuận tay cầm giấy ăn giúp người kia lau miệng –

Động tác rất nhẹ, mềm nhẹ đến mức khiến người vây xem bên cạnh một thân nổi da gà.

“Váy cưới? Hai người?”

“Xét về thân hình, chiều cao, diện mạo từ đầu đến cuối, như thế nào cũng đều là bọn em làm chủ rồi không phải tốt sao?” Ngô Thế Huân ý đồ phản kháng.

“Vậy thì thế nào! Hai bọn anh mới là ca!”

Kim Chung Nhân xoa đầu Bạch Hiền còn đang xù lông giúp người kia hạ hỏa, sau đó cùng Ngô Thế Huân ở đối diện trao đổi ánh mắt.

4

Hơn một giờ sau, kèm theo tiếng cười đình tai nhức óc, thanh âm đùa giỡn, tiếng bước chân, Phác Xán Liệt, Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng chạy đến, phía sau bọn họ còn có Hoàng Tử Thao, Lý Thái Dân cùng Kim Văn Khuê đi theo như là tổ chức thành đoàn thể lữ hành.

“surprise!”

Lý Thái Dân thật phần khích đập cửa xông vào, giang cánh tay ra về bản thân vô cùng khoái trá.

Ngô Thế Huân không chút nào che giấu mắt trợn trắng: “Ba người thanh âm cách mấy chục mét đều có thể nghe thấy, hơn nữa đây còn là một thị trấn nhỏ yên tĩnh.”

“Bọn tôi đều mua đủ đồ ăn, cho nên giờ chúng ta chỉ cần chiến đấu thôi... “

Phác Xán Liệt nhảy đến bên người Bạch Hiền, một phen đem cậu từ trong lòng Kim Chung Nhân kéo ra ngoài.

Tóc của cậu ta đều đã duỗi thẳng, đầu nắm xù thật đáng yêu, ánh mắt như ngập nước, có loại cảm giác nhiều năm như vậy vẫn chưa thể trở thành người lớn.

Bạch Hiền khoác vai Xán Liệt cười đến khoan khoái, Kim Chung Nhân tuy rằng thật muốn ngăn cản, nhưng vì đã lâu không gặp Phác Xán Liệt, cuối cùng quyết định nhường hai người bọn họ cứ như vậy hăng hăng chúc mừng cuộc hội ngộ khó có được này.

Ngô Diệc Phàm mang theo bao lớn bao nhỏ, mặc áo gió màu trắng, như trong catwalk show xẹt qua bên người Phác Xán Liệt cùng Bạch Hiền đi về phòng bếp phía sau: “Chúng ta chính là ăn lẩu mà thôi, vì sao toàn bộ phải chui ở trong này?”

“Em đi hỗ trợ!”

Hoàng Tử Thao dắt Kim Văn Khuê thật cao hứng đi theo phía sau, Lý Thái Dân nghĩ nghĩ cũng vội vàng chạy theo.

“Em đi lấy nồi trước đã... Bạch Hiền ca hai người thật sự đủ rồi đó...”

Ngô Thế Huân thuận thực xuyên qua mọi người đi về phía phòng chứa đồ của cửa tiệm, nắm chặt Lộc Hàm trong tay.

Độ Khánh Thù cùng Kim Tuấn Miên ngồi tại chỗ, vốn bọn họ cũng muốn đứng lên hỗ trợ, nhưng lại bị dè xuống: “Hai người vừa mới đi du lịch trở về, mệt mỏi rồi, cứ ngồi yên một chỗ đi.”

“Em đi giúp hai người làm một ly Cappuccino tình lữ ngọt như mật nha...”

Bạch Hiền chạy đến bên kia, còn mang theo Phác Xán Liệt muốn trợ giúp, Kim Chung Nhân nhìn bóng lưng người kia vui vẻ rời đi, lại nhìn một chút Phác Xán Liệt hớn hỏ không kém, liền cũng đứng lên về phía sau phòng bếp hỗ trợ.

5

Một nồi lẩu lớn vô cùng náo nhiệt, mọi người vây quanh cái bàn tròn khổng lồ, không khí ồn ào cứ thế kéo dài.

“Anh rất ngạc nhiên với hai đứa, khi nào thì mới có thể kết hôn? Nơi này không phải là Hà Lan sao? Đăng ký nhanh chóng kỳ thực cũng không khó khăn gì...”

Thuận theo không khí náo nhiệt, Trương Nghệ Hưng nhảy chồm lên hỏi Độ Khánh Thù.

Độ Khánh Thù nháy mắt liền hốt hoảng, mở to hai mắt sợ sệt nhìn Kim Tuấn Miên, Kim Tuấn Miên vỗ vỗ vỗ mu bàn tay đối phương, cười cười rồi nói: “Không vội, chưa cần cấp bách.”

“Đúng vậy, dù sao hai đứa cũng cùng một chỗ, cũng sẽ không vì còn chưa kết hôn mà...” Lộc Hàm đồng ý.

“Ca anh đây là đang oán trách em sao?” Ngô Thế Huân ủy khuất.

“Trong số chúng ta đăng ký sớm nhất rõ ràng là Bạch Hiền và Chung Nhân.” Ngô Diệc Phàm ở bên cạnh châm chọc.

“Chung Nhân không phải vẫn muốn lấy cái dây thừng đem Bạch Hiền buộc chặt vào người cậu ta sao?”

“Điều này cũng đúng, cậu ta có thể chờ lâu như vậy cũng đã rất giỏi rồi == “

Thừa dịp lúc mọi người hàn huyên, Kim Chung Nhân bèn bỏ thêm mấy miếng thịt cùng cá mực vào trong bát Bạch Hiền, Ngô Thế Huân đứng dậy giúp Lộc Hàm làm một ly trà sữa vị khoai môn.

Thời điểm mọi người tán gẫu đột nhiên liền bắt đầu nhớ lại chuyện xưa, hoài niệm quãng thời gian sơ trung, trung học, đại học, oán trách mấy người Kim Chung Nhân Ngô Thế Huân cũng không chờ lễ tốt nghiệp chấm dứt liền trực tiếp rời trường học, hiển nhiên tiêu biểu cho loại hình trọng sắc khinh hữu.

Sắc trời đã dần tối, Kim Chung Nhân đứng dậy mở ngọn đèn vàng ấm áp trên trần.

Bạch Hiền, Xán Liệt cùng Khánh Thù lại bắt đầu bộ ba tái hợp, cậu tới mình đi vui đến quên trời đất, Ngô Diệc Phàm cùng Trương Nghệ Hưng ngồi bên thỉnh thoảng lại chen mồm trêu chọc nhao nhao ầm ĩ, Ngô Thế Huân ở bên cạnh mắt tròn trắng, chốc chốc lại gấp cho Lộc Hàm mấy thìa thịt.

Kim Tuấn Miên nhìn Độ Khánh Thù nở nụ cười ôn nhu khiến mọi người nổi cả da gà. Hoàng Tử Thao vẫn như cũ là thanh âm mềm yếu, còn bám riết không tha nói mấy chuyện về cung hoàng đạo, Lý Thái Dân cùng Kim Văn Khuê liền ra sức đả kích châm chọc cậu ta.

Đến lúc ăn uống no nê xong mọi người liền gào thét lôi bài ra đánh, Kim Chung Nhân như cũ vẫn thắng đều đều, nhường mấy người khác oán than dậy đất, không biết có ai nói muốn đánh cược uống rượu, Ngô Thế Huân lại quen thuộc tìm từ phía sau lấy ra vài cái chén cùng loại rượu màu sắc quý dị bỏ lên trên bàn.

Khả năng nấu ăn của Lộc Hàm vẫn như cũ tràn ngập hiểm họa, cho nên đến khuya Bạch Hiền không thể không đứng lên làm điểm tâm, Độ Khánh Thù cũng nhanh nhẹn cùng Kim Tuấn Miên đi hỗ trợ.

“Lúc đi khám phá thế giới mình học được không ít món điểm tâm địa phương, vừa vặn cơ hội này làm cho mọi người thưởng thức.” Độ Khánh Thù xắn tay áo chuẩn bị thể hiện.

“VẬY MÌNH ĐỨNG NHÌN LÀ TỐT RỒI, NẾU CÓ MÓN NÀO NGON THÌ SẼ HỌC ĐỂ LÀM CHO CHUNG NHÂN NÉM THỬ... CÒN CÓ CẢ HAI CÁI NGƯỜI THƯỜNG XUYÊN CHẠY TỚI XIN CƠM KIA NỮA.”

Bạch Hiền nhường lại vị trí cho Độ Khánh Thù cùng trợ thủ Kim Tuấn Miên.

“Bọn mình tạm thời lưu lại Hà Lan một thời gian, tuy rằng đã tới không ít quốc gia, nhưng vẫn chưa được tới Hà Lan ngắm cảnh... Hai người ở chỗ này đã nhiều năm, đến lúc đó nhất định nhớ đưa mình với Tuấn Miên ca đi chơi nha.” Độ Khánh Thù vừa rửa tay vừa quay đầu nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền gật đầu nhìn về phía Kim Tuấn Miên: “Anh!”

Kim Tuấn Miên nhìn cậu.

“Thực ra hai năm trước nghe nói hai người cùng một chỗ, em kỳ thực cũng không ngạc nhiên lắm, bất quá...”

Bạch Hiền kéo nhẹ tay áo Kim Tuấn Miên, “Hi vọng hai người có thể hạnh phúc cùng một chỗ, hơn nữa hiện tại cuối cùng có thể đối mặt với anh nói... Tuấn Miên ca, nhất định phải đối xử thật tốt với Độ Độ của chúng ta, Độ Độ là người khiến em cùng Xán Liệt cảm thấy áy náy nhất, trước kia bọn em bắt nạt cậu ấy không ít...”

“Yên tâm đi.” Kim Tuấn Miên cũng không nói nhiều, đơn giản chỉ đem tay khoát lên trên vai Độ Khánh Thù, ý cười ấm áp.

6

Bạch Hiền đột nhiên chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Độ Khánh Thù.

Trong phòng học sơ trung, cậu và Xán Liệt mới quen không lâu rất nhanh liền trò chuyện với nhau thật hòa hợp, vừa lúc đó, Độ Khánh Thù bước vào.

Khi đó Khánh Thù vóc dáng so với mình còn nhỏ hơn, đôi mắt vừa to vừa tròn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, mặc áo sơ mi trắng có điểm như trộm của người lớn, đứng ở cửa phòng học, nhìn khắp xung quanh bốn phía.

Độ Độ ngây ngô đáng yêu như vậy...

Vì sao bản thân đột nhiên có loại cảm giác nhà có đứa nhỏ trưởng thành không quản được phải gả đi!

Nhìn sang Kim Tuấn Miên, Bạch Hiền lại nở nụ cười.

Nhập học lớp mười không lâu, chặn ở cửa phòng học nói “Bạn học, anh nghe xong màn biểu diễn trong buổi nhập học liền cảm thấy em hát rất khá, chào mừng em gia nhập câu lạc bộ âm nhạc”, hình ảnh học trưởng rất trắng thật thanh tú kia tựa hồ một lần nữa lại hiện lên trước mắt cậu.

Bản thân mười sáu tuổi nghe đến những lời đó liền trả lời: “Được a, nhưng học trưởng là ai vậy?”

“Anh là cán sự ban văn nghệ, tên là Kim Tuấn Miên.”

Bạch Hiền khoanh tay đứng ở phía sau bọn họ, nhìn bóng lưng hai người làm điểm tâm. Tựa hồ Khánh Thù vô tình đem bột mì quệt lên trên má, Kim Tuấn Miên liền mềm nhẹ giơ mu bàn tay lên giúp người kia lau đi chút bột màu trắng, ánh mắt ôn nhu hiếm thấy.

Kỳ thực phần lớn thời gian, Kim Tuấn Miên luôn luôn thật ôn nhu, nhưng loại ôn nhu này là bất đồng.

Trước đây Bạch Hiền đã từng hỏi qua Trương Nghệ Hưng, rốt cuộc hai người kia là thế nào cùng một chỗ, nhưng rồi Trương Nghệ Hưng chỉ đáp lại bốn chữ “Thuận theo tự nhiên”.

Thuận theo tự nhiên...

Bạch Hiền chẳng biết tại sao nhớ lại trước đây bản thân tựa hồ cũng từng nói với Kim Chung Nhân như vậy... Đó là vấn đề như thế nào đâu... Nghĩ đi nghĩ lại, cậu nhện không được liền nở nụ cười, gò má ở dưới ánh đèn màu sắc trong phòng bếp hơi hơi có điểm nóng lên.

“Anh?”

Thanh âm Kim Chung Nhân từ phía sau lưng truyền đến, một đôi tay đưa đến vòng qua người cậu, Bạch Hiền quay đầu lại liếc đối phương một cái, hé môi cười thật ngọt ngào, lộ ra một ngum răng trắng.

“Anh còn nhớ rõ ngày chúng ta tổ chức ăn lẩu lần đó, buổi tối xảy ra chuyện gì không?” Kim Chung Nhân cúi đầu thối nhẹ vào tai Bạch Hiền.

Mặt Bạch Hiền chợt đỏ bừng lên, đêm đông lạnh buốt không có máy sưởi đã phát sinh chuyện gì cậu tuyệt đối nhớ như in, kỷ ức buổi tối hôm đó vẫn còn mới mẻ... Đưa khuỷu tay huých vào ngực Kim Chung Nhân một cái, Bạch Hiền oán hận chu miệng.

Kim Chung Nhân ôm người kia đi đến bên cạnh Kim Tuấn Miên cùng Độ Khánh Thù, bọn họ nhìn hai người họ phối hợp ăn ý làm điểm tâm, bộ dáng xem ra giống như đã phối hợp thật lâu, một ánh mắt một động tác đều tâm đầu ý hợp.

“Thật tốt...” Bạch Hiền nhện không được nhẹ giọng tán thưởng.

“Thật tốt.” Kim Chung Nhân cũng nhẹ giọng ghé tai cậu tiếp lời, thời điểm Bạch Hiền quay mặt sang nhìn đối phương, một nụ hôn từ Chung Nhân dừng ở trên khóe miệng Bạch Hiền, ánh mắt ngọt ngào cong lên, vẫn như ngày xưa ấy.

7

Thật tốt.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, đám người vui vẻ hòa thuận vây quanh bên bàn tròn đánh bài uống rượu, trên mặt mỗi người đều là nụ cười phóng khoáng, tựa như bọn họ vẫn đang tận hưởng ngày tháng học trò đẹp đẽ trước đây.

Những hồi ức về một thời quá khứ tươi đẹp, hạnh phúc đã đi qua, hơn nữa cũng không thể trở về được.

May mắn, chúng ta đều còn ở đây, chúng ta thủy chung cùng một chỗ.

[2014.05.06]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/longfic-exo-nghe-noi-em-tham-yeu-toi>